

РОБЪРТ ЛЪДЛЪМ КЛОПКАТА НА ТРИВЕЙН

Превод от английски: Мария Канева, 1993

chitanka.info

„Тривейн, слушай ме! Може би никога няма да ми простиш това, което ще ти кажа. Ако се чувстваш достатъчно силен, ще приема последствията и утре ще очаквам най-острите ти упреци. Няма да те оборвам с доказателства. Но сега трябва да помислиш. Ти си ни необходим. Сега събранието е само една формалност. Ако им кажеш, как ще го направиш, без да причиниш болка на жена си?... Не разбираш ли?... Те искат точно това.“

Тривейн въздъхна дълбоко и спокойно отговори: „Нямам никакво намерение да наранявам отново жена си, нито ще позволя някой да ни засегне. Нямам нужда от вас, господин президент. Ясен ли съм?“

НЯКОЛКО ДУМИ ОТ АВТОРА

От време на време в човешката история силите почти неочаквано се събират, като създават мъже и жени с удивителна мъдрост, талант и проникателност, а резултатите наистина са чудесни. Науката и изкуството говорят сами за себе си, тъй като са изцяло около нас и придават на живота ни красота, дълголетие, познание и удобство. Но съществува и друга област на човешкото познание, която също принадлежи на изкуството и науката: намира се изцяло около нас, като едновременно обогатява нашия живот и го разрушава.

Обществото функционира под управлението на обществените закони. Не съм учен, но документите на правителството и политическите науки, които открих в колежа, оставиха неизличима следа в мен. Бях обезумял, поразен и ако не бяха други, по-силни наклонности, може би щях да стана най-лошият политик в западния свят. „Хладнокръвието“ ми спада някъде около 300 градуса по Фаренхайт.

Според мен едно от истински великите открития на човека е характерната свободна демокрация, а най-великият от всички опити в хода на историята да се създаде такава система беше великолепият американски експеримент, както е отразен в нашата конституция. Тя не е идеална, но да перифразирам Уинстън Чърчил: като цяло „тя е най-доброто проклето нещо“. Почакайте.

Някой винаги се опитва да я пренебрегне.

Ето защо преди две десетилетия написах „Тривейн“. Беше по времето на „Уотъргейт“ и под перото ми се нижеха страници на недоволство и обида. Младежката неуравновесеност и несдържаност избухваха в мен и в главата ми отекваха думи и изрази като: Заблуждение! Злоупотреба с властта! Корупция! Полицейска държава!

Правителството, съставено от нашите най-високопоставени длъжностни лица, на които бе поверена опеката на системата ни; те не само лъжеха хората, но трупаха милиони и милиони долари, за да

увековечат лъжите си и по този начин си вярваха, че те единствено имат право да упражняват контрол.

Едно от най-застрашителните изявления, което се появи на бял свят покрай слуховете около „Уотъргейт“ беше следното: всъщност разпространявано от главното длъжностно лице, отговарящо за националната изпълнителна власт:

„Бих направил всичко, за да запазя президентството...“ Няма нужда да довършвам точното изречение, изречението беше ясно — да го запази наше. Президентството и страната бяха техни. Не твое или мое, или дори на човека, който пресича улицата и с когото често не сме съгласни относно политическите въпроси. Само техни. Лъжите трябва да продължават и хазната на идеологическата чистота оставаше препълнена, така че нечистите можеха да бъдат светкавично атакувани с пари и погребани в самото начало на политическите игри.

Трябваше да публикувам „Тривейн“ под друго име. Избрах Джонатан Райдър — първото име е името на единия ми син, а второто е съкращение от моминското име на жена ми, не поради възможно отъмщение, а поради общоприетото правило, че писателят не издава повече от една книга на година. Защо? Проклет да съм, ако мога да го разбера, трябва да е свързано с „пазарната психология“ или каквото, по дяволите, да е това. Но почакайте. Всичко това беше почти преди двадесет години.

Plus ça change, plus c'est la meme chose, казват французите. Колкото повече нещата се променят, толкова повече остават същите. Или може би историята повтаря своите глупости и грешки, защото на човека са присъщи хаотични желания и той винаги посяга към забранения плод. Или може би греховете на бащите се носят от поколенията, защото децата са твърде глупави, за да се поучат от тези поразителни грешки. Кой знае? Документирано от незапомнени времена е това, че човек продължава да убива, без да се нуждае от плячката; той лъже, за да избере отговорността или обратното, да я поеме в свои ръце, до такава степен, че условията на обществения договор между правителството и управляваните да бъдат диктувани само от него; той постоянно търси начин да се обогати за сметка на общественото благо и когато постигне това всячески се опитва да превърне собствения си морал в религия на масите, без да се

интересува от неверието на слугите. За бога, ние можем да продължаваме така безконечно. Но почакайте.

Миналата година страната ни беше свидетел на най-позорните, абсурдни, нечестни и обидни президентски избори. Кандидатите бяха „притиснати“ от циничните манипулации с основните страхове на обществото; „гръмките“, но несъдържателни слова се предпочитаха пред интелегентните изявления; представата за кандидатите взимаше преднина пред проектопрограмата. Президентските дебати не бяха нито президентски, нито дебати, а най-често само средство за предизвикване на условни рефлексии, за които говори Павлов. Основните правила бяха извлечени от повърхностно убедителните доводи на онези, които мислеха злото на клиентите си, и не им позволяваха да говорят повече от две минути! На ораторите от люлката на демокрацията в древна Атина, където и да сега ще им се доповдига. Може би един прекрасен ден ние ще се завърнем към законни, цивилизовани избори, където открито ще се разменят мнения, но аз се страхувам, че това няма да стане, докато тези, които ни убеждават да си купуваме дезодоранти, не си бръкнат сами под мишниците. Тяхното „добре дошли“ се изтърка в изборния процес, тъй като бяха извършили двата главни греха на професията си наведнъж. „Стоката“ им се оказва неприятна и отегчителна. Разбира се съществува разрешение на въпроса. Ако аз бях кандидат щях да им откажа да заплатя поради моралната им подлост. По дяволите това наистина е една основателна причина. Кой от тези създатели на имиджи би отишъл в съда, тълкувайки единия или другия начин на мислене. Достатъчно. Изборите преобърнаха страната.

Това смразяващо кръвта фиаско продължи открито 25 месеца и ние, гражданите бяхме изложени на серии от случки, толкова нелепи, че бихме им се смели, ако не бяха толкова цинични. Назначените служебни лица подпалваха огъня на тероризма като изпращаха оръжие в терористически държави, докато изискваха от нашите съюзници да не вършат подобни неща. Вината се превръщаше в невинност; злодеянията носеха почести; усърдните, раболепни позьори бяха герои; да присъстваш значеше да отсъстваш, да имаш буболечки в сутерена беше знак на добро поддържане на къщата. Сравнен с това светът, отразен в огледалото на Алиса беше място на неоспорима логика. Но почакайте — добре, вие сте една крачка пред мен.

Този експеримент, тази наша чудесна система, основана на отворени чекове и банкови операции. Зablуждение! Злоупотреба с властта! Корупция! Полицейска държава!

Добре е разбира се, че без особени последици гражданите могат да надигат глас срещу такива спекулации и да изразяват открито своите обвинения, колкото и да са крайни. Ние можем да бъдем чути. В това е нашата сила, а тя е несломима.

Така че скромно казано, надявам се гласът ми да бъде чуто отново през идните времена, незабравяйки, че съм само един разказвач, който се надява да развлича читателя, а той от своя страна да ми позволи да прокарам една-две идеи.

Не се опитах да „модернизирам“ романа или да преправя фактическия материал, или географските названия, тъй като те помогнаха на историята, която пишех. Както ще ви каже някой, който е ремонтирал къщата си, че веднъж започнеш ли да боядисваш, можеш да захвърлиш настрана справочниците. За да се получи една съвсем различна къща. Твоята къща!

Благодаря за вниманието!

Робърт Лъдълм или
Джонатан Райдър

ЧАСТ ПЪРВА

1.

Асфалтираното шосе неочаквано преминаваше в черен път. От тази част на малкия полуостров свършваше общинската собственост и започваше зоната на частните имоти. Според американската пощенска служба, в южен Гринуич, щата Кънектикът, маршрутът на доставките бе отбелязан от картата като Шор роуд на северозапад, но за служителите които караха пощенските коли мястото бе известно просто като Хай Бърнигът или само Бърнигът.

Пощенските служители шофираха често — три или четири пъти седмично; разнасяха специални писма, пратки и документи. Те не се притесняваха от пътуването, защото получаваха по един долар на всеки курс.

Хай Бърнигът.

Осем акра водно пространство и почти половин миля пясъчна ивица, излизаща директно от пролива. По-голямата част от площта беше дива, некултивирана. Това, което изглеждаше неестествено, беше сложното струпане от къщи, седемдесет ярда нагоре от централния плаж.

Високата къща беше със съвременен дизайн, огромни прозорци, облицовани с дърво, с изглед към водата. Ливадите бяха зелени и пищни, прорязани от пътеки и една огромна тераса директно над навеса за лодки.

Беше краят на август, най-хубавата част от лятото в Хай Бърнигът. Водата беше толкова топла, както винаги по това време, ветровете шумоляха, което придаваше на плаването повече привлекателност или опасност, както предпочитате. Дърветата бяха покрити със зеленина. В края на август чувството на спокойствие заменяше трескавите седмици на лятно оживление. Сезонът почти се беше изтърколил. Мъжете започваха отново да мислят за нормални уикенди и за пет пълни работни дни; жените пък започваха покупки, което сигнализираше за настъпването на новата учебна година. Лекомислието угасваше, появяваха се сериозните неща в живота.

Дори непрестанният наплив на гости намаля в Хай Бърнигът.

Беше четири и половина следобед и Филис Тривейн се излежаваше на един шезлонг на терасата, а топлите лъчи на слънцето галеха тялото ѝ. Тя си мислеше с известно задоволство, че банският костюм на дъщеря ѝ стои добре. Откакто стана на четиридесет и две, а дъщеря ѝ на седемнадесет, задоволството може би се бе превърнало в триумф. Мислите ѝ постоянно се връщаха към обаждането за Андрю от Ню Йорк. Беше разговаряла от телефона на терасата, защото готвачът все още беше в града с децата, а съпругът ѝ се виждаше като една малка точка върху водната повърхност. Тя почти беше решила да не вдига слушалката. Само най-добрите приятели и най-важните, съпругът ѝ предпочиташе да използва думата „необходими“, делови сътрудници имаха телефонния номер в Хай Бърнигът.

— Здравейте, госпожо Тривейн! — беше казал плътният глас от другата страна на телефонната слушалка.

— Да, кажете.

— Обажда се Франк Болдуин. Как се чувствате, Филис?

— Добре, даже много добре, господин Болдуин. А вие?

Филис Тривейн познаваше Франклин Болдуин от седем години, но все още не можеше да свикне да се обръща към стария господин с малкото му име. Болдуин беше последният от една умираща порода, един от гигантите в банковото дело.

— Щях да бъда далеч по-щастлив, ако знаех защо съпругът ви не ме потърси в отговор на моите настоятелни обаждания. Той как се чувства? Вече около седмица е далеч от службата си. Не е получавал никакви съобщения и наистина аз съм виновна за това. Искях той да си почине.

— Жена ми също има навика да ме предпазва по този начин, млада госпожо. Инстинктивно. Тя винаги знае какво да каже и кога да го каже.

Филис Тривейн мило се засмя на комплимента.

— Наистина е така, господин Болдуин. Ето например сега, единствената причина, поради която той не работи, е че плува с катамаран^[1] си на миля и нещо от брега.

— Боже мой, катамаран! Забравям колко сте млади! По мое време никой на вашата възраст не можеше да бъде толкова богат. Богат, благодарение на собствените си усилия.

— Ние сме късметлии. Никога няма да го забравим — Филис Тривейн казваше истината.

— Чудесно е, че го казвате, млада госпожо. — Франклин Болдуин също я казваше и искаше тя да знае това. — Е, добре, когато капитанът пристигне на брега предайте му, моля ви, да ми се обади. Наистина става въпрос за нещо изключително спешно.

— Бъдете сигурен, че ще му предам.

— Дочуване, скъпа.

— Дочуване, господин Болдуин.

Всъщност мъжът ѝ поддържаше ежедневна връзка със службата си. Той водеше хиляди телефонни разговори с далеч по-маловажни хора от Франклин Болдуин. Освен това Андрю харесваше Болдуин, беше го казвал толкова много пъти. Често бе ходил при Болдуин за съвет относно заплетените въпроси на международните финанси.

Съпругът ѝ дължеше много на банкера, а сега възрастният господин се нуждаеше от него. Защо Андрю не бе отговори на обажданията му? Това изобщо не му бе присъщо.

Ресторантът беше малък, с не повече от четиридесет места и се намирал на тридесет и осма улица между Парк и Медисън авеню. Клиентелата му се състоеше главно от достигнали средна възраст лица, които изведнъж се оказваха с повече пари и с едно желание да задържат млада външността си. Храната беше прясна, цените — високи, а питиетата — скъпи. Въпреки това барът беше широк, а богатата ламперия отразяваше една мека, дискретна светлина. Ефектът предизвикваше спомен за университетските кътчета от четиридесетте години, които тези алкохолици си припомняха с някаква тъга.

Ресторантчето беше конструирано изцяло с тази цел.

Като се има предвид това, а той винаги си имаше едно наум, съдържателят беше леко изненадан, когато видя един нисък, добре облечен мъж в началото на шейсетте, който бързо премина през вратата.

Човекът се огледа, като се опита да пригоди очите си към неясната светлина. Съдържателят се приближи към него.

— Желаете ли маса, господине?

— Не... да. Имам среща среща... Няма значение, благодаря ви. Ние имаме ангажирана маса.

Добре облеченият мъж забеляза човека, когото търсеше, седнал на една маса в задната част на ресторанта. Внезапно се отдръпна от съдържателя, и непохватно започна да си пробива път през препълненото заведение, покрай столовете.

Съдържателят си припомни човека на масата в задната част. Той беше настоявал точно за тази маса.

Възрастният мъж седна.

— Може би щеше да е по-добре, ако бяхме се срещнали на друго място, а не в ресторант.

— Не се притеснявайте, господин Алън. Нито един от вашите познати не идва тук.

— Искрено се надявам да сте прав.

Един от сервитьорите се приближи към масата и взе поръчката за напитките.

— Струва ми се, че аз съм този, който поема риска, а не вие — каза по-младият мъж.

— За вас ще се погрижат, знаете това. Нека да не си губим времето. До къде са стигнали нещата?

— Комисията единодушно одобри Андрю Тривейн.

— Той няма да приеме.

— Общото мнение е, че ще приеме. Болдуин трябва да му направи предложението. Вече може и да го е направил.

— Ако той го е направил, значи вие сте закъснял. Възрастният мъж присви очи и се загледа в покривката на масата.

— Ние чухме слухове и считаме, че това е само една димна завеса. Разчитаме на вас — той вдигна поглед към Уебстър. — Наше беше мнението, че вие ще потвърдите самоличността, преди да сме предприели крайни мерки.

— Аз не можех да направя нищо, нито пък който и да било от Белия дом. Правомощията на комисията са безгранични. Поне имах късмет, че успях да се добера до имението.

— По-късно ще се върнем на този въпрос. Защо те мислят, че Тривейн ще приеме? И кой е казал, че трябва да го направи? Неговата проклетата Данфорт фаундейшън е почти толкова голяма колкото са Форд или Рокфелер. Защо трябва да я зареже? — попита Алън.

— Той може би няма да се откаже от нея. Само ще си вземе отпуск.

— Нито една организация с ранга на Данфорт няма да приеме толкова дълготраен отпуск. Всички те имат неприятности.

— Не мога да ви разбера...

— Мислите ли, че са неприкосновени? — прекъсна го Алън. — Те имат нужда от приятели във вашия град, а не от врагове... Каква е процедурата? Ако Болдуин вече е направил предложението? Ако Тривейн приеме?

Сервитърът донесе напитките и двамата мъже замлъкнаха. Когато се оттегли, Уебстър отговори:

— Условието са следните: когото и да избере комисията, той получава одобрението на президента и се свиква вътрешно събрание с двупартийна комисия в Сената.

— Добре, добре. — Алън повдигна чашата си и отпи голяма глътка. — Нека да работим там, така можем да направим нещо. Ще го отстраним от събранието.

По-младият мъж изглеждаше учуден.

— Защо? Какъв смисъл има? Някой трябва да бъде председател на тази подкомисия. Разбрах, че този Тривейн все пак е разумен човек.

— Разбрахте! — Алън набързо изгълта питието си. — Само това ли сте разбрали? Какво знаете вие за Тривейн?

— Знам това, което съм чел. Направих и проучвания. Той и зет му — електронен инженер — започват с една малка компания, която работи в областта на космическите проучвания, в Ню Йорк в средата на четиридесетте. Седем или осем години по-късно те преуспяват, като съсипват основния конкурент. И двамата стават милионери, когато са по на тридесет и пет години. Зетят се заема със съставяне на нов проект, докато Тривейн продава изгодно продуктите. Той закупува половината от ранните договори на НАСА и установява филиали навсякъде. Тривейн се оттегля, когато е на тридесет и седем и заема длъжност в министерството на външните работи. Той извършва огромна работа за държавата.

Уебстър надигна чашата си. През ръба гледаше към Алън. Младият човек очакваше комплимент за своята информираност.

Вместо това Алън отхвърли думите на събеседника си:

— Глупости. Това е информация от пресата. Важно е, че Тривейн е личност. Той работи сам. Ние знаем това и преди години се опитахме да го привлечем към нас.

— О, така ли? — Уебстър постави чашата си върху масата. — Това не съм го разбрал. О, за Бога, тогава той знае? Така ли?

— Не много; но може би достатъчно. Не сме сигурни. Но вие все още не разбирате същността, господин Уебстър. Струва ми се, че вие не я разбирате от самото начало. Ние не искаме той да стане председател на тази проклета подкомисия. Ние не искаме него или някой като него. Такъв избор е немислим.

— Какво можете да направите?

— Ще го принудим да се откаже... ако действително е приел. Ако ли пък не, следващата стъпка ще бъде на сенаторското събрание. Така ще бъдем сигурни, че той е отхвърлен.

— Да кажем, че успеете, тогава какво?

— Ще предположим кандидатурата на наш човек. Това е първото, което трябва да се направи. — Алън се обърна към сервитьора като сочеше двете чаши.

— Господин Алън, защо не го спряхте? Ако сте имали възможност, защо не сте го направили? Казахте ми, че сте чули слуховете за Тривейн. Тогава е бил моментът да се действа.

Алън избягна погледа на Уебстър. Той пресуши леденото питие в чашата си и когато проговори, гласът му звучеше като на човек, който се опитва да запази своята власт, но безуспешно.

— Заради Франк Болдуин, Болдуин и този изкуфял кучи син Хил.

— Посланикът?

— Проклет да бъде негово светейшество господин посланикът. Големият Били Хил! Болдуин и Фил. Те са реликвите, които стоят зад тази глупост. Хил кръжеше като ястреб през последните две или три години. Той придума Болдуин да влезе в комисията по отбраната. Те двамата предложиха Тривейн. Болдуин си заложи името, кой можеше да не се съгласи. Но вие бяхте този, който трябваше да ни осведоми. Ако бяхме сигурни, можехме да го предотвратим.

Уебстър гледаше отблизо Алън. Когато той отговори, в гласа му звучеше твърдост, която преди това не беше показал.

— А аз мисля, че вие лъжете. Някой друг развали работата. Вие или някой от другите така наречени специалисти. Първо, вие мислехте, че това разследване е обречено на провал в самото начало от комитета. Грешихте. А след това беше твърде късно. Тривейн се появи и вие не

можяхте да го спрете. Дори сега не сте сигурен, че може да го спрете. Ето защо искахте да ме видите... Така, че нека да не споменаваме повече тази безсмислица, че аз съм бил закъснял и че не разбирам същността на въпроса, става ли?

— Внимавайте как говорите, млади човече. Само си спомнете кого представям аз. — Забележката беше отправена без очакваната тежест.

— И вие помнете, че разговаряте с човек, назначен лично от президента на Съединените Щати. Какво искате?

Алън бавно въздъхна, като че ли да се отърси от яда:

— Някои от нас са по-уплашени отколкото други...

— Вие сте един от тях — тихо подхвърли Уебстър.

— Да... Тривейн е сложен човек, една част от него е индустриален гений, което означава, че знае как да се справя с техниката, другата — скептична, не се вписва в някаква реалност.

— Струва ми се, че двете вървят заедно.

— Само когато човек е изпълнен със сила.

— Стигаме до същата. Каква е силата на Тривейн?

— Да кажем, че никога не се е нуждаел от помощ.

— Да кажем, че просто я е отказвал.

— Добре, добре. Това също е възможно.

— Вие казахте, че сте се опитали да го привлечете?

— Да... Когато бях с... Няма значение. Така беше в началото на шейсетте. Бяхме се обединили тогава и мислехме, че той ще е една ценна добавка към нашата общност. Ние дори предложихме да гарантираме договорите на НАСА.

— За Бога! И той ви изпревари.

Уебстър направи заключение, а не зададе въпрос.

— В началото се опитваше да работи с нас, после осъзна, че може да има договорите и без нас. Веднага щом разбра това, ни прати по дяволите. Всъщност той не спря дотук. Помоли ме да кажа на хората си да се простят с космическата програма, да се простят с правителствените пари. Заплаши, че ще се обърне към главния съдия.

— Боби Уебстър безучастно взе вилицата си и бавно започна да чертае с нея върху покривката.

— Представете си, че беше се случило обратното. Представете си, че той имаше нужда от вас. Щеше ли да се присъедини към вашата

„Общност“?

— Това вече не знаем. Някои от останалите мислят така. Но не те разговаряха с него, а аз. Аз бях посредникът. Бях единственият на негова страна. Никога не използвах имена, никога не казах кои са моите хора.

— Но вие вярвате, че фактът, че са съществували, е достатъчен? Що се отнася до него.

— Това е въпрос, на който не може да се отговори. Той ни заплаши, след като постигна своето. Беше сигурен, че не се нуждае от никого, освен от себе си, своят зет и проклетата си компания в Ню Хейвън. Просто сега ние не можем да си позволим да поемем риска. Не можем да му позволим да оглави тази подкомисия... Той е човек, чиито действия не могат да бъдат предсказани.

— Какво предлагате да направя?

— Поемете, но разумно, риска да се доближите до Тривейн. Най-доброто за вас е да станете негова връзка с Белия дом. Това възможно ли е?

Боби Уебстър замълча, след това рязко отговори.

— Да. Президентът ме запозна със сесията на подкомитета. Беше среща без запис, без стенограми. Имаше само един помощник. Ще го уредя.

— Вие разбирате, че това може и да се окаже излишно. Ще се вземат определени превантивни мерки. Ако те са ефективни, Тривейн ще бъде извън играта.

— Там мога да ви помогна.

— Как?

— Марио де Спаданте.

— Не! Абсолютно съм против. Казвал съм ви и преди, не искаме да работим с него.

— Той беше полезен на вашите хора. И то много повече отколкото можете да си представите. Или не искате да го признаете?

— Той е вън от играта.

— Няма да навреди, ако закрепим с него старото приятелство. Ако вие сте обиден, помислете за Сената.

Сбръчканата гримаса изчезна от лицето на Алън. Той гледаше почти с разбиране помощника на президента.

— Разбирам какво имате предвид.

- Това разбира се значително ще повиши моята цена.
 - Мислех, че вярвате в това, което вършите.
 - Вярвам в защитата на моя фланг. Най-добрият начин на защита е да ви накарам да платите.
 - Вие сте един противен човек.
 - Но съм и много талантлив.
-

[1] катамаран — две лодки, съединени със специално мостче ↑

2.

Андрю Тривейн насочи катамарана срещу вятъра, като използваше бързото течение към брега. Той простря дългите си крака срещу свързващата рейка и посегна към лоста на кормилото, за да предизвика допълнително движение на кърмата. Само едно безпричинно движение, едно нищо незначещо движение. Водата беше топла; почувства ръката си като че ли поставена в хладна, лепкава мъгла.

Точно така, както той беше поставен — неумолимо поставен — в една загадка, в която нямаше право на избор. Все пак ще бъде този, който ще вземе последното решение и той знаеше какъв ще бъде неговият избор.

Това беше най-дразнещата страна на въпроса; той разбираше яростта, която го обземаше и се ненавиждаше заради мисълта, че може да им се подчини.

Много отдавна.

Катамаранът беше на около стотина ярда от бреговете на Кънектикът, когато вятърът ненадейно промени посоката си — както обикновено става с ветровете, които срещат по пътя си от открито море твърда земя. Тривейн провеси крака над дясната страна на мачтата и опъна главното платно. Малкият плавателен съд се наклони и навлезе право в дока.

Тривейн беше едър мъж. Не огромен, а просто по-едър от повечето мъже, с едва доловима гъвкавост, която говореше за по-голяма активност в детството. Той си спомни, че беше чел статията в „Нюзуик“, която го изненада с описания на предишното му мъжество в областта на спорта. То беше страшно преувеличено, както всички такива статии.

Но той знаеше, че е добър моряк.

Сега щеше да бъде изложен на непоносим натиск, ако приемеше предложението, което не позволяваше отстъпление, което изискваше стратегии, неписани в нито едно ръководство. Беше добър в това. Но не като участник; това беше важно, изключително важно за него.

Да ги разбира, да бъде способен да маневрира, дори да достига до крайности, но никога да не участва. Вместо това — да използва знанията си, да взема преднина. Да използва тази преднина безмилостно, без да отстъпва.

Андрю имаше един малък бележник, закрепен за метална подложка на палубата до кърмата. Прикрепена за пластината с неръждаема верижка стоеше и водоустойчива кутия, с химикалка. Той казваше, че служат за записване на времето, някои ориентири, скоростта на вятъра — каквото и да е. Фактически бележникът и химикалката му бяха необходими за да записва набързо странични мисли, идеи...

Понякога разни „неща“... просто „неща“, които му ставаха ясни, докато плаваше по вода.

Затова той се почувства огорчен, когато погледна към бележника. Беше написал само една дума. Беше я написал съвсем несъзнателно.

БОСТЪН.

Той откъсна страницата, смачка я и я захвърли във водата.

По дяволите! Да върви по дяволите — мислеше си той. — Не!

Катамаранът спря и Тривейн хвана края на дока с дясната си ръка. С лявата спусна спомагателното платно и то изплющя при огъването. Здравно затвори лодката и се изправи да свали останалата част от платното, като го нави около хоризонталната мачта. За по-малко от четири минути той беше разглобил платнището и завързал лодката за четирите краища.

Погледна нагоре отвъд каменния зид на терасата към дървено-стъклената постройка, която се подаваше от края на хълма. Тя никога не преставаше да го вълнува. Не материалната придобивка беше толкова важна, а това, че всичко беше станало така, както и той и Фил го плануваха.

Бяха я построили заедно. Този факт беше много важен. Може би това нямаше значение за други неща. По-важни неща. Но помагаше.

Той тръгна от навеса за лодки и закатери стръмната наклонена тераса. Можеше винаги да каже в каква форма се намира, докато стигне до половината на изкачването. Ако се задъхаше, или когато го боляха краката, той тайно си даваше обет да яде по-малко и да тренира повече. Сега беше доволен, че почувства леко неудобство. Или може

би съзнанието му беше твърде ангажирано, за да си обясни напрежението.

Не, помисли си той, чувства се доста добре. Една седмица далече от службата, постоянният солен въздух, приятният, изпълнен с активност край на летните месеци; да той се чувстваше чудесно.

И тогава си спомни за тефтера и подсъзнателно написаната дума. БОСТЪН.

Сега вече не се чувстваше чудесно. Изкачи и последното стъпало на каменната тераса и видя, че жена му лежи в един шезлонг, с отворени очи, вперила поглед във водата, невиждана нещо. Винаги чувстваше лека болка, когато тя гледаше така. Тъжната болка на болезнените спомени.

Заради проклетия Бостън.

Той разбра, че тя не е чула идването му, заради безшумните маратонки; не искаше да я изплаши.

— Здравей — нежно каза той.

— О! — примижа Филис. — Добре ли мина плаването, скъпи?

— Чудесно. А ти, добре ли си спа? — Тривейн се приближи до нея и лекичко я целуна по челото.

— Много добре, докато не ме прекъснаха. Прекъснаха съня ми.

— Така ли? Мислех, че децата закараха Лилиан в града.

— Не бяха децата, нито пък Лилиан.

— Думите ти ми звучат заплашително. — Тривейн се пресегна към огромния правоъгълен хладилник и взе кутия бира.

— Не заплашително, просто съм учудена.

— За какво говориш? — Той отвори кутията бира и отпи.

— Обади се Франклин Болдуин. Защо не си му позвънил в отговор на неговите обаждания?

Тривейн държеше бирата до устата си и гледаше жена си.

— Опитвам се да го избегна.

— Мислех си, че го харесваш.

— Харесвам го. Страшно много. И това е още по-важна причина, за да го избягвам. Много скоро той ще поиска нещо от мене и аз ще му откажа. Поне си мисля, че ще поиска това, а аз искам да му откажа.

— Какво?

Тривейн безучастно пристъпи към каменния край на терасата и постави от борената кутия на перваза.

— Болдуин иска да ме завербува. Носи се такъв слух. Мисля, че го наричат „въздушен процес“. Той оглавява тази комисия по разходите на отбраната. Те сформират подкомисия, за да осъществят това, което любезно наричат „задълбочено изучаване“ на връзките на Пентагона.

— Какво означава това?

— Четири или пет компании — в действителност конгломерати са отговорни за някакви странни седемдесет процента от бюджета на отбраната. По един или друг начин. Вече няма ефективен контрол. Тази подкомисия е измислена, за да шпионира комисията по отбраната. И те търсят председател.

— И ти си този, когото искат?

— Аз не искам да съм този. Щастлив съм там, където съм. Който и да заеме тази длъжност, ще се превърне в слуга на държавата... дори да си върши работата наполовина.

— Защо?

— Защото в Пентагона е една бъркотия. Това не е тайна. Прочети във вестниците. Пише го всеки ден. Дори не е прикрито.

— Тогава защо някой трябва да бъде слуга, за да се опита да оправи това? Разбирам да създаваш врагове, но национален слуга...

Тривейн нежно се засмя, взе бирата си, премести се на един стол до жена си и седна.

— Обичам те, заради твоята новоанглийска наивност. Заедно с банския костюм.

— Много бързаш! Мозъчните ти клетки работят извънредно много, скъпи.

— Не, не е така. Аз нямам интерес от това.

— Тогава ми отговори на въпроса: защо национален слуга?

— За да бъде напълно ефективна, тази подкомисия ще трябва да привлече много хора, много имена и да действа върху един натрупан страх. Когато започва да се говори за монополи, не се говори само за влиятелни мъже, намесени в държавни въпроси. Хиляди и хиляди задачи са застрашени. В края на краищата всеки един монопол си е монопол. Едно задължение се заменя с друго. Може и да е наложително, но причинява много болка.

— Боже мой! — каза Филис като се изправи. — Мислил си страшно много върху това.

— Да, само мислих, нищо не направих на практика. — Андрю стана от стола и отиде до масата, като изгаси цигарата си в един пепелник. — Честно казано, учуден съм как тази идея е стигнала толкова далече. Тези неща — задълбочено изучаване, разследвания или както искаш ги наричай — обикновено се предлагат гръмко, а се предоставят за разглеждане тайно. В кулоарите на Сената или в трапезарията на Белия дом. Този път е различно. И аз се чудя защо.

— Попитай Франк Болдуин.

— Предпочитам да не го питам.

— Но трябва. Дължиш му това, Анди. Защо мислиш, че е избрал точно теб?

Тривейн се върна отново към стената на терасата и погледна към Лонг Айлънд Саунд.

— Защото аз съм квалифициран, а Франк знае това. Аз съм се занимавал с тези момчета, отговорни за правителствените договори. Отпечатани и издадени са мои критики срещу излишъците и всеобщите споразумения. Той знае и това. Дори бях сърдит, но това беше много отдавна... Мисля, че главно защото той знае колко много мразя манипулаторите. Те развалиха много добри хора, особено един. Спомняш ли си?

Тривейн се обърна към жена си.

— Сега те не могат да ме засегнат. Нямам какво да изгубя, освен време.

— Мисля, че просто се опитваш да убедиш сам себе си.

Тривейн запали втора цигара и се наведе през парапета, като скръсти ръце пред гърдите си. Той продължи да гледа Филипс.

— Зная. Именно за това избягвам Франк Болдуин.

Тривейн побутна омлета в чинията си. Франклин Болдуин стоеше отсреща в трапезарията на банковия административен съвет. Възрастният джентълмен напрегнато говореше.

— Работата трябва да се свърши, Андрю, знаеш това. Нищо не може да я спре. Просто искам най-добрият човек да се заеме с нея. И аз мисля, че ти си най-добрият. Трябва да добавя, че комисията е единодушна за това.

— Защо си толкова сигурен, че работата ще бъде свършена? Защото аз не съм. Сенатът винаги се оплаква, че трябва да се правят

икономии; това е едно дяволско решение и винаги ще бъде такова. И така ще бъде, докато не се изготви правилен проект или някои помещения за летателната апаратура не се закрият в някой район. След това крясъците престават.

— Не и този път. Това е нещо отвъд границите на цинизма. Нямахте да се забърквате в тази работа, ако можех да мисля другояче.

— Изразяваш мнението си. Трябва да има нещо повече от това, Франклин.

Болдуин свали очилата си и ги постави до чинията. Примигна няколко пъти и грациозно замасажира основата на аристократичния си нос. Той се усмихна с полуусмивка, полуогорчение.

— Така е. Ти си доста схватлив... Назови го наследство на двама стари хора, чийто живот — и животът на техните семейства поколения наред — е бил изключително продуктивен в тази наша страна. Осмелявам се да кажа, че ние допринесохме, но и наградата беше повече от достатъчна. Това е най-добрият начин, по който мога да ти го предоставя.

— Страхувам се, че не разбирам.

— Разбира се, че не. Ще се изясня. Уилям Хил и аз се познаваме от детските си години.

— Посланикът Хил?

— Да... Няма да те отегчавам с ексцентричността на нашата връзка поне днес. Достатъчно е да кажа, че ние не можем да останем на върха още дълги години; не съм сигурен, че бих желал... Тази комисия от отбраната, подкомисията — това са наши идеи. Ние желаем да ги видим като реално функциониращи. Толкова можем да ти гарантираме. По различен начин ние сме достатъчно силни, за да направим това. И да използвам този ужасен термин, достатъчно „уважавани“.

— Какво мислиш, че ще спечелите?

— Истината. Тази страна има право да знае това, независимо колко боли. За да се излекува всяка болест е необходима правилна диагноза. Не безразборни бележки, направени от самодоволни фанатици, нито пък отмъстителни действия на недоволство... Истината, Андрю. Простата истина. Този удар ще бъде наш, на Били и мой. Може би нашият последен дар.

Тривейн почувства желание да се движи, физически да бъде в движение.

— Защо тази комисия не направи това, което вие казвате? Други се опитваха, но се провалиха.

— Защото чрез теб работата ѝ ще бъде неангажирана политически и в никакъв случай няма да има самоизява. — Болдуин постави очилата си, очите му със странен магнетизъм привличаха Тривейн.

— Това са необходимите фактори. Ти не си републиканец, нито демократ, нито либерал, нито консерватор. И двете партии се опитаха да те привлекат на тяхна страна, но ти отказа и на двете. Ти си едно противоречие в тази епоха на номенклатура. Няма какво да спечелиш или да изгубиш. Всички ти имат доверие. Това е най-важното. Ние сме се превърнали в хора с полярни и конфликтни разбирания, изтъкани от непреклонност. Отчаяно се нуждаем да повярваме отново в обективната истина.

— Ако приема, Пентагонът и всеки един, свързан с него ще се втурнат да декларират връзките си, защото не точно това правят обикновено. Как смяташ, че ще спрете това?

— Президентът. Той ни увери. Той е добър човек, Андрю.

— И аз няма да съм отговорен пред никой?

— Дори няма да си отговорен пред мене, а само пред себе си.

— И ще ми се предостави изборът на собствен персонал? И никакви решения отвън, така ли?

— Напиши списък на хората, които искаш и ще ги имаш.

— Мога да приема само сътрудничество, което считам за необходимо. — Тривейн не зададе тези последни въпроси, а направо направи изявления, които въпреки всичко изискваха отговори.

— Напълно. Гарантирам за това. Дори мога да ти обещая.

— Аз не желая тази работа.

— Но ще я приемеш.

Това беше същото изявление, този път направено от Болдуин.

— Казах на Филис. Ти си убедителен, Франк. Именно за това те отбягвах.

— Никой не може да избяга от това, за което е предназначен. Нито пък от момента, в който да го извърши. Знаеш ли откъде е това?

— Звучи ми староеврейско.

— Не... не съвсем. Близо някъде. Средиземно море. Марк Аврелий. Срещал ли си банкери, които са чели Аврелий?

— Стотици. Те считат, че той е един неизчерпаем извор.

3.

Стивън Тривейн погледна безизразните манекени, облечени във вълнени якета и с различни разцветки сиви фланелки. Стивън погледна надолу към своите дънки „Левис“, към маратонките си, и тогава забеляза, че едно от копчетата на джинсовото му яке може да се скъса всеки момент.

Той отново погледна часовника си и се подразни. Вече беше време. Беше казал на сестра си, че ще я закара заедно с приятелите ѝ обратно в Бърнигът, при условие че ще се срещнат в десет без петнадесет. Щеше да закъснее. Би предпочел сестра му да не беше избрала тъкмо тази проклета вечер за женско събиране или поне да не беше обещала на момичетата, че брат ѝ ще ги закара по домовете. Родителите му не ѝ позволяваха да шофира нощем — нещо, което Стивън Тривейн считаше за смешно; тя вече беше на седемнадесет, но така или иначе винаги, когато се налагаше да излиза късно, той поемаше задълженията.

Ако откажеше, баща му просто казваше, че всичките им коли са заети и че ще го остави без кола.

Беше почти на деветнадесет и щеше да отиде в колеж след три седмици. Но без кола Баща му каза: никаква кола, докато е в първи курс.

Тривейн младши се засмя на себе си. Баща му беше прав. Имаше основателна причина, за да няма кола.

Тъкмо щеше да пресече улицата към дрогерията за да телефонира на момичето, с което имаше среща, когато една полицейска кола спря на завоя пред него.

— Ти ли си Стивън Тривейн — попита полицаят, стоящ по-близо до прозореца откъм неговата страна.

— Да, господине — отговори младежът, изпълнен с лоши предчувствия.

Полицаят каза рязко:

— Влез вътре.

— Защо? Какво се е случило? Аз просто си стоя тук и...

— Имаш ли сестра на име Памела?

— Да, имам. Точно нея чакам.

— Тя няма да дойде. Повярвай ми. Влизай в колата.

— Какво се е случило?

— Виж какво, приятелче, не можем да се свържем с родителите ти, те са в Ню Йорк. Сестра ти ни каза, че ще я чакаш тук, така че дойдохме да те вземем. И на двамата ви правим услуга. А сега, качвай се!

Младежът отвори задната врата на колата и бързо влезе вътре.

— Не е някакъв нещастен случай, нали? Тя добре ли е?

— Винаги нещо лошо се случва, нали — каза полицаят, който шофираше.

Стивън Тривейн сграбчи облегалката на предната седалка. Сега вече беше изплашен.

— Моля ви, кажете какво се е случило!

— Сестра ти и още няколко момичета си направили купон с наркотици — отговори другият полицаи. — В къщата за гости на Суонсънови. Те са в Мейн... естествено. Получихме сведенията преди около час. Когато пристигнахме там, открихме, че нещата са малко по-сложни.

— Какво искате да кажете?

— Това беше лошото, млади момко — подхвърли шофьорът. — Там имаше твърда дрога.

Стивън Тривейн беше зашеметен. Може би понякога сестра му запалваше по една цигара — кой ли не го правеше? — но нищо твърдо. Това беше изключено.

— Не ви вярвам — каза той категорично.

— Сам ще се убедиш, че е така.

Полицейската кола зави наляво при следващия ъгъл. Това не беше пътят към полицейското управление.

— Те не са ли управлението?

— Не са регистрирани. Все още.

— Не разбирам.

— Ние не желаем да се раздухва случката. Ако са регистрирани, можем да контролираме положението. Все още са у Суонсънови.

— Родителите там ли са?

— Казахме ти, че не успяхме да ги открием — отговори шофьорът. — Суонсънови са в Мейн, а твоите родители са в града.

— Споменахте, че имало и други момичета.

— Да, нейни приятелки от пансиона. Първо искахме да открием точно твоите родители. Трябваше да бъдем внимателни. Заради всички. Разбираш ли, ние открихме два пакета хероин. Мога да направя една бърза догадка за цената, която възлиза на около четвърт милион долара.

Андрю Тривейн хвана жена си под ръка, докато изкачваха бетонните стълби към задната врата на Гринуичкото полицейско управление.

Подробностите минаха любезно, но набързо, и семейство Тривейн беше въведено в офиса на детектива Фоулър. Синът им стоеше до прозореца и в момента, в който ги видя, се втурна към тях.

— Мамо! Татко!... Това е една огромна глупост!

— Само се успокой, Стив — строго каза бащата.

— Пам добре ли е?

— Да, майко. Чувства се чудесно. Все още са у Суонсънови. Просто е объркана. Всички те са объркани и въобще не ги осъждам за това.

— Казах ти да се успокоиш.

— Абсолютно съм спокоен, татко. Просто съм ядосан. Тези деца не знаят какво е хероин, камо ли къде да го продадат.

— Така ли? — безлично попита детективът Фоулър.

— Не зададох въпрос, ченге!

— Казваме ти още веднъж, Стив, осъзнай се и млъкни.

— Не няма. Съжалявам, татко, но няма. Тези шегаджии са получили сведения по телефона да проверят Суонсънови. Без име, без причина. Те...

— Един момент, млади човече — намеси се полицейският служител. — Ние не сме „шегаджии“ и ще ви посъветвам да подбирате думите си.

— Той е прав — добави Тривейн. — Сигурен съм, че господин Фоулър може да обясни какво се е случило. Какво е това телефонно обаждане, господин Фоулър? Вие не го споменахте при нашия разговор.

— Татко! Той няма да ти каже!

— Не знаем. Това е истината, господин Тривейн. В седем и десет вечерта в управлението се е получило телефонно обаждане, че у Суонсънови има „трева“ и че трябва да видим каква е работата, защото много хора били замесени. Човекът говореше някакви... е, добре, високо. Вашата дъщеря беше единствената спомената по име. Направихме оглед. Четири деца. Признаха си, че са си поделили една цигара през последния час и нещо. Това не беше купон. Честно казано, полицаите предпочитаха да забравим за това. Но по времето, когато съобщавали по радиостанцията рапорта си, те получили друго обаждане. Пак същият глас. Същият човек. Този път казал да погледнем в кутията за мляко на верандата в къщата за гости. Открихме двата пакета хероин. На едро, предполагахме, че струва към четвърт милион. Това е повече от усложнение.

— От друга страна това е най-прозрачно изфабрикуваното обвинение, което някога съм чувал. Абсолютно невероятно е.

Тривейн погледна часовника си.

— Адвокатът ми ще бъде тук до половин час. Сигурен съм, че ще ви каже същото. Аз ще остана и ще почакам, но знам, че жена ми ще пожелае да отиде в Свенсънови. Това устройва ли ви?

Детективът едва чуто въздъхна.

— Така е добре.

— Нуждаете ли се повече от сина ми? Може ли той да я закара?

— Разбира се.

— Може ли да я заведем в къщи? — разтревожено попита Филип Тривейн.

— Да ги заведем всичките в нашата къща?

— Съществуват известни формалности...

— Не се притеснявал, Фил. Отиди в Суонсънови. Можем да ви се обадим веднага, щом Уолтър пристигне. Не се притеснявайте, моля ви.

— Татко, не е ли по-добре да остана? Мога да кажа на Уолтър.

— Искам да отидеш с майка си. Ключовете са в колата. А сега, тръгвайте.

Тривейн и детективът Фулър гледаха как двамата се отдалечаваха. Когато затвориха вратата, Тривейн бръкна в джоба си за цигари. Предложи на полицейския служител, но той отказа.

— Не, благодаря. Вместо това напоследък ям фъстъци.

— Така е по-добре. А сега искате ли да ми кажете за какво е всичко това? Вие вече, надявам се, не вярвате, че съществува връзка между този хероин и момичетата.

— Защо да не вярвам? Това е една много важна връзка.

— Защото ако не вярвахте, щяхте да ги извикате тук и да регистрирате престъплението. Вие се отнасяте към цялата ситуация по много странен начин.

— Да, така е — Фоулър отиде към бюрото си и седна. — И вие сте прав като казвате, че не вярвам, да съществува връзка. Но от друга страна не мога да я пренебрегна, защото ситуацията е много сложна. Разбира се, не е необходимо да ви казвам това.

— Какво ще предприемете?

— Може да се изненадате, но сигурно ще се посъветвам с вашия адвокат.

— Това доказва моите предположения.

— Да, така е. Не мисля, че сме на две противоположни мнения, но аз нося отговорност. Имаме доказателства. Разбира се, аз не мога да ги пренебрегна. От друга страна начинът на получаването им поставя много въпроси. Не мога да ги лепна на децата, поне не като разглеждам всичко...

— Ще ви призова в съда за незаконно задържане. Това може и да струва скъпо.

— О, недейте, господин Тривейн, не ме заплашвайте. Онези момичета, включително и дъщеря ви, са признали, че пушат марихуана. А това е противозаконно. Но то е незначително и няма смисъл да натрапваме на обществеността. Другото е нещо съвсем различно. Гринуич не иска такава публичност; хероин за четвърт милион долара ще предизвика скандал.

Тривейн разбра, че Фоулър е искрен. Това наистина беше сериозен проблем. Отгоре на всичко и налудничав. Защо на някой му е притрябвало да въвлече в такова нещо четири млади момичета, до такава степен че да хвърли огромна сума пари. Това беше един изключителен жест.

Филис Тривейн слезе по стълбите и влезе в хола. Съпругът ѝ стоеше пред огромния прозорец и гледаше морето. Беше много след полунощ и луната ярко се отразяваше във водата.

— Момичетата са в стаята за гости. Ще говорят до зазоряване. Изплашени са до смърт. Да ти направя ли нещо за пиене?

— Да, ще бъде добре. Можем да си поделим една чаша.

Филис отиде до малък вграден бар, вляво от прозореца.

— Какво ще стане сега?

— Фоулър и Уолтър оправиха положението. Фоулър ще каже, че намирането на пакета е било в резултат на сведения, получени по телефона. Той е принуден да направи това. Но няма да споменава имена и места, за да не се започне разследване. Ако го притиснат ще обясни, че няма право да обвинява невинни хора. Момичетата не могат нищо да му кажат.

— Говори ли със Суонсънови?

— Да. Те се паникьосаха. Уолтър ги успокои. Казах им, че Джин ще остане у нас и ще ги види утре или в други ден. Останалите ще се приберат по домовете си на сутринта.

Филис подаде напитка на мъжа си.

— Идва ли ти нещо наум? Имам предвид цялата тази история?

— Не. Не можем да си го представим. Според Фоулър и сержанта, гласът по телефона е принадлежал на заможен човек. Това може да означава всеки един от хилядите, които познават къщата на Суонсънови. Това е, дори я е нарекъл „къщата за гости“, не я е описал като една отделна постройка или нещо такова.

— Но защо?

— Не зная. Може би някой има зъб на Суонсънови. И това си е заслужавало четвърт милион долара. Или...

— Но, Анди — Филис го прекъсна, като си спомни за нещо; тя внимателно подбираше думите си. — Мъжът, който се е обадил, е казал името на Пам. Не на Джин Суонсън.

— Да, но хероинът е бил оставен в Суонсънови.

— Разбирам.

— Хубаво, аз пък не разбирам — каза Тривейн като вдигна чашата до устните си. — Това са само догадки. Може би Уолтър е прав. Който и да е той, може би е бил притиснат между две сделки и се е изплашил. Тогава на сцената се появяват момичетата — богати, разглезени, лесна изкупителна жертва.

— Не мисля. Не ми се вярва да е точно така.

— В действителност и аз не мога. Просто цитирам Уолтър.

Чу се звук от автомобил, който се движеше по пътя към къщата. Това трябва да е Стив — каза Филис. — Помолих го да не закъснява много.

— Как се държа днес! прибави Тривейн като гледаше часовника върху камината. — Но няма да му чета никакво конско, обещавам. Харесах начина, по който се държа. Езикът му беше малко груб, но поне не се изплаши, а може и да се е изплашил.

— Аз се гордеех с него. Той показа, че е син на баща си.

— Не, просто говореше това, което виждаше. Мисля, че най-подходящата дума за него е „лентяй“.

Предната врата се отвори и Стивън Тривейн влезе в стаята, като бавно затвори вратата зад себе си. Той изглеждаше обезпокоен.

Филис Тривейн се приближи до сина си.

— Почакай, мамо, преди да се доближиш до мен искам да ти кажа нещо... Аз напуснах Суонсънови около единадесет без петнадесет. Ченгето ме закара в града, за да си взема колата. Карах до Гини и заедно отидохме в таверната „Кос Коб“. Стигнахме там около единадесет и половина. Пих три бири, никаква трева, нищо.

— Защо ни казваш всичко това? — попита Филис.

Високото момче започна да заеква, несигурно в себе си.

— Тръгнахме си преди час и отидохме до колата. На предната седалка беше пълен хаос. Някой беше разлял уиски или вино, или нещо друго, покривките на седалките бяха изтръгнати, а пепелниците — изпразнени. Помислихме си, че това е някаква лоша шега, наистина лоша шега... Оставих Гини и потеглих за вкъщи. Когато стигнах градското кръстовище, една полицейска кола ме спря. Не бях направил никакво нарушение, не бях превишил скоростта; никой не ме преследваше. Тази полицейска кола просто ме спря встрани от пътя. Помислих си, че нещо може да е закъсала, не знаех... Ченгето се приближи и ми поиска шофьорската книжка и регистрацията на колата, а след това подуши че съм пил и ми каза да изляза. Опитах се да му обясня, но той не искаше и да слуша.

— Колата от гринуичката полиция ли беше?

— Не зная, татко. Не мисля. Бях все още до Кос Коб.

— Продължавай нататък.

— Той ме претърси; неговият колега отиде до колата. Мислех си, че ще ме натикат вътре и се надявах да го направят. Бях прогизнал и всичко останало. Но те не ме вкараха вътре. Направиха нещо друго. Снимаха ме с „Полароид“ с вдигнати ръце върху колата — накараха ме да се изпъна, за да претърсят джобовете ми — и тогава първото ченге ме попита откъде идвам. Казах му и той отиде до полицейската кола за да се обади на някой по радиостанцията. Върна се и ме попита дали съм блъснал един стар човек по пътя, на около десет мили. Казах му, разбира се, че не съм. Тогава той ми каза, че този старец е в критично състояние в болница...

— В коя болница?

— Не каза.

— Ти не го ли попита?!

— Не, татко! Бях изплашен до смърт. Не съм ударил никого. Дори не видях някой да се разхожда по шосето. Минаха само няколко коли.

— О, боже мой! — Филис Тривейн погледна съпруга си.

— Какво се случи по-нататък?

— Другият полицай направи още няколко снимки на колата и една снимка отблизо до лицето ми. Пред очите ми все още е тази светкавица... Господи, аз бях уплашен... След това те просто ми казаха, че мога да си вървя.

Момчето остана в антрето, с наведена глава, изплашено. В очите му се четеше истинско объркване.

— Всичко ли ми каза? — попита Тривейн.

— Да, сър — отговори синът, а страхът завладяваше почти недоловимия му глас.

Андрю пристъпи към масата до канапето и взе телефона. Набра и поиска номера на полицейската служба в Кос Коб. Филис отиде при сина си и го въведе в хола.

— Казвам се Тривейн, Андрю Тривейн. Разбрах, че една от вашите полицейски коли е спряла моя син на... Къде, Стив?

— Джанкшън роуд, на кръстовището. На около четвърт миля от ж.п. гарата.

— ... Джанкшън роуд, близо до гарата при кръстовището, преди не повече от час. Бъдете така любезни да ми кажете какво е написано в рапорта. Да, ще почакам.

Андрю погледна сина си, който седеше в един стол, а Филис стоеше до него. Момчето потрепери и задиша тежко. Гледаше баща си изплашено, неразбиращо.

— Да — каза Тривейн нетърпеливо. — Джанкшън роуд, от страната на Кос Коб. Разбра се сигурен съм, синът ми е тук в момента! Да... Да... Не. Не съм сигурен... Минута само! — Андрю погледна момчето. — На полицейската кола видя ли написано Кос Коб?

— Аз... Фактически не гледах. Тя беше встрани от пътя. Не, не видях.

— Не, не е видял, но трябва да е било ваша кола, нали? Той е бил в Кос Коб... О? Разбирам. Не можете да проверите това, така ли? В крайна сметка бил е спрял във вашия обсег. О? Добре, разбирам. Това не ми харесва, но разбирам какво искате да кажете. Благодаря.

Тривейн остави телефона и извади от джоба си пакет цигари.

— Какво става, татко? Не са ли били те?

— Не. Те имат две коли, но нито една от тях не е била близо до Джанкшън роуд през последните два часа.

— Защо не „хареса“ нещо, но „разбра“? — попита Филис.

— Те не могат да проверяват колите от другите градове. Не и без формална заповед, което пък от своя страна трябва да се запише в досиетата им като нарушение. А те не биха желали да имат подобни неприятности. Имат уговорки помежду си. В случай, че полицейски коли пресекат градската линия, тръгнаха след някой, те просто официално ги връщат обратно.

— Но ти трябва да разбереш. Те са снимали, казали са, че Стив е блъснал някого.

— Знам. Ще разбере... Стив, качи се горе да вземеш един душ. Миришеш като бар на Осмо авеню. И се поотпусни. Нищо лошо не си направил.

Тривейн сложи телефона върху масичката за кафе и седна.

Уестпорт, Дериън, Уилтон, Ню Канаан, Сантпорт.

Нищо.

— Татко, не си мисли, че съм сънувал. — Стивън Тривейн крещеше. Той беше само по хавлия.

— Сигурен съм, че не си. Ще продължим да опитваме. Ще се обадим в управлението в Ню Йорк.

Порт Честър. Рай. Харисън. Уай Плейнс. Мармароне.

В съзнанието си виждаше своя син, простреля в с ръце прилепени към покрива на колата, воняща на алкохол, разпитван от незнани полицаи на тъмно шосе за някакъв непознат мъж, блъснат от кола — снимки, обвинения. Нямаше никакъв смисъл; съществуваха едно абстрактно предположение. Беше толкова нереално, колкото и това, че хероин за 250 хиляди долара беше открит на верандата у Суонсънови в къщата за гости.

Лудост.

Все пак всичко това се беше случило.

— Момичетата най-после заспаха — каза Филип като влезе в хола. Беше почти четири часа. — Нещо ново?

— Не — отговори мъжът й. Той се обърна към сина си, който седеше в един стол до големия прозорец. Момчето зяпаше навън, страхът му беше заменен с яд и недоволство. — Опитай се да си спомниш, Стив. Да не би полицейската кола да беше някакъв друг цвят, а не черен? Може би тъмносиньо или тъмнозелено?

— Тъмна. Това е всичко. Предполагам, че може да е била синя или зелена. Не беше бяла.

— Имаше ли някакви ивици? Някакви знаци, независимо дали са бледи?

— Не... Мисля, че да... да, просто не погледнах. Не мислех, че... момчето докосна с ръка челото си. — Не съм блъснал никого. Кълна се, че не съм!

— Разбира се, че не си. — Филип отиде към него, наведе се и докосна бузата си до неговата. — Знаем, че това е една ужасна грешка.

— Една ужасна шега — добави Тривейн озадачено.

Телефонът на масичката иззвъня. Това ги уплаши, този дразнещ шум, натрапен върху личните стракове. Тривейн бързо вдигна слушалката.

— Здравейте!... Да, да. Тук живее. Аз съм баща му.

Стивън Тривейн скочи от стола и бързо отиде към задната част на дивана. Филип остана до прозореца, изплашена от внезапния момент.

— Боже мой! Обаждях се навсякъде в Кънектикът и Ню Йорк. Момчето не е толкова важно, колата е на мое име! Беше редно незабавно да ми се обадите. Нуждая се от обяснение, ако обичате.

Следващите няколко минути Тривейн слушаше, без да коментира. Когато накрая проговори, каза само пет думи.

— Благодаря ви. Ще ги очакваме.

Той затвори телефона и се обърна към жена си и сина си.

— Анди, всичко наред ли е?

— Да... Полицейското управление в Хайпорт. Това е едно малко село на около петнадесет мили от Кос Коб. Тяхната полицейска кола преследвала един автомобил към Коус роуд, а за човека в него се предполагало, че е замесен в грабеж. Проверявали са по радиостанцията преди да го арестуват. Загубили го и завили на запад до Бриарклиф авеню, когато видели как един мъж се търкулва под колелата на една кола, която приличала на твоята, Стив. Те се обадили за линейка, информирали полицията в Кос Коб и когато положението било овладяно, тръгнали да се връщат към Хайпорт. Забелязали те на Джанкшън, завили в паралелната улица и карали зад теб около миля по шосето до кръстовището. Могли са да те пуснат още в момента, когато са се свързали с Кос Коб, случката с прегазения мъж и бягството от местопрестъплението били изяснени, но те подушили алкохола и поискали да те изплашат... Ще ни изпратят снимките.

Ужасната нощ свърши.

Стивън Тривейн лежеше на леглото си, загледан в тавана, радиото беше включено на една от онези безкрайни денонощни програми, където всички се надвикваха един през друг. Момчето мислеше, че тази какафония ще го приспи.

Но сънят не идваше.

Той знаеше, че трябва да каже нещо. Беше глупаво да не казва нищо. Но думите не бяха дошли, както сега сънят не идваше. Баща му първи беше споменал думите, несъзнателно. Опитай се да си спомниш, Стив, полицейската кола не беше ли някакъв друг цвят, освен черен...

Може би. Може би тъмносиньо или зелено.

Но беше тъмен цвят.

Хайпорт-на-океана беше написано на знака на Коуст роуд. Хайпорт беше малко селище, наистина много малко. Имаше два или три огромни плажа и няколко частни. През горещите летни нощи той и приятелите му, само няколко — често паркираха на около сто ярда надолу по Коуст роуд и се промъкваха в частната собственост, за да достигнат до един от плажовете.

Но трябваше да бъдат внимателни, винаги трябваше да наблюдават, за да не се появи Жълтата птица.

Точно така я наричаха. Жълтата птица.

Селцето Хайпорт-на-океана притежаваше само една полицейска кола.

Беше светложълта на цвят.

4.

Андрю Тривейн се качи на самолет 707 на летище „Джон Ф. Кенеди“, извършващ едночасов полет до Вашингтон.

Той откопча колана си, когато самолетът се издигна и предупредителните светлини изгаснаха. Беше три и петнадесет и щеше да закъснее за срещата си с помощника на президента, Робърт Уебстър. От офиса си в Данфорт щеше да се обади на Уебстър в Белия дом и да кажа, че е бил ангажиран и ако поради закъснението му Уебстър желае да промени мястото на срещата да остави бележка за него на летище Далас.

Взе коктейла водкатини, който една млада хубава стюардеса му поднесе и отпи голяма глътка. След като постави чашата на малката табличка пред себе си, Тривейн затегна колана и разтвори набързо купеното списание „Ню Йорк“ в скута си.

Изведнъж осъзна, че пътникът до него го гледа втренчено. Той също го изгледа и веднага разбра, че познава това лице. Мъжът беше огромен, с голяма глава и силно мургава кожа — повече по рождение, отколкото от слънцето. Той беше може би към петдесетте и носеше очила с твърди рогови рамки. Мъжът заговори пръв:

— Господин Тривейн, нали? — гласът беше мек, но дълбок, с леко стържеща нотка. Въпреки всичко това беше един приятен глас.

— Точно така. Зная, че сме се срещали, но простете, не мога да си спомня.

— Де Спаданте. Марио де Спаданте.

— Разбира се — каза Тривейн и паметта му моментално заработи. Марио де Спаданте. Той се опита да се върне в онези дни в Ню Хейвън преди 9 години. Тогава де Спаданте представяше една строителна фирма, ангажирана с изграждането на някакви сгради, които Тривейн и зет му финансираха. Тривейн беше отхвърлил предложението — строителите нямаха необходимия опит. Но Марио де Спаданте беше изминал дълъг път от онези дни преди 9 години. Така е, ако трябва да се вярва на вестници. Сега той минаваше за кръстник в подземния свят.

Марио Лопатата^[1] беше името, което често използваша — тъй като той бе погребал много врагове. Въпреки това, никога не беше осъждан.

— Мога да кажа, че трябва да са минали 9–10 години — каза де Спаданте като приятно се усмихваше. — Спомняте ли си? Отхвърлихте предложението ми за една строителна работа. И бяхте абсолютно прав, господин Тривейн. Нашата компания нямаше нужния опит. Да, вие бяхте прав.

— Прекрасно е че разбирате. Радвам се, че не се сърдите.

— Разбира се, че не. И никога не съм, ако говорим истината — де Спаданте премигна и тихо се засмя. — Това не беше моя компания. Тя принадлежеше на един братовчед... От него се възмуцавам, не от вас. Той ме накара да върша неговата работа. Но всичко в този живот се връща. Аз изучих бизнеса, неговия бизнес, и то много по-добре от него. И сега това е моята компания... Аз май прекъснах четенето ви. Трябва да прегледам няколко договора — един куп от дълги параграфи с цифри отвъд всякаква математика, които винаги вземам в Ню Хейвън Хай. Ако се запъна на някоя дума, ще ви помоля да ми я преведете. Така ще се реванширате за това, че преди 10 години не приехте офертата ми. Е, как ви се струва? — широко се усмихна де Спаданте.

Тривейн се засмя като взе коктейла от миниатюрната поставка. Вдиган чашата към де Спаданте.

— Това е най-доброто, което мога да направя.

И той го направи. Петнадесет минути преди кацането в Далас, Марио де Спаданте го помоли да му разясни един сложен параграф. Той беше толкова объркан, че Тривейн го прочете няколко пъти, докато посъветва де Спаданте да го опрости и изясни, преди да го приеме.

Наистина не мога да открия повече смисъл в това. Те очакват от вас първо да си разберете големите параграфи преди да се захванете с по-малките.

— Точно така.

— Този предприемач иска работата да се извърши на етапи.

— Така че, аз ще му построя половин врата, или може би само касата на вратата, а той ще купи останалото от някой друг?

— Може би греша. По-добре си го изяснете.

— Може би няма да направя така при тази оферта. Това ще му струва двойно. Никой не иска да върши половината от работата на

някой друг... Вие се реванширахте за историята отпреди десет години. Ще ви почерпя едно питие.

Де Спаданте взе листовете от Тривейн и повика стюардесата. Постави ги в един огромен плик и поръча питиета за Тривейн и за себе си.

Тривейн си запали цигара. Усети как самолетът постепенно се снижава. Де Спаданте гледаше през прозореца и Тривейн забеляза върху големия плик, който лежеше в скута на де Спаданте:

Министерство на отбраната

Инженерен корпус

Тривейн се усмихна сам на себе си. Нищо, че езикът беше толкова мъгляв. Инженерите на Пентагона бяха най-разгневените хора във Вашингтон, когато трябваше да се върши работа.

Той трябваше да узнае.

Съобщението на бюрото съдържаше името Робърт Уебстър и един телефонен номер във Вашингтон. Когато Тривейн се обади, той се учуди като разбра, че това беше частният номер на Уебстър в Белия дом. Беше малко след 4,30. Той би могъл да се обади и чрез телефонния номератор. По времето, когато Тривейн работеше в правителството, помощниците на президента никога не даваха своите частни телефонни номера.

— Не бях сигурен кога ще пристигнете. Подготовката може да бъде ужасна — обясни Уебстър.

Тривейн беше объркан. Фактически това беше нещо маловажно, но Тривейн се обезпокои. Телефонният номератор в Белия дом работеше непрекъснато.

Уебстър предложи да се срещнат следобед във фойето на хотела, в който Тривейн беше отседнал.

— Това ще ни даде възможност да обсъдим някои неща преди утрешния ден.

— Президентът иска да поговори с тебе накратко в 10 или в 10,30 сутринта. Ще получи пълната му програма след час, час и нещо.

Тривейн излезе от телефонната кабина и се запъти към главния изход на аерогарата. Беше взел със себе си само една риза за преобличане, бельо и чорапи; сега трябваше да се увери в бързината на хотелската пералня и гладачница, ако щеше да ходи в Белия дом.

Чудеше се защо президентът иска да го види. Това му се струваше малко прибързано. Възможно е президентът просто да иска да потвърди изявлението на Франклин Болдуин, че най-високопоставеният кабинет в страната стои зад тази новопредложена комисия.

Ако беше така, изглеждаше щедро и обещаващо.

— Хей, господин Тривейн! — беше Марио де Спаданте, който стоеше на ъгъла. — Мога ли да ви закарам до града?

— О, не искам да ви притеснявам. Ще хвана такси.

— Не ме притеснявайте. Просто колата ми се намира ето там — де Спаданте посочи един дълъг тъмносин кадилак, паркиран няколко ярда вдясно.

— Благодаря. Оценявам жеста ви.

Шофьорът отвори задната врата и двамата се качиха вътре.

— Къде сте отседнали?

— В Хилтън.

— Чудесно, по-надолу по улицата. Аз съм в Шератон.

Тривейн видя, че кадилакът е снабден с телефон, миниатюрен бар, телевизор и стерео-касетофон в задната част. Марио де Спаданте наистина се беше замогнал.

— Имате страхотна кола.

— Натискаш копчетата и танцуващи момичета се появяват на таблото. Честно да ви кажа, струва ми се доста фрапантна за моя вкус. Наричам я моята кола, но тя всъщност не е. Принадлежи на един братовчед.

— Имате много братовчеди.

— Какво да се прави — голямо семейство. Аз съм само едно момче от Ню Хейвън, което се занимава със строителство и което е успяло в живота! — Де Спаданте се засмя със своя мек, заразителен смях.

— Семейство! Какво пишат за мен! Свети отче! Такива журналисти трябва да пишат сценарии за филми. Не казвам, че няма мафиоти. Те трябва да продават вестници.

— Да, със сигурност. Вие знаете, че аз имам по-малък брат, някъде на вашата възраст. Дори и той идва при мен и казва: „Какво е това, Марио? Вярно ли е?“ „Какво, какво?“, питам аз. — „Ти ме познаваш Ауджи. Познаваш ме от 42 години. Аз трябва да прекарвам

10 часа на ден ангажиран с намаляването на цените, борбата срещу комитети или да се бунтувам за да ми платят навреме?...“ Хъм! Ако аз бях такъв, какъвто те казват, щях да вдигна телефона и да ги изплаша до смърт. Вместо това аз отивам в банката, облечен с фрак върху дебелия си задник и преговарям.

— По този начин изглежда оцелявате.

Марио де Спаданте се засмя още веднъж и невинно, но конспиративно примигна, както и в самолета.

— Точно така, господин Тривейн. Аз оцелявам. Не е лесно, но успявам благодарение на Бога. Вашата фондация има ли бизнес във Вашингтон?

— Не. Тук съм по друг въпрос, просто имам среща с някои хора.

— Това е Вашингтон. Най-великото малко кътче за срещи в Западен Хампшир. И знаете ли какво? Винаги когато някой казва, че има среща с някои хора, това е знак да не питаш по-нататък с кого точно ще се среща.

Андрю Тривейн само се усмихна.

— Все още ли живеете в Кънектикът — попита де Спаданте.

— Да. Извън Гринуич.

— Прекрасна територия. Извършвам проучвателни работи там. Близо до пролива.

— Аз съм точно до пролива. Южният бряг.

— Може би някой ден ще се срещнем. Може би мога да ви продам едно крило от къщата.

— Може да опитате.

Тривейн премина през арката, влезе във фойето и разгледа различните хора, седнали в меки, леки шезлонги и ниски канапета. Метр д'отелът, облечен в смокинг се приближи към него.

— Мога ли да ви помогна с нещо, господине?

— Да. Тук имам среща с господин Уебстър, не зная дали е направил резервация.

— О, да. Вие сте господин Тривейн.

— Точно така.

— Господин Уебстър се обади, че ще закъснее няколко минути. Ще ви заведе до масата.

— Благодаря.

Келнерът в смокинг заведе Тривейн до един отдалечен ъгъл на фойето, който беше очебиен, поради липса на клиента. Уебстър беше поръчал такава маса, а неговото положение му я гарантираше. Тривейн си поръча питие и съзнанието му се зарея в онези дни, когато работеше в Министерството на външните работи.

Това бяха дни, изпълнени с промени, трепет, почти толкова вълнуващи, колкото и ранните години в бизнеса. Преди всичко защото хората вярваха, че той можеше да се прави с поставените му важни задачи. Работата му се състоеше в това да координира търговските решения с няколко източни сателитни държави — като гарантира бизнес-сектор на всяка при най-благоприятни условия, без да застрашава политическия баланс. Не беше трудно. Спомни си, че на първата конференция беше обезоръжил и двете страни, като предложи на Министерството на външните работи на САЩ и неговото комунистическо съответствие да свикат международна пресконференция, където в една стая категорично ще се отхвърля всичко, което иска другата страна, докато в другата бизнесмените ще стигат до споразумение.

Номерът предизвика желаният ефект, смехът беше искрен, а тонът — запазен за бъдещи срещи. Винаги когато преговорите се разгорещяваха, някои игриво изказваха мнение, че противникът им принадлежи към „другата стая“ — с пропагандистите.

Той беше харесвал своите вашингтонски дни. Съществуваше една удовлетвореност, че беше близо до коридорите на истинската власт, че в неговите преценки се вслушват и високопоставени мъже. И те бяха мъже на дълга, равнодушни към собствените си политически пристрастия.

— Господин Тривейн?

— Господин Уебстър? — Тривейн се изправи и се ръкува с помощника на президента. Уебстър беше на неговата възраст, може би година-две по-млад, един приятен човек.

— Ужасно съжалявам, че закъснях. Дискутираше се нещо допълнително за утрешната програма.

— Разбирам — Тривейн седна и Уебстър направи същото.

— Ще минете за напътствия в 11,50, а останалите ще разрешават проблемите целия следобед. — Той даде поръчката си и се облегна в стола, като доловимо въздъхна.

— Как ви се струва едно добро фермерско момче от Охайо като мен да върши такава работа?

— Бих казал, че това е голям скок.

— Да, беше. Жена ми продължава да твърди, че има човек на име Уебстър, който се лута по улиците и не знае къде се намира.

— Възможно е — отговори Тривейн, знаейки, че назначението на Уебстър не е по погрешка. Той беше един умен млад човек, който се издигна в Охайските политически кръгове, подпомаган от президентския екип. Франклин Болдуин беше казал на Тривейн, че Уебстър е човек, който трябва да се наблюдава.

— Добре ли пътувахте?

— Да, благодаря. Мисля, че мина добре, много по-лесно, отколкото вашия следобед.

— Сигурен съм в това — сервитьорът се върна с напитката на Уебстър; двамата замълчаха, докато той си отиде.

— Говорили ли сте с някой друг освен с Болдуин?

— Не, не съм говорил. Франк ми предложи да не говоря.

— Хората от Данфорт имат ли някаква представа?

— Поне така говорят фактите. Дори Франк да не ме е прикрил, все още нищо не е ясно.

— Президентът е доволен. Той ще ви го каже сам.

— Все още има Сенатско събрание. Те може да имат други предложения.

— На каква основа? Вие сте най-доброто предложение. Единственото нещо, за което могат да ви попитат са вашите статии в съветски издания.

— Моите какво?

— Много ги харесаха в ТАСС.

— Не знаех това.

— Няма значение. Те харесват също Хенри Форд. А вие вършите работа за страната.

— Нямах намерение да се защитавам срещу нещо такова.

— Казах ви, че няма значение.

— Ще се надявам да няма... Както и да е, от моя гледна точка съществува още нещо. Трябва да бъде сигурен... добре, мисля, че ще ги призовете към разбиране. Трябва да бъдат наясно.

— Какво имате предвид.

— Главно две неща. Споменах ги на Болдуин. Сътрудничество и ненамеса. И двете са еднакво важни за мен. Не мога да свърша работата без тях. Дори не съм сигурен, че и с тях ще успея; но без тях е абсолютно невъзможно.

— Вие няма да имате никакви проблеми. Това е условие, с което всеки ще се съгласи.

— Лесно направеното, трудно се взима. Не забравяйте, че някога аз работих в този град.

— Не ви разбирам. Как някой може да се намеси?

— Нека да започнем с думата „класифициран“. След това скочете на „ограничен“. Заедно с тях може да открием и „тайна“, „извънредна тайна“, дори „приоритет“.

— О, по дяволите, вие сте чист от всичките тези неща.

— Искам да ги кажа и когато се изправя пред Сената. Настоявам за това.

— Тогава питайте. Ще получите отговор. Вашето досие е образец на почтеността.

Роберт Уебстър каза реда за срещата в Белия дом и Тривейн осъзна колко малко този ред се беше променил от последното му появяване. Времето на пристигане беше от половин час до 45 минути преди допускането до Овалния кабинет, трябваше да се използва специален вход. Тривейн не трябваше да носи метални предмети, по-големи от ключодържател; осъзна, че срещата беше ограничена до толкова малко минути, защото лесно можеше да мине набързо — ако президентът кажеше това, което искаше да каже или чуеше това, което искаше да чуе. Ако можеше да се спести време, трябваше да се спести.

Тривейн кимна в знак на разбиране и одобрение.

Тяхната работа почти свърши, Уебстър си поръча ново, последно питие.

— Обещах ви по телефона да ви дам няколко обяснения. Поласкан съм, че не ме притиснахте за тях.

— Те не бяха важни и отчитам, че президентът ще отговори на най-важния въпрос, който се върти в главата ми.

— Това, че... защо той иска да ви види утре ли?

— Да.

— Всичко това е свързано. Ето защо вие имате частния ми телефонен номер и ето защо вие и аз ще направим така, че да имате

възможност да се свързвате с мен по всяко време на деня и нощта, независимо къде съм, тук или отвъд океана.

— Това необходимо ли е?

— Не съм сигурен. Но точно така го иска президентът. Няма да споря с него.

— Нито пък аз.

— Президентът естествено иска да предаде своята подкрепа за подкомисията и своите лични допълнителни клаузи за вас. Това е основното. Съществува и друг аспект. Ще ви го кажа с мои думи, не с неговите, ако допусна грешка това е моя грешка, не негова.

Тривейн внимателно наблюдаваше Уебстър.

— Но вие сте дискутирали това, което ще ми кажете, така че нюансите ще са маловажни.

— Естествено. Недейте да сте толкова загрижен, за ваше добро е. Президентът е преминал през политически войни, Тривейн. Той е една схватлива стара птица. Държавната машина — Камарата, Сената — той е бил там, където кипи действието и знае пред какво ще бъдете изправен. Има много приятели, но съм сигурен, че има и много неприятели — двете групи са на една везна. Разбира се, неговият кабинет го оттегля от тези битки сега, но също така му позволява известна волност, определени пристрастия. Той иска вие да знаете, че неговите хора са на ваше разположение.

— Оценявам това.

— Но има едно условие. Вие не трябва никога да се опитвате да се свържете с него сам. Аз съм вашият единствен контакт, вашия единствен мост към него.

— Никога не ми е хрумвало да се свързвам с него лично.

— И аз съм сигурен, че никога не ви е идвало на ума, че авторитетът на президентството стоеше зад гърба ви именно в момента, когато се нуждаехте от него.

— Не беше така. Аз съм акционер. Свикнал съм със структурата. Виждам какво имате предвид. Наистина го оценявам.

— Но никога не трябва да го споменавате, разбирате това — натъртено каза Уебстър. Не искаше да остави място за съмнение.

— Разбирам.

— Добре. Ако утре той постави това за разглеждане, просто му кажете, че сме обсъдили всичко. Дори ако не спомене нищо, вие може

сам да му кажете, че сте в течение на неговото предложение и че сте му благодарен или както искате да му го кажете.

Уебстър допи питието си и се изправи.

— Пфу! Дори няма още 10,30. Ще си бъда вкъщи преди 11, жена ми няма да повярва. Ще се видим утре.

Уебстър се наведе, за да се ръкува с Тривейн.

— Чудесно. Лека нощ.

Тривейн гледаше как по-младият мъж усърдно си пробива път между фотьойлите и бързо стига до арката. Уебстър беше изпълнен със силата, от която се нуждаеше и която подхранваше с работата си. Синдромът на бодростта, помисли си Тривейн. Това беше неговият образ. Имаше подобни на него в изкуството, или в рекламите, но степента на неуспеха беше твърде широко обявявана в тези изяви — винаги съществуваше неприкрит страх. Но тук е Вашингтон. Ти си или вън, или вътре. Ако си вътре, си на върха. Ако си в Белия дом, стоиш на върха.

Доста отдавна Тривейн беше решил, че електродът имаше много сили за парите, които плаща. Има всичко за поддържане на синдрома. Той погледна часовника си; беше много рано, за да се опитва да заспи, но не му се и четеше. Щеше да се качи в стаята си и да се обади на Филис, а след това да разгледа вестниците. Може би даваха филм по телевизията.

Подписа чека и пое навън. Премина през арката и се обърна наляво към асансьорите. Когато мина покрай вестникарската будка, видя двама мъже, облечени в чисти изгладени ризи, които го наблюдаваха от щанда. Насочиха се към него, и когато той спря пред първия асансьор, те се приближиха.

Мъжът вдясно заговори, като се представи. Другият също показва документите си.

— Господин Тривейн.

— Да.

— Тайна служба към Белия дом — меко каза агентът. — Може ли да поговорим ето там, сър? — той посочи едно място далеч от асансьора.

— Разбира се.

Вторият мъж държеше напред личната си карта.

— Имате ли нещо против да се легитимирате, господин Тривейн. Ще изляза навън за минута.

Тривейн показа паспорта си. Той кимна. Агентът се обърна и тръгна.

— Какво е това?

— Искам да изчакам, докато се върне партньорът ми, сър. Той трябва да бъде сигурен, че всичко е наред. Искате ли цигара?

— Не, благодаря, но искам да знам за какво е всичко това.

— Президентът иска да ви види тази вечер.

[1] spade (англ.) — лопатата ↑

5.

Кафявата кола на Тайните служби беше паркирана откъм изхода на хотела. Двамата агенти поведоха Тривейн надолу по стълбите, докато шофьорът държеше задната врата отворена. Подкараха с пълна скорост надолу по улицата, южно от авеню Небраска.

— Не отиваме в Белия дом, господин Тривейн. Президентът е в Джорджтаун. Програмата му е такава, че така му е по-удобно.

След няколко минути колата прехвърча през тесните павирани улици. Тривейн видя, че се отправят на юг към квартал с огромни пететажни градски къщи, възстановени останки от една велика ера. Спряха пред една широка кафява каменна постройка с много прозорци и прави като изваяни дървета на пътеката. Мъжът от Тайните служби излезе навън, като махна на Тривейн да направи същото.

На предната врата имаше още двама семпло облечени мъже и в момента, когато разпознаха своите агенти, те си кимаха и извадиха ръце от джобовете си.

Мъжът, който пръв беше разговарял с Тривейн в хотела го поведе през антрето към малък асансьор в дъното на коридора. Те влязоха. Агентът дръпна пиринчената решетка и натисна автоматичното копче. Четири.

— Доста е тясно тук — каза Тривейн.

— Посланикът казва, че неговите внуци играят тук с часове, когато го посещават. Мисля, че това е един наистина детски асансьор.

— Посланикът?

— Посланикът Уилям Хил. Това е неговата къща.

Тривейн си представи мъжа. Уилям Хил беше на 70. Един заможен индустриалец от Изтока, приятел на президента, странстващ дипломат, герой от войната. „Големия Били Хил“ беше непочтителния прякор, даден от списание „Тайм“ на достолепния меко говорещ джентълмен.

Асансьорът спря, двамата мъже излязоха. Имаше друго антре и още един семпло облечен човек пред другата врата. Когато Тривейн и агентът се приближиха към него, мъжът дискретно извади един

предмет от джоба си, малко по-голям от пакет цигари и направи няколко движения към Тривейн.

— Като че ли ви дава благословия, нали? — каза агентът. — Считайте се за благословен.

— Какво е това?

— Скенер. Ежедневие, не се обиждайте, хайде — мъжът с малката машинка им отвори вратата. Зад вратата се намираше огромна библиотека. Етажерките бяха от пода до тавана, ориенталските килими — дебели, големите мебели — от тежко дърво. Осветлението идваше отстрани от половин дузина лампи. Имаше няколко кожени кресла и една огромна махагонова маса, която служеше за бюро. Зад масата стоеше посланикът Уилям Фил. На един фотьойл вдясно седеше президентът на Съединените щати.

— Господин президент, господин посланик... господин Тривейн.

Мъжът от тайните служби се обърна и излезе като затвори вратата зад себе си. Фил и президентът се изправиха. Тривейн пое ръката на президента, протегната към него.

— Господин президент.

— Господин Тривейн, добре, че дойдохте. Надявам се, че не ви притесних.

— Ни най-малко, сър.

— Познавате ли господин Хил?

Тривейн и посланикът си стиснаха ръцете.

— Удоволствието е за мен, господине.

— Едва ли в този късен час — Уилям Хил се засмя, като дойде до масата. — Нека да ви приготвя питие, Тривейн. Никъде в Конституцията не се казва, че при среща след 6 часа трябва да се въздържа.

— Не знаех, че има някакви постановления и за преди 6 — каза президентът.

— Ох, сигурен съм, че има някакъв параграф от 18 век, който може да се приложи. Какво ще пиете, Тривейн? — попита старият джентълмен.

Тривейн разбра, че двамата мъже се опитват да го накарат да се почувства удобно, като у дома си. Президентът го покани да седне, а Хил му донесе чаша.

— Срещали сме се веднъж и преди, но не мисля, че си спомняте, господин Тривейн.

— Разбира се, че си спомням, господин президент. Мисля, че беше преди 4 години.

— Правилно. Аз бях в Сената, а вие бяхте извършили забележителна работа за страната. Чух за вашите открити критики на търговската конференция. Знаехте ли, че тогавашният секретар беше много раздразнен от вас?

— Чух слуховете. Той въпреки това никога не ми каза нищо.

— Как да ви каже? — подхвърли Хил. — Вие свършихте работата. Той свърши там откъдето започна.

— Именно това го прави толкова забавно — добави президентът.

— Понякога това изглежда единствения начин за стопяване на леда — каза Тривейн.

— Отлична работа. Отлична — президентът се наведе напред във фотойла, гледайки Тривейн.

— Имах точно това предвид, когато попитах не ви ли създадохме неудобства тази вечер. Зная, че отново ще се срещнем сутринта, но почувствах, че тази вечер е важна. Няма да хабя думи. Сигурен съм, че искате да се върнете в хотела си.

— Няма защо да бързаме, сър.

— Колко любезно от ваша страна — президентът се усмихна. — Знам, че сте се срещнали с Уебстър. Как беше?

— Много добре, сър. Мисля, че разбирам всичко. Оценявам предложението ви за сътрудничество.

— Ще се нуждаете от него. Ние не бяхме сигурни, че ще ви помолим да дойдете тук тази вечер. Зависеше от Уебстър. Веднага след като си тръгна от вас, той ми се обади тук по мое нареждане. Тогава разбрахме, че трябва да се срещнем тук.

— Ох, защо?

— Вие сте казали на Уебстър, че не сте говорили с никого, освен с Франк Болдуин за подкомисията. Нали така?

— Да, сър. Франк ми каза, че така е по-добре. Всъщност, нямаше причина да разговарям с когото и да е. Нищо не беше изяснено още.

Президентът на Съединените щати погледна към Уилям Хил, който се беше вторачил в Тривейн. Фил погледна в отговор президента,

след което отново насочи вниманието си към Тривейн. После заговори меко, но загрижено:

— Абсолютно ли сте сигурен?

— Разбира се.

— Споменахте ли на жена си. Би ли могла тя да каже нещо някому?

— Казах ѝ, но тя не би могла да каже на никого. Сигурен съм. Защо ме питате?

Президентът заговори:

— Вие разбирате, ние разпространихме слухове, че сте определен за работата.

— Те стигнаха и до мен, господин президент.

— Трябваше да стигнат до вас. Също така ясно ли ви е, че комисията по отбраната се състои от 9 члена — лидери в съответните си области, някои от най-почтените мъже в страната?

— Франк Болдуин ми разказа за тях.

— Той каза ли ви, че те са съгласни за някого, който да не взема никакви решения, да не променя нещата.

— Не, не ми каза, но мога да го разбера.

— Добре. Сега трябва да ви кажа и това. Преди седмица ние разпространихме друг слух. Един правдоподобен слух — с който се съгласи и комисията — че вие категорично сте отказали поста. Не оставихме място за никакво съмнение. Слухът беше, че вие пламенно сте се противопоставили на цялата концепция, като сте я счели за едно опасно посегателство. Вие дори сте обвинили моето ръководство в държавно-полицейска тактика. Това беше един вид изненадваща информация, на която, както ни учи опитът, с готовност се вярва, защото е отегчителна.

— И? — Тривейн се опита да скрие раздразнението си. Дори президентът на Съединените щати нямаше право да му прикачва такива възгледи.

— До нас достигна мълвата, че вие не сте отказали поста. Нашият слух беше пренебрегнат.

Президентът и посланикът останаха мълчаливи, изчакаха разкритието да окаже ефект върху Тривейн. По-младият мъж изглеждаше несигурен в реакциите си.

— Тогава, те не са повярвали на този мой „отказ“. Това не ме учудва. Онези, които ме познават може би са се чудили на начина, по който съм се аргументирал.

Тривейн погледна към двамата мъже. Беше започнал да разбира, но картината все още не беше съвсем ясна.

— Дали... Било ли е необходимо да се създава такова заблуждение. Има ли някакво значение дали аз се заемам с работата или някой друг?

— Очевидно има значение, господин Тривейн — отговори Фил. — Знаем, че предложената комисия се наблюдава; това е разбираемо. Но не бяхме сигурни в каква степен. Ние извадихме на повърхността вашето име и след това продължихме да отричаме, яростно да отричаме вашето съгласие. Щеше да бъде достатъчно да залъжем любопитните като помислим за други кандидати. Но не беше. Те бяха изключително заинтересовани да ровят по-нататък, да ровят, докато научат истината.

— Това, което посланикът има предвид — извини ме, Бил — е, че възможността вие да оглавите подкомисията беше толкова тревожна за много хора, че те взеха изключителни мерки, за да се уверят във вашето обществено положение. Те трябваше да бъдат сигурни, че сте „извън играта“. Щом откриха това, което търсеха, бързо разпространиха мълвата.

— Господин президент, заключавам, че тази подкомисия, ако функционира правилно, ще засегне много хора. Разбира се, тя ще бъде наблюдавана. Очаквах това.

Уилям Хил се наведе напред през бюрото си.

— Наблюдавана? Това, което ви описахме надхвърля значението на думата „наблюдавана“, поне както аз го разбирам. Може да бъдете сигурен, че са се разигравали големи суми, стари дългове, много неудобни положения. Тези неща трябваше да се случат или щеше да се стигне до различни изводи.

— Нашето намерение — каза президентът — е да ви напомним да бъдете бдителен. Това е един напласен град, господин Тривейн, град, който се страхува от вас.

Андрю бавно постави чашата си на малка масичка до стола.

— Това значи ли, господин президент, че аз трябва да премисля отново назначението си?

— Нито за минута. И ако Франк Болдуин знае какво говори, вие не сте човек, който ще се повлияе от тези неща. Но вие трябва да разберете. Това не е едно временно правителствено решение, взето за един определен член на бизнес-обществото, за да успокои няколко обидени гласове. Ние сме задължени — аз съм задължен — да проверим дали има резултати. Следва да се каже, че ще има неприятности.

— Мисля, че съм подготвен за това.

— Наистина ли? — попита Фил, навеждайки се още веднъж в стола си. — Това е много важно, господин Тривейн.

— Вярвам, че е така. Мислил съм и съм разговарял с жена си... с моята изключително дискретна жена, е, не си правя илюзии, че това е едно наблюдавано назначение.

— Много добре. Необходимо е да разберете, че както казва президентът...

Хил взе една папка от голямото кафяво бюро. Тя беше прекалено дебела, обемиста и се затваряше с широки метални скоби.

— Може ли за минута да се спрем на нещо друго?

— Разбира се — Тривейн погледна Фил, докато отговаряше, но почувства как президентът се е втренчил в него. Той се обърна и президентът моментално премести погледа си върху посланика. Беше неудобен момент.

— Това е вашето досие, господин Тривейн — каза Хил като държеше папката хоризонтално, като че ли претегляше колко тежи. — Ужасно тежка, не мислите ли?

— Да, в сравнение с малкото, които съм виждал. Не мога да си представя, че е била толкова интересна.

— Защо казвате това? — попита Президентът, като се усмихваше.

— О, не знам... Животът ми не беше изпълнен с такива вълнуващи случки, за които пишат в книгите.

— Всеки човек като вас, станал толкова заможен преди да е достигнал 40-те, създава забележителни материали за четене — каза Хил.

— Една причина да бъде това досие толкова голямо, е че аз изисквах допълнителна информация. Това е един изключителен

документ. Може ли да се спра на няколко пункта, които намирам за забележителни, и някои, които не са изцяло ясни?

— Разбира се.

— Вие сте напуснали Йейл 6 месеца преди да получите дипломата си по право. Никога не сте направили опит да завършите или да приложите знанията си в съда. Въпреки това вашето положение е било стабилно, университетските власти са се опитали да ви убедят да останете, но напразно. Това изглежда странно.

— Не съвсем. Моят зет и аз бяхме започнали изграждането на нашата първа компания. В Мерилен, Кънектикът. Нямаше време за нищо друго.

— Това не беше ли едно напрежение за семейството ви? Училището по право?

— Бяха ми предложили пълна стипендия. Мисля, че това е отбелязано.

— Имате предвид за някакъв принос.

— Ох, виждам накъде биете. Мисля, че му отдавате повече от необходимото значение, господин посланик... Да, баща ми банкрутира през 1952 година.

— Мисля, че обстоятелствата са били сложни. Имате ли нещо против да ми ги опишете — попита президентът на Съединените щати.

Тривейн погледна първо единия, после другия мъж.

— Нямам нищо против. Баща ми прекара 30 години в строене на една средно голяма фабрика — фактически завод — в Хенкок, Масачузетс; това е един град извън Бостън. Той направи качествен продукт и един нюйоркски конгломерат поиска патента. Те погълнаха завода като бяха казали на баща ми, че ще остане до края на живота си мениджър. Вместо това взеха патента, затвориха фабриката и се преселиха на юг в райони с по-евтина работна ръка. Баща ми се опита да отвори отново завод, нелегално да използва своя стар патент, и отиде зад решетките. Хенкок стана по статистика един индустриален град, в Нова Англия.

— Една неудачна история — президентът направи своето заключение. — Баща ви прибягна към съда, нали? Или поне поиска да принуди комисията да направи реституция на основата на неизпълнение на поети задължения.

— Нямахте неизпълнение на задълженията. Предполагаха, че той знае, на основата на един неясен пункт.

— Да, разбирам — каза президентът. — Това трябва да е бил ужасен удар на семейството ви.

— И за града — добави Фил. — Така сочат статистиките.

— Беше едно гадно време. Но премина.

Андрю си спомни много добре гнева и чувството на безсилие. Ядосаният, объркан баща, който ръмжеше на притихналите мъже, които леко се подсмиваха и посочваха параграфи и подписи.

— Това ли ви накара да напуснете юридическото училище — попита Уилям Хил. — Нещата съвпадат; оставили са ви само 6 месеца, за да получите дипломата си; била ви е предложена финансова помощ.

Анди погледна възрастния посланик с уважение. Насоката, в която се задаваха въпросите, беше станала по-ясна.

— Мисля, че е било и това. Има и други съображения. Бях много млад и чувствах, че съществуват по-важни неща от дипломата.

— Не съществуваше ли наистина само едно по-важно нещо, господин Тривейн? Една крайна цел? — Хил говореше любезно.

— Защо не кажете това, което искате да кажете, господин посланик? Двамата с вас не прехосваме ли времето на президента?

Президентът не каза нищо; той продължи да гледа Тривейн така, както доктор изучава пациента си.

— Добре, ще кажа — Фил затвори папката и лекичко почука върху нея с дребните си пръсти. Имам това досие от почти един месец. Чел съм го и съм го препрочитал повече от 20 пъти. И както ви казах, постоянно исках допълнителни сведения. Първоначално, за да науча повече за един преуспяващ млад човек на име Тривейн, защото Франк Болдуин беше и е убеден, че вие сте единственият човек, който може да оглави подкомисията. Но после се превърна в нещо друго. Трябваше да открием защо винаги, когато името ви се споменаваше като един от възможните кандидати, реакциите бяха толкова враждебни. Мога да добавя „скрито враждебни“.

— Изключително враждебни може би е по-точно, Бил — подхвърли президентът.

— Съгласете се — каза Фил. — Отговорът трябваше да бъде тук, но аз не успях да го открия. След това материалът беше преработен и аз го поставих в хронологически ред — тогава разбрах. Но трябваше

да се върна назад към март 1952, за да ми стане ясно. Вашият пръв принудителен, изглеждащ нерационален ход. Бих желал да обобщя.

Когато посланикът монотонно обобщаваше изводите си точка по точка, Андрю се чудеше дали старият мъж наистина беше разбрал. Всичко това се случи много отдавна, но като че ли беше вчера. Беше съществувало само едно важно нещо, една цел. Да направи много пари, огромни суми, които веднъж завинаги да премахнат и най-малката възможност някога да преживее онова, на което беше свидетел, което баща му преживя в съдебната зала в Бостън. Не беше толкова чувство на обида и оскърбление, въпреки че имаше и обида, но повече чувство на прахосване, за чиста загуба на средства — финансови, физически, психически; това беше едно фундаментално престъпление, истинско зло.

Той видя бащините си амбиции оцетени, деформирани и в крайна сметка блокирани от неудобството на неочакваната бедност. Фантазията стана реалност, реабилитация — мания. Накрая въображението загуби всякакъв контрол, и един горд мъж — умерено горд, умерено преуспял — се затвори в черупка. Празен, самосъжаляващ се, изпълнен с омраза.

Едно свободолюбиво, обичащо човешко същество се беше превърнало в уродлив странник, но не притежаваше парите за оцеляването. През март 1952 беше обявено последното заседание в Бостънския съд и бащата на Андрю Тривейн беше уведомен, че не му се разрешава повече да се доближава до фабриката.

Съдът беше подкрепил манипулаторите. Погребах работата на един зрял живот.

Бащата се бе оказал безсилен, един объркан евнух, молец се с неестествен, фалшив мъжки глас на тези, които не искат да чуят.

И синът вече не се интересуваше от юридическата практика.

Както при повечето истории за материално благополучие, шансът и улучването на точния момент изиграха решаваща роля. Но винаги, когато Андрю Тривейн даваше това просто обяснение, много малко хора вярваха. Те предпочитаха да търсят по-дълбоки, по-скрити причини.

Или както беше в неговия случай — един емоционален мотив, основан върху внезапен обрат — донесе късмета.

— Глупости.

Синхронът беше осъществен с брат на момичето, което стана негова жена. По-възрастният брат на Филипс Пейс.

Дъглас Пейс беше един великолепен, съсредоточен в себе си инженер-електроник, който работеше за Прат и Уитни в Хартфорд; болезнено срамежлив човек, който се чувстваше най-щастлив сам в лабораторията си, но също така мъж, който знаеше кога е прав, и кога другите грешат. Другите в случая бяха Прат и Уитни, които твърдо отказаха да отделят средства за развитието на плътно долепени сфероидни дискове. Дъглас Пейс беше убеден, че сфероидните дискове са най-важният компонент в новите техники. Той беше изпреварил времето си — с 31 месеца.

Първият им „завод“ се помещаваше в една малка част от склад в Мерилен; тяхната първа машина беше един Булард, закупен трета ръка от една железарска компания; първите им поръчки бяха прости реактивни двигателни дискове за главните съюзници на Пентагона, включително Прат и Уитни.

И тъй като поръчките им бяха дребни, а работата — фина, те приемаха голям брой военни поддоговори, докато инсталираха втори и трети Булард и наеха целия склад. Две години по-късно въздушните линии взеха едно индустриално решение: реактивният самолет беше търговското бъдеще. Проектираха се самолети, които се нуждаеха от маневрени пътнически преносвачи от края на 50-те и изведнъж всички натрупани знания за развитието на военните реактивни сили трябваше да се приспособят към гражданските нужди.

Изобретенията на Дъглас Пейс върху сфероидните дискове съответстваха на този нов подход.

Фирмата потръгна бързо, а поръчките им бяха толкова много, че можеха да поддържат в действие 10 завода, в които да се работи на 3 смени.

А Андрю откри за себе си няколко неща. Бяха му казали, че е добър търговски посредник, но за да завоюват нови пазари му трябваша търговски познания. Вместо това други вродени качества му идваха на помощ. Първо може би беше умелото познаване на администрацията. Той не беше просто добър; беше изключителен и го знаеше. Можеше да забележи някакъв талант и да го привлече — за сметка на някои други компании — само за няколко часа. Влиятелните мъже му вярваха, искаха да му вярват и той бързо установи слабостта им: да ги

притисне и да им предложи жизненоважни алтернативи. Създатели и изпълнителни лица откриваха атмосфера, в която да работят и стимули. Той можеше да говори и със Синдикатите. Да говори по лесноразбираем начин. И никога нито един трудов договор не беше подписван без предварителна подготовка, за която той се бореше още при първото разширение на компанията в Ню Хевън. Заплатите бяха щедри, неподлежащи на сравнение. Наричаха го „прогресивен“, но той осъзна, че терминът беше прекалено опростен, подвеждащ. Той преговаряше за своите интереси и беше напълно убедителен; така преминаваха месеците и годините; неговият метод беше неоспорим.

Най-изненадващото качество, което Андрю откри в себе си беше напълно неочаквано, дори необяснимо. Той притежаваше способността да осъществява и най-сложните сделки без да прави справки с договори или бележки. Беше се чудил дали не притежава феноменална памет, но Филис разсея това сомнение като му посочи, че рядко си спомня за рождени дати. Той чувстваше, че обяснението ѝ е близо до истината. Тя му каза, че никога не е започвал преговори без абсолютно себеотдаване и уморителен анализ. Ненужно му подхвърли, че поведението му може би е резултат от наблюдение върху бащиния му опит.

Всичко това щеше да бъде достатъчно — въздушните линии, разрастването, производствената мрежа, която започна да се простира отвъд Атлантика. Бяха достигнали далеч, но изведнъж се случи нещо, което им отвори нов, безкраен път в бизнеса.

В нощта на 4 октомври 1957 беше направено едно съобщение което потресе човечеството.

Москва беше изстреляла „Спутник 1“. Въодушевлението отново заля всички. Съединените американски щати бяха изпратени на 2-ро място и гордостта на една от напредничавите страни на земята беше наранена, а нейният народ — смутен. Беше необходимо възобновяването на първенството, независимо на каква цена.

Вечерта след новината за „Спутник“ Дъглас Пейс беше дошъл с кола в дома на Анди в Хейвън и Филис постоянно им наливаше кафе до 4 часа сутринта. Бе взето решение, което подсигуряваше възникването на Пейс-Тривейн къмпани като най-голям независим сътрудник на космическото ръководство върху сфероидните дискове, способни да задвижат ракети, само за 6000 лири. Решението беше да

се наблегне върху космоса. Те щяха да поддържат свободни връзки с въздушните линии, занимаващи се с космически цели, очаквайки проблемите да се слоят и да се поискат по-големи самолети до края на 60-те.

Рискът беше огромен, но не и за Пейс и Тривейн, които взаимно се допълваха и бяха готови да се справят с всичко.

— Достигахме до изключителен период в този... най-важен документ, господин Тривейн. Той ни води директно до областта, в която сме заинтересовани — президентът и аз. Разбира се, отнася се до март 1952.

„О, Боже мой, Филис! Те са я открили! «Играта», както я наричаше. Играта, която ти мразеше, защото казваше, че ме прави «мръсен». Тя започна с това мръсно копеле, което се обличаше като шивач. Тя започна с Елън...“

— Вашата компания направи едно смело начинание — продължи Големият Уили Хил. — Без гаранции вие реконструирахте 70% от вашите фабрики — почти всички от вашите лаборатории — за да се приспособите към нестабилния пазар. Нестабилен в смисъл на неговите тогавашни нужди.

— Никога не сме се съмнявали в пазара — ние само недооценявахме нуждите.

— Очевидно и чудесно го доказахте. Докато всички останали бяха все още на чертожните дъски, вие бяхте готови да произвеждате.

— Моите уважения, господин посланик, но не беше толкова лесно. Имаше един труден период от две години. Още 6 месеца и нашите средства щяха да бъдат изчерпани. Изпотихме се от това.

— Вие се нуждаехте от договорите на НАСА — каза президентът. — Без тях бяхте върху опасна почва, а бяхте много вътре в нещата, за да се преобърнете безболезнено на другата страна.

— Това е вярно. Разчитахме на нашите изготвени планове и на избора на подходящия момент. Никой не можеше да се съревновава с нас; ни се осланяхме на това.

— Но размерът на вашата реконструкция беше известен в индустрията, нали — попита Хил.

— Неизбежно.

— А рисковете? — отново попита Хил.

— До известна степен. Ние бяхме призната частна компания; не съобщавахме нашите финансови отчети.

— Но това е могло да се предположи — Хил се насочваше към целта.

— Могло е.

Хил премести един лист върху досието и го обърна към Андрю.

— Спомняте ли си това писмо? Писано е до Секретаря на отбраната, с няколко копия до Финансовия отдел в Сената и до комитета на Департамента на въоръжените сили, с дата 14 април 1959.

— Да. Аз бях ядосан.

— В него вие категорично твърдите, че Пейс-Тривейн е изцяло призната и по никакъв начин не е асоциирана с някоя друга компания или компании.

— Точно така.

— Когато са ви запитали, вие сте казали, че нечии външни интереси са се опитали да ви засегнат, като загатвали, че тяхното сътрудничество може да ви бъде необходимо за получаването на договорите на НАСА.

— Да. Аз бях разстроен.

Посланикът Хил се наведе назад и се усмихна.

— Тогава това писмо наистина е било високостратегическо средство, нали? Вие изкарахте акъла на много хора. Всъщност, то ви е подсигурило работата.

— Идвала ми е на ума тази възможност.

— Въпреки всичко, независимо от обявената независимост, през следващите няколко години, когато Пейс-Тривейн станаха признатия водач в областта си, вие активно търсихте помощ отвън... Спомняте ли си, Хил? Ти и Дъг бяхте бесни... Ти не разбра.

— Трябваше да се набира преднина.

— Сигурен съм, че трябваше, ако бяхте сериозен в намеренията си.

— Загатвате ми, че не съм бил.

„О, Господи, аз бях сериозен Хил! Аз бях заинтересован. Аз бях млад и ядосан.“

— Стигам до това заключение, господин Тривейн. Сигурен съм, че и останалите мислят така... Ви позволихте да се носи слухът, че се интересувате от разговори за обединение. Вие организирахте една след

друга няколко успешни пресконференции. Някои от тях бяха публикувани във вестниците — Хил погледна папката и премести няколко кламера. — Имахте наистина забележителен асортимент от кандидати.

— Можехме да предложим много.

„Само да «предложим», Хил. Нищо повече, никога нищо повече.“

— Вие дори стигнахте дотам, че да приемете пробен договор с някой. Съществуваше известно колебание в Нюйоркската борса.

— Моите отчети ще ви убедят, че тогава аз не съм бил в пазара.

— По каква причина? — попита президентът.

— Имаше причина — отговори Тривейн.

— Въпреки това пробните договори се провалиха.

— Пречките бяха непреодолими.

„Хората бяха непреодолими. Манипулаторите“

— Мога ли да предположа, господин Тривейн, че вие никога не сте възнамерявали да стигнете до някакъв стабилен договор?

— Може да предположите това, господин посланик.

— И ще бъде ли неакуратно ако изкажа по-нататъшно предположение, че вие сте получили сравнително концентрирана информация за финансовите операции от 7-те главни корпорации, замесени в харченето на средствата за защита.

— Не, неакуратно е. Бих подчертал миналото време. Беше преди едно десетилетие.

— Един кратък период от време, когато говорите за корпоративна политика — каза президентът. — Вероятно повечето от длъжностните лица са останали същите.

— Може би е така.

Уилям Хил стана от стола си и направи няколко стъпки към края на махагоновата маса. Той погледна надолу към Тривейн и заговори тихо и добронамерено.

— Вие прогонвахте призраци и демони, нали?

Андрю срещна погледа на джентълмена и не може да се сдържи, бавно се усмихна, усетил се в известен смисъл победен.

— Да, правилно.

— Вие си връщяхте на онези хора, които унищожиха баща ви през март 1952.

— Това беше наивно по детски. Един несериозен начин на отмъщение; те не бяха отговорни.

„Спомняш ли си, Хил? Ти ми каза: бъди отново ти. Това не си ти, Анди. Престани!“

— Все пак мисля, че звучи задоволително — Хил се разходи около масата и се наведе над предния край между Тривейн и президента. — Вие принудихте много влиятелни мъже да се борят, да загубят време, да останат беззащитни, и всичко това заради един млад човек на почти 30 години, който държи един огромен морков пред лицата им. Ще кажа, че това беше доста удовлетворително. Това, което не мога да разбера е защо така неочаквано спряхте? Ако информацията ми е вярна, вие сте притежавали изключителна сила. Можехте да се очертаете като един от най-богатите мъже в света. Можехте евентуално да разгромите много от тези, които считахте за врагове. Особено в пазара.

— Предполагам, мога да кажа, че имах „причина“.

— Казаха ми, че така е станало — каза президентът.

— Тогава да кажем... струваше ми се — с помощта на жена ми — че съм се забъркал в същата мръсотия, която намирах за толкова отблъскваща през март 1952. Аз бях от другата страна, но мръсотията беше същата. И това, господин президент, господин посланик е всичко, което мога да кажа. Искрено се надявам да е приемливо.

Тривейн се усмихна, тъй като беше искрен.

— Напълно — президентът посегна към уискито със сода, когато Хил кимна и се върна до стола си. — Нашите въпроси получиха отговори: както каза посланикът ние бяхме любопитни. Трябваше да знаем, че наред с другите качества се нареждат вашите умствени способности. Всичко ви е наред.

„Да допуснем, че Хил се смееше като говореше.“

— Всеки, който напуска собствената си компания, за да заеме една неблагодарна длъжност в Министерството на външните работи и след това счита, че главоболието от филантропията е маловажно, е един Цезар във финансовия свят.

— Благодаря ви.

Президентът се наведе напред като размени поглед с Андрю.

— От изключителна важност е тази работа да се доведе до край, господин Тривейн, трябва да извървите този път. Призракът на

финансовото и политическото тайно споразумение срещу трета страна е винаги грозно и неприятно. И става по-лошо, ако се предполага, че е прикрито. С други думи, веднъж ако влезеш, това е. Няма връщане назад.

Андрю осъзна, че президентът му даваше последна възможност да премисли. Но решението беше наистина взето, още когато той за първи път беше чул слуховете. Знаеше, че е човекът, който ще се захване с това. Искаше да се захване. Поради много причини.

Една от които беше споменът за съдебната зала в Бостън.

— Бих желал поста, господин президент. Няма да откажа.

— Вярвам ви.

6.

Филис Тривейн не се ядосваше често на съпруга си. Той беше небрежен, но тя отдаваше това на неговата необикновена концентрация върху проектите, които работеше в момента. Не беше много търпелив с подробностите, но беше един добър човек, който можеше да разпределя времето си. Безцеремонен, дори с нея, но винаги внимателен. И винаги беше с нея, когато тя се нуждаеше най-много от него. През ужасните години.

Но тази вечер тя му беше ядосана. Беше ѝ казал — беше я помолил наистина — да го чака в града. В Палм Корт на хотел „Плаца“. Специално беше казал 7,30. Нямаше причина да закъснее, а закъсняваше.

Беше 8,15, но никакво съобщение не беше пристигнало, за да обясни отсъствието му. Освен другите неща, тя беше ужасно гладна, а имаше и свои собствени планове за вечерта. И двете деца заминаваха за училищата си. Памела обратно към училището на мис Портър, а Стив — в Февърфорд. Съпрузите никога не разбираха приготовленията; имаше да се вземат толкова много решения, по-важни от това да изпращаш децата си за 3 месеца далеч от дома.

Освен това трябваше да подготвя и една лекция. Е, не съвсем; това можеше да почака.

Щеше да поговори с Анди да си вземат шофьор. Мразеше този проклет Линкълн. Ненавиждаше също и идеята за шофьора, но повече мразеше колата.

А Анди нямаше да ѝ разреши да кара по-малка кола в Ню Йорк. Когато тя се противопостави, той я засипа със статистика за недоброто качество на малките коли по шосетата.

„О, по дяволите! По дяволите! По дяволите! Къде е той?“

Беше вече 8,20. Започна да нервничи.

Беше си поръчала втори вермут и почти го привършваше. Питието беше леко и безобидно, най-доброто за пийване когато чакаш, защото всъщност не го харесваше. И разбира се беше необходимо да не го обича. Тя се почувства поласкана, че няколко мъже бяха минали

покрай масата като я заглеждаха. В крайна сметка не изглежда чак толкова зле за жена на 42, почти 43 годни с две пораснали деца. Трябва да не забрави да каже на Анди за мъжете. Той щеше да се разсмее и да изтърси нещо от рода на „Какво очакваше, да не мислиш, че съм се оженил за мелез?“

Филис си помисли, че има хубав сексуален живот. Анди беше страстен и любознателен мъж. И двамата харесваха секса. Какво беше казал Тенеси Уилямс? Уилямс ли беше? Да, трябва да е бил той... някой герой от неговата ранна пиеса, пиеса за италианци... сицилианци, беше го казал. „Ако всичко в леглото е о'кей, тогава и бракът е о'кей. Нещо такова.“

Тя харесваше Тенеси Уилямс. Той беше поет и драматург. Може би нещо повече от поет.

Изведнъж Филис Тривейн се почувства зле, ужасно зле. Погледът ѝ се размъти, целият Палм Корт започна да се върти, да се върти. А след това тя чу гласове над себе си.

„Мадам, мадам! Болна ли сте? Мадам! Момче! Момче! Момче! Донеси амонячна сода за ободряване“.

Други гласове, крещящи тонове, брътвежи... нищо нямаше смисъл, нищо не беше реално. Имаше нещо твърдо пред лицето ѝ и тя смътно усети, че това е мраморния под на стаята. Всичко стана тъмно, черно. Тогава тя чу думите:

„Аз ще се погрижа за нея! Това е моята жена! Горещо имаме апартамент. Тук, помогнете ми! Така е добре!“

Но гласът не беше на мъжа ѝ.

Андрю Тривейн беше вбесен. Таксито, което беше взел от офиса си в Данфорт се блъсна в един шевролет и полицаят настоя да останат на местопроизшествието, докато се изяснят нещата. Чакането беше безкрайно. Когато каза на полицейския служител, че бърза, той му отговори, че щом пътникът в шевролета може да чака линейката проснат по гръб, то тогава и Тривейн може да почака за изясняване на обстоятелствата.

Два пъти Тривейн беше ходил до ъгъла да се обади от уличния телефон на жена си в хотел „плаца“ за да ѝ обясни, но всеки път му казваха, че тя не е в Палм Корт. Може би движението надолу от

Кънектикът беше натоварено и тя щеше да бъде много огорчена, ако пристигне късно и види, че той не е там.

„По дяволите! По дяволите!“

Най-накрая в 8,25 той даде показанията си и полицията му разреши да напусне мястото на катастрофата.

Когато нае друго такси, смътно се замисли върху факта, че когато се обади втори път в хотел „Плаца“, този който отговори изглежда беше познал гласа му. Или поне, че времетраенето между молбата му да потърсят жена му и отговора изглеждаше много по-кратко, отколкото първия път. Но Тривейн знаеше, че нетърпението му нараства, когато е ядосан. Може би и сега беше така.

Но дори и да беше така, защо му се струваше по-дълго? Не по-кратко?

* * *

— Да, господине! Да, господине! Описанието е същото. Тя стоеше точно тук!

— Тогава, къде е тя?

— При съпруга си, господине! Нейният съпруг я заведе горе в стаята им!

— Аз съм нейният съпруг, проклет идиот такъв! А сега ми кажи!

Тривейн беше стиснал сервитьора за гърлото.

— Моля ви, господине! — сервитьорът пищеше и всички посетители на „Палм Корт“ се обърнаха в посоката от която идваха крясъците извисили се над музиката на цигулковия квартет. Двама детективи от „Плаца“ отделиха ръцете на Тривейн от викация за помощ сервитьор.

— Той каза, че те имат стая, по-точно апартамент горе!

Тривейн сви ръцете си и се втурна към бюрото. Когато единият от детективите се затича след него, той направи нещо, което не беше мислил, че е в състояние да направи. Удари с юмрук врата на мъжа. Детективът падна назад, а неговият колега извади пистолет.

Изведнъж изплашеният чиновник зад бюрото истерично проговори:

— Ето тук, господине! Тривейн! Госпожа Тривейн! Апартамент на петия етаж. Резервацията е направена този следобед!

Тривейн не мислеше повече за човека зад себе си. Той се втурна към вратата с надпис „Стълби“ и заизкачва бетонените стъпала. Знаеше, че детективите го следват, те му крещяха да спре, но той не ги слушаше. Единствено беше необходимо да стигне до апартамента на хотел „Плаца“ на петия етаж.

С цялото си тяло натисна вратата на коридора и се намери върху тънък парцалив килим, което говореше, че е имало и по-добри времена за хотела. На вратата отсреща се четеше „5А“, след това „Б“, след него „5В“ и „Д“. Той заобиколи ъгъла и буквите му се набиха в погледа. Апартаментът.

Вратата беше заключена и той се хвърли срещу нея. Тя поддаде малко под тежестта му. Тривейн пристъпи няколко крачки назад и с крак удари ключалката.

Вратата изскърца, но не се отвори.

В този момент средният на възраст детектив се появи.

— Ти, проклет кучи сине. Можех да те застрелям. Махай се от там или аз ще те разкарам.

— Няма да можеш. Жена ми е вътре.

Отказът на Тривейн оказа нужния ефект. Детективът погледна към изплашения съпруг и когато Тривейн отново напъна вратата, той също се включи. Горните панти се изкъртиха, а след това и цялата врата се сгромоляса в малкото фойе. Тривейн и детективът се втурнаха в стаята.

Детективът видя това, което трябваше да види и се обърна. Беше виждал такива неща и преди. Той чакаше при вратата като гледаше съпруга, за да се убеди, че няма насилие.

Филис Тривейн лежеше гола в белите чаршафи на леглото; кувертюрата беше в краката ѝ, като че ли захвърлена небрежно там, върху нощната масичка от лявата страна имаше бутилка „Дрембюи“ и две полупразни чаши.

Върху гърдите на Филис Тривейн се виждаха отпечатьци от червило. Очертани бяха фалоси, насочени към зърната.

Детективът помисли, че този, който е бил вътре е напуснал заведението.

Щеше да бъде проклет глупак, ако не го е сторил.

Филис Тривейн стоеше в леглото, увита в кърпи и пиеше кафе. Докторът беше приключил прегледа си и направи знак на Тривейн да отиде в другата стая.

— Дадох ѝ силно действащо успокоително, господин Тривейн. Няма противопоказания. Може би ще усети главоболие или гадене в стомаха.

— Упражнили ли са върху нея... физическо насилие?

— Това не може да се каже без обстоен преглед, който не мога да направя тук. Ако е била изнасилена, не е минало без борба. Не мисля, че се е осъществил контакт, но мисля, че е направен опит.

— Тя няма понятие за този опит, нали?

— Съжалявам. Но само тя може да отговори.

— Благодаря ви, докторе.

Тривейн се върна в предната стая на апартамента и взе ръката на жена си, като коленичи до нея.

— Ти си една твърда стара дама, знаеш ли това?

— Анди? — Филис Тривейн спокойно гледаше мъжа си, но със страх, който не беше виждал преди. — Който и да е бил той, знам, е се опита да ме изнасили. Спомням си това.

— Радвам се, че си спомняш. Но той не е успял.

— Не мисля така... Защо, Анди, защо?

— Не знам, Хил. Но ще разбере.

— Къде беше ти?

— Претърпях пътно произшествие. Поне така си мислех. Сега вече не съм сигурен.

— Какво ще правим?

— Не „ние“, Хил. Аз. Трябва да стигна до един човек във Вашингтон. Не искам да имаме нищо общо с тях.

— Не те разбирам.

— Нито пък аз, в действителност, но мисля, че съществува връзка.

— Президентът е в Кемп Дейвид, господин Тривейн. Съжалявам, не е удобно да се срещнете с него сега. Какво се е случило?

Тривейн каза на Роберт Уебстър какво се е случило с жена му. Помощникът на президента беше безмълвен.

— Чухте ли ме какво ви казах?

— Да... Да, чух ви. Това е ужасно.

— Това ли е всичко, което може да кажете? Знаете ли какво ми казаха президентът и Хил миналата седмица?

— Имам някаква представа. Шефът и аз обсъдихме, обясних ви това.

— То свързано ли е? Искам да знам дали това е свързано. Имам право да знам!

— Не мога да ви отговоря. Не мисля, че и той може да ви каже. В „Плаца“ ли сте? Ще ви се обадя след няколко минути.

Уебстър затвори, а Андрю Тривейн сграбчи телефона. Всички те можеха да вървят по дяволите! Събранието в Сената беше насрочено за 2,30 на другия ден след обед, и той ще им каже на всичките да вървят по дяволите! Филис не беше част от сделката! Сделката не беше чак толкова важна. Той ще сравни със земята тези копелета в 2,30 утре както никога досега. И след това ще свика една пресконференция. Той ще даде на тази проклета страна да разбере, какви прасета населяват един град, наречен Вашингтон.

Той не се нуждаеше от никого. Той беше Андрю Тривейн!

Постави телефона на мястото му и отиде към леглото. Филис спеше. Седна на един стол и погали косата ѝ. Тя отново помръдна леко, започна да си отваря очите, но след това отново ги затвори. Беше преминала през хиляди изпитания, а сега и това!

Телефонът иззвъня и той уплашено и ядосано вдигна глава.

Затича се към него.

— Тривейн! Президентът е. Току-що чух... Как е жена ви!

— Спи, сър — Тривейн се учуди на себе си как успя сред толкова много мъка все още да има присъствие на духа и разума, за да каже „сър“.

— Бога ми, момче, нямам думи! Какво мога да ви кажа! Какво мога да направя?

— Освободете ме, господин президент. Защото ако не го направите, утре след обед ще разкажа много неща пред сената и извън него.

— Разбира се, Андрю. Разбира се от само себе си. — Президентът на Съединените щати направи пауза преди да продължи по-нататък. — Тя добре ли е? Жена ви е добре нали?

— Да, сър... Беше... Мисля, че беше терористичен акт. Отвратителен... Нещо отвратително. — Тривейн трябваше да задържи дишането си. Страхуваше се от думите, които можеха да излязат от устата му.

— Тривейн, чуй ме! Андрю, послушай! Може би никога няма да ми простиш за това, което ще ти кажа сега. Ако се чувстваш достатъчно силен, ще приема последствията и ще очаквам най-острите ти упреци утре. Няма да те опровергавам. Но сега трябва да помислиш с главата си. Аз трябваше да го правя хиляди пъти — не така както ти сега, а когато болеше ужасно много... Страната знае, че ти си избран. Сега събранието е само една формалност. Ако им кажеш да вървят по дяволите, как ще го направиш без да причиниш болка на жена си!... Не разбираш ли? Те искат точно това!

Тривейн въздъхна дълбоко и спокойно отговори:

— Нямам никакво намерение да наранявам отново жена си или да позволя да ни засегнете. Аз не се нуждаю от вас, господин президент. Ясен ли съм?

— Разбира се, че сте. И съм напълно съгласен, но аз се нуждаю от вас. Казах ви, че ще има грозни и неприятни неща.

— Грозни! Грозни! Тази проклета, ужасна дума!

— Да, грозни! Тривейн изкрещя ожесточено в слушалката.

— Аз мисля, че трябва да помислиш върху това, което се случи... Ако може да се случи на теб като един от най-добрите, помисли какво може да се случи на останалите. Трябва ли да спрем до тук? Това ли трябва да направим?

— Никой не ме е избирал за нищо! Аз не съм задължен да се подчиня. Не искам това да ме засяга повече.

— Но знаете, че ви засяга. Не ми отговаряйте сега. Помислете... Моля ви поговорете с жена си. Мога да отложя събранието с няколко дни.

— Няма да има никакъв смисъл, господин президент. Искам да напусна играта.

— Помислете върху това. Ще ви помоля да ми дадете няколко часа. Кабинетът иска това. Говоря ви като човек, а не като вашият президент. Както и да е, ще ви кажа, че аз настоявам. Текстът е написан. Не можем да се отсетнем. Но като човек разбирам вашия

отказ. Предайте моите най-искрени съжаления и най-добри пожелания на жена си... Лека нощ, Андрю.

Тривейн чу изщракването и бавно затвори телефона. Посегна към джоба на ризата за цигарите, извади една и я запали с кибрит от хотел „Плаца“. Нямахше какво толкова да му мисли. Той нямахше да промени намеренията си заради тактиката на един убедителен президент.

Той беше Андрю Тривейн. Всеки път трябваше да си припомня това. Той не се нуждаеше от никой. Нито дори от президента на Съединените щати.

— Анди!

Тривейн погледна към леглото. Главата на жена му беше встрани от възглавницата, а очите ѝ бяха отворени.

— Кажи, скъпа — той стана от стола и бързо отиде до леглото. Жена му сякаш още дремеше.

— Аз чух. Чух какво каза.

— Само не се притеснявай за нищо. Докторът ще дойде отново на сутринта. Първото, което ще направим е да се върнем в Бърнигът. Изглеждаш добре, а сега спи.

— Анди!

— Какво има, мила?

— Той иска да останеш, нали?

— Няма никакво значение какво иска той.

— Той е прав, не разбираш ли? Ако откажеш, те ще те съсипят.

Филис Тривейн нарочно затвори очи. Анди се почувства виновен за измъчения израз върху измореното ѝ лице. И като гледаше жена си, той осъзна, че болката ѝ беше примесена с нещо друго.

С ненавист. С обида.

Уолтър Медисън затвори вратата на кабинета си, натисна месинговото копче и се заключи. Тривейн беше го търсил в ресторанта и въпреки че се изплаши, той беше следвал инструкциите на Анди. Откри мъжа, който отговаряше за сигурността в „Плаца“ и се увери, че не беше написан полицейски доклад. Тривейн беше благодарен, Филип бе пощадена от пресата, а също така семейството и децата. Филип не можеше да помогне с описание на двамата мъже или на случилото се. За нея всичко беше замъглено, неясно, несвързано.

Мъжът от сигурността на „Плаца“ беше прочел инструкциите на Медисън — обяснителните инструкции на влиятелния адвокат за още по-влиятелния Андрю Тривейн — и не беше се подвоумил какво да стори. За няколко минути Медисън се чудеше дали да му предложи пари, но адвокатът в него го спря. Пенсионираните полицейски служители, които прибавяха към своите пенсии допълнителни доходи в стилни хотели, имаха склонност към алчност.

По-добре е човек да вярва в това, което иска. Нямаше замесено нищо криминално. За апартамента бе заплатено от хотелската управа.

Медисън седна на бюрото си; той видя, че и двете му ръце трепереха. Поблагодари на бога, че жена му спеше или беше в безсъзнание, все едно.

Той се опита да разбере, опита се да види всичко в перспектива, в някакъв ред.

Всичко беше започнало преди три седмици, с една от най-доходните оферти в неговата кариера. Един безмълвен договор с адвокат, формулиран и приложен на доверие. Само с него, не беше свързан с неговите партньори или с неговата фирма. Това не беше необичайна практика, въпреки че той беше приемал малко такива договори. Много често не си заслужаваха напрежението или пазенето на тайна.

Но тази сделка си заслужаваше. Седемдесет и пет хиляди долара годишно. Необложени с данък, не можещи да се проследят. Изплащани от Париж на сметка в Цюрих. Времетраене на договора — четиридесет и осем месеца.

Нито пък имаше смисъл да крие от себе си причината за тази оферта.

Андрю Тривейн.

Той, Уолтър Медисън, беше адвокат на Тривейн и беше такъв повече от десет години.

Като адвокат на Тривейн трябваше да съветва своите нови клиенти за всяка обезпокояваща или странна информация, която засяга Андрю и тази подкомисия, която дори все още не съществуваше. А и нямаше гаранция, че Андрю ще се посъветва с него.

Рискът се поемаше единствено от клиентите. Те разбираха това и беше напълно възможно никога да не получат информация. Но дори и да сатен, каквато и информация можеше да предаде, тя щеше да има

поне дузина източници. Иначе щеше да му отнеме доста време да слага в банката по три хиляди долара всеки месец.

Но неговият договор нямаше нищо общо с това, което се беше случило в „Плаца“ тази вечер.

Нищо общо!

Да го свържат с такъв акт беше отвъд границите на въображението.

Той отключи горното чекмедже на бюрото си, извади малък кожен тефтер, прелисти на буквата „Н“ и написа номера върху издрасканата папка.

Взе телефона си и набра номера:

— Сенаторе? Тук Уолтър Медисън...

След няколко минути ръцете на адвокатата престанаха да треперят.

Нямаше връзка между неговите нови клиенти и случката от вечерта в хотел „Плаца“.

Сенаторът беше ужасен, потресен. И уплашен.

7.

Вътрешното събрание се състоеше от осем сенатори от противоположните лагери и кандидатът за одобрение Андрю Тривейн.

Тривейн зае мястото си до Уолтър Медисън и вдигна очи към издигнатата платформа. Върху нея, както обикновено, беше поставена дълга маса с необходимия брой столове, микрофон пред всеки стол и знамето на Съединените Щати на стената. Едно малко бюро с една стенографска машина се намираше под платформата на основното ниво.

Мъжете се бяха скупчили на групички и разговаряха, като жестикулираха енергично. Часовникът показва два и половина и групите започнаха да се разпръсват. Тривейн разпозна един немлад мъж, старши сенаторът от Небраска — или май беше от Йоминг — който изкачи три стъпала на платформата и се отправи към първия от двата централни стола. Неговото име беше Жилет. Той посегна към чукчето и леко почука с него.

— Може ли да освободите стаята.

Това беше знак бързо да си тръгнат онези, които нямаше да присъстват на заседанието. Даваха се последни инструкции и Тривейн осъзна, че той беше обектът на толкова много погледи. Един младолик мъж, облечен в тъмен костюм се приближи към масата и постави пепелник пред него. Той нескопосано се усмихна, като че ли желаше да каже нещо. Беше странен момент.

Започнаха да събират списъците на сенаторите. Разменяха се сърдечни приветствия. Тривейн видя, че усмивките бяха моментни, неискрени и изкуствени; доминираше една напрегната атмосфера. Тя беше подчертана от една случка, която щеше да отmine незабелязана при други обстоятелства. Сенаторът Алън Неп, в средата на четиридесетте, с права черна коса, внимателно сресан назад, натисна копчето на микрофона си и задуха в мрежестата топка. Усиленият въздушен поток накара голяма част от сенаторите рязко да се извърнат. Те погледнаха неспокойно към колегата си. Може и да се държеше на репутацията на Неп, който се славеше с безкомпромисните си

поръчвания, които предизвикваха толкова сериозни реакции. Още един странен момент.

Старият сенатор Жилет от Йоминг? Не, беше Небраска, помисли си Тривейн. Сенаторът усети напрежението и бързо, но леко почука с чукчето. Прочисти гърлото си и прие ролята на председател.

— Господа, бележити колеги, господин заместник-секретар, заседание номер 641 открива сесията си днес в два и половина часа. Нека да започне документирането.

Когато стенографът, който не гледаше нищо, безучастно започна да докосва клавишите, Тривейн осъзна, че „господин зам.-секретарят“ беше той. Той беше един от многото „господа зам.-секретари“.

— Тъй като любезно бях назначен от моите колеги за председател на това събрание, аз ще говоря както обикновено, като очертая целите на нашето събиране. В края на това встъпление ще приема всякакви допълнителни изказвания и ще дам пояснения. Надявам се няма несъответствия, тъй като вашите цели са изцяло двупартийни.

Имаше яснозабележими кимания в знак на съгласие, няколко кисели усмивки, една или две дълбоки въздишки, които означаваха, че заседание 641 на Сената е открито. Жилет посегна към една папка пред себе си и я отвори. Гласът му беше като монотонното бръмчене на съдебен прокурор.

— Състоянието на отбранителната икономика е отвратително, това е едно мнение, което всеки заинтересован гражданин споделя. Като избрани представители, наше клетвено задължение е, да използваме силите, които ни дава конституцията, за да обясним тези слабости и да ги коригираме, когато е възможно. Ние приехме постановление за образуването на изследователска подкомисия, изискана от комисията по отбраната — една подкомисия, целта на която е да направи задълбочено изследване на главните договори между департамента на отбраната и тези корпорации, които вършат бизнес с отбраната. Да ограничим нашето събиране и то със сигурност трябва да бъде ограничено поради фактора време. Предлагаме като ориентир на подкомисията сумата 1 500 000 долара. Всички договори на отбраната, надхвърлящи тази сума, се предоставят за разглеждане

на подкомисията. Фактически тази комисия ще има свобода на действията да проучва всеки.

— Нашата цел този следобед е да разгледаме и съответно да приемем или отхвърлим назначението на господин Андрю Тривейн, бивш зам.-секретар на Държавния департамент, за председател на гореспоменатата подкомисия. Това събрание е вътрешно, така че документацията ще остане дълго време неприкосновена. Настоявам колегите ми да проявят съзнание и разум и ако съществуват някакви притеснения, да ги споделят. Още веднъж, по-нататък...

„Господин председател,...“ прекъсна го мекият, но сигурен глас на Андрю Тривейн. Това така изненада всички в стаята, че дори и стенографът изгуби незаинтересования си вид и погледна човека, осмелил се да прекъсне встъпителната реч на председателя. Уолтър Медисън инстинктивно посегна и сложи ръката си върху ръката на Тривейн.

— Господин Тривейн?... господин зам.-секретар? — каза учуден Жилет.

— Извинете ме... Може би това не е най-подходящото време. Съжалявам.

— Какво има, сър?

— Искях да изясня нещо, но то може и да почака. Още веднъж се извинявам за прекъсването.

— Господин председател — това беше внушителният сенатор Неп. — Липсата на учтивост и уважение на зам.-секретаря към председателя на събранието е наистина странна. Ако той иска нещо да изясни, то наистина може да почака, когато му дойде подходящият момент.

— Не съм така добре запознат с процедурата, сенаторе. Просто исках да пропусна мисълта си. Разбира се вие сте прав.

Тривейн посегна към един молив, сякаш искаше да напише бележка.

— Това е нещо разбиращо се от само себе си, господин зам.-секретар — говореше сенаторът от Ню Мексико — четиридесет годишен мъж. Беше ясно, че не му харесва заплашителното порицание, направено от Алън Неп.

— Направи ми впечатление — Тривейн наведе поглед към листа. Моментна тишина се възцари в стаята. Сега наистина прекъсването беше пълно.

— Много добре господин Тривейн — сенаторът Жилет изглеждаше несигурен в себе си. — Напълно е възможно да сте прав, въпреки че ми се струва необичайно. Никога не съм се придържал към теорията, че речта на председателя е свещена. Много често съм се изкушавал да я съкратя. Моля, вашите разяснения, господин зам.-секретар.

— Благодаря ви, сър, Вие заявихте, че отговорност и задължение на тези сенатори е да търсят и да изразяват съмнения... Не съм сигурен, как да го кажа, имам чувството, че подобна отговорност е разпределена на тази маса, съвсем честно ще ви кажа, страхувам се от това, господин председател.

— Страхувате се, господин Тривейн? — попита Мичел Армбрасър, един малък напудрен сенатор от Калифорния, чиято перука беше съществена част от неговата репутация, както и възгледите му. — Ние сме родени да се съмняваме, в крайна сметка ние се развиваме, за да предоставяме съмненията. Какви съмнения имате? Имам предвид специално към това заседание?

— Имам съмнения, че на тази подкомисия ще бъде отказано нужното съдействие, за да функционира. Искрено се надявам, че ще разгледате този въпрос.

— Това звучи като ултиматум, господин Тривейн? — каза Неп.

— Не съвсем, сенаторе.

— Но въпреки това ми прави впечатление, че вашият „въпрос“ е обиден. Имате намерение да поставите Сената на Съединените щати пред съда? — продължи Неп.

— Не знаех, че това е съд — отвърна Тривейн, без всъщност на отговори на въпроса.

— Страшно добро попадение — добави Армбрасър с усмивка.

— Много добре, господин зам.-секретар — каза Жилет. — Вашите обяснителни думи бяха записани и отбелязани от заседаващите. Това удовлетворява ли ви?

— Напълно, господин председател, и ви благодаря.

— Тогава аз ще привърша с встъпителната си реч и ще можем да продължим нататък.

Жилет монотонно говори още няколко минути, очертавайки въпросите, които ще се поставят и на които трябва да се отговори. Те се разделяха на две групи. Първо въпросите на Андрю Тривейн за позицията, която се разглеждаше и второ всичките важни фактори и възможни конфликти, които застрашаваха интересите на подкомисията. При това обобщение председателят направи обикновеното запитване:

— Някакви допълнения и пояснения, освен забележката на господин Тривейн?

— Господин председател.

— Сенаторът от Върмонт.

Джейм Нортън, в началото на своите шейсет години, с късо подстригана побеляла коса и с ясно изразен южен акцент, погледна към Тривейн.

— Господин зам.-секретар, бележитият председател описва целите на това събиране по ясен и неотразим начин. И ние разбира се ще повдигнем въпросите за компетентността и конфликтите. Както и да е, аз ви предоставям територия, която трябва да се изследва. Това са вашите убеждения, господин зам.-секретар. Вие можете да ни кажете какви позиции заемате. Ще ни позволите ли тази привилегия?

— Нямам нищо против, сенатор. — Тривейн се усмихна. — Дори мога да се надявам, че ще разменяме такива мнения. Моите лични възгледи и колективната позиция на присъстващите, разбира се, съответни на „подкомисията“.

— Ние не искаме потвърждение! — гласът на Алън Неп звучеше грубо по микрофона.

— С уважение насочвам сенатора към моите предишни забележки — меко каза Тривейн.

— Господин председател? — Уолтър Медисън още веднъж постави ръката си върху тази на Тривейн и вдигна поглед към платформата. — Мога ли да поговоря с моя клиент, ако обичате.

— Разбира се, господин... Медисън.

Заседателите от учтивост заговориха помежду си, започнаха да преглеждат документи. Но повечето гледаха Тривейн и Уолтър Медисън.

— Анди, какво правиш? Да не се опитваш нарочно да объркаш обсъждането?

— Направих това, което исках.

— И защо?

— Исках да бъда сигурен, че няма недоразумение. Искам тези думи да се отбележат, за да разберат, че аз забелязвам всичко. Ако ме отстранят, те ще го направят знаейки, че аз го очаквам от тях.

— За бога, човече, объркваш функциите на събранието. Ти подкрепяш Сената.

— Мисля, че постъпвам точно така.

— Каква е твоята цел? Какво се опитваш да направиш?

— Да очертая бойното поле. Ако те ме приемат, ще го направят не защото ме искат, а защото трябва и защото ги предизвиках.

— Предизвикал си ги? За какво? С каква цел?

— Защото съществува бездънна разлика между нас.

— Какво означава това?

— Означава, че ние сме естествени врагове. — Тривейн се усмихна.

— Ти си луд!

— Ако съм, бих се извинил. Нека да привършваме с това. — Тривейн погледна към присъстващите. Погледът му спря върху едно лице от комисията. — Господин председател, адвокатът ми и аз привършихме дискусията си.

— Да, да разбира се... Аз вярвам, че сенаторът от Върмонт допълни... основните убеждения на зам.-секретаря. Председателят счита, че трябва да се изразяват фундаментални политически убеждения — не еднопартийни — а по-общи. Други не се приемат от това събрание. — Жилет погледна над очилата си към Нортън от Върмонт, за да бъде сигурен, че той разбира какво иска да му каже.

— Изключително приемливо, господин председател.

— Надявам се, че щ го приемете, сенаторе — добави Армбрасър от Калифорния, като се подсмивваше. Армбрасър и Нортън не само че стояха от различни страни в залата, но толкова се различаваха в двупартийната политика, колкото щатите им се различаваха в географско разположение.

Неп заговори, без да се обръща към председателя.

— Ако не греша, зам.-секретарят противопостави на допълнението, направено от колегата, своя собствена прибавка. Мисля, че той каза, че си запазва правото да повдига подобни въпроси пред

членовете на заседанието. Едно право, което се съмнявам, че трябва да му бъде дадено.

— Не вярвам да съм отправил такава молба, сенаторе — Тривейн говореше меко, но убедително в микрофона си. — Ако е прозвучало по този начин, аз се извинявам. Няма право — или причина — да задавам въпроси за вашите лични убеждения. Аз съм заинтересован само присъстващите, като едно цяло, да ме убедят, както аз трябва да ги убедя, в искреността на задълженията си.

— Господин председател? — това беше по-младият сенатор от Западна Вирджиния, на име Тели. Той беше малко известен извън клуба, но вътре в него беше много харесван, както заради лекия нрав, също така и заради интелигентността си.

— Сенатор Тели, моля.

— Бих желал да попитам господин Тривейн защо изобщо повдига въпроса. Ние искаме същото нещо, в противен случай никой от нас нямаше да бъде тук. Честно казано, мислех си, че това ще бъде най-краткото съвещание по документация. Ако говорим лично, аз ви имам голямо доверие, сър. Не е ли то взаимно? Ако не персонално, то поне колективно — за да използвам термина, сър?

Тривейн погледна към председателя, като мълчаливо поиска разрешение да отговори на въпроса. Сенаторът Жилет кимна.

— Разбира се, че е така, сенатор Тели. Моето огромно уважение за това. Главно заради моето доверие във вас, моето уважение към вас, аз желая да имам възможност да разгледам този процес и да съм сигурен, че ние се разбираме помежду си. Подкомисията на комисията по отбраната ще е безсилна, ако няма отговорната подкрепа на такива безпристрастни и влиятелни мъже като вас.

— Ако ме одобрите, господа, а надявам се, че ще го сторите, аз ще имам нужда от помощ.

Човекът от Западна Вирджиния не забеляза неудобството на някои колеги.

— Нека тогава да перифразирам моята молба, господин зам.-секретар. Достатъчно съм възрастен, или съм достатъчно наивен, или може би и двете, за да вярвам, че добронамерените хора, въпреки че имат различни мнения могат да вършат нещо заедно в името на общата кауза. Доверието, което вие търсите от нас мога да се надявам че ще

бъде документирано. Имате право да кажете, ако нещо не ви удовлетворява. Защо да не направим най-напред това.

— Не се надявах на по-разумен съвет, сенатор Тели. Страхувам се, че първоначалната ми нервност засенчи далновидността ми. Ще се опитам да не повдигам въпроса отново?

Жилет, надзъртайки още веднъж през очилата си, погледна Тривейн и когато заговори, беше ясно, че е раздразнен.

— Можете да повдигате всякакви въпроси, сър. Както могат да направят и тук присъстващите господа. — Той погледна надолу към папката пред себе си и към своите собствени записки. Сенатор Нортън — вие въведохте един нюанс относно главните убеждения на господин Тривейн. Можете ли да разясните проблема, накратко ако обичате — така че да си изясним този въпрос и да продължаваме нататък. Вие желаете да се убедите, че нашият гост поне малко подкрепя фундаменталните закони на страната.

— Господин зам.-секретар — тежкият върмонтски акцент на Нортън беше отчетлив повече отколкото е необходимо. Нортън винаги знаеше кога да използва подхода си на янки. Той му беше служил в много такива сенаторски заседания — особено когато в сградата работеха телевизионни камери. Това го правеше един истински, здраво стъпил на земята американец. — Ще бъда кратък. Бих желал да ви попитам дали наистина се присъединявате към политическата система, в която живее тази страна?

— Разбира се — Тривейн беше изненадан от наивитета във въпроса, но не за дълго.

— Господин председател... — Алън Неп говореше с настроение. Аз съм безкрайно притеснен от един момент в политическата история на зам.-секретаря. Господин зам.-секретар, вие сте, както е известно... независим, ако не се лъжа?

— Точно така.

— Това е интересно. Разбира се, че зная, че в много сектори терминът „политически независим“ е високо уважаван. Той притежава приятно дрезгаво звучене.

— Нямах това предвид.

— Но има и друга страна на тази поза — продължи Неп, без да обръща внимание на отговора на Тривейн. — И аз не я намирам особено независима... господин Тривейн... Вярно ли е, че вашите

компании значително се възползваха от правителствени договори — особено от максималните космически разходи?

— Това е вярно. Аз мисля, че ние оправдахме всички разходи, които направихме?

— Надявам се да е така... Но въпреки това се чудя дали вашата „независимост“ не е продиктувана от някакви други идеологически причини. Като не сте били нито на едната, нито на другата страна, вие със сигурност сте се предпазили от политически конфликти, нали?

— Още веднъж ще кажа, това не са били моите намерения.

— Имам предвид, че ще бъде трудно за някой да се опълчи срещу вас на политическа основа, тъй като вашето мнение относно това е... било... е погребано под класификацията „независим“.

— Само минута, сенаторе! — председателят, явно огорчен, говореше остро.

— Бих желал да коментирам, ако мога...

— Можете, господин Тривейн, след моето собствено изказване. Сенатор Неп, мисля, че изясних, това е двупартийно заседание. Намирам вашите забележки за неуместни и честно да ви кажа за неприятни. Сега вие можете да се изкажете, господин зам.-секретар.

— Бих желал да информирам сенатора, че всеки, по всяко време, може да се увери в моите политически убеждения, като просто ме попита за тях. Аз не съм срамежлив. От друга страна, не знаех, че правителствените договори се зачитат на основата на политическо сдружаване.

— Именно това е моята мисъл, господин Тривейн — Неп се обърна към центъра на масата. — Господин председател, по време на моите седем години в Сената много пъти подкрепях тези, чиито политически възгледи се различаваха от моите и обратното, отказвах помощ на членове от моята собствена партия. В такива случаи моето одобрение или неодобрение бяха продиктувани от специфичните въпроси. Като хора на разума, ние всички имаме същата етика. Това, което ме притеснява е, че той предпочита да се нарича „безпартиен“. Това ме притеснява. Страхувам се от такива хора, когато поемат властта. Чудя се на тяхната т.нар. „независимост“. Чудя се дали вместо това не е по-добре да бъдеш с по-силните за деня?

Настъпи моментна тишина в стаята. Жилет свали очилата си и се обърна към Неп.

— Лицемерието е най-сериозната алюзия, сенаторе.

— Простете, господин председател, но вие ни казахте да бъдем разумни... И както беше отбелязано от Джастис Брендис, честността сама по себе си не е достатъчна. Тя трябва да е съпътствана с появата на мнение. Както едно време жената на Цезар, господин председател.

— Да не би да предполагате, че принадлежа към някоя партия, сенаторе — попита Тривейн невярващо.

— Не предполагам нищо, просто изразих съмнения, които се включват към проблематиката на това събрание.

Джон Морис, сенатор от Илинойс, наруши мълчанието. Той беше най-младият човек на събранието; беше в средата на трийсетте и беше изключителен адвокат. Винаги, когато Морис беше назначаван към комисия, го наричаха „Тинейджърът на дома“. Това заместваше една друга фраза, тъй като Морис беше негър, който бързо си беше пробил път в системата.

— Вие не..., о, не изказахте съмнение, господин председател, може ли?

— Продължавайте, сенаторе.

— Вие не изразихте съмнение, господин Неп... Вие направихте обвинение. Вие обвинихте една голяма част от гласуващата публика в потенциална измама. Вие разгледахте това от позицията на... на второкласното избирателно право. Разбирам тънкостите, които искате да изразите, дори отчитам тяхната валидност в определена ситуация. Но не мисля, че те са приложими тук.

Сенаторът от Ню Мексико, уважаваният Чикано, се наведе напред и гледаше Морис, докато говореше:

— Тук има само двама от нас, които разбират значението на второкласното избирателно право, сенаторе. По мое мнение въпросът е редно да се зададе, това е. Човек винаги търси чекове и банкови сметки, такава е нашата система. Все пак аз също мисля, че веднъж повдигнат въпросът може да се изчерпи с един стегнат отговор от човека, който стои за одобрение... Господин зам.-министър. Заради документирането можем ли да считаме, че не сте със силните на деня за момента? Можем ли да разчитаме, че преценките ви са наистина независими, както и политическата ви принадлежност?

— Можете, сър.

— Така и мислех. Нямам повече въпроси към това.

— Сенаторе?

— Да, господин Тривейн?

— А вашите?

— Не ви разбрах?

— А вашите? Вашите възгледи и преценки и преценките на всеки член от това събрание дали са независими и дали не се поддават на влияние отвън?

— Няколко сенатори веднага започнаха да говорят ядосано по микрофоните си; Армбрасър от Калифорния се засмя, сенаторът Уикс от източния бряг на Мериленд потули усмивката си като извади кърпичка от добре ушития си блейзер, а председателят сграбчи чукчето.

Когато редът беше възобновен под бързите удари на чукчето на Жилет, Нортън от Върмонт докосна ръката на сенатора Неп. Това беше някакъв знак. Едва забележимо погледите им се срещнаха и Нортън поклати глава, но посланието беше ясно.

Неп вдигна някаква папка пред себе си и дискретно извади едно досие. Посегна надолу за куфарчето си и го отвори, като плъзна папката вътре.

Върху нея беше написано „Марио де Спаданте“.

8.

Почивката беше обявена за четири и петнадесет, за да може съвещанието да започне отново в пет часа. През тези четиридесет и пет минути всеки щеше да има възможност да се обади до дома, да преорганизира срещите си и да се посъветва с помощниците си.

След като Андрю беше поставил любезния си, но съвсем неочакван въпрос, Жилет беше успял бързо да овладее положението при последвалите нападки.

Андрю беше подготвен. Той отговаряше бързо, стегнато и изчерпателно. Това учуди дори Уолтър Медисън, който рядко се изненадваше от своите странни клиенти. Тривейн нямаше нужда от безкрайни страници и схеми, пълни с цифри и бюджетни предвиждания. Той изстрелваше факти и обяснения с такава сигурност, че остави без аргументи тези, които бяха враждебно настроени.

Неговата пълна осведоменост оставяше членовете безмълвни — това позволи на сенатора Жилет да изкаже предположение, че може би след една почивка те ще могат да приключат заседанието до седем същата вечер.

— Ти си в стихията си, Анди — каза Медисън, като се протегна, докато ставаше от стола.

— Не съм започнал още. Следва второ действие.

— Моля те, не се обръщай към Чарли Браун. Справяш се чудесно. Ще напуснем тази сграда около шест часа. Те те считат за суперкомпютър, не разваляй работата.

— Това го кажи на тях, Уолтър. Кажи им те да не развалят нещата.

— За бога, Анди. Какво...

— Това беше едно изключително представяне, младежо — възрастният Тели, бивш съдебен заседател от щата Западна Вирджиния, се приближи до двамата, без да разбира, че се натрапва.

— Благодаря ви, сър. Моят адвокат — Уолтър Медисън.

Мъжете си стиснаха ръцете.

— Вие сте така да се каже необходим тук, господин Медисън.

— Свикнал съм с това покрай него, сенаторе. Той е най-недостойният клиент в историята на правото.

— Което означава, че вие не можете да си позволите да кажете това. Работех в съда около двадесет проклети години...

Алън Неп се присъедини към тях и Тривейн усети, че става напрегнат. Той не харесваше Неп, не само заради неговата неоправдана грубост, но защото Неп имаше нездрав външен вид на инквизитор. Какво беше казал посланикът Хил? Какви бяха думите на Големия Били?... „Ние не искаме инквизитор“...

Но Неп, който сега стоеше пред Тривейн, не изглеждаше толкова студен, както на заседанието. Той приятелски се усмихваше, когато стисна ръката на Тривейн.

— Справяте се чудесно! Наистина сте страхотен! Трябва да сте се подготвили за това събрание, както шефът се подготвя за телевизионно интервю...

— Сенаторе? Господин Медисън?

Отново стискане на ръце; атмосферата беше приятелска, не така напрегната, както преди пет минути. Тривейн се почувства неудобно и не хареса това си чувство.

— Вие не правите събранието по-лесно за мен — каза той, като студено му се усмихна.

— О, господи, не го вземайте присърце. Аз си върша моята работа, а вие — вашата. Нали така, господин Медисън. Не съм ли прав, сенаторе?

Тели от Западна Вирджиния не се съгласи толкова бързо както Медисън.

— Предполагам, че е така, Алън. Не съм любител на бъркотията, така че не мога да обикна неприятното. Макар че трябва да призная, това не притеснява по-голямата част от вас.

— Никога не мислете за това...

— Аз ще приведа доказателства за това. — Беше Армбрасър от Калифорния, който говореше и едновременно изпускаше дим от лулата си.

— Добра работа, Тривейн... Искам да ви кажа нещо. Неп щеше да разпъне на кръст своите хора, хората на президента — и когато свърши събранието двама от тях не дочакаха дори разговора помежду им. Помислих си „По дяволите, те са достатъчно млади, че да се

сбият“. Вместо това те бързаха да хванат такси. Жените им ги чакаха в един ресторант. Вие сте един оригинал, сенаторе.

Неп се разсмя.

— Знаете ли, че той беше кум на сватбата ми преди петнадесет години?

— Господин зам.-секретар? — първоначално обръщението не беше отправено към Тривейн, но след това усети една ръка на рамото си. Беше Нортън от Върмонт.

— Мога ли да ви видя насаме за минута?

Тривейн се отдели от групата, където Медисън и Неп спореха нещо, а Армбрасътър питаше Тели за приближаващия есенен ловен сезон в Западна Вирджиния.

— Да, кажете сенаторе.

— Сигурен съм, че досега всички да ви го казвали. Вие плувате във вярна посока и скоро ще се очертае брегът...

— Аз съм от Бостън, сенаторе и обичам плаването, но не съм китоловец. Кажете ми за какво става въпрос?

— Много добре. Ще пропусна комплиментите, въпреки че вие ги заслужавате... Днес набързо поговорихте с някои от моите колеги, но ние разговаряхме много преди събранието. Искаме да знаете, че мислим също като президента. Вие сте най-добрият човек за тази работа.

— Ще ме извините, но намирам методите ви за малко странни.

Нортън се усмихна с тънките си устни на търговец. Той сега наистина търгуваше. Безспорно.

— Не странни, Тривейн, само необходими. Вие виждате, млади приятелю, че се намирате в опасна ситуация. В случай, че всичко се обърне — което между другото никой не мисли, че ще стане — това събрание ще бъде от изключителна важност. Опитайте се да разберете това, в него няма нищо лично.

— Точно така — каза Неп.

— Той е прав... Не предполагам, че старият Тели разбира. Там, в адската Западна Вирджиния, никой не смее да му се противопостави. Но това не е на сериозно, така е.

— Тогава Тели не е от колегите, с които сте се срещнали.

— Честно казано, не.

— И вие все още не сте казали това, което искате да кажете, нали?

— По дяволите, приятелю, просто почакайте малко! Опитвам се да ви обясня един процедурен аспект, така че да го разберете. Правото на решение е ваше... Освен ако не ни принудите да застанем на обратната страна. Никой от нас не иска това.

Тривейн изгледа Нортън, той беше виждал много съсухрени, сбръчкани мъже като този, които се навеждаха през оградите или гледаха отвън морските дюни в Марбълхед. Човек никога не знаеше колко прозорливост се крие в тези потъмнели очи.

— Вижте, сенаторе, всичко, което искам от това събрание, а да съм сигурен, че подкомисията ще работи като самостоятелна единица. Ако не мога да получа вашето активно сътрудничество, поне се нуждая от вашата гаранция, че ще защитавате подкомисията от нечия намеса. Това много ли ви се струва?

Нортън лаконично отговори, като амбулантен търговец, опипващ стоката.

— Самостоятелна единица? Ха... Е, нека да ви кажа, синко... Някои хора получават нервно разстройство, когато някой настоява да бъде... самостоятелна единица. Нищо не можете да направите, освен да се чудите. Съществува силен натиск и не толкова силен натиск. Никой не харесва последния, но силният е нещо съвсем друго. Добре е да се знае, че човек е отговорен и пред друг, освен пред Господа, нали?

— Разбира се, аз ще бъда отговорен.

— Но то е като тайна мисъл в подсъзнанието, нали? Целта на тази подкомисия не е да задоволява личното его на един човек, Тривейн. Тя трябва да върши работа по-голяма и по-важна от един човек. Това имам предвид, като казвам „цел“.

Нортън гледаше Тривейн в очите. Но Тривейн никога не мислеше за себе си като за философската сол на земята.

Тривейн се вгледа, като се опита да не обръща внимание на лицемерието, което чувстваше, че се крие в думите на Нортън. Но изобщо не му се отдаде.

— Вие трябва да вземете това решение, сенаторе.

— Имате ли нещо против, ако поговоря с вашия адвокат? Как му беше името?

— Медисън. Уолтър Медисън. Нямам нищо против. Но въпреки това мисля, че той ще ви каже, че съм един ужасен клиент. Убеден е, че никога не обръщам внимание на нещата, когато трябва.

— Не виждам никаква вреда, ако опитам. Вие сте твърдоглав. Но аз ви харесвам. — Нортън се обърна и се отправи към Медисън и Неп.

Тривейн погледна часовника си. Събранието щеше да започне след двадесет минути. Той щеше да се обади в хотела, за да разбере дали Филис се е върнала от пазар. Президентът беше настоял да я доведе. Искаше Филис да дойде в Белия дом със съпруга си след събранието. Щяха да им направят нова снимка, която до покаже личните уважения на президента към Тривейн, но този път с жената на Тривейн до него. Филис беше разбрала.

Джеймс Нортън протегна ръка към Медисън и ако някой от стаята ги наблюдаваше, щеше да си помисли, че сенаторът като че ли се представя.

Но не беше точно така.

— Проклет да си, Медисън! Какво по дяволите е това?! — Нортън говореше тихо, но разпалено. — Той надушва нещо! Ти не ни каза!

— Аз не знаех! Само казах на Неп, че не знам какво става!

— По-добре е да разбереш — студено каза Алън Неп.

Събранието започна отново в седем и пет, като закъснението се дължеше на трима сенатори, които не можаха да свършат допълнителните си ангажменти. Тези пет минути дадоха възможност на Уолтър Медисън да поговори с клиента си насаме.

— Разговарях с този приятел Нортън.

— Знам, той ми поиска разрешение — усмихна се Тривейн.

— Анди, има логика в това, което казва. Те няма да те одобряват, ако мислят, че ще влезеш в ролята на влиятелен посредник. Ако ти беше на тяхно място и ти щеше да направиш така. Дори щеше да бъдеш по-груб, отколкото са те и мисля, че знаеш това.

— Съгласен съм.

— Тогава какво те притеснява?

Тривейн заговори като гледаше право напред.

— Не съм толкова сигурен, че искам тази работа, Уолтър. Но със сигурност знам, че не я искам, ако не се изпълнят условията ми. Вече

ти казах това. Казах го и на Болдуин и на Роберт Уебстър. — Тривейн се обърна към адвоката си. — Не ме наричай „влиятелен посредник“. Това аз не съм и те го знаят... Ако ме одобрят, трябва да имам възможност да влизам в кабинета на всеки сенатор от това заседание и ако се нуждая от сътрудничество да го получавам без коментар. Трябва да имам тази възможност. Членовете на това събрание не бяха избрани безразборно, от тук от там. Всеки един от техните щати е всецяло обвързан с договори с Пентагона, някои — в голяма степен, други — в по-малка, но те са мнозинство, макар доста потайно. Сенатът много добре знаеше какво прави, когато ги събра. Единственият начин, по който мога да бъда сигурен, че в тази подкомисия няма да се намесва Сената, е да извлека от тези кучета-пазачи техните собствени гаранции.

— Какво?

— Да ги накарам да се съгласят с мен... Това събрание ще се документира като едно необходимо допълнение към подкомисията. Нещо като сътрудничество.

— Те няма да го направят! Целта е да ви одобрят, това е всичко. Няма други изисквания.

— Ще има, ако съм абсолютно сигурен и наясно, че подкомисията не може да функционира без съдействието на Сената, без активното участие на това съвещание като цяло. Ако не мога да получа заповед чрез тях, няма смисъл да продължавам.

Медисън се втренчи в своя клиент.

— И какво ще спечелиш от това?

— Така те стават част... от инквизицията. Всеки човек сам по себе си е инквизитор, независимо от широтата на възгледите. Щом могат да си поделят богатството, те ще си поделят и отговорността.

— И риска, нали? — меко попита Медисън.

— Вие го казахте, а не аз.

— Какво ще стане, ако не ви одобрят?

Тривейн погледна към заседателите на Сената. Погледът му се рееше някъде над главите им, а гласът му беше равен и студен.

— Ще свикам пресконференция утре сутринта, която ще направи на пух и прах всичко.

Уолтър Медисън знаеше, че нищо повече не може да се каже.

Тривейн знаеше, че това ще се случи в процеса на разискване. Щеше да дойде като една бавно разкриваща се логическа необходимост, без напрежение. Той се чудеше кой първи ще произнесе думите и кой ще повдигне въпроса.

Съвсем не неочаквано това беше старият сенатор Тели, съсухреният провинциален съдия от Западна Вирджиния, член на мнозинството с достатъчно неизвестна позиция. Не беше от „колегите“ на Нортън.

То се случи в пет и петдесет и седем. Тели се наведе напред, като гледаше към председателя; след като получи разрешение, той се обърна към кандидата и заговори:

— Господин Тривейн, ако ви разбирам, а аз мисля, че ви разбирам, вашата най-голяма грижа е за сътрудничеството на онези от нас, които могат да ви го окажат. Разбирам от това, то е една опора и много важна точка... Добре, вие трябва да знаете, сър, че сенатът на Съединените Щати не е само едно велико съвещателно тяло, но съюз от джентълмени, които са посветили себе си в името на една кауза. Сигурен съм, че говоря от името на всички, когато казвам, че моят кабинет е отворен за вас, сър. В щата Западна Вирджиния ние сме снабдени с различни правителствени съоръжения. Надявам се да използвате всякаква информация, която моят кабинет може да ви осигури.

„Боже мой, помисли си Тривейн, той наистина е искрен! Правителствени съоръжения!“

— Благодаря ви, сенатор Тели. Не само за вашето предложение, но и за изясняването на един практически проблем. Благодаря ви отново, сър. Надявам се наистина да сте говорили от името на всички.

Армбрасър от Калифорния се усмихна и бавно каза:

— Имате ли някаква причина да мислите обратното?

— Никаква.

— Но щяхте да се чувствате по-доволен — продължи калифорниецът, — ако заседанието тази сутрин включваше писмено решение за подпомагане на вашата комисия.

— Да, щях да се чувствам по-сигурен.

Армбрасър се обърна към центъра на масата.

— Не намирам нищо осъдително в тази молба, господин председател.

— Нека да бъде така — Жилет се беше втренчил в Тривейн. Той грубо удари с чукчето си веднъж. — Нека да се запише...

Стана. Случи се. Един по един сенаторите направиха индивидуалните си изказвания, всеки толкова честен и искрен, колкото беше и в предишните си изявления.

Тривейн отново седна на стола си и се заслуша в добре подбраните думи, като отделяше фрази, които скоро щеше да си спомни. Той беше успял. Беше предизвикал заседанието да вземе самостоятелно решение, което той продиктува. Почти нямаше значение дали някои, ако не всички, ще си удържат сумата. Щеше да бъде добре, но в действителност нямаше значение. Това, което имаше значение, беше фактът, че той можеше да се обръща към тях и да ги цитира постоянно.

Уебстър от Белия дом му беше обещал копие от записите, щеше да бъде лесно да се подшушне нещо на пресата.

От величествената си позиция Жилет погледна надолу към Тривейн. Гласът му беше равен, а очите — уголемени от очилата — студени и враждебни.

— Желаете ли кандидатът да направи изказване преди да бъде гласувано?

Андрю погледна председателя в отговор на неговия втренчен поглед.

— Искам, сър.

— Ще се надявам да сте кратък, господин зам.-секретар — каза Жилет. — Събранието трябва да се опита да свърши работата си, по молба на президента, а сега е вече доста късно.

— Ще бъда кратък, господин председател — Тривейн взе един от листата пред себе си и погледна сенаторите. Не се усмихваше, никаква емоция не можеше да се прочете върху лицето му. Заговори съвсем просто.

— Преди да решите дали да одобрите или да отхвърлите моето назначение, господа, аз мисля, че трябва да сте запознати с резултатите от предварителните проучвания, които направих. Те ще послужат като основа на моята работа, в случай, че бъда одобрен. Прекарах изминалите няколко седмици анализирайки паричните задължения към отбраната на следните компании и корпорации: Локхийд, Еъркрафт,

И.Т.Т., Дженерал мотърс, Линг-Темпко и Дженеси. По мое първоначално мнение една, две или може би три са действали, индивидуално или едновременно, с натиск в процеса на взимане на решения от федералното правителство, това е едно страхотно злодеяние. Сега знам, че само една компания е замесена в тази злоупотреба. Аз съм наясно с това престъпление. Моето намерение е да го докажа и докато не го направя няма да назова името на тази компания. Това е моето изказване, господин председател.

В стаята се възцари тишина. Всеки един от членовете на събранието беше впил поглед в Тривейн; никой не проговори, никой не помръдна.

Сенаторът Жилет посегна към чукчето, но след това спря и прибра ръката си. Той каза тихо:

— Вие сте свободен, господин зам.-секретар... и ви благодаря.

9.

Тривейн плати таксито и слезе пред хотела. Беше топло, а нощният бриз — прохладен. Вашингтон през септември. Той погледна часовника си. Беше почти девет и половина и умираше от глад. Филис беше казала, че ще поръча вечеря в стаята. Тя твърдеше, че е уморена от ходенето по магазините и иска само това — една тиха вечеря горе. Една тиха вечеря с двама бодигардове — любезност от Белия дом — в коридора на хотела.

Тривейн се отправи към въртящата се врата, когато един шофьор, който стоеше при централния вход, се приближи към него.

— Господин Тривейн?

— Да, кажете?

— Ще бъдете ли така любезен, господине? — Човекът посочи към ъгъла, към един черен форд, очевидно правителствен. Тривейн стигна до колата и на задната седалка видя сенатора Жилет, с очила все още на върха на носа и с намръщено изражение на лицето. Прозорецът автоматично се смъкна надолу и възрастният господин се наведе напред.

— Можете ли да ми отделите пет минути, господине? Лорънс просто ще ни разходи около квартала.

— Разбира се — Тривейн седна отпред.

— Повечето хора мислят, че пролетта е най-хубавият сезон във Вашингтон — каза Жилет, когато колата потегли надолу по улицата. — Но аз не мисля така. Винаги съм харесвал есента. Излиза, че мисля наопаки.

— Не е задължително. Или поне може би и аз съм като вас. Най-хубавите месеци за мене са септември и октомври. Особено в Нова Англия.

— По дяволите, всеки казва така. Всички ваши поети... Мога да си представя, че е заради цветовете.

— Може би — Тривейн погледна политика, и на лицето му се прочете някаква мисъл.

— Но аз не ви помолих да се качите в колата, за да обсъждаме есента в Нова Англия, нали?

— И аз не мисля така.

— Не, не, разбира се, че не за това. Е, добре, вие получихте одобрението. Доволен ли сте?

— Естествено.

— Това доставя удоволствие — каза безучастно сенаторът като гледаше през прозореца. — Жилет се обърна към Тривейн.

— През всичките ми години във Вашингтон не бях виждал такова неприятно демонстриране на тактическа арогантност, господин зам.-секретар.

— Не съм съгласен с вас.

— О, така ли?... Ако не е било тактика, тогава е било по инстинкт. Това дори е по-опасно. Ако бях повярвал на това щях да свикам събранието наново и щях да направя всичко възможно за да ви отхвърлят.

— Тогава трябваше да кажете за тези ваши чувства днес следобед.

— Какво? И да ви изпратя вашите въпроси, увити в панделка? О, хайде, господин Тривейн. Не разговаряйте със стария съдия Тели. О, не. Аз вървах заедно с вас. Дадох на всички възможност да се присъединят към вашия свиден, свещен кръстоносен поход! Нищо друго няма да свърши работа! Не, сър! Нямаше никаква алтернатива и вие го знаехте.

— А защо утре ще има? Имам предвид, ако свикате наново събранието събранието и отмените избора ми.

— Защото ще имам на разположение осемнадесет часа, за да разглобя всяка седмица от живота ви на парчета, млади човече. Да ги разглобя, да съединя наново частите и да се получи ново цяло. Когато свърша, вие ще бъдете в списъка на министъра на правосъдието.

Беше ред на Тривейн да погледне през прозореца. Президентът беше го казал: този град беше за него. Това, за което говореше Жилет, можеше да стане толкова лесно, защото обвиненията се появяват на първа страница, отказите на трета, а извиненията на четиридесет и осма, притиснати между евтини реклами.

Такъв беше градът, така стояха нещата.

Но той не се нуждаеше от града. Не трябваше да приема нещата такива, каквито са сега и беше само въпрос на време, за да го каже и на хората.

— Тогава защо не направите това, господин председател?

Това не беше въпрос.

— Защото аз се обадох на Франк Болдуин... И защо не престанете с тази арогантност? Изобщо не ви прилича, сър.

Тривейн се учуди от споменаването на името Болдуин.

— Какво каза Болдуин?

— Че вие сте бил предизвикан. Той каза, че ви познава от десет години и не греша.

— Разбирам — Тривейн извади от джоба си цигарите и запали една. — И вие приехте това?

— Ако Франк Болдуин ми каже, че всеки астронавт е вълшебница аз ще го приема като написано в светото писание. Това, което искам да знам е какво се е случило?

— Нищо. Нищо не се е случило.

— Вие направихте за смях събранието за одобряването на вашата кандидатура. Това не ми харесва, сър.

— Винаги ли прибавяте „сър“, когато служите на каузата си?

— Има много начини да се разбира думата „сър“, господин заместник-секретар.

— Сигурен съм, че вие сте добър учител, господин председател.

— Беше ли прав Франк Болдуин? Бяхте ли предизвикан?... И от кого?

Тривейн изтръска внимателно цигарата в пепелника и погледна по-възрастния мъж.

— След като изключвам да е имало провокация, какво ще направите?

— Първо ще се убедя дали е било провокация, а не инцидент или преувеличени инциденти, които лесно се разрешават. Но ако се докаже провокацията, аз ще извикам отговорните за това в моя кабинет и ще ги изхвърля от Вашингтон... Тази комисия не бива да бъде подкупвана.

— Звучи така, като че ли го мислите.

— И е точно така, сър. Времето за започването на тази работа е определено и предопределено. Ако е имало някакво вмешателство,

някакъв опит да се търси влияние, аз искам да го спра и да взема възможно най-силните мерки.

— Мисля, че осъществихте това този следобед.

— Искате да ми кажете, че е имало сенатори на това събрание, които са се опитвали да ви засегнат неуместно?

— Нямам представа.

— Тогава какво искате да кажете?

— Искам да кажа, че имаше провокация; признавам, това от къде произлиза не знам. Знаем само, че ако продължи аз съм в състояние да я разоблича публично. Или изцяло да я спра.

— Ако е имало нещо нередно вие сте длъжен да докладвате за него.

— На кого?

— На съответните власти.

— Господин председател, това събрание беше обременено. По-голяма част от тези хора представят щати, чиято икономика зависи изцяло от правителствените договори.

— Вие смятате всички за виновни.

— Не осъждам никого. Само вземам мерки, които ми се струват подходящи предвид обстоятелствата. Мерки, за да бъда сигурен, че тези хора не могат да ми попречат.

— Вие не сте прав и погрешно тълкувате нещата. — Стариият Жилет видя, че колата заобикаляше и достигаше хотела на Тривейн. Той се наведе напред.

— Спрете Лорънс. Ще се бавим само няколко минути още... Тривейн, намирам, че преценките ви не са убедителни. Вие правите повърхностни наблюдения и продължавате да си правите погрешни заключения. Правите подстрекателни намеци и отказвате да ги обясните. И това, което е най-опасно, вие не само се въздържате от обяснение, но се поставяте като арбитър на онова, което трябва да прави сенатът. По мое мнение Франк Болдуин и неговата комисия направиха голяма грешка като ви препоръчаха, президентът също прави грешка като следва тяхното мнение... Утре сутрин ще използвам цялото си влияние, за да осуеят вашата кандидатура. Вашата арогантност не е съвместима с обществения интерес. Лека нощ, сър.

Тривейн отвори вратата и излезе на ъгъла. Преди да я затвори, той се наведе и каза на възрастния човек:

— Така че вие ще използвате следващите осемнадесет часа за... как го казахте? О, да. Да разградите парче по парче моя живот, седмица след седмица.

— Няма да си губя времето, господин заместник-секретар. Не си струва заради вас да правя това. Вие сте един проклет глупак. — Жилет посегна вляво от себе си и докосна едно копче. Прозорецът на колата се вдигна, когато Тривейн затръшна вратата.

— Поздравления, скъпи! — Филис скочи от стола и захвърли списанието на нощната масичка. — Чух по новините в седем часа.

Тривейн затвори вратата, приближи се, прегърна жена си и леко я целуна по устните.

— Е, все още не излизай навън и не наемай къща. Все още не е сигурно.

— За какво говориш? Те прекъснаха някаква местна история, за да прочетат бюлетина. Бях толкова горда; те казаха, че е бюлетин. Ти и бюлетин!

— Имам и друго за тях. Утре вечер могат да направят втори бюлетин. Назначението ми може да бъде отменено.

— Какво?

— Току-що прекарах няколко забележителни минути, като обикалях квартала с изтъкнатия председател на събранието. Ще потърся Уолтър.

Тривейн беше вдигнал телефона. Той направи жест към жена си да не задава въпроси докато не свърши с телефонните обаждания. Тя беше свикнала с това, отиде до прозореца и погледна към осветения град. Мъжът ѝ първо говори с жената на Медисън и когато разговорът свърши, натисна копчето като държеше телефона в ръка. Не беше доволен от думите на госпожа Медисън — госпожа Медисън не беше жената, на която можеше да е разчита след седем часа вечер. Той освободи копчето и проведе разговор с летище „Ла Гуардия“^[1].

— Ако не се обади в отговор до час, час и нещо, ще се опитам да му телефонирам отново в къщи. Самолетът му излита към десет и нещо — каза той като затвори.

— Какво се е случило? — Филис видя, че съпругът ѝ е не само ядосан, но и объркан. Анди не биваше често объркан.

— Той ме изненада. Каза, че моята арогантност не е съвместима с обществените интереси, и че прикривам фактите. И също така, че

съм проклет глупак.

— Кой каза това?

— Жилет — Тривейн си свали якето и го хвърли на един стол. — От своя гледна точка, той може би е прав. Но от друга страна, знам адски добре, че аз съм прав. Той може и да е най-уважаваният човек на Конгреса, но това не означава, че може да гарантира за останалите. Може да иска да гарантира, но това не означава, че наистина може.

Филис разбираше ожесточението на мъжа си, беше й казал какво е правил този следобед.

— Това беше мъжът в колата, нали?

— Да. Многоуважаваният от Сената Жилет. Той каза, че ще убеди заседанието да отмени назначението ми.

— Може ли да го направи? Имам предвид, щом вече са гласували?

— Мисля, че може. Ще го нарече някакво ново разкритие или нещо такова... Със сигурност може да го направи.

— Тогава ти трябва да ги накараш да се съгласят да работят с тебе.

— Нещо такова. Има го записано в документацията. Уебстър ще ми даде записите утре. Но това не е така.

— Този Жилет е прозрял какво правиш, а?

— Те всички прозряха! — Тривейн се засмя. — Повечето от тях изглеждаха, като че ли са погълнали папие маше...

— Какво смяташ да правиш?

— Първо ще видя дали мога да спася кабинета си в Данфорт, ако не е твърде късно. Но си заслужава да опитам. Уолтър ще знае по-добре. След това важният въпрос: колко далеч мога да стигна утре следобед, без да бъда призован в съда от министерството на правосъдието? — той погледна жена си.

— Анди, мисля, че трябва да им кажеш какво точно се е случило.

— Няма да го направя.

— Ти си далеч по-чувствителен за това от мен. Аз не съм затруднена. Нищо не се е случило!

— Беше нещо отвратително!

— Да, беше. Всеки ден стават грозни неща. Мислиш, че ме защитаваш, но аз не се нуждаю от такава закрила — тя отиде до масата, където беше оставила списанието и нарочно го затвори. — Не ти ли е

идвало на ума, че най-добрата закрила, която мога да получа, е като кажа как се случи всичко. И то да разкажа на пресата?

— Идеята ти поставя някои въпроси... нещо като отвличане.

Филис знаеше, че няма смисъл да продължава по-нататък. Той не искаше да говори за това.

— Добре — каза тя като се обърна към него. — Утре просто им кажи на всички да вървят по дяволите.

Той видя обидата върху лицето ѝ и знаеше, че по някакъв нелогичен начин тя се считаше отговорна. Приблужи към нея и я прегърна.

— Ние всъщност не харесваме Вашингтон. Спомняш ли си, последния път дори не можахме а изчакаме края на седмицата? Намерихме си куп оправдания, за да се върнем в Бърнигът.

— Ти си едно сладко мъжленце, Андрю. Подсети ме да ти купя една нова лодка. — Това беше една стара шега между тях. Преди години, когато компанията се бореше за съществуване, той заяви, че ще се чувства успял, ако може да излезе и да си купи един малък катер, без да мисли за цената. Това означаваше много неща.

Той я пусна.

— Ще поръчам някаква вечеря.

Отиде до масата, където имаше меню.

— Защо трябва да говориш с Уолтър? Какво може да направи той?

— Искам той да ми опише разликата между мнение и фактическа преценка. Първото ми дава много свободно време, за да се ядосвам, второто — приканва министерството на правосъдието.

— Толкова ли е важно да си ядосан?

Тривейн четеше менюто, но мислите му бяха при въпроса на жена му. Той я погледна.

— Да, мисля, че е важно. Не просто за задоволство, в действителност не се нуждаем от това. Но защото всички считат себе си за неприкосновени. Който и да оглави тази подкомисия, ще се нуждаем от всяка подкрепа, която може да получи. Ако сега малко съм ги разтърсил, то тогава следващият кандидат ще успее да ги спечели полесно.

— Това е голяма щедрост, Анди.

Той се усмихна като взе менюто и го сложи до телефона.

— Не съвсем. Ще се наслаждавам като гледам тези помпозни копелета как се гърчат, особено някои... Аз извадих цифри и проценти от документи на отбраната. Най-опасното нещо, което ще направя утре е да ги прочета. Всичките осем пункта.

Филис се засмя.

— Това е ужасно. О, Анди. Това е разрушително.

— Не е лошо. Няма да правя нищо друго, това ще бъде достатъчно... О, по дяволите, аз съм уморен и гладен и не искам да мисля повече за това. Нищо не мога да направя, докато не се свържа с Уолтър.

— Почини си, хапни и поспи малко. Изглеждаш преуморен.

— Като уморените воители, които се връщат у дома след битка...

— Каквито ние не бяхме.

— ... изглеждаш страшно привлекателна.

— Поръчай си вечеря... Можеш да включиш и едно хубаво шишче червено вино, ако нямаш нищо против.

— Нямам нищо против, но ти ми дължиш една лодка.

Филис топло се усмихна, когато Тривейн вдигна телефона и поиска рум сървис. Тя отиде в спалнята да се преоблече в нещо по-непретенциозно. Знаеше, че съпругът ѝ ще вечеря, двамата ще изпият една бутилка бургундско и след това ще се любят.

Тя много искаше това.

Лежаха на леглото, Тривейн беше прегърнал жена си, а тя лежеше на гърдите му. И двамата чувстваха топлия ефект на секса и виното, и между тях съществуваше прекрасен комфорт, както винаги в такива моменти.

— Не спя — каза Филис.

— Трябва да спиш, така става във филмите. Цигара?

— Не, благодаря... дванадесет без десет е — Филис се надигна като придържаше завивките върху голото си тяло, поглеждайки часовника. — Ще се обаждаш ли на Уолтър отново?

— След малко. Може би още не си е в къщи. Не се осмелявам да се обадя на Елен Медисън по това време.

— Тя е много тъжна. Съжалявам за нея.

— Но въпреки това не искам да говоря с нея. Той очевидно не е получил съобщението.

Филис докосна рамото на мъжа си, след като нежно и бавно го потърка с ръка. Беше един несъзнателен, изпълнен с чувство за притежание жест.

— Анди, ще говориш ли с президента?

— Не, аз държа на частта си от сделката. Няма да избягам и мисля, че няма да му е приятно ако се втурна към него сега.

— Той ще ти бъде благодарен за това. Трябва да е. Боже мой, като си помислим за това. Може да изгубиш работа, която харесваш, обиждаш се, загубваш време...

— Не го определим като милостиня — прекъсна я мъжът й. — Бях предупреден. Ох, как бях предупреден!

Телефонът иззвъня и Тривейн го вдигна.

— Да?

— Господин Тривейн?

— Да, аз съм.

— Знам, че на вратата ви има „не ме безпокойте“, но съобщенията се редят едно след друго... и аз...

— Какво? Какво „не ме безпокойте“? Никога не съм давал такива инструкции. Филис, а ти?

— Разбира се, че не — каза жена му след като поклати глава.

— Но то е ясно очертано, сър — „не ме безпокойте“.

— Това е грешка! — Тривейн спусна краката си през леглото. — Какви са съобщенията?

— „Не ме безпокойте“ е изписано в девет и тридесет и пет, сър.

— Чуйте ме сега! Никога не съм го искал. Попитах ви, какви са съобщенията.

Операторката спря за момент, винаги беше оскърбявана от небрежни гости.

— Както започнах да ви казвам, на линията има някакъв господин Медисън, който настоя да ви позвъня. Каза, че е спешно.

— Свържете ме, моля... Здравей, Уолтър. Съжалявам, изобщо не знам, кога това проклето...

— Анди, това е ужасно! Зная, че искаш да говорим, затова настоях.

— Какво?

— Това е трагично. Трагедия.

— Откъде знаеш, къде го чу?

— Да го чуя ли?! Та всеки го знае, информацията тече навсякъде по средствата за масово осведомяване — радио, телевизия.

Преди да проговори, Тривейн за част от секундата задържа дъха си. Гласът му прозвуча спокойно и премерено:

— Уолтър, за какво говориш?

— Сенаторът. Старият Жилет. Беше убит преди няколко часа. Колата му излезе от контрол на моста Феърфакс.

— За какво говориш?

[1] Вашингтонското летище ↑

10.

Описанието на злополуката бе твърде странно, за да изглежда истинско. Според думите на намиращия се в болница Лорънс Милър, той бе закарал Жилет от центъра на града — не се споменаваха нито за хотел, нито за Тривейн — до сградата на Сената, където Милър бе инструктиран да се качи до офиса на шефа си, на втория етаж и да вземе забравеното куфарче. Върнал се в колата, прекосил Потомак, и вече навлязъл във Вирджиния, когато сенаторът настоял да вземат страничният път до дома му във Феърфакс. Шофьорът почтително възразил — страничният път бе частично в ремонт и нямаше улични лампи — но сприхавият старец бил непреклонен. Лорънс Милър не можеше да каже защо.

Някъде на около миля от имението на Жилет се намира едно от онези разклонения на Потомак, които пронизват Вирджиния Уудс. Над водата минава къс метален мост, чийто стръмен завършек рязко завива надясно пред входа на Феърфакс. Колата на сенатора тъкмо стигнала средата на моста, когато от отсрещната страна с ослепяващи фарове и огромна скорост се задала друга кола. Шофьорът на Жилет нямал друга алтернатива на тесния мост освен да се залепи за десния парапет, за да избегне челно сблъскване. Другата кола също отбила вдясно и шофьорът, използвайки единствената възможност да избегне челния удар, рязко натиснал газта за да се измъкне през пролуката, оставена между двете коли. Маневрата му успяла, но след като се озовала върху дъсченото покритие пред входа колата се ударила в стръмния скат до пътя и шофьорът натиснал спирачки. Колата поднесла наляво и слязла странично по стръмния хълм. Старият Жилет бил отхвърлен върху десния прозорец, като ударил главата си в металната рамка с такава сила, че според думите на лекаря починал на място.

Вторият автомобил се засилил по моста и напуснал сцената. Шофьорът не можа да го опише; бил ослепен от светлините и изцяло концентриран върху оцеляването им.

Времето на злополуката бе определено на 21:55.

Андрю прочете описанието на инцидента във Вашингтон Пост докато закусваше в апартамента си в хотела. Няколко пъти го препрочете, като се опитваше да открие нещо нередно, нещо различно от това, което бе чул по новините предишната вечер.

Нямаше нищо. Освен отбиването в сградата на Сената, забравеното куфарче.

Погледът му постоянно се връщаше към определено време на трагедията. 21:55.

Двадесет минути след като някой! — бе поставил табелката „не ме безпокойте“ върху номера му на рецепцията.

Защо бяха направили това? С каква цел?

Това не бе гаранция, че няма да разбере за нещастиято. Той или Филис биха могли да пуснат радиото или телевизора, имаха обичая да пускат поне радиото.

Тогава защо?

Защо някой ще иска да го остави без връзка с външния свят от 21:35 до часа, в който Медисън успя да се свърже — 23:15. Почти два часа.

Освен ако е било поставено по погрешка на таблото. Беше напълно възможно.

Но Тривейн нито за миг не повярва, че е било случайно.

— Още не мога да го преживея, — каза Филис, излизайки от спалнята. — Ужасно е. Какво смяташ да правиш?

— Не знам. Предполагам, че трябва да се обадя на Уебстър и да му кажа за разговора ми с Жилет. За това, как старецът искаше да ме разкара.

— Не! Защо трябва да го правиш?

— Защото беше така. Защото Жилет може да е казал нещо на другите, да им е съобщил, че възнамерява да ме набучи на кол.

— Мисля, че трябва да изчакаш. Не заслужаваш да те изправят до позорния стълб. Май някой го нарече така. Нали вярваш, че си прав. Поне така каза снощи.

Тривейн отпи от кафето, като се опитваше да спечели няколко секунди преди да отговори на жена си. Повече от всичко друго му се искаше тя да не се досети за подозренията му. Тя приемаше смъртта на Жилет като злополука, та макар и ужасна; нямаше причина да мисли по друг начин. И той искаше нещата да си останат така.

— Уебстър може и да се съгласи с теб, също и Президентът. Но честно казано, ми се иска те да разберат.

Президентът на Съединените щати наистина се съгласи с Филип Тривейн. Той инструктира Уебстър да предаде на Андрю да не споменава нищо, освен ако въпросът не се повдигне от други инстанции, но дори и тогава да отбягва определени моменти от разговора си с Жилет преди да е установил контакт с Белия дом.

Също така Уебстър информира Тривейн, че според изказаното мнение на посланика Хил старият сенатор само го е проверявал. Големият Били познавал свадливата бойна кранта от години; това била личната му тактика. Хил не се съмняваше, че Жилет би поискал повторно свикване на събранието. Той просто би оставил кандидата „да се пече в собствения си сос“, но ако Тривейн отстояваше позицията си, щеше да остави назначението му в сила.

Това бе една усложнена проверка.

Но и на това Тривейн не повярва нито за миг.

Филис бе решила да разгледа изложбата на НАСА в Смитсоиан. Тя много добре разбираше, че Андрю постоянно ще виси на телефона и знаеше, че предпочита да бъде сам в такива моменти.

Тривейн взе един душ, облече се и изпи четвъртото си кафе. Беше почти десет и половина, а бе обещал да се обади на Уолтър Медисън преди обяд. Не знаеше какво да му каже. Ще му каже за обиколката из квартала, Уолтър щеше да го знае в случай, че събранието е било свикано отново. Беше му минало през ума да го спомене по време на напрегнатия им разговор преди единадесет часа. Само че всичко бе толкова объркано, адвокатът необяснимо развълнуван, че реши да не усложнява допълнително вече достатъчно обърканото състояние: ужасният следобед в камарата на сената, завръщането в къщи при болната съпруга — болна в смисъл, че не беше възможно да остане трезвена; и, накрая, странното описание на трагедията, разиграла се на моста край имението Феърфакс. Дори и гениалните, обиграни адвокати от Манхатън стават жертви на преумората.

Щеше да изчака до обяд преди да се обади, тогава мислите на всички щяха да са по-ясни.

На вратата се почука. Тривейн отново погледна часовника си. Сигурно камериерката.

Отвори вратата и бе посрещнат от формално учтивата усмивка на един армейски офицер, майор с безупречна униформа с лъскави месингови копчета и три реда отличителни знаци.

— Господин Тривейн?

— Да?

— Майор Пол Бонър, от Министерството на отбраната. Предполагам, че ви е било съобщено, радвам се да се запознаем — майорът подаде ръката си и Тривейн по навик я стисна.

— Не, майоре, не са ми съобщили.

— О... И това ако е начало. Аз съм вашият Петкан, поне докато си изберете офис и наберете персонал.

— Така ли? Добре, влезте. Не подозирах, че вече съм в бизнеса.

Бонър влезе в стаята със самоувереността на човека, привикнал да командва. Беше, може би, в края на 30-те или началото на 40-те, с късо подстригана коса и тен на човек, който прекарва голяма част от времето си на чист въздух.

— В бизнеса сте, можете да не се съмнявате. Вие искате, аз изпълнявам... Всичко, каквото пожелаете. Така са ми наредили — той хвърли шапката си на един стол и се обърна към Тривейн със заразителна усмивка. — Разбирам, че имате щастлив брак; но по-важното е, че жена ви е тук, във Вашингтон. Богат сте като Крез и нищо не мога да спечеля като ви предложа разходка с лодка по Потокмак, възможно е да притежавате реката. Работил сте в държавния бранш, следователно не мога да ви заинтригувам с клюки на високо равнище. Вероятно знаете повече от мен... Аз съм начинаещ. Карам ски много добре. Вие в най-добрия случай сте на средно равнище, значи няма смисъл да летим за Гщаад... Следователно ви намираме подходящ офис и започваме да набираме персонал.

— Майоре, карате ме да се чудя, — каза Тривейн като затвори вратата и се доближи до офицера.

— Добре. Аз съм на линия.

— Говорите така, сякаш сте прочели биографията, която не съм написал.

— Вие не сте. „Големият Чичо“ го свърши вместо вас. И, ако искате, заложете живота си, че съм я прочел. Вие сте човек от

първостепенна важност.

— Също така ми се струва, че долових неодобрение в гласа ви; прав ли съм?

За миг усмивката на Бонър изчезна от лицето му.

— Не е изключено и да сте, господин Тривейн. Въпреки това не би било честно да го кажа. В течение съм само на едната страна на историята.

— Разбирам — Тривейн се приближи до масата и посочи кафето.

— Благодаря. Твърде рано е за алкохол.

— Мога да ви предложа, ако желаете.

— Само кафе.

Тривейн напълни една чаша и Бонър се приближи до масата да я вземе. Без захар, без сметана.

— Защо се пените толкова, майоре?

— Нищо лично. Не ми харесва назначението, това е всичко.

— Защо? Не че знам какво е назначението ви, все още не разбирам. Да не би някъде да се води битка, която да ви липсва?

— Не съм вчерашен?

— Нито пък аз.

— Съжалявам, още веднъж моля да ме извините.

— Оплесквате нещата, за каквото и да са ви изпратили.

— За трети път моля да ме извините — Бонър взе кафето си и седна в едно кресло. — Господин Тривейн, преди два дни ми дадоха вашето досие и ми казаха, че съм прикрепен към вас. Казаха ми също така да правя всичко — без никакви ограничения, просто всичко, каквото мога... А вчера пристигна една новина. Тръгнаха да ни разпъват на кръст. Аз съм неприятен посредник в подобни ситуации.

— Не съм тръгнал никого да разпъвам.

— В такъв случай работата ми е по-лесна. Не ми приличате на смахнат. Нито пък се държите като такъв.

— Благодаря ви. Не съм сигурен, че мога да кажа същото.

Бонър отново се усмихна, вече значително по-спокоен.

— Съжалявам. За четвърти път или за пети?

— Загубих им бройката.

— Всъщност, импровизирах малка реч. Искан да ви дам шанс да се оплачете — и щях да се чуя.

— Още не е късно. Тая работа за „разпъването“ какво би трябвало да означава?

— С две думи вие сте един от жлъчните антивоенни. Не ви харесва как действува Пентагона, на Пентагона също не му харесва. Мислите, че Отбраната харчи милиони долари повече, отколкото е необходимо, така мисли и Отбраната. Но вие смятате да изпеете всичко на подкомисията и ще хвърчат глави. Прав ли съм, господин Тривейн?

— Може би. Макар че, както при повечето обобщения, отправяте недоказани обвинения. — Тривейн замълча за миг, защото си спомни, че мъртвият Жилет бе използвал почти същите думи миналата нощ в колата. Той продължи репликата на Сенатора, като усещаше иронията. — Не мисля, че имат почва.

— Ако е така, изпитвам истинско облекчение. Ние ще...

— Майоре, — тихо го прекъсна Тривейн, — изобщо не ме интересуват вашите чувства. И ако смятате да оставате, трябва да сте наясно с това. Разбрахме ли се?

Пол Бонър извади един плик от униформата си. Отвори го и подаде на Тривейн три напечатани страници. Първата съдържаше списък на наличните правителствени помещения, приличаше на проспект за недвижимо имущество. Втората бе фотокопие на имената, които Андрю бе дал на Франк Болдуин преди около две седмици — преди ужасните събития в „Плаца“. Това бяха имена на мъже и жени, които Андрю искаше да работят за него, на ключовите позиции. Общо бяха единадесет — четирима адвокати, трима счетоводители, двама инженери — военен и цивилен и две секретарки. От единадесетте, петимата имаха загадъчни знаци до имената си. Третата страница също съдържаше списък от имена — всички до едно непознати на Тривейн. Вдясно от всяко име бе отбелязана класификация и предишния заеман пост. Тривейн погледна майор Бонър.

— Какво, по дяволите, означава това?

— Кое?

Андрю му подаде последната страница.

— Този списък. Не познавам никого от тези хора.

— Всички са били проучени за работа при високо и средно равнище на сигурност.

— Точно това си помислих. Предполагам, че тези знаци...

Тривейн подаде втората страница, своя списък.

— Те означават ли че тези хора не са били одобрени?

— Не, напротив.-

— А шестимата не са?

— Точно така.

Андрю взе първите две страници и ги постави на масичката. Сгъна последната на две и я скъса, след което подаде скъсания лист на Бонър. Майорът с нежелание се приближи и го взе.

— Първата ви работа, майоре, е да върнете това на този, който ви го е дал. Ще наема свой собствен персонал. И се постарайте тези красиви малки знаци да се появят до имената и на другите шест.

Бонър понечи да каже нещо, но се поколеба, докато наблюдаваше Тривейн, който взе двете страници от масичката и седна на канапето. Накрая Бонър пое дълбоко въздух и каза на цивилния:

— Вижте, господин Тривейн, никой не го е грижа кого ще наемете, но всички трябва да бъдат подложени на проверка. Този списък просто ускоряваше нещата и ги правеше по-лесни.

— Хващам се на бас, че е точно така, — измърмори Тривейн, като отмяташе адресите в служебния списък. — Ще се постарая да не взема на работа никого, комуто да плаща Президиума... Това помещение в Потомак Тауърз в офиссграда ли е?

— Да. Правителственият наем изтича след четиринадесет месеца. Помещението бе наето за един технически проект, но прекъснаха субсидиите... Неудобното е, че е доста отдалечено от центъра.

— Имате ли някакво предложение?

— Нещо по-близо до Небраска или до Ню Йорк Авеню. Вероятно ще се срещате с много хора.

— Ще плащам такситата.

— Не бях се сетил за това. Предположих, че те ще ви търсят.

— Много добре, майоре — Тривейн стана и погледна офицера. — Отбелязал съм пет адреса. Прегледайте ги и кажете какво мислите.

Той се приближи до Бонър и му подаде листа.

— Трябва да проведе няколко телефонни разговора; ще използвам спалнята. После ще продължим. Налейте си още кафе.

Тривейн влезе в спалнята и затвори вратата. Нямаше смисъл повече да отлага обаждането на Медисън. По-късно няма да има

откъде да се обади, освен от някой от офисите или от уличен телефон. Беше единадесет без петнадесет. Медисън сигурно вече се е взел в ръце и се е успокоил.

— Анди, още не мога да се съвзема, — каза адвокатът, но гласът му звучеше по-спокойно. — Това е просто ужасно.

— Мисля, че трябва да ти кажа останалото. То е не по-малко ужасно.

Разказа му за случилото се и, както очакваше, Уолтър Медисън бе шокиран.

— Жилет направи ли ти някакъв намек, че е говорил с другите?

— Не. Предположих, че не е. Каза, че смята да свика отново събранието на сутринта.

— Сигурно съпротивлението е било твърде голямо... Анди, мислиш ли, че злополуката е нещо друго?

— Чудя се, но досега не съм стигнал до някаква основателна причина. Ако не е било злополука и е бил убит за това, че е искал отново да свика събранието — това означава, че те, които и да са, ако изобщо съществуват, искат аз да оглавя подкомисията. Мога да разбера, ако някой иска да ме разкара, но не мога, ако някой иска да се подсигури, че ще заема длъжността.

— А аз не мога да повярвам, че биха стигнали до такива крайни мерки. Пари, убеждаване, дори открит натиск, това е възможно. Със сигурност не и убийство. Колата му не е могла да падне във водата, парапетът е бил твърде висок. Не е могла да се обърне, просто се е свлякла странично и старецът се е ударил в рамката. Било е злополука, Анди. Злополука, макар и ужасна.

— Трябва да е било така.

— Говорил ли си с някого за това?

Тривейн бе на път да каже на Медисън, че е говорил с Уебстър в Белия дом. Но се колебаеше. Не че имаше причина да не се доверява на Уолтър, а поради това, че беше поел отговорност пред Президента. Да спомене Уебстър би означавало да намеси президента на Съединените щати — офиса му, ако не самия човек.

— Не. Не, не съм. Само с Филис, това е всичко.

— Може да ни се наложи да го съобщим, но засега е много важно да съм наясно. Ще се обадя тук-там и ще те известя.

— На кого смяташ да се обаждаш?

В продължение на няколко секунди Уолтър Медисън не каза нищо и двамата мъже усетиха неловкостта на момента.

— Още не знам. Нямах време да размисля. Може би на няколко от присъствалите на събранието, тези, с които се запознах. Няма да е трудно да го направя, аз съм загрижен, клиентът ми иска да знае дали трябва да направи изявление. Нещо от сорта... Аз ще поема нещата.

— Добре. Ти ли ще ми се обадиш?

— Разбира се.

— Нека да е късният следобед. Имам си майор от Министерството на отбраната. Ще ми помага с организационните въпроси.

— Боже господи! Не си губят времето нито миг. Как се казва?

— Бонър. Първото му име мисля, че беше Пол.

Медисън се засмя. Смееше се като човек, който познава, но няма много високо мнение за предмета на разговора.

— Пол Бонър. Май не а много остроумни, а?

— Не разбирам. Какво смешно има?

— Бонър е един от младотурците на Пентагона. Лошото момче от югоизточна Азия. Спомняш ли си за случката преди няколко години? Изхвърлиха половин дузина офицери от Индокитай заради някакви доста съмнителни операции отвъд границите, зад бойните линии?

— Да, спомням си. Разследването бе потулено.

— Знаеш го. Положението бе твърде напечено. Този Бонър бе главнокомандващ.

11.

До два часа Тривейн и Бонър бяха проучили три от петте апартамента. Армейската свързка се опитваше да не изразява никакво отношение, но реакциите му бяха твърде спонтанни. Тривейн осъзна, че в някои отношения двамата много си приличат; наблюдаван отблизо, офицерът трудно успяваше да скрие мнението си.

Беше очевидно, че Бонър одобрява всичките места, които бяха посетили. Не разбираше защо Тривейн настоява да посетят и останалите две, въпреки че бяха значително отдалечени от централната част. Защо да не изберат някое от другите?

От друга страна, Тривейн бе отишъл да види първите три офиса само от учтивост, за да не изглежда, че се поддава на взаимни приумици. Както и Бонър, Тривейн предполагаше, че офисът в Потомак Тауърз има изглед към реката, и сам по себе и този факт бе достатъчен да го убеди.

Офисът му щеше да бъде в Потомак Тауърз.

Щеше да намери други причини освен реката и водата.

— Нали нямате нищо против да направим обедна почивка, майоре?

— За бога, не. Щях да си изям задните части, ако я бяхме пропуснали. Вече съм изстискан като лимон и се проклинам, че ви оставих да направите тази обиколка. Ако трябва да съм честен, мислех, че ще накарате някой друг да я направи вместо вас.

— Кой например?

— Откъде да знам, по дяволите. Вие, хора, не използвате ли други за тези неща? Да ви търсят помещения за подобни организационни въпроси.

— Понякога. Но не и ако е свързано с работата ми.

— Забравих, че си имам работа с милионер, който сам си е спечелил парите, поне според материалите които прочетох.

— Само защото беше по-лесно, майоре.

Отидоха в Чесапик Хауз и Тривейн беше първоначално учуден, а по-късно шокиран от алкохолния капацитет на Бонър. Майорът си

поръчваше двойни бърбън — три преди ядене, два, докато обядваше и един след ядене. Това бе наистина силно начало.

И въпреки това на Бонър ни най-малко не му личеше, че е пил.

Докато си пиеха кафето, Тривейн си помисли, че ще се опита да бъде по-мил с майора.

— Знаеш ли, Бонър, не съм го казвал, но наистина оценявам, че сте се нагърбили с тази неблагоприятна работа. Разбирам защо не ви харесва.

— Всъщност, нямам нищо против. Сега вече не. Преди си представях, че сте нещо като компютъризиран... чук, извинете за израза. Като сметачна машина, която си е направила парите...

— Така ли пишеше в материала, който прочетохте?

— Да. Подсетете ме да ви го покажа след няколко месеца... Ако все още си говорим — Бонър се засмя и допи бърбъна си. — Звучи откачено, но нямаха никакви ваши снимки. Никога не снимат цивилни, освен в случаите, когато се намесва сигурността. Не е ли тъпо? Докато бях на действаща служба, никога не поглеждах досие, което не бе придружено поне от три снимки.

За момент Тривейн се замисли. Майорът беше прав. Една снимка бе безсмислена поради ред причини. Няколко значеха много.

— Четох за вашата... военна служба. Направили сте голямо впечатление.

— Страхувам се, че това излиза извън рамките на нашия разговор. Няма да говоря по тази тема.

— Което ми изглежда много глупаво.

— И на мен... Бих могъл да дам няколко готови отговора, които не означават нищо. Тогава защо да говоря?

Тривейн погледна Бонър и разбра, че е искрен. Не искаше да отговори, но, въпреки това изглеждаше, че Бонър има нещо друго, което би желал да сподели. Андрю не беше сигурен, но си струваше да опита.

— Бих изпил едно бренди, а вие?

— Ще продължа с бърбън.

— Двоен?

— Точно така.

Напитките бяха донесени и преполовени, когато предположенията на Тривейн се оправдаха.

— Каква е цялата тая бъркотия около подкомисията, господин Тривейн? Защо всички са се стегнали?

— Казахте го тази сутрин, майоре. Отбраната харчи милиони повече, отколкото е необходимо.

— Знам, никой не би го оспорвал. Хиляди са замесени. Защо сме главната мишена?

— Много просто. Защото подписвате договори.

— Подписваме договори, след като са одобрени от комисиите на конгреса.

— Не ми се иска да правя обобщения, но ми се струва, че Конгресът обикновено одобрява една цифра, а след това го принуждават да одобри друга — доста по-голяма от предишната.

— Не сме отговорни за икономиката.

Тривейн вдигна полуизпитото си питие и завъртя чашата.

— Бихте ли приели такъв тип разсъждения на бойното поле? Сигурен съм, че вашите разузнавателни отряди правят грешки, но бихте ли допуснали стопроцентова неточност?

— Не е същото.

— И двете включват информация, нали така?

— Не мога да сравнявам човешкия живот с парите.

— Смятам този аргумент за неоснователен. Не оценявахте така нещата, когато вашата „дейност“ струваше живота на много хора.

— Глупости! Това бе статистически пресметната бойна ситуация.

— Огромна част от хората мислеха, че онази война бе изцяло ненужна.

— Тогава защо не предприеха нищо? Сега се сецате да роните сълзи.

— Доколкото си спомням, опитаха се — каза Тривейн втренчил поглед в чашата си.

— И те се провалиха.

— Това е интересно изявление, майоре. И доста провокиращо.

— Вижте, мисля, че точно тази война бе необходима поради причини, които по-умни от мен мъже посочваха неведнъж.

— Очаровате ме — Тривейн допи брeндитo си. — Как биха могли... тези хора да го направят?

— Визуално-тактически маневри. Бих могъл да разбия военната наука за разходите и географията.

— Моля, направете го така — каза Тривейн, като се усмихна на свой ред на майора.

— Визуалният: петнадесет хиляди ковчега в три части по пет хиляди всяка. Реалност: правителствена емисия, строеж на ковчези. Разходи: двеста долара на всеки, покупка на едро. География: Ню Йорк, Чикаго, Лос Анджелис — Пето Авеню, Мичиган Авеню, Сънсет Булевард. Тактика: разполагане на ковчезите успоредно на една стъпка разстояние, всеки стотен капак отворен и се вижда труп. Разложен, по възможност. Необходим персонал: двама души на ковчег плюс допълнително хиляда на всеки град с цел да отвличат вниманието на полицията и да предотвратят евентуална намеса. Общи изисквания: тридесет и три хиляди... и хиляда и петдесет група. Три града изцяло мобилизирани. Две мили трупове, истински и символични, блокиращи главните улици. Цялостно въздействие. Отвращение.

— Това е невероятно. Мислите ли, че би подействало?

— Забелязали ли сте някога, как група цивилни стоят на един ъгъл и гледат как преминава кон? Абсолютно същото е... Това, което току-що описах би преобърнало стомасите на осемдесет милиона души, присъствували на гледката, и още на стотина милиона, чрез медиите. Обществен погребален обичай.

— Не би могло да стане. Биха го предотвратили. Има полиция, национална гвардия...

— Отново тактика, господин Тривейн. Диверсионна тактика: изненада, мълчание. Тихо събиране на действащите лица и екипировката, да кажем в неделя сутрин или понеделник по малките часове, когато полицията е най-малко активна. Изпълнението на маневрата е толкова точно разпределено по време, че би могло да се извърши за по-малко от четиридесет и пет минути във всеки град... Само тридесетина хиляди мъже — възможно и жени. Бихте накарали около половин милион във Вашингтон да излязат сами.

— Смразяващо е — Тривейн не се усмихваше; също така бе забелязал, че Бонър за пръв път го бе причислил към „тях“. Позицията на Тривейн по въпроса за Индокитай бе ясна и военният искаш да му покаже, че го е разбрал.

— Точно така.

— Не само маневрата, но и това как сте могли да я измислите.

— Аз съм професионален войник. Работата ми е да измислям стратегии. А след като веднъж съм ги и измислил, да създавам противодействия.

— Създали ли сте и за тази?

— Определено. Не е много приятно, но е неизбежно. Сведено е до бързо отмъщение, мигновено и пълно потушаване. Конфронтация със сила и с превъзхождащо въоръжение с цел да се установи военно надмощие. Прекратяване на изтичането на всякаква информация. Замяна на една идея с друга. Бързо.

— И значително количество пролята кръв.

— Неизбежно — Бонър вдигна поглед и се изхили. — Това е само игра, господин Тривейн.

— Бих предпочел да не играя.

Бонър погледна часовника си.

— Господи! Почти четири е. Най-добре да огледаме и последните два адреса преди да са затворили.

Тривейн стана от масата малко замаян. През последните пет минути майор Бонър му разказваше нещо. Разкриваше жестоката действителност, че Вашингтон е населен с много полбонъровци. Хора, които са се посветили — правилно, оправдано, по съвест — на разрастването и укрепването на влиянието и авторитета си. Професионални войници, които са в състояние да превъзхождат противниците си по интелект, защото можеха да се поставят на тяхно място. Също и щедри; толерантни към замаяното, объркано мислене на цивилните си противници. Сигурни в знанието, че в този век на потенциално изстребване няма място за нерешителни. Запазването на нацията бе пряко свързано с мощта и ефективността на ударната ѝ сила. За хора като Бонър бе нелогична трезвата мисъл, че някой може да застане на пътя на тази цел. Не биха го търпели.

И спонтанният изблик на майор Бонър. „Господи! Почти четири е!“ — изглеждаше неуместно. И малко страшно.

Офисът в Потомак Тауърз имаше своите достойнства, които нямаха връзка с изгледа към реката. Всички други помещения имаха пет офиса и една чакалня, Тауърз притежаваха допълнително кухня и студио. Последното бе предназначено за четене или за конференции, а като цяло помещението бе пригодено и за работа нощем — в главния

офис имаше огромно кожено канапе. Потомак Тауърз беше нает за инженерен проект с натоварена програма и беше оборудван за тази цел. Беше идеален за целите на Тривейн, и Бонър подготви договора облекчен, че обиколката е завършена.

Двамата мъже се завърнаха в хотела на Тривейн.

— Искате ли да се качите да пийнем по нещо? — попита Тривейн на излизане от военната кола.

— Благодаря, по-добре да отида да докладвам. Поне дузина генерали влизат и излизат от мъжката тоалетна и наблюдават вратата на офиса ми в очакване да се появи — лицето на Бонър светна, очите му се засмяха, беше доволен от образа, който току-що бе създал. Тривейн разбра. Бонър бе доволен от създалото се положение.

— Добре, приятно прекарване. Десет сутринта?

— Няма проблеми. Ще известя сигурността, вашият списък ще бъде проучен. Ако възникнат някакви истински проблеми, ще ви се обадя. Предполагам, че ще искате да се срещнете и с други хора. Ще уредя интервютата.

Бонър погледна Андрю и се засмя.

— Вашите интервюта, сър.

— Чудесно. И благодаря — Тривейн проследи с поглед военната кола, която навлезе в оживения трафик от 5:30.

На рецепцията го уведомиха, че госпожа Тривейн е взела съобщенията точно в 5:10. Момчето от асансьорите на деветия етаж му се усмихна, вторият, застанал на няколко ярда от вратата му го позна и му кимна. Тривейн имаше чувството, че току-що е преминал през зала от огледала, хилядократно отразяващи образа му, но които ни най-малко не му бяха от полза.

За доброто на другите.

— Здравей, Хил? — Тривейн затвори вратата и чу жена си да говори по телефона в спалнята.

— Идвам след секунда, — му викна тя.

Тривейн свали сакото си, разхлаби вратовръзката и отиде на бара, където си наля чаша леденостудена вода. Филис излезе от спалнята и Тривейн забеляза загриженост в очите ѝ, която се опитваше да прикрие с усмивка.

— Кой беше?

— Лилиан — имаше предвид тяхната икономка, готвачка, вездесъща помощничка в Хай Бърнигът. — Има проблеми с електричеството, но всичко щяло да бъде наред. Техниците са на път.

Целунаха се както винаги, но Тривейн дори не го забеляза.

— Какви проблеми?

— Половината от лампите изгаснали. В северната част. Нямамо да разбере, ако не спряло радиото.

— Не е ли заработило пак?

— Предполагам, че не. Всичко е наред, техниците пристигат.

— Хил, имаме допълнителен генератор. Той се включва веднага щом има проблем в централното захранване.

— Скъпи, нали не очакваш да знам тези неща. Техниците ще го оправят... Как мина денят? Всъщност, къде беше?

Беше възможно, предположи Тривейн, да възникне проблем с електричеството, но малко вероятно. Цялата електрическа мрежа в Бърнигът бе проектирана от брата на Филис, продукт на любов и изтънчен професионализъм. Щеше да се обади на зет си по-късно и, може би на шега да го помоли да провери проблема.

— Къде бях ли?... обиколих целия град с един приятен младеж, чиито настолни автори са сведени до Клаузевиц.

— Кой?

— Науката за... военното превъзходство.

— Като награда за изразходваното време.

— Просветление е по-точната дума... Избрахме офиса. И знаеш ли? Точно до реката е.

— Как успя да го уредиш?

— Не съм го уреждал. Беше налице.

— В такъв случай нищо не си чул? За събранието, за потвърждението?

— Не. Поне засега. На рецепцията казаха, че си взела съобщенията. Уолтър обаждал ли се е?

— О, на масата са. Извинявай. Видях съобщението на Лилиан и забравих всичко.

Тривейн се приближи до масичката и взе съобщенията. Бяха точно дванадесет, повечето от приятели, някои близки, други за които с труд си спомни. Нямаше съобщение от Медисън. Но имаше едно от „господин де Спаданте“.

— Смешно. Обаждане от де Спаданте.

— Видях името, но не ми звучеше познато.

— Срегнах го в самолета. Той се връща в Ню Хейвън. Занимава се с конструкторска дейност.

— Сигурно иска да те покани на обяд. В края на краищата ти си източник на информация.

— Мисля, че при тези обстоятелства няма да му се обаждам... О, Джансенони са се обадили. Не сме ги виждали почти две години.

— Харесвам ги. Да ги поканим на вечеря утре или в събота, ако са свободни.

— Добре. Отивам да си взема душ и да се преоблека. Ако Уолтър се обади докато съм в банята, моля те да ме извикаш.

— Разбира се — Филис отнесено взе чашата на мъжа си от бара и я допи. Отиде до масичката, седна и взе съобщенията.

Някои от имената ѝ бяха напълно непознати, приятели на Анди от работата, реши тя. Останалите само смътно си ги спомняше, с изключение на Джансенони и две други семейства, Фергюсънови и Прайорови.приятели от стария Вашингтон и дните в Държавния департамент.

Чу шуртенето на водата в банята и се сети, че и тя ще трябва да се облече след като Анди свърши. Бяха канени на вечеря в Арлингтън — зов на дълга, както Анди го бе нарекъл. Съпругът бе аташе във френското посолство, и преди години бе помогнал на Анди по време на преговори в Чехословакия.

Вашингтонската въртележка се завъртя отново. Боже, как мразеше всичко това!

Телефонът звънна и за секунда Филис бе завладяна от надеждата, че се обажда Уолтър Медисън, който ще иска да се срещне с Анди. По този начин вечерята в Арлингтън щеше да отпадне.

Не, помисли си тя; така би било още по-зле. Във Вашингтон набързо уредените срещи бяха нещо ужасно.

— Бих искал да говоря с господин Андрю Тривейн — гласът бе малко дрезгав, но мек и вежлив.

— Съжалявам, но в момента е в банята. За кого да му предам?

— С госпожа Тривейн ли говоря?

— Да.

— Нямах удоволствието да се запозная с вас, името ми е де Спаданте. Познавам съпруга ви не много добре, разбира се, от няколко години. Срегнахме се отново вчера в самолета.

Филис си спомни думите на Андрю, че няма да се обажда на де Спаданте.

— Ужасно съжалявам, господин де Спаданте, той е много зает. Не съм сигурна, че ще може да ви се обади веднага.

— Бих искал все пак да оставя телефонния си номер, ако това не ви затруднява. Може да поиска да се свърже с мен. Виждате ли, госпожа Тривейн, аз също трябваше да бъда при Деверови в Арлингтън. Работил съм за Еър Франс. Съпругът ви може би ще предпочете да намеря някакво извинение и да не се появявам там.

— Че защо, за Бога, ще го прави?

— Прочетох във вестниците за неговата подкомисия... Кажете му, моля, че ме следят откакто слязох в Далас Еърпорт. Който и да е, в течение, че сме пътували в една кола към града.

— Какво иска да каже с това, че е бил следен? И какво общо има това, че сте пътували заедно до града? — попита Филис, след като мъжът ѝ излезе от банята.

— Не трябваше да се качвам при него, предложи ми да ме закара. Ако казва, че го следят, сигурно е прав. И е свикнал. Предполагат, че е замесен в някаква конспирация.

— В Еър Франс?

Тривейн се засмя.

— Не. Той е предприемач. Сигурно участва в изграждането на аеро-терминали. Къде е номерът?

— Записах го върху корицата на бележника. Сега ще ти го донеса.

— Не се притеснявай — Тривейн влезе в хола по потник и къси панталони и се приближи до бялото бюро, върху което лежеше зелен хотелски бележник. Вдигна телефона и бавно набра номера, като се мъчеше да разшифрова цифрите, които жена му в бързината бе надраскала.

— Това девет ли е или седем? — попита той, като я видя да влиза през вратата.

— Седем, немаше деветки... Какво смяташ да му кажеш?

— Ще му изясня положението. Не ми пука дали ще наеме съседния апартамент или ще се снима на Майския празник... Не играя такива игрички и е много нагло от негова страна да си мисли, че го правя... Господин де Спаданте, моля.

Спокойно, макар и с явно раздражение Тривейн информира де Спаданте за чувствата си и с мъка издържа тирадата от италиански извинение. Разговорът продължи малко повече от две минути, и след като затвори Тривейн изпита ясното чувство, че Марио де Спаданте е получил истинско удоволствие от този разговор.

А това бе точно така.

На две мили от хотела на Тривейн, в северозападния район на Вашингтон, пред една стара къща във викториански стил бе паркиран тъмносиният кадилак на де Спаданте. И къщата, и улицата и целият район бяха видели по-добри времена. Те притежаваха някакво, макар и разпадащо се величие, към което някои бяха привързани въпреки падащите цени. Жителите на този район спадаха към три категории: старци на смъртно легло, чийто страх от безпаричието не им позволяваше да си тръгнат; млади двойки, обикновено току-що стъпили на правителствената стълбичка, които можеха да наемат доста голямо помещение за сравнително малко пари; и накрая, разпръснати компании на младежи с различна култура, групи млади скитници, търсещи убежище за да възхвалят своите богове. Плачът на цитри от Близкия Изток, празните вибриращи тонове на индуски кавали продължаваха до сутринта, защото тук не съществуваше нито ден, нито нощ, а само плачът на всеки отделен живот.

Наркотици.

Доставчици и купувачи.

Старата викторианска къща до кадилака на де Спаданте наскоро бе наета от един братовчед, още един от братовчедите, чието влияние бе много силно в полицейското управление на Вашингтон. Къщата бе второстепенен команден пункт за разпределение на наркотици. Де Спаданте и неколцина негови колеги се бяха отбили да проучат въпроса за инвестирането в недвижимото имущество.

Той се намираше в стая без прозорци, приглушеното осветление откриваше психарските плакати по стените, които прикриваха пукнатини. Беше сам, с изключение на още един присъстващ.

Постави телефона на вилката и потъна в облегалката на стола си в близост до мръсната маса.

— Нервен е, току-що ме разкара. Това е добре.

— Би било още по-добре, ако проклетите ти глупаци бяха оставили нещата да си вървят по-своему. Щяха да свикат ново събрание и да оттеглят решението. Тривейн щеше да излети!

— Не мислиш, но това е твой проблем. Търсиш бързи решения, това е много тъпо. И е особено тъпо точно в този момент.

— Грешеш, Марио! — каза Робърт Уебстър, думите изскачаха отсечено от напрегнатото му гърло. — Ти не намери разрешение, а само създаде опасно положение. При това твърде необмислено.

— Не ми говори за необмисленост! Извадил съм двеста хиляди от джоба си в Гринуич и още петстотин хиляди на „Плаца“.

— Пак необмислено, — изсъска Уебстър. — Необмислено и ненужно. Твоята старомодна крайбрежна тактика за малко да експлодира в лицата ни. Внимавай какво правиш.

Италианецът скочи от стола си.

— Не ми казвай какво да правя, Уебстър. Скоро вие, мухльовците, ще ми целувате задника за това, че съм го хванал натясно!

— За бога, говори по-тихо. И не ме наричай по име. Най-голямата грешка, която направихме, беше, че изобщо се забъркахме с теб. Алън е абсолютно прав. Всички са прави!

— Не съм молил за писмена покана, Боби. Пък и не сте взели името ми от телефонния указател. Сами дойдохте при мен, бейби. Имахте нужда от помощ и аз ви я предоставих... Помагам ви от доста време. Тъй че не ми дръж такъв тон.

Изражението на Уебстър издаваше огромната неприязън, с която приемаше думите на де Спаданте. Мафиотът бе много полезен, и то по начин, по който малцина други биха се осмелили да бъдат. И той, Боби Уебстър го бе търсил много повече от всеки друг. Отдавна отмина онзи ден, в който би могъл лесно да се отърве от де Спаданте. Затова се опитваше поне да го контролира.

— Не разбираш ли? Искахме Тривейн да е въвн от играта. Наново свиканото събрание би свършило тази работа.

— Така ли мислиш? В голяма грешка си, господине. Говорих с Медисън предишната вечер, казах му да се обади от летището като

узнае какво прави Тривейн.

Изненадващата информация накара Уебстър да замени враждебността си с неочаквана за самия него загриженост.

— И какво каза Медисън?

— Това е нещо различно, нали? Никой от умните ти копелета не се е сетил за това, а?

— Питам какво каза?

Де Спаданте отново седна.

— Адвокатът яко се беше стегнал. Говореше така, сякаш смята да се прибере в къщи и да се напъха в бутилката заедно с жена си.

— Какво каза?

— Тривейн заявил, че сбирщината от сенатори не е нищо повече от това, което е — стая, пълна с нечестни зверове, както недвусмислено се изказал. Медисън се изпотил сто пъти, докато чакал одобрението — не Тривейн, на него не му пукало — а Медисън. И то поради много основателна причина. Тривейн му казал, че ако тия копелета не го одобрят, нямало да напусне безшумно града. Щял да се обади във вестниците, телевизията, имало много неща, които искал да каже. Медисън не смяташе, че ще са много приятни.

— За какво се отнасят?

— Медисън не знае. Само знае, че е нещо сензационно. Тривейн казал, е целият град ще се разкъса на два лагера, това бяха точните му думи. Ще разкъса града.

Робърт Уебстър свали поглед от мафиота, дишаше дълбоко за да контролира гнева си. Къщата бе наситена с кисело-сладникава миризма на пот. — Това няма никакъв смисъл. Говорил съм с него всеки ден от предната седмица. Няма смисъл.

— Но Медисън не е излъгал.

— Уебстър отново погледна де Спаданте.

— Знам. Но за какво става дума?

— Ще разберем — отговори италианецът, с тих, но уверен глас. — Без да ни подпалят задниците на някоя пресконференция. И когато всичко си дойде на мястото, ще видите, че съм бил прав. Ако онова събрание бе свикано отново и Тривейн беше изхвърлен, щеше да изплюе камъчето. Познавам Тривейн, заедно се връщаме. Той също не лъже. Никой от нас не е подготвен за това; старецът трябваше да умре.

Уебстър се втренчи в якия мъж, заел предизвикателна поза в мръсния стол.

— Но ние знаем какво е възнамерявал да каже. Да ти е минавало през неандерталския мозък, че би могло да е нещо толкова просто, колкото „Плаца“ хотел. Бихме могли, и веднага щяхме да се разграничим от нещо подобно.

Де Спаданте не вдигна поглед към служителя на Белия дом. Вместо това той бръкна в джоба си и докато Уебстър го наблюдаваше с мрачно предчувствие, с невярващо, изплашено изражение, де Спаданте извади чифт дебели очила с рамка от полирана черупка на костенурка и започна да прехвърля някакви документи.

— Твърде усилено се опитваш да ме разкараш, Боби... „Бихме могли“, ...„бихме направили“; какво по дяволите, значи това? Факт е, че не знаехме. И не можехме да си позволим риска да го научим от новините в седем часа.

Уебстър, поклащайки глава и без да обръща внимание на нападките на де Спаданте, се приближи до орфаната врата. Вече сложил ръка на счупената стъклена дръжка, той се обърна да хвърли последен поглед към италианеца.

— Марио, за твое добро, не взимай никакви несъгласувани решения. Консултирай се с нас. Времената са сложни.

— Ти си умно момче, Боби, но все още си много млад, много зелен. Като пораснеш, нещата няма да ти се струват толкова сложни... Овцете не могат да оцелеят в пустинята, кактусът не може да вирее във влажната джунгла. Този Тривейн просто се намира в погрешна среда. Толкова е просто.

12.

Точно по средата на триакровото пространство се издигаше бяла къща с четири йонически пилони, подпиратели неизползваемия балкон над главния вход. Пътят, водещ към къщата, бе замислен със същата непрактичност, той минаваше от дясната страна на приличащата на килим ливада, по която не се забелязваше нито един бурен, завиваше — без да има някакво логично обяснение — отново надясно, и изведнъж свършваше, като правеше полукръг встрани от къщата. Агентът по недвижимо имущество каза на Филис, че първоначалният собственик планирал да построи жилищни помещения с гараж в края на полукръга, но преди да успее да го направи го прехвърлили в Мускейтън, Южна Дакота. Не беше като Хай Бърнигът, но имаше име — което Филис изпитваше огромно желание да замаже. Беше изгравирано с бели каменни букви точно под неизползваемия балкон.

Монтичелино.

Едногодишният наем не й предоставяше правото да замаже буквите.

Тоунинг Спринг, Мериленд, не беше Гринуич, въпреки че съществуваха редица прилики. Беше богат район, с деветдесет и осем процента бяло население, и притежаваше всичко за да угоди на най-различни вкусове; наподобяващ сам себе си и консервативен, беше населен от хора, които знаеха какво точно купуват; предпоследният етап на една мечта. Последният, ако го признаваха, се намираще на югоизток — Мак Лийн или Феърфакс, в ловната област на Вирджиния, най-добрия жилищен район.

Хората, които купуваха жилище, не съзнаваха, че получават безплатно куп проблеми като част от покупката си.

Филис Тривейн познаваше проблемите. Онези проблеми. Цената на пет, по-точно шест години. Шест години в ада. За което никой нямаше вина. И всички имаха. Така стояха нещата. Някой някога беше решил, че денят трябва да има двадесет и четири часа — не тридесет и седем или четиридесет и девет или шестнадесет — и това си беше.

Бе твърде малко. Или твърде много.

Зависи.

В началото, разбира се, никому не хрумваха такива философски мисли относно времето. Първото опиянение от любовта, вълнението, невероятната енергия, която и тримата — Анди, Дъглас и тя самата вложиха в порутения склад, който наричаха компанията.

Беше се нагърбила с много работа. Беше до болка необходимата секретарка, организираща работата на Анди, беше счетоводителката, попълваща книга след книга с цифри. И, накрая, беше и съпруга.

Тя знаеше кога започнаха — онези ужасни години. Най-малкото деня, в който прозря очертанятия на онова, което се задаваше в бъдещето. Беше денят, в който се завърнаха от Ванкувър.

Влезе в офиса и видя жена на средна възраст, която брат ѝ бе наел за счетоводителка по време на нейното отсъствие. Жена, която някак си излъчваше чувство на целенасоченост, която изглеждаше отдадена на целта да свърши повече, отколкото би ѝ позволил осемчасовият работен ден — преди да се втурне към къщи при мъжа и децата. Очарователна жена без следа от амбициозност, излъчваше дълбока благодарност за това, че ѝ позволяваха да работи. Всъщност, тя не се нуждаеше от парите.

Филис щеше да си спомня често за нея през следващите години. И щеше да започне да я разбира.

Появи се Стивън; Андрю беше в екстаз. След това Памела. Андрю беше образцовият, глезец децата си баща, изпълнен с любов и непохватност.

Когато намираше време.

Защото едновременно с това Андрю изгаряше от безпокойство; Пейс-Тривейн се разрастваше бързо — твърде бързо, усещаше тя. Изведнъж се появи огромната отговорност, придружена от астрономически капиталовложения. Не беше убедена, че младият ѝ съпруг е в състояние да се справи с всичко това. И грешеше. Не само, че бе способен, но и бързо се адаптираше към променливия натиск, към увеличаващия се натиск. Когато беше несигурен или изплашен — което често му се случваше — той просто спираше и караше всички да спират с него. Казваше ѝ, че несигурността и страхът му са резултат от неразбиране, незнание. По-добре беше да изгуби някой договор — колкото и да е болезнено — отколкото по-късно да съжалява, че го е приел.

Андрю не забрави съдебната зала в Бостън. Такова нещо нямаше да му се случи.

Мъжът ѝ се развиваше; продуктът му запълваше празнотата, която отчаяно се нуждаеше да бъде запълнена, и той инстинктивно отиваше от една позиция в противоположна, докато се почувстваше сигурен.

Но тя не се развиваше, за разлика от децата си. Те говореха, ходеха, подмокряха купища пелени, омазваха цялата къща с каши, банани и мляко. Тя ги обичаше с цялото си изпълнено с радост същество и виждаше началните им години от позиция на едно щастливо ново начинание.

И тогава всичко започна да се разпада. От начало бавно, както се случва с мнозина други.

Училището бе първоначалният шок. Отначалото приятен — училищните дни сложиха край на пискливите, постоянно искащи нещо гласчета. Тишината, спокойствието, приятната самота в началото. Прекарваше дните сама, с изключение на прислужницата, мъжа от пералнята, и от време на време някой техник. Но в душата си бе самотна.

Малкото истински приятели, които имаше, се бяха преместили със съпрузите си или с мечтите си, имаха малко общо с покрайнините на Ню Хейвън Хартфорд. Съседите от квартала на заможната среда средна класа бяха приятни за час-два, но не повече. Те имаха своя територия — свои компании. Ийст Хейвън бе тяхното място. Още нещо трябваше да се каже за жените от Ийст Хейвън. Те не харесваха Филис. Това нехаресване — както се случва — доведе до тиха, прогресивна изолация. Тя не беше една от тях. И не можеше да им помогне.

Филис осъзна, че е попаднала в един страшен, неприятен затвор. Хилядите часове, стотиците седмици, месеците, които бе посветила на Андрю, Дъг и компанията, бяха заменени от целодневните, всекидневни грижи за децата. Мъжът ѝ прекарваше повече време навън, отколкото в къщи. Беше необходимо, тя разбираше и това. Но струпването на всичко това я бе оставило без свой собствен свят.

И така тя се изправи пред възможността всеки ден свободно, безгрижно и целенасочено да взема решения как ще прекара времето

си, необременена от грижи за децата. Нямаше търпеливи обяснения на нетърпеливи прислужници, нямаше я усилената подготовка за обяд, време за закуска, време за игра, време за приятели. Децата бяха в частни училища. Взимаха ги в осем и половина сутринта и ги връщаха в четири и половина, което беше много удобно, защото малко по-късно започваше пиковият час по шосетата.

„Осемчасовата свобода“ беше терминът, който използваха другите млади, бели, богати майки на белите богати деца, които посещаваха старите, богати частни училища за бели.

Тя се опита да навлезе в техния свят и се записа в съответните клубове, включително в клуба по голф и кьнтри. Андрю прие с ентузиазъм тази идея, но рядко се показваше в тях. Омръзнаха ѝ толкова бързо, колкото и самите членове, но отказваше да признае това разочарование. Започна да вярва, че грешката е в нея, в нейната неадекватност. Някой имаше ли вина? Тогава вината беше нейна.

Какво, за Бога, искаше? Тя си задаваше този въпрос, но не намираще отговор.

Опита се да се върне в компанията, която отдавна не приличаше на склад, а бе постоянно разрастващ се комплекс от модерни сгради. Пейс-Тривейн се движеше с огромна скорост. Не беше удобно жената на енергичния млад президент да седи зад бюро, вършейки някаква проста и дребна работа. Тя напусна и си помисли, че Андрю сигурно е въздъхнал с облекчение.

Това, което търсеше, ѝ убягваше, и тя започна да намира утешение по обед. В началото това бе елегантна чаша с Харвей Бристъл Крийм^[1]. След това малък Манхатън^[2], който бързо се превърна в двоен. След няколко години замести всичко това с водка.

О, Господи! Тя разбираше Елен Медисън! Бедната, объркана, богатата, мила, разглезена Елен — потулваната Елен Медисън. Никога, никога не ѝ се обаждай след шест вечерта.

Тя си спомни с болезнена яснота онзи късен дъждовен следобед, в който Андрю я разкри. Беше претърпяла автомобилна злополука, не твърде сериозна, но която много я изплаши. Колата ѝ поднесе на мокрия асфалт и се удари в едно дърво на около сто ярда от пътя. Бързаше да се прибере след една много дълга обедна почивка. Не можеше да говори свързано.

Обезумяла от паника, тя изскочи от смазаната кола и се втурна в къщата, като заключи входната врата, след което се заключи в стаята. Дотича истеричен съсед и прислужницата на Филис се обади в офиса.

Андрю успя да я убеди да отключи вратата на спалнята им, и само пет думи промениха целия ѝ живот, сложиха край на тези ужасни години:

„За Бога, моля, помогнете ми!“

— Майко! — гласът на дъщеря ѝ нахлу в спокойствието на новата спалня. Филис Тривейн почти бе привършила разопаковането на багажа си и старата снимка на децата ѝ я бе върнала към мълчаливите спомени. — Имаш препоръчано писмо от университета в Бриджпорт. Ще преподаваш ли тази есен?

— Само двуседмични семинари, скъпа. Би ли го донесла горе?

Университетът в Бриджпорт.

Получаването на писмото бе в хармония с мислите ѝ.

Андрю бе разбрал, че пиенето ѝ е повече от социален навик, но бе отказал да го възприеме като проблем. Ще мине. Още повече, той намираще доказателства за това. Когато си вземаха отпуска или пътуваха заедно, този проблем не съществуваше.

Но онзи дъждовен следобед и двамата знаеха, че съществува проблем и трябва да се борят заедно.

Решението принадлежеше на Анди, макар че той я остави да си мисли, че е нейно. Трябваше изцяло да се потопи в някаква работа. Работа, която да ѝ достави удоволствие, цел, която да бъде достатъчно амбициозна, че да си заслужава времето и енергията.

Не ѝ потръбна много време да намери такъв проект; беше очарована още при първото си запознаване с историята на средните векове и Ренесанса. Главно летописите: Даниел, Холинshed, Фрозарт, Вилани. Един невероятен, чудесен свят на легенди и реалност, факти и фантазия.

Започна да посещава следуниверситетските курсове в Йейл — тя откри в себе си същото нетърпение, което Андрю проявяваше по отношение на грижите по разрастването на Пейс-Тривейн. Беше ужасена от сухия академичен подход към тези изпълнени с жизненост истории. Беше вбесена от тази остаряла, отживяла ученост, с която се тълкуваха нейните — поетични романисти-историци на вековете. Тя

копнееше да отвори покритите с ръжда врати и да пусне свеж въздух в старите архиви. Мислеше съвременно, но с богатството и блясъка на миналото.

Тя също бе открила своята работа. И колкото повече се потапяше в нея, толкова повече откриваше, че всичко си идва на мястото. Домът на Тривейн бе отново жив и енергичен. За по-малко от две години Филис завърши магистратурата си. Две и половина години по-късно постигна набелязаната цел. Тя получи степента Доктор на Английската литература. Андрю направи голямо парти, за да отпразнуват случая — и в тихо опиянение ѝ каза, че възнамерява да построи Хай Бърнигът.

И двамата го заслужаваха.

— Почти си свършила, — каза Памела Тривейн, влизаща през вратата на спалнята. Тя подаде на майка си подпечатания с червено плик и се огледа. — Знаеш ли, мамо, нямам нищо против скоростта, с която оправяш нещата, но няма нужда да си толкова организирана.

— Имам голям опит, Пам — каза Филис, все още вгълбена в предишните си мисли. — Не винаги е било толкова... прибрано.

— Какво?

— Нищо. Казвам, че подреждам вече доста време — Филис гледаше дъщеря си, докато несъзнателно разпечатваше плика. Пам беше висока, светлокестенявата коса падаше свободно и обрамчваше изострените млади черти и големите кафяви очи, в които имаше толкова много жизненост. Толкова много стремежи. Лицето на Пам бе хубаво — едно много женствено копие на лицето на брат ѝ. Не съвсем красиво, но много повече от привлекателно. Пам се очертаваше като очарователна млада дама. И под повърхностната жизнерадостност се криеше една изтънчена интелигентност, мисъл, която постоянно задаваше въпроси и не приемаше незадоволителни отговори.

Въпреки маниите, характерни за подрастващия период, в който се намираше — момчетата, радиото, по което тези дни пускаха съзливни кънтри-фолк-балади, плакатите на певци, бедняшките покрайнини и ябълковата ферма на Бун, Пам Тривейн бе част от просторното „настояще“. Това бе добре за всички, мислеше си Филис, докато наблюдаваше как дъщеря ѝ дърпа пердетата на неизползваемия балкон.

— Това е страхотна тераса, мамо. Ако имаш късмет, може да успееш да вкараш цял сгъваем стол.

Филис се засмя, докато четеше писмото от Бриджпорт.

— Не мисля, че ще го използвам за партита... О, Господи, сложили са ми часове в петък. Искам петъкът да ми е свободен за уикендите.

— Май не се посвещавате изцяло на професията си, госпожо преподавател.

— Един посветен на семейството си е достатъчен засега. Баща ти ще има нужда от уикендите — ако може да си го позволи. Ще им се обадя по-късно.

— Днес е събота, мамо.

— Права си. Тогава в понеделник.

— Кога ще си дойде Стив?

— Баща ти го помоли да вземе влак до Гринуич и да се качи на пощенската кола. Има списък на нещата, които да донесе. Лилиан каза, че ще му помогне да натовари колата.

Пам извика от разочарование.

— Защо не ми каза? Можех да взема автобус и да отида с него.

— Защото имам нужда от теб тук. Баща ти живееше в полумебелирана къща докато бях в Бърнигът. Ние, жените, трябва да оправим нещата — Филис пъкна писмото обратно в плика и го закрепил за рамката на огледалото.

— Аз съм против твоя подход. По принцип — Пам се усмихна. — Жените са еманципирани.

— Бъди против, бъди еманципирана, и върви да разопаковаш съдовете. Сложи ръкавиците в кухнята — в продълговатата кутия.

Пам отиде до ръба на леглото и седна, като обикаляше с пръст някакво въображаемо петно на дънките си.

— Разбира се, след малко... Мамо, защо не взе Лилиан тук? Имам предвид, би било много по-лесно. Защо не нае някого?

— Може би по-късно. Не сме сигурни какво ще е разписанието ни. Ще прекарваме много време в Кънектикът, особено по уикендите, не искаме да затваряме къщата. Не знаех, че имаш такова съзнателно отношение към прислугата. — Филис повдигна едната си вежда, изразявайки иронично неодобрение.

— О, разбира се. Побеснявам, когато не мога да открия придворните си дами.

— тогава защо питаш? — Филис пренареди няколко статии на бюрото, поглеждайки към дъщеря си в огледалото.

— Прочетох статията в неделното издание на Таймс. Пишеше, че татко се е нагърбил с някаква работа, която ще му отнеме десет години — без никакви почивки — и дори тогава ще е свършена наполовина; че дори неговите всеизвестни способности не могат да се справят с невъзможното.

— Не невъзможното, използваха думата „невероятното“. А и Таймс си падат по преувеличенията.

— Бяха писали, че си водещ авторитет по Средновековието.

— Не винаги преувеличават — Филис отново се засмя и свали един празен куфар от стола. — Какво има, скъпа? Сякаш искаш да ми кажеш нещо.

Пам се облегна върху рамката на леглото. Филис с облекчение забеляза, че е без обувки. Покривалото бе копринено.

— Не „да кажа“. Да „попитам“. Четох статиите във вестниците и списанията, дори гледах онова нещо по телевизията на Ерик Севареад — дете му викат коментар. Защо татко се захваща с това? Всички казват, че е такава бъркотия.

— Точно защото е бъркотия. Баща ти е талантлив човек. Много хора мислят, че може да я оправи — тя занесе куфара до вратата.

— Но той не може, мамо.

Филис се обърна и погледна дъщеря си.

— Какво?

— Той не може да направи нищо.

Филис бавно се приближи до леглото.

— Имаш ли нещо против да ми обясниш какво имаш предвид?

— Той не може да промени нещата.

— Защо?

— Защото правителството разследва само себе си. Все едно човекът, който злоупотребява с парите на банката, да го направят ревизор. Няма начин мамо.

— Тази бележка подозрително не ти приляга, Пам.

— Признавам, че не е моя, но е правилна. Говорим много помежду си, нали знаеш.

— Сигурна съм, че е така, и това е добре. Но най-малкото мога да кажа, че това изявление прекомерно опростява нещата. След като

критикуваш, трябва да предложиш алтернатива.

Пам Тривейн се изправи и подпря лакти на коленете си.

— Така казват всички, но не сме сигурни, че е вярно. Ако знаеш, че някой е болен, и не си лекар, не трябва да се опитваш да оперираш.

— Не приляга...

— Не, тази мисъл е моя.

— Извинявай.

— Съществува алтернатива, но вероятно ще ѝ се наложи да почака; ако дотогава не сме си отишли или умрели... Голяма цялостна промяна. Отгоре до долу, огромна замяна. Може би истинска трета партия...

— Революция?

— За Бога, не. Това е извращение за тези, които си падат по насиетието. Те са тъпи и мислят, че решават нещо.

— Изпитвам истинско облекчение — не говоря снизходително, скъпа. Наистина го мисля — каза Филис в отговор на резкия въпросителен поглед на дъщеря си.

— Разбираш ли, мамо, хората, които взимат всички решения трябва да бъдат заменени от хора, които ще взимат други решения. Тези, които ще разрешават истинските проблеми и ще престанат да си измислят фалшиви или да преувеличават дребните проблеми в името на собствената си полза.

— Може би баща ти може да посочи... такива хора. Ако ги подкрепи с факти, ще трябва да го изслушат.

— О, разбира се. Ще го изслушат. И ще кимат с глави, и ще казват, че е велик човек. Но ще има други комисии, които ще проверяват неговата, и други над тях. Така ще бъде, така е било и междуременно нищо не се променя. Не разбираш ли, мамо? Хората на върха трябва да се променят първи.

Филис наблюдаваше възбуденото изражение на дъщеря си.

— Това е много цинично — каза тя.

— Сигурно е така. Но мисля, че вие с татко трябва да не възприемате нещата по-различно.

— Какво?

— Е, на мен всичко ми изглежда някак непостоянно. Имам предвид, Лилиан, не е тук, тази къща не е точно мястото, което би се харесало на татко...

— Има основателни причини за къщата, нямаше голям избор. А баща ти мрази хотелите, знаеш това — Филис говореше бързо, безцеремонно. Не смяташе да съобщава факта, че малката къща за гости в задната част бе идеално разположение за двамата мъже от Секретната служба, прикрепени към тях. „Патрул 1600“ беше името, което бе прочела на меморандума, цитиран от Робърт Уебстър.

— Каза, че жилището е само наполовина мебелирано.

— Не сме имали време.

— ... още преподаваш в Бриджпорт.

— Аз поех задължението, беше близо до в къщи.

— Дори каза, че не си сигурна за разписанието си.

— Скъпа, правиш изолирани, несвързани забележки и се опитваш да ги използваш в подкрепа на предубедено становище.

— Хайде, майко, в момента не изграждаш защита на дело.

— Може и това да правя. Видяла съм много обърквачи неща. И несвързани... Това, което прави баща ти е много важно за него. Взел е няколко агонизиращи решения. Не беше лесно, а е и болезнено. Не ми харесват подмятанията ти, че не е сериозен. Или че е част от някаква фалшификация.

— Оу-оу! Май излъчвам погрешни импулси. — Пам стана от ръба на леглото и започна да говори, усещайки, че е разстроила майка си. — Нямам предвид това, мамо. Никога не бих го казала за татко. Или за теб. Имам предвид, ти си честна.

— Тогава съм те разбрала погрешно — Филис отнесено се приближи до бюрото. Беше ядосана на себе си, нямаше причина да се заяжда с Пам за неща, за които мъже и жени със значително повече знания от нея говореха из цял Вашингтон.

Загубата. Андрю мразеше да губи.

Нищо няма да се промени. Това казват всички.

— Имах предвид, че татко може би не е сигурен, това е всичко...

— Разбира се... — каза Филис, обръщайки се към дъщеря си с разбираща усмивка. — Може и да си права за това... колко трудно се променят нещата... Но мисля, че трябва да го оставиш да опита, не смяташ ли?

Дъщерята, успокоена от майчината усмивка, ѝ се усмихна на свой ред.

— Боже, да. Той може да преустрои цялата флота и да я накара да плува на платна.

— Екологите биха го одобрили. Сега побързай и разопаковай тези съдове. Когато Стив пристигне, ще бъде гладен.

— Той винаги е гладен. — Пам се запъти към вратата.

— И като говорим за баща ти, къде е този вечно измъкващ се човек? Винаги удобно изчаква, когато има шетня по къщата.

— Той е отзад. Разглежда онази преголяма кукленска къщичка в южната част. И онзи скапан път, който изглежда така, сякаш някой е минал с бетонобъркачка.

— Монтичелино, скъпа.

— Мамо, какво значи това?

— Детето на Монтичело, предполагам.

— О, Боже!

Тривейн затвори вратата на малката къщичка за гости, доволен, че оборудването на „Патрул 1600“ е правилно инсталирано и работи. Имаше два микрофона, които предаваха всеки звук от антрето и хола в къщата, когато се настъпеше превключвателят, скрит под килима в кола. Беше го изпробвал и бе чул отварянето на външната врата и краткия разговор между Памела и пощаджията, последван от гласа на Памела, че за Филис е пристигнала специална пратка. Също така, бе поставил книга успоредно на перваза на отворения прозорец в една от долните стаи и още с влизането си в къщичката със задоволство отбеляза, че от третия микрофон под номерираното табло излиза висок, пронизителен шум. Всяка стая от къщата имаше номер, отговарящ на този на таблото. Нито един предмет или човек не би могъл да прекоси пространството около прозореца без да задейства електронния радар.

Беше помолил мъжете от тайните служби да изчакат в колата си в горната част на улицата през деня, докато децата бяха долу за уикенда. Анди подозираше, че имат допълнителни инсталации в колата, които по някакъв начин са свързани с оборудването в къщичката за гости, но не бе задавал въпроси. Щеше да намери някакъв начин да каже на децата за „Патрул 1600“, но не искаше да ги плаши; при никакви обстоятелства не трябваше да открият причините за тази охрана. Двамата агенти проявяваха разбиране.

Споразумението му с Робърт Уебстър и с президента — бе много просто. Жена му щеше да бъде двадесет и четири часа под наблюдение, беше научил, че терминът, който използват е „наблюдение“, а не охрана. Двете му деца щяха да бъдат ежедневно под „наблюдение по места“, осигурено от местните власти по молба на федералните.

Тривейн чу клаксон и вдигна поглед. Камионът, каран от сина му, бе частично преминал входната врата и бе дал на заден ход, като се готвеше да завие по пътеката. Каросерията бе запълнена практически догоре и Тривейн се запита как ли Стив използва огледалото.

Момчето стигна главната алея и паркира така че разтоварването да стане по-лесно. Измъкна се от предната седалка, и Анди осъзна, че дългата коса на сина му има почти библейски вид.

— Здравсти, татко — каза Стив с усмивка, ризата му бе изскочила от широките панталони, раменете му достигаха покрива на каросерията. — Как върви невероятното отмъщение?

— Какво? — попита Анди, стискайки ръката на сина си.

— Така бяха написали в Таймс.

— Те преувеличават.

Къщата бе подредена много по-добре отколкото Анди бе допускал, че е възможно. Той и сина му бяха разтоварили камиона и стояха по ризи в очакване на поредната заповед на Филис, която ги накара да разместват мебелите сякаш бяха шахматни фигурки.

Стив обяви, че надниците на новата компания по пренасяне Тривейн и Тривейн се покачват бързо и се удвояват всеки път, когато нещо тежко бе връщано в първоначалното си положение. По едно време той силно изсвири с уста и със същия плам постанови, че е време за почивка на чаша бира.

Почивката за бира бе обявена между едно канапе и две кресла, които не си бяха на мястото. За да ги върнат на старите им места, кутията бира бе твърде малка цена.

До пет и половина Филис бе максимално удовлетворена, опаковките и възетата — отнесени в задната част на къщата, кухнята — подредена; Пам слезе от втория етаж и обяви, че леглата са оправени, и смята, че брат ѝ ще оцени нейното старание.

— Ако твоят коефициент за интелигентност бе една точка по-малко, щеше да си растение — бе единственият коментар на Стив.

Първоначалният собственик на Монтичелино, или „той“ както го наричаха без особено приятелско чувство — бе инсталирал в кухнята скара за въглища. Бе взето решение Андрю да отиде до Тоунинг Спринг, да намери месарница и да докара най-голямата говежда пържола, която може да купи. Тривейн си помисли, че идеята беше добра, можеше да спре и да поговори с „Патрул 1600“ по пътя.

Точно така и направи. И не беше изненадан, а по-скоро очарован, когато видя под таблото на правителствената кола най-голямата и най-сложната радиоуредба, която би могъл да си представи.

Това също беше добре.

Скарата на първоначалния собственик имаше един недостатък — опуши целия първи етаж. Тъй като това изискваше да се отворят многобройните прозорци, Тривейн си спомни превключвателя под килима, свързан с таблото, стъпи отгоре му и на висок глас — нещо, което се видя странно на децата, — започна, без да пести думи, да се оплаква от скарата.

— Знаеш ли, мамо — каза Стив Тривейн, като наблюдаваше баща си как отваря и затваря външната врата, за да изгони пушека. — Мисля, че трябва да го качиш обратно на яхтата. Твърдата земя не му се отразява добре.

— Мисля, че трябва да го храниш по-добре, мамо — добави Памела.

Тривейн видя, че жена му и децата се смеят и осъзна, колко смешни бяха думите и действията му.

— Тихо, че ще прекъсна абонамента ви за „Детски Живот“^[3].

Голямата пържола бе добра, но не особено. Няколко други решения бяха взети относно месарския магазин и скарата. Пам и Филис донесоха кафето, докато Стив и Анди разчистваха масата.

— Чудя се, как ли се оправя Лириан? — попита Пам. — Там горе, съвсем сама.

— Точно така й харесва, — каза Стив, като си сипа половин чаша сметана в кафето. — Както и да е, сега вече може да сложи на място градинарите. Тя казва, че мама е прекалено мила с тях.

— Не съм нито мила, нито грубо. Толкова рядко ги виждам.

— Лилиан мисли, че трябва да ги наглеждаш. Помниш ли? — Стив се обърна към сестра си. — Миналия месец, когато я карахме в града ни каза, че не ѝ харесва постоянната смята на персонала. Твърде много време се губи в обяснения, а и алпинеумите не са добре поддържани. Тя е почитателка на Луи Четиринадесети.

Андрю внезапно, но не натрапчиво погледна сина си. Нещо малко, вероятно без никакво значение, привлече вниманието му. Защо градинарите ще си сменят персонала? Беше семеен бизнес, а след като семейството бе италианско и голямо, нямаше недостатък от работници. Те се сменяха един друг и практически всички се занимаваха със земята на Бърнигът. Ще прегледа списъка на градинарите, ще направи няколко запитвания в Айело Ландскейпърс, ще ги уволни.

— Лилиан умее да се справя с всичко, — каза той, сменяйки темата. — Трябва да сме благодарни.

— Ние сме благодарни. Постоянно — отговори Филис.

— Какво става с комисията, татко? — Стив добави малко кафе към сметаната си.

— Подкомисия, не комисия; разликата е важна само във Вашингтон. Набрали сме почти целия персонал. Офисите са в ред. От време на време някоя почивка за по една бира.

— Неквалифицирано управление, може би.

— Определено — кимна Анди.

— Кога започваш да взривяваш? — попита синът.

— Да взривявам? Откъде я взе тази дума?

— От анимационните филми събота сутрин — намеси се Пам.

— Баща ти има предвид по отношение на него — каза Филис, забелязвайки загриженост в очите на мъжа си.

— Добре, не смяташ ли да „предадеш“ нашествениците на Нейдър? — Стивън се засмя без особено желание.

— Функциите ни са различни.

— О? И как така, татко?

— Ралф Нейдър се занимава с общите проблеми на потребителите. Ние се интересуваме от определени договорни задължения, спадащи към правителствените споразумения. Има голяма разлика.

— Същите хора — каза синът му.

— Не е задължително.

— Главно — добави дъщерята.

— Съвсем не.

— Правиш уговорки — Стив отпи от чашата без да сваля очи от баща си. — Това означава, че не си сигурен.

— Може би не е имал време да го разбере, Стив — каза Филис. — Не мисля, че това значи да правиш уговорки за каквото и да е.

— Разбира се, че значи, Филис — законни уговорки. Не сме сигурни. И дали Нейдър е тръгнал по след същите хора, или след други, не това е въпросът. Ние се занимавахме с определени нарушения.

— Всичко е част от по-голяма картина, — каза Стив. — Материални интереси.

— Чакай малко — Тривейн си наля още кафе. — Не съм сигурен какво имаш предвид под „материални интереси“, но ще приема, че това значи „добре финансирани“. О’кей.

— О’кей.

— Крупното финансиране доведе до появата на много неща. Н първо място бих сложил изследванията в областта на медицината; сетне напредналата технология в областта на селското стопанство, строителството, транспорта. Резултатите на тези силно финансирани проекти помагат на всички — здраве, храна, подслон; материалните интереси могат да имат огромен принос. Не е ли вярно?

— Разбира се. Ако приносът има нещо общо. А не само „страничен продукт на правенето на пари“.

— В такъв случай доводите ти са насочени върху мотива за печалба?

— Отчасти, да.

— Този мотив доказва, че е много жизнен. Особено ако сравняваме с други системи. Конкуренцията е част от системата; тя прави повече неща достъпни за повече хора.

— Не ме разбирай погрешно — каза синът. — Никой не е против мотива за печалба като такъв. Лошото е когато той се превърне в единствен мотив.

— Разбирам това — каза Андрю. Знаеше, че дълбоко в себе си усещаше същото.

— Сигурен ли си, татко?

— Не вярваш, че мога?

— Иска ми се да ти вярвам. Хубаво е да се чете какво пишат за теб репортерите и подобен род хора. Знаеш ли, изпитвам приятно усещане.

— Тогава какво ти пречи? — попита Филис.

— Не знам точно. Предполагам, че щях да се чувствам по-добре, ако бе ядосан. Или, може би, по-ядосан.

Андрю и Филис се спогледаха. Филис бързо каза:

— Гневът не е решение, скъпи. А състояние на мисълта.

— Не е много конструктивно, Стив — неуверено допълни Тривейн.

— Но, Господи! Това е отправна точка, татко. Имам предвид, ти можеш да направиш нещо. Трудно е, но е реална възможност. Но ще я изпуснеш, ако се придържаш към „специфични нарушения“.

— Защо? Това са истинските отправни точки.

— Не, не са. Докато свършиш със спора по всяка една малка точка, ще потънеш в калта. Затънал си до гуша...

— Не е задължително да завършиш тази аналогия, — прекъсна го Филис.

— ... в хиляди несвързани факти, които властните адвокатски фирми бавят в съда.

— Мисля, че доколкото те разбирам, — каза Андрю, — ти предлагаш тактиката удрай и помитай. Такъв вид цяр може да се окаже по-лош и от самата болест. Опасен е.

— Добре. Може би е малко пресилено — сериозно и студено се усмихна Стивън Тривейн. — Но го приеми от „хората на утрешния ден“. Ставаме нетърпеливи, татко.

Тривейн стоеше по халат пред миниатюрната френска врата, която се отваряше към ненужния балкон. Беше един часът през нощта, бяха гледали с Филис стар филм по телевизора в спалнята. Това беше лош навик. Но беше забавно, филмите по свой начин успокояваха.

— Какво има? — попита Филис от леглото.

— Нищо. Току-що видях как премина една кола. Хората на Уебстър.

— Не смятат ли да използват къщичката?

— Казах им, че всичко е наред. Те се възпротивиха. Вероятно ще изчакат ден-два.

— Сигурно не искат да тревожат децата. Едно е да ти кажат, че са взети рутинните мерки за охрана на председателите на комисии, друго е да виждаш мотаещи се непознати.

— Предполагам. Стив беше много искрен, нали?

— Е-е... — Филис се намръщи преди да отговори. — Още е млад. Той е като приятелите си, обича да обобщава нещата. Предпочита тактиката удряй и помитай.

— И след няколко години ще е в състояние да я прилага.

— Тогава вече няма да иска.

— Не разчитай на това. Ето я пак колата.

[1] Бристъл Крийм — вид коктейл ↑

[2] Манхатън — вид коктейл ↑

[3] Религиозно детско списание. ↑

ЧАСТ ВТОРА

13.

Беше почти шест и половина, персонала си бе тръгнал преди повече от час. Тривейн стоеше зад бюрото, небрежно и подпрял лакът на коляното си. Около бюрото, затрупано с големи таблици и диаграми, бяха застанали основните членове на подкомисията, четиримата мъже, които бяха с нежелание „одобрили“ от шефовете на Пол Бонър в отбраната.

Точно пред Тривейн бе застанал млад адвокат на име Сам Викарсън. Андрю бе открил този енергичен човек на събранието за отпускане на субсидии във фондацията Данфорт. Викарсън защитаваше — страстно — каузата на една дискредитирана организация по изкуствата в Харлем, която отново се бе кандидатирила за парична помощ. Ако следваме логиката, парите би трябвало да ѝ бъдат отказани, но словоохотливите извинения на Викарсън за миналите грешки на организацията бяха толкова убедителни, че Данфорт реши да поднови субсидиите. И така, Тривейн бе проучил Сам Викарсън и бе открил, че той е член на новото племе социално съзнателни адвокати, комбиниращи „законната“, доходна дневна работа с нелегална работа в гетото през нощта. Беше умен, схватлив и изпълнен с идеи.

От дясната страна на Викарсън, наведен над бюрото, стоеше Алън Мартин, който допреди шест седмици бе инспектор на заводите на Пейс-Тривейн в Ню Хейвън. Мартин беше мисловен тип на средна възраст, навремето статистически аналитик; предпазлив мъж, който чудесно очертаваше детайлите и беше твърд във веднъж достигнатите убеждения. Беше еврейн и въплъщаваше тихия хумор и иронията, с които бе закърмен от най-ранно детство.

От лявата страна на Викарсън, изкарвайки кълба пушек от огромната си лула, бе застанал Майкъл Райън, който, както и мъжът до него, беше инженер. И Райън, и Джон Ларч бяха специалисти в своята област — съответно въздухоплавателно и строително инженерство. Райън беше към края на тридесетте. Червендалест, общителен, обичаш да се смее; но ставаше ужасно сериозен, заемеше ли се с проект за

самолет. Ларч беше умислен, навъсен, с тънки черти и винаги изглеждаше уморен. Но мозъкът му никога не се уморяваше. В интерес на истината, всеки един от тези четири мозъка работеше постоянно на високи обороти.

Тези мъже съставляваха ядрото на подкомисията.

— Добре, — каза Тривейн. — Тези ги проверихме по няколко пъти. — Той изморено посочи документите. — Всеки от вас имаше свой дял в събирането на данни; всеки ги проучи индивидуално, без да се влияе от коментарите на други. Дойде време да изкажем всичко на глас.

— Моментът на истината, Андрю? — Алън Мартин се изправи. — Смърт в късния следобед?

— Глупости — Майкъл Райън извади лулата от устата си и се усмихна. — Всички на арената.

— Мисля, че трябва да подредим тези документи и да ги предложим на този, който ще плати най-висока цена. Бих могъл да развия влечение към хубавия живот в Аржентина.

— Ще свършиш в Тиерра дел Фуего, Сам — Джон Ларч леко се отдръпна от дима на Райън.

— Кой иска да започне? — попита Тривейн.

Отговори квартет от гласове. Всеки бе убедителен, очакващ да се наложи над другите. Мартин, който бе вдигнал ръка, успя да се пребори.

— От моя гледна точка, във всеки отговор до този момент има пропуски. Но след като финансовите ревизии се занимават главно с поддоговорните отклонения, това се очакваше. Последвалите интервюта на персонала като цяло са задоволителни. С едно изключение. Във всички наистина важни случаи са посочени основните цифри. Ай-Ти-Ти проявиха нежелание, но в крайна сметка ги получихме. Отново с едно изключение.

— Добре, задръжте дотук Алън. Майк и Джон. Отделно ли работихте?

— Обменяхме информация, — каза Райън. Поред на нещата: Локхийд и Ай-Ти-Ти оказаха голямо съдействие. Ай-Ти-Ти натиска бутоните на компютъра и изкарва информацията, Локхийд е централизиран и все още ги побиват тръпки...

— Правилно — прекъсна го Сам Викарсън. — Нали използват моите пари.

— Поискаха да ти благодаря — каза Алън Мартин.

— Джей-Ем и Линг-Темпко имат проблеми, — продължи Райън. — Ако трябва да сме честни, не е толкова трудно да се проследи, кой за какво е отговорен. Един от нашите интервюиращи прекара цял ден в Дженеръл Мотърс — в офисите по турбинно инженерство — говорейки с едно момче, което се опитваше да открие човека по проектирането в отдела. Оказа се, че е той самият.

— Сблъскваме се и с присъщите на всяка корпорация страхове, — допълни Джон Ларч. — Особено в Джей-Ем; подчинението и разпитването не са добри съседи.

— Все пак, в общи линии получаваме това, което искаме. Литън е обзет от лудост. И хитър като лисица. Вярвам в тези момчета. И стигаме до голямата загадка.

— Ще стигнем и до нея — Тривейн свали крака си от стола и си взе една цигара. — Какво ще кажеш ти, Сам?

Викарсън иронично се поклони на Андрю.

— Бих искал да благодаря на боговете за това, че ми помогнаха да установя контакт с толкова много престижни правни фирми. Моята скромна глава се е завъртяла.

— Преведено, — каза Алън Мартин, — че е откраднал счетоводните им книги.

— Или среброто им — вмъкна Райън между две дръпвания от лулата си.

— Нито едното, нито другото. Наложил ми се, обаче, да жонглирам с много предложения за работа... Няма смисъл да правя резюме на това. Обаче не се съгласяваме с Майк; постоянно се опитвах да се измъкнат. Съгласен съм с Джон; страховете на корпорациите — или тръпките на делириума — са навсякъде. Но с достатъчно упоритост успяваш да се добереш до отговорите; до тези, които поне отчасти те задоволяват. Всички освен един... Това е „изключението“ на Алън и „загадката“ на Майк. За мен това е заобикаляне на закона, което не се опитвах да прикрият.

— И стигаме до тук — каза Тривейн като седнаше. — Дженеси Индъстриз.

— До тях опира всичко, — отговори Сам. — Дженеси.

— Леопарди и петна, и нищо не се променя. — Андрю загаси цигарата, от която почти не беше пушил.

— Какво ще рече това? — попита Ларч.

— Преди години, — отговори Тривейн, — по-точно преди двадесет години, Дженеси ни размотаваха с Дъг Пейс месеци наред. Преговори след преговори. Току-що се бях оженил; заради тях с Хил ходихме до Пало Алто. Дадохме им всичко, каквото поискаха. Накрая ни изхвърлиха и използваха варианти на нашите дизайни, като сами започнаха да ги произвеждат.

— Хубави хора, — каза Викарсън. — Не можахте ли да ги хванете за кражба на патент?

— Не. Те не биха се оставили, а не би могъл да патентоваш принципа на Бернули. Направиха вариация в издръжливостта на метала.

— На местно равнище и недоказуемо — Майкъл Райън изтръска лулата си в един пепелник. — Дженеси имат лаборатории в около дузина различни държави и проучват пазара в двойно повече. Могат да представят модели с автентични декларации с по-ранна дата, и съдът няма да може да разбере какво става. Със сигурност ще спечелят.

— Точно така — съгласи се Андрю. — Но това е тема на друг разговор. Имам достатъчно неща, които трябва да премислим. Докъде сме? Какво правим?

— Нека да се опитам да сглобя нещата. — Алън Мартин взе картонената диаграма, върху която пишеше „Дженеси Индъстриз“. Всяка диаграма беше с размери 24 на 24 инча, над всяко подразделение имаше очертани кутийки със заглавия. Под всяко заглавие и от дясната му страна бяха сбито вмъкнати напечатани данни, отнасящи се до областите на подписване на договори, строителство и инженерство, финансови операции и заобикалянето на закона — обикновено във връзка с финансовите операции. Имаше индексни забележки, които препращаха читателя към една или друга диаграма.

— Предимството на финансовата картина е, че тя прониква във всички области. През последните години разпратихме стотици въпросници — нещо съвсем обичайно, всички компании ги получиха. Както знаеш, бяха закодирани подобно на рекламните купони във вестниците. Кодовете даваха времето на изпращане и назначението. След това ги проследихме с групи интервюиращи. Открихме, че в

Дженеси има необичайно количество препращане. Ние очаквахме отговорите да бъдат изпращани от логически предполагаемите департаменти и отделения, те обаче идваха от съвсем други места, за които не бяхме и помисляли. Изпълнителният персонал, който нашите хора искаха да интервюират не беше по обичайните си места. Дженеси ги бяха изпратили в други клонове: на стотици, някои на хиляди мили разстояние. Някои отвъд океана... Започнахме да провеждаме конференции с ръководството. Същата история, само че по-малко прикрита. С други думи, Дженеси участваше в много ефективно и масово прикритие.

— Очевидно не достатъчно ефективно — каза тихо Тривейн.

— Добрият скъп Андрю — отново се присъедини Мартин. — Помни. Дженеси имат повече от двеста хиляди подчинени, мулти-милионни договори, сключвани всеки петнадесет минути — под едно или друго име; недвижимо имущество, надхвърлящо това на Министерството на природните ресурси. Те лесно могат да потулят измамата.

— Но не и за теб, финансов змей такъв. — Викарсън седна на дръжката на едно кресло и се пресегна, взимайки диаграмата на Дженеси от Мартин.

— Не съм казал, че са толкова добри.

— Това, което ме учуди, — продължи Сам, — и което сигурно не е било такъв голям шок за Майк, или за Джон, или дори за Ал, беше истинският размер на Дженеси. Тяхната структура е просто невероятна. Разбира се, всички сме чували Дженеси това, Дженеси онова години наред, но всъщност никога не ми е правило впечатление. Като онези реклами върху цялата страница в списанията — обичайните неща; казвате си добре, това е компания. Това е хубаво, хубава реклама. Но тази! За тях работят повече хора, отколкото има в телефонния указател.

— И няма антитръстова дейност?

— Джеско, Дженюкрафт, Синкон, Пал-Ко, Сал-Джжен, Син-Кал... Помогнете ми, това двойно кръстосване! — Сам Викарсън тупна с пръсти върху заглавието „подструктура“ на диаграмата на Дженеси. — Това, което ме безпокои, е че започвам да мисля за съществуването на още дузина, които не сме проследили.

— Нека си съществуват — каза Джон Ларч с измъчено изражение на изтънченото си лице. — Имаме достатъчно работа и с тези.

14.

Майор Пол Бонър паркира на едно празно място на паркинга на Потомак Тауърз от страната на реката. Загледа се във водата, която ставаше все по-мътна с напредването на есента. Бяха изминали седем седмици от деня, в който за пръв път бе паркирал на това място, седем седмици от деня, в който за пръв път бе срещнал Андрю Тривейн. Бе поел поста на свръзка с неприязън — насочена едновременно към мъжа и срещу работата. Неприязънта към работата остана, може би настрана, но откри, че е трудно да изпитва истински отрицателни чувства към човека.

Не че одобряваше проклетата подкомисия на Тривейн, напротив. Беше скапана работа, измислена от политиците на Хълма с единствената цел да прехвърлят някому своята отговорност. Това пораждаше враждебността на Пол Бонър. Всички се правеха на шокирани и невярващи, когато се сблъскваха с осъзнатата реалност.

Времето беше врагът. Не хората. Не можеха ли да го разберат? Не бяха ли го научили от космическата програма? Разбира се, Аполо 14 струваше дванадесет милиона, когато бе стартиран през седемдесет и втора; щеше да струва десет, а още шест месеца по-късно — може би от пет до седем и половина. Времето беше крайният фактор в тази цивилна икономика, и след като те, военните трябваше да се съобразяват с времето, налагаше им се да приемат и икономическите правила.

През тези седмици той опитваше да направи впечатление на Андрю с теорията си. Тривейн твърдеше, че теорията на Бонър е прекалено опростена. Дори и майорът се бе усмихнал — „опростена“ бе също такава кодово за „идиотска“, както и неговото „цивилна“.

Шахмат.

Фундаменталната разлика между двамата мъже беше важността, която всеки от тях отдаваше на времевия фактор. За Бонър бе от първостепенна важност; за Тривейн не беше. Майорът бе срещал врага, бе се сражавал с него, бе свидетел на фанатизма, който го движеше напред. Бонър далеч не опростяваше нещата, усещаше, че

Анди иска да сведе врага до политическото име. Врагът не бе комунист, или марксист, или маоист. Това бяха просто удобни наименования.

Врагът представляваше две трети от планетата, роден от невежеството и тласкан напред от идеята за революция; идеята най-накрая — след векове — да притежава своя собствена самоличност. И веднъж притежавайки я, да я наложи на целия свят.

Нямаха значение причините, дори оправданията; рационализациите, изпълнени с мотивационни теории и дипломатически лъкатушения. Врагът бяха хората. Малцинството, контролиращо милиони и милиони; но и това малцинство с неговата нова мощ и технология, е пленник на човешката слабост и собствения си фанатизъм.

Останалият свят трябваше да бъде готов за зашеметяваща разправа с този враг. На Пол Бонър не му пукаше как ще нарекат това.

Беше достатъчно, че съществува.

И това означаваше време. И времето трябваше да бъде купено, без значение от цената или от жалките манипулации на доставчиците.

Той излезе от армейската кола и тръгна бавно по асфалтирания път към входа на комплекса. Не бързаше, нямаше за къде да бърза. Ако беше възможно, би предпочел изобщо да не стъпва тук. Не днес.

Защото днес бе началото на истинската му дейност, дейността за която бе инструктиран. Днес беше денят, в който трябваше да започне да предава конкретна информация на началниците си в Отбраната.

Знаеше го през цялото време. Още в началото разбра, че не бе избран за свръзка на Тривейн заради някакви способности.

Не притежаваше такива за този вид работа.

Също така знаеше, че постоянното, макар и безвредно разпитване, което бе правил до този момент, бе само началото на онова, което щеше да последва. Началниците му не се интересуваха от такива рутинни проблеми като: Как вървят нещата? Помещенията задоволителни ли са? На нужната висота ли е персоналът? Добър човек ли е Тривейн?... Не, полковниците и генералите имаха други задни мисли.

Бонър спря до стълбите и погледна нагоре. Три самолета „Фантом 40“ прорязаха небето в западна посока на огромна височина, белите следи бяха ясно очертани на синьото небе. Нямаше нито звук,

забелязваха се едва видимите очертания на малките триъгълничета, които като миниатюрни сребърни стрелички пронизваха въздушните коридори на хоризонта.

Ударна сила — бомба и ракетен тонаж, способен да унищожи пет батальона; маневреност на полета — пълно овладяване на динамиката от нула до седемдесет хиляди фута; скорост — трета машинна.

Всичко се въртеше около това.

— Но не му се искаше да се случи точно така.

Мислите му се върнаха към тази сутрин, преди не повече от три часа. Седеше в офиса си и се опитваше да разбере нещо от отчета на някакъв полковник по повод на новите инсталации в Бенинг. Беше пълен боклук, обобщаващата оценка по-скоро отразяваше егоистичното превъзнасяне на собствените му наблюдения, отколкото самото оборудване. Молбата беше за осемдесетпроцентова замяна; придружена от ироничната забележка на предишния офицер. Това беше армейска игра, изпълнявана от посредствени играчи.

Докато Бонър драскаше отрицателната си оценка в долния край на страницата, вътрешният телефон звънна. Беше му заповядано да се яви незабавно на петия етаж — при „Месинговите изделия“, както всички под ранга на Лестър Купър — побелелият, як, словоохотлив изразител на изискванията на Пентагона. Екс-комендант на Уест Пойнт; чийто баща бе заемал същия пост. Човек на и за Армията.

Генералът изясни положението. Както повечето военни стратегии беше кратък. Пол Бонър, поради военна необходимост, трябваше да се превърне в информатор. В случай, че се получи някакъв провал, щяха бързо да го заменят.

Но Армията щеше да се погрижи за него. Както веднъж се беше погрижила в Югоизточна Азия, беше го предпазила и му беше изразила своята признателност.

Всичко беше въпрос на приоритет; генералът го беше казал направо. Беше му заповядал да не се заблуждава.

— Трябва да разберете, майоре. Ние подкрепяме усилията на Тривейн. Шефовете от Обединеното командване наредиха да оказваме всякакво съдействие. Но ние не можем да му позволим да разваля жизненоважна сделка. Точно ти трябва да го разбираш... Сега си негов приятел. Ти...

През следващите пет минути бригадният генерал Купър за малко да изгуби информатора си. Той намекна за няколко срещи на Бонър и Тривейн, които Бонър не беше посочил в нито един от докладите си и за които дори не беше споменал. Нямаше причина да го прави, бяха изцяло неофициални и по никакъв начин не бяха свързани с Министерството на отбраната. Едно от тях бе уикендът в Кънектикът, в Хай Бърнигът. Другото бе малкото вечерно парти, което сегашната любовница на Бонър, разведена и живееща в Маклийн, бе дала в чест на Анди и Филис. И още едно, следобедна езда и есенно барбекю в ловната част на Мериленд. Нито едно от тези събирания нямаше никаква връзка с подкомисията на Тривейн или с назначението на Бонър за свързка, нито едно не е платено от правителствените фондове. Майорът бе обезпокоен.

— Генерале, защо съм бил под наблюдение?

— Не ти. Тривейн.

— Той знае ли това?

— Може би. Със сигурност знае за сменящия се патрул от Министерството на финансите. Заповед на Белия дом. Той много се грижи за тях.

— Те следят ли го?

— Честно, не.

— Защо не... сър?

— Този въпрос може би излиза извън рамките на твоята компетентност, Бонър.

— Не бих искал да не се съгласявам с генерала, но след като съм насочен да... действувам много близо до Тривейн, мисля, че трябва да съм информиран за тези неща. Според моите разбирания, охраната е била поставена от „1600“ с цел предпазни мерки. След като те са в най-добра позиция за наблюдение и това не се използва — поне от нас — и ние назначаваме допълнителен персонал, бих отбелязал, че ние или ги дублираме, или нашите цели се разминават.

— Което означава, че умишлено не си подал информацията.

— Да, сър. Тази информация няма нищо общо с подкомисията. Ако е имало наблюдение, трябвало е да ме информирате.

— Твърдоглав сте, майоре.

— Съмнявам се, че биха ми възложили тази работа, ако не бях такъв.

Генералът стана от стола и се приближи към дългата заседателна маса до стената. Обърна се с лице към Бонър и се подпря.

— Добре, ще приема „разминаването на целите“. Няма да се преструвам, че имаме солидна служебна връзка с всички в тази администрация. Нито ще отричам, че има много хора около Президента, чиято информация е недостатъчна. Не, майоре, ние не смятаме да оставим „1600“ да пресява информацията.

— Разбирам това, генерале. Но все още си мисля, че трябваше да ме предупредят.

— Недоглеждане, Бонър. Ако е било нещо друго, това че ти казва автоматически го изключва, нали?

За момент двамата офицери се втрениха един в друг. Разбираха се изцяло — от този момент Бонър бе приет във висшите ешелони на Отбраната.

— Разбрано, генерале — тихо каза Бонър.

Стегнатият, побелял Купър се обърна към дългата маса и отвори дебелата, подвързана тетрадка с огромни метални пръстени.

— Елате насам, майоре. Това е книгата. И имам предвид книгата, войнико.

Бонър прочете написаните на първа страница думи: „Дженеси Индъстриз“.

Бонър влезе през стъклената врата на Потомак Тауърз и тръгна по дебелия син килим към асансьора. Щеше да стигне в офиса на Тривейн най-малко половин час преди самият Тривейн да се завърне. Такъв бе планът — в сградата на Сената, където Тривейн участвуваше в конференция, други също наблюдаваха часовника.

Появяването му бе толкова привична гледка в офисите на Тривейн, че го поздравяваха съвсем непринудено. Когато цивилните откриваха човек с униформа — особено в такава претрупана униформа, която се изискваше в Пентагона — който изглеждаше в разрез с общоприетите атрибути на професията, те бързо го харесваха. Такава бе стандартната процедура.

Нямаше да има никакъв проблем да изчака Тривейн в офиса му. Щеше да свали куртката си, да застане на вратата, и да се закача със секретарката на Тривейн. След това би могъл да отиде в някоя от другите стаи — с развързана вратовръзка и разкопчана якичка — и да

прекара няколко минути с някой от персонала. С хора като Майк Райън или Джон Ларч. Може би с умния млад адвокат, Сам Викарсън. Щеше да им разкаже няколко истории — истории, които правят за смях някой от надутите, добре познати генерали. Накрая, щеше да им каже, че няма да ги безпокои и ще прочете сутрешния вестник в офиса на Тривейн. Те щяха да запротестират в добро настроение, но той щеше да се усмихне и да предложи да пийнат по нещо след работа.

Щеше да му отнеме шест или седем минути.

След това щеше да се върне в офиса на Тривейн, като мине още веднъж покрай секретарката — щеше да ѝ направи комплимент за роклята, за косата или за каквото и да е — и щеше да доближи креслото до прозореца.

Но нямаше да чете вестник, нито да седне в креслото.

Вместо това щеше да се приближи до шкафа с досиетата до дясната стена и да го отвори. Щеше да избере чекмеджето с буквата „Джи“.

Дженеси Индъстриз, Пало Алто, Калифорния.

Щеше да извади папката, да затвори чекмеджето и да се върне до стола. Щеше да има петнадесет минути на разположение да си води записки преди да върне информацията.

Цялата операция щеше да продължи не повече от двадесет и пет минути, и щеше да има само един рискован момент. Ако секретарката на Тривейн или някой от персонала реши да влезе, докато шкафът и отворен. В този случай щеше да му се наложи да каже, че шкафът е бил отворен и да оправдае действията си като „любопитство“.

Но, разбира се, шкафът никога не би могъл да бъде отворен; беше винаги заключен. Винаги.

Майорът Пол Бонър щеше да го отключи с ключа, получен от бригадният генерал Лестър Купър.

На Бонър му се свиваше стомаха.

15.

Тривейн се втурна нагоре по стълбите на Капитола, като съзнаваше факта, че е следен. Знаеше го, защото бе направил две отклонения по пътя от офиса към центъра на града: в книжния магазин на Род Айлънд Авеню, където движението беше слабо, и моментното хрумване да се отбие в Джорджтаун, в резиденцията на посланика Хил. Посланикът не си беше в къщи.

На Род Айлънд Авеню бе забелязал сив затворен Понтиак да се опитва да паркира една пряка зад него и бе чул как задните гуми на Понтиака закачиха тротоара.

Двадесет минути по-късно, докато вървеше към главния вход на къщата на Хил в Джорджтаун, чу звънчетата на камиона на камиона на точиларите, малко камионче, което бавно караше по паважа и привличаше вниманието на униформените прислужници. Беше се усмихнал на мисълта за анахронизма на гледката, която го върна към спомените за тинейджърските години в Бостън.

И тогава го видя отново: сивия „Понтиак“. Беше зад бавно движещия се камион, водачът очевидно бе развълнуван; улицата беше тясна и малкият камион бе твърде широк. Понтиакът не можеше да мине.

Когато изкачи стъпалата на Капитола, той си помисли да се свърже с Уебстър в Белия дом. Може би Уебстър бе изпратил отделна охрана, макар че подобни предпазни мерки не бяха необходими. Не че беше смел; просто беше твърде известна фигура и рядко пътуваше сам.

Обърна се на последното стъпало и погледна надолу към улицата. Сивият Понтиак не се виждаше, но имаше десетки автомобили — някои паркирани, с чакащи шофьори, други, които бавно се движеха. Всеки от тях можеше да бъде извикан по радиото от Джорджтаун.

Влезе в сградата и веднага отиде на информацията. Беше почти четири, а го очакваха в офиса на Националното Бюро по статистика преди края на работния ден.

Националното Бюро по статистика представляваше компютъризирана лаборатория, чието по-логично местонахождение би било Министерството на финансите. Това не бе просто една неточност в този изтъкан от противоречия град, помисли си Тривейн. Националното бюро пазеше данни с точност до последния месец за регионалните работни места. То дублираше работата на хиляди други служби, но беше по-различно, в смисъл, че събираната информация бе обща; „проектите“ включваха всичко от частичните плащания за държавни пътища до федералното участие в построяването на училища. От самолетните заводи до поддържането на парковете. С други думи, съдържаше всякаква информация, свързана с разпределението на данъчните постъпления, използвана постоянно, в огромни мащаби, от политиците, които оправдаваха своето съществуване. Цифрите, разбира се, можеха да бъдат разбити по категории, но това рядко се случваше. Общата сума винаги впечатляваше повече от съставните ѝ части.

Докато се приближаваше към вратата, Тривейн преосмисли логиката на местоположението му; в крайна сметка, беше правилно Н.Б.С. да се намира близо до офисите на онези, които най-много се нуждаеха от него.

Всъщност, за това беше там.

Тривейн сложи документите на масата. Бе няколко минути след пет, бе чел в малката кабина почти час. Разтърка очи и забеляза, че един от дребните уредници го наблюдава през стъклената врата; работният ден бе свършил и чиновникът изгаряше от нетърпение да заключи офиса и да си тръгне. Тривейн смяташе да му даде десет долара за забавянето.

Това бе една нелепа размяна. Информация, струваща милиони срещу една десетдоларова банкнота.

Информацията беше тук — две увеличения от съответно сто четиридесет и осем милиона и осемдесет и два милиона. Всяко увеличение бе резултат главно от договори от Отбраната — закодирани като „ОТ“ в списъците; и двете „неочаквани“, ако Тривейн правилно бе прочел във вестниците. Внезапни подаръци за някои избирателни райони.

И двете бяха обещани от двамата кандидати, които искаха да бъдат преизбрани в съответните щати.

Калифорния и Мериленд.

Сенаторите Армбрасър и Уикс. Ниският, стегнат, пушещ лула Армбрасър. И Алтън Уикс, полираният аристократ от източния бряг на Мериленд.

Армбрасър имаше проблеми. Безработицата в Северна Калифорния бе опасно висока и допитванията показваха, че атаките на неговия опонент срещу провала на Армбрасър да осигури правителствени договори имаха ефект върху гласоподавателите. Армбрасър, в последните дни на избирателната кампания, изведнъж направи едно изявление, което вероятно обърна изборите в негова полза. Той намекна, че е в процес на получаване на средства на Отбраната за района в размер на сто и петдесет милиона. Цифра, която икономистите в щата признаха за достатъчна да съживи икономиката в северната му част.

Уикс: също настоящ сенатор, но чиято главна трудност не се състоеше в състезаването, а по-скоро в липсата на средства за избирателната му кампания. Хазната на Мериленд бе пресъхнала, а престижното семейство Уикс не желаше да се обвързва с финансиране. Според „Балтиморско Слънце“, Алтън Уикс бе провел частни разговори с редица водещи бизнесмени от Мериленд и им бе казал, че Вашингтон възнамерява да разхлаби портфейла си. Можеха да разчитат най-малко на осемдесет милиона, насочени в промишлеността на Мериленд... Финансовите източници на кампанията на Уикс изведнъж станаха значителни.

Въпреки това, избирането на двамата сенатори бе станало шест месеца преди отпускането на парите. И въпреки, че беше възможно сенаторите да си имат вземане-даване с финансите на Отбраната, не беше логично да знаят точния им размер.

И двамата сенатори си имаха работа с Дженеси Индъстриз.

Армбрасър подпомагаше развитието на „Норад“ изребителите на Дженеси, един проект, който от самото начало не вдъхваше доверие.

Уикс бе успял да финансира едно също толкова подозрително начинание в мерилендския клон на Дженеси. Изграждане на брегова радарна мрежа, оправдана от незасечено проникване на два самолета преди няколко години.

Тривейн събра документите и се изправи. Направи знак на чиновника през стъклената врата и бръкна в джоба си.

На улицата реши да използва автомат и да се обади на Уилям Хил. Трябваше да се срещне с Хил по повод на един друг „проект“, засягащ морското разузнаване; бе въпрос на дни, а може би и на часове, благодарение на Тривейн фактът да излезе на повърхността. Това бе причината за предходното посещение на Джорджтаун; не бе разговор, който може да се проведе по телефона.

На Министерството на военноморските сили бе поверено оборудването на четири атомни подводници с най-модерна електронна разузнавателна техника. Срокът отдавна бе изтекъл, две от електронно-техническите фирми, страни по договора, бяха фалирали; четирите подводници все още се намираха на сухия док и не можеха да бъдат пуснати в действие.

Още по време на проучванията, един от четиримата шкипери на подводниците, бе критикувал гласно операцията. Думите на морския офицер пред официална аудитория достигнаха до ушите на един агресивен журналист от Вашингтон, на име Родерик Брус, който заплаши да публикува историята. Централното Разузнавателно Управление и Министерството на военноморските сили бяха в паника, истинска паника. Да се направят публично достояние електронните инсталации на подводниците бе опасно; известието, че работата е оплескана удвояваше опасността, но признаването, че корабите не са в необходимата форма бе открита покана руснаците и китайците да заплашат с война.

Това бе една деликатна ситуация, и подкомисията на Тривейн бе обвинена, че създава много големи рискове.

Съществуваха други изявления, противоположни становища. И той нямаше да се предаде, докато тези становища също не бяха анализирани. Направи ли го веднъж, оттегли ли се, неговата подкомисия ще бъде осакатена. Не можеше да си позволи това.

А съществуваше и друг проблем — недоказуем, само слух, но в хармония с всичко, което научаваха.

Отново Дженеси Индъстриз.

Слуховете в адвокатските среди бяха, че Дженеси подготвят оферта да получат електронното оборудване на подводниците. Носеха се слухове, че Дженеси са допринесли за фалита на двете фирми.

Тривейн влезе в една аптека, отиде до телефона и набра номера на Хил.

Посланикът, разбира се, щеше да го приеме веднага.

— Да започнем с това, че тезата на ЦРУ, че руснаците и китайците не са наясно със ситуацията, е направо смешна. Тези подводници са прекарвали месеци в Ню Лондон, едно обикновено наблюдение би разкрило тяхното състояние.

— В такъв случай съм прав да ги притисна?

— Бих казал точно така, — отговори Хил иззад масата от махагон, която му служеше като бюро. — Също така бих ти предложил да направиш жест за Управлението и Министерството, като говориш с този репортер, този Брус; да се опиташ да го накараш да охлаби въжето. Страхове им са реални, пък дори и за да спасят собствената си кожа.

— Нямам нищо против това. Само не искам да оттеглям персонала си от проучванията.

— Не мисля, че трябва... Не мисля, че ще ти се наложи.

— Благодаря.

Уилям Хил потъна в облегалката на стола си.

— Каж ми, Тривейн. Изминаха два месеца. Какво мислиш?

— Това е лудост. Знам, че използвам повърхностна дума, но за момент тя най-добре описва положението. Икономиката на най-голямата корпорация в света се управлява от лунатици... Или, може би, това е образът, който се цели да бъде създаден.

— Предполагам, че има предвид аспекта на... „трябва — да се — обърнете — към — някой — друг“.

— Именно. Никой не взима решения.

— Отговорността трябва да се избягва на всяка цена — прекъсна го Хил с добродушна усмивка. — Всеки според равнището на некомпетентността си.

— Бих го приел в частния сектор. Форма на оцеляване при загуба, ако съществува такъв термин. Тук тази теория не би трябвало да се прилага. Това е обществена служба. Игрите не са необходими. Или поне не би трябвало.

— Прекалено опростяваш нещата.

— Знам, но и това е начало. — Тривейн развеселен си спомни, че използва думите на сина си.

— Съществува значителен натиск върху хората от този град. Значителен брой министерства, включително и Пентагона, изискват обвързване в името на националните интереси; производителите изискват договори и изпращат високо-платени лобисти да ги получат: профсъюзите ги настройват един срещу друг и заплашват със стачки и гласове. И накрая, сенаторите и конгресмените — районите им плачат за икономически преференции. Къде ще намериш независимия, неподкупния човек в тази система?

Тривейн забеляза, че Големият Били Хил се е втренчил в стената. Гледаше нещо, което никой друг не можеше да види. Посланикът не бе задал въпроса на своя гост, а на самия себе си. В края на дългия си живот Уилям Хил окончателно се бе превърнал в циник.

— Отговорът, господин посланик, се намира някъде по средата между законите и относителната свобода.

Хил се засмя. Това бе смях на стар човек, който все още притежава енергия.

— Думи, Тривейн, думи. Ти ми хвърляш в лицето икономическия закон на Малтус — който може да се сведе до човешката природа един да иска повече, докато някой друг иска по-малко — богатата преминават в ръцете на човека, който дава най-висока цена... Това в Съветския съюз са го разбрали; защото първоначалните теории на Маркс и Енгелс дават резултат. Не можеш да промениш човешката природа.

— Не съм съгласен; не за руснаците, за природата на човека. Тя постоянно се променя. Срецаха сме безброй доказателства за това, особено по време на криза.

— Разбира се, криза. Това е страх. Колективен страх. Индивидът подчинява собствените си интереси в името на оцеляването на племето. Защо мислиш, че нашите социалистически съжителници постоянно викат „извънредно положение“? Това са го разбрали... Също са разбрали, че не можеш да предизвикаш кризи *ad infinitum*^[1]; това също е срещу човешката природа.

— В такъв случай ще се върна към проверките и балансите. Разбирате ли, аз наистина вярвам, че тази система работи.

Хил се наведе напред и сложи лакти на масата. Той погледна Тривейн с искрица смях в очите.

— Сега знам защо Франк Болдуин е на твоя страна. По много неща си приличате.

— Поласкан съм, но никога не съм си и помислил, че съществува някаква прилика.

— О, съществува. Знаеш ли, Франк Болдуин и аз често разговаряме така, както с теб сега. Часове наред. Сядаме в някой от нашите клубове, или в библиотеките... обкръжени от всичко това.

Хил направи жест с дясната си ръка, описвайки — някак с насмешка — цялата стая.

— Ето ни, двама старци, които седят и държат речи. Посягащи към скъпото бренди; прислугата, наблюдаваща с крайчеца на околото си дали нямаме нужда от нещо. Удобството е първото условие за нашите изморени, дишащи... богати тела. И така си седим, разделяйки планетата; всеки се опитва да убеди другия какво ще направи онази... Знаеш ли, до това се свежда всичко. Да очакваш противоположни интереси; мотивите вече не са проблем. Само *modus vivendi*^[2]. Какво и как; не защо.

— Оцеляване на племето.

— Точно така... И Франк Болдуин, най-жилавият от всички заемодатели, човек, чийто подпис може да доведе до банкрут малките нации, ми казва, точно както ми казваш ти сега, че под безумните измами съществува действащо решение. И аз му казвам, че не съществува; не в смисъла, който той влага. Нищо не е постоянно.

— Винаги ще има промяна сто процента. Но аз го подкрепям; трябва да има някакво решение.

— Решението, Тривейн, е във вечното му търсене. Цикли на изграждане и отстъпление. Това е твоето решение. *Paratus, paratus*^[3].

— Мисля, че беше казал, че такива неща противоречат на човешката природа; нациите не могат да създават кризи *ad infinitum*.

— Не постоянни. Има място и за почивка. Тя е в оттеглянията. Те са прозорци за да си поемеш въздух.

— Това е твърде опасно; трябва да има и по-добър начин.

— Не в този свят. Отишли сме отвъд това.

— Отново няма да се съглася. Тъкмо стигнахме до точката, където това е задължително.

— Добре. Да вземем сегашното ти поле на действие. Видял си достатъчно, как смяташ да завършиш проверките и балансите си?

— Като открия закономерност. Закономерност с характеристики, присъщи на всички останали, на всяка цена колкото се може по-близки.

— Генералът, който контролира тези неща, направи точно това, и ние сформирахме Комисия на Отбраната по разпределението. Обединените Нации направиха същото, и като резултат се появи Съветът за сигурност. Кризите все още съществуват; почти нищо не се е променило.

— Трябва да продължаваме да търсим.

— В такъв случай решението — прекъсна го Хил с тържествуваща усмивка — е в търсенето. Сега разбираш ли какво имам предвид? Докато търсенето продължава, ще можем да дишаме спокойно.

Тривейн се размърда в мекото кожено кресло. Това бе същото кресло, помисли си той, в което бе седял по време на набързо организираната среща преди десет седмици.

— Не мога да приема това, господин посланик.

— Повтарям. Откъде ще започнеш?

— Започнах... Не казах случайно това за откриването на закономерност. Една компания, достатъчно голяма за да изисква огромни капиталовложения; достатъчно сложни за да включва хиляди договори и анекси. Проект, който държи компонентите си в десетки държави... Открих ги.

Уилям Хил подпря брадата си с тънките пръсти на дясната ръка. Не снемаше поглед от Тривейн.

— Искаш да кажеш, че се концентрираш върху едно предприятие; използваш го за пример?

В гласа на Хил звучеше явно разочарование.

— Да. Асистентите ще продължат с другата работа, за да не прекъсваме. Но четиримата ми основни помощници и аз се концентрираме върху една корпорация.

Хил каза тихо.

— Чух слуховете. Може би ще откриеш врага си.

— Господин Посланик, ще имаме нужда от помощ.

— Защо? — Хил започна да драска върху бележника. Линиите на молива бяха целенасочени, контролирани и ядосани.

— Защото се очертава закономерност, която много ни безпокои. Нека да го формулирам така: колкото повече се изяснява връзката, толкова по-трудно става да се доберем до определена информация; мислим, че надушваме нещо, то ни избягва. Обясненията стават все по-неясни... как го казахте преди пет минути? „Думи“. „Проверете тук“, „проверете там“, „проверете някъде другаде“. Очевидно се опитват да потулят истината на всяка цена.

— Сигурно се занимаваш с много мащабна организация, с най-разнообразна дейност, — каза Хил с монотонен глас.

— Структурата ѝ — да използвам израза на един от персонала ми — е „дьяволски невероятна“. Главните заводи са съсредоточени на западния бряг, но администрацията им е в Чикаго.

— Звучи като списъка на загинали във войната от Уест Пойнт — Анаполис — бързо го прекъсна Хил, като смехът бавно угасваше в очите му.

— Смятах да включа редица високопоставени навремето резиденти на Вашингтон. Няколко бивши сенатори, три или четири поста в Кабинета — разбира се, обхващащи голям период от време.

Уилям Хил взе бележника, върху който драскаше и остави молива.

— Учудва ме, Тривейн, че се захващаш с Пентагона, двете камари на Конгреса, стотици различни производства, профсъюзите и правителствата на няколко щата...

Хил обърна бележника към Тривейн.

Върху него, стотици малки линии се сливаха и образуваха две думи. „Дженеси Индъстриз“.

[1] безкрайно — лат. ↑

[2] начин на живот — лат. ↑

[3] бъди готов — лат. ↑

16.

Името му бе Родерик Брус, и звученето му създаваше същото интелигентно впечатление, както и притежателят му. Набиващо се в ухото, театрално име; бързият говор и твърдият поглед бяха част от репортерската му самоличност. Беше публикувал материали в 89 вестника из страната, имаше стандартна лекторска такса от три хиляди долара, които той постоянно даряваше за различни каузи и най-учудващото бе, че неговите колеги много го харесваха.

Причината за популярността му в четвъртото съсловие бе лесно обяснима. Род Брус — от „Вашингтон-Ню Йоркската ос на медиите“ никога не забрави, че е роден като Роджър Брустър в Ери, Пенсилвания, бе винаги щедър и ироничен към себе си.

Накратко, Род бе добро момче.

Ако работата не опираше до източниците му на информация.

Това бе научил Андрю за Брус и с нетърпение чакаше да се запознае с него. Журналистът бе проявил голямо желание да дискутира историята за четирите атомни подводници. но и ясно се изрази, че ще трябва да представи невероятно силен аргумент, за да го накара да потули историята. След три дни всичко щеше да излезе на бял свят.

И, предвид ситуацията, бе неочакван жест от страна на Брус да посети офиса на Тривейн в Потомак Тауърз в десет сутринта.

Тривейн бе силно изненадан от вида на Брус, когато го видя да влиза в приемната. Не лицето, то му беше познато от снимките във вестниците, придружаващи статиите му години наред — остри черти, дълбоко поставени очи, дълга коса, преди да я приведе в някакъв вид прическа. Но размерите му. Родерик Брус бе много нисък човек и дрехите му още повече го подчертаваха. Черни, консервативни, прекалено изпипани. Приличаше на момче облечено за църковна служба, на корицата на Сатъдей Ивнинг Поуст на Норман Рокуел. Дългата коса показваше независимост, независимостта на малко момче, у репортер отдавна прехвърлил петдесетте.

Брус последва секретарката през вратата и протегна ръка на Тривейн. Отблизо Брус изглеждаше още по-нисък и по-малък. Но

Родерик Брус в никакъв случай не бе аматьор при запознанства на професионална основа. Той се усмихна и силно стисна ръката на Тривейн.

— Нека малкият ми ръст не ви заблуждава. Нося си асансьорните обувки... Радвам се да се запозная с вас, Тривейн.

С този кратък поздрав Брус осъществи две цели. С хумора си заглади впечатлението от своя ръст, за който не бе удобно да се споменава, и като използва фамилното име на Анди му показва, че се срещат на равноправна основа.

— Благодаря. Моля, седнете. — Тривейн погледна секретарката си, която се готвеше да излезе. — Отложи телефонните ми обаждания, ако обичаш, Маридж. И, моля, затвори вратата. — Той се върна в креслото си, докато Родерик Брус се настаняваше пред бюрото.

— Тези офиси са встрани от обичайния ми маршрут.

— Съжалявам; надявам се, че пътуването ви не е било неудобно. Бих бил щастлив да се срещнем в града, затова ви поканих на обяд.

— Няма проблеми. Искрах собственооръчно да проуча това място; много хора говорят за него. Странно, не виждам нито решетки, нито камшици, нито железни девици.

— Тези инструменти са заключени в килера.

— Добър отговор, ще го използвам — Брус извади малка тетрадка, сякаш пригодена специално за неговите размери, — и докато Тривейн се смееше, нахвърли няколко думи.

— Никога не знаеш, кога ще ти потрябва един точен цитат.

— Този не беше особено добър.

— Добре, в такъв случай човечен. Много от остроумните забележки на Кенеди бяха толкова човечни, колкото и гениални.

— На кой от всичките Кенеди?

— Тези на Джон. Боби използваше премислени, доизкусурени реплики. Джон бе инстинктивно човечен... и с едно уязвимо чувство за хумор.

— Попаднал съм в добра компания.

— Не е зле.

— Вие извадихте тетрадката, не аз.

— И ще си остане извадена, господин Тривейн... Ще поговорим ли за четирите подводници, всяка от които струва грубо сто и осемдесет милиона парчето, в момента като дарение за сухия док?

Седемстотин и двадесет милиона долара за нищо... Вие го знаете, аз го зная. Защо да не го знаят и хората, които са платили за това?

— Може би трябва да го знаят?

Брус не бе очаквал такъв отговор от Тривейн. Той се намести в стола и кръстоса късите си крака. За момент Анди се почуди дали краката на репортера стигат до пода.

— Това също е добре. Няма да го записвам, защото ще го запомня — Брус затвори мъничката си тетрадка. — В такъв случай приемам, че нямате нищо против моята история.

— Ако трябва да съм изцяло честен, нямам абсолютно нищо против. Други имат, не аз.

— В такъв случай защо поискахте да ме видите?

— Предполагам, за да... защитавам тяхната позиция.

— Не ги послушах. Защо мислите, че ще послушам вас?

— Защото съм незаинтересована страна; мога да говоря обективно. Мисля, че имате основателни причини за да направите публично достойние едно много скъпо фиаско, и ако бях на ваше място, сигурно бих го направил без колебание. От друга страна, нямам вашия опит. Не знам къде да тегля чертата, между необходимата публичност на некомпетентността и навлизането в областта на националната сигурност. Сигурно бих хвърлил светлина и върху тази част.

— О, хайде, Тривейн — краката на Родерик Брус неспокойно се върнаха в първоначалното си положение. — Чувал съм този аргумент, няма да стане.

— Сигурен ли сте?

— Поради толкова основателни причини, за които вие дори не подозирате.

— В такъв случай, господин Брус, — каза Тривейн, изваждайки пакет цигари, — трябваше да приемете поканата ми за обяд. Щяхме да прекараме остатъка от обяда в приятен разговор. Вие не знаете, но съм страстен ваш почитател. Цигара?

Родерик Брус се втренчи в Тривейн с отворена уста. След като не посегна за цигара, Тривейн извади една за себе си и се облегна, докато я палеше.

— Господи! Вие наистина го мислите — каза тихо Брус.

— Разбира се. Подозирам, че... основателните причини, на които се осланяте, покриват областта на сигурността. Ако е така, а аз дяволски добре знам, че не сте достигнали положението си чрез лъжи, не мога да ви предложа друг аргумент.

— Ако разбия аргумента, това няма да ви помогне, нали?

— Не, няма. Ще е само частица от пречките, с които се сблъсквам. Но това си е мой проблем, не ваш.

Брус се наведе леко напред, миниатюрната му фигурка изглеждаше някак си абсурдно в големия кожен стол.

— Може и да нямате проблем. И не ми пука ако тази стая я подслушват.

— Ако я какво? — Тривейн се изправи.

— Не ми пука, ако ни записват, предполагам, че не го правят. Ще ви предложа сделка, Тривейн... Никакви пречки от моя страна; никакви проблеми с бъркотията в Ню Лондон. Проста сделка. Дори ще ви предложа избор.

— По дяволите, за какво говорите?

— Да започнем от вчера. — Брус повдигна десния ревер на самото си и бавно прибра тетрадката. Направи го толкова стилно, сякаш това действие бе символ на доверие. Държеше златния си молив и го въртеше между пръстите.

— Вчера прекарахте час и двадесет минути в Националното бюро по статистика. Поискахте томовете, съдържащи информация от последните осемнадесет месеца за щатите Калифорния и Мериленд. Ако предоставя достатъчно време, моите подчинени могат да получат книгите и да открият това, което търсехте, но да гледаме реално на нещата, това са няколко хиляди страници и още около сто хиляди допълнения. Сам свършихте тази работа. Не секретарката ви, нито пък някой помощник. Заложихте на сигурно. Какво намерихте?

Тривейн се опита да проникне в думите на Брус, в смисъла, който се криеше зад тези думи.

— Вие бяхте в сивия Понтиак. Вие ме проследихте, нали.

— Погрешно, но интересно.

— Вие бяхте на Род Айленд Авеню, и след това в Джорджтаун. Зад камиона на точиларите.

— Съжалявам. Отново грешите. Ако исках да ви следя, никога нямаше да го усетите. Какво търсихте в Националното бюро по

статистика? Това е предложение номер едно. Ако си струва, ще потуля историята.

Мислите на Тривейн все още се въртяха около Понтиака. Трябва да се обади на Уебстър в Белия дом веднага щом се отърве от Брус... Почти бе забравил за колата.

— Не става, Брус. Пък не си струва. Това е само черната работа.

— Добре, в такъв случай ще пратя персонала си да преровят книгите на Националното бюро по статистика. Ще го открием...
Предложение номер две. Това е по-интересно. Носи се слух, че преди шест седмици, след драматичното ви появяване на събранието на Сената, сте се срещнали със старото момче от Небраска няколко часа преди злополуката във Феърфакс; чух за някакво скарване. Вярно ли е и каква беше причината?

— Единственият човек, който може да е чул разговора беше мъжът по име Милър... Лорънс Милър, доколкото си спомням. Шофьорът. Попитайте него. Щом ви е казал това, защо не ви каже и останалото?

— Верен е на стареца. Получил е нещо от завещанието. Няма да каже; кълне се, че никога не подслушва разговорите, които се водят на задната седалка. Твърде много разговори е имало.

— Пак не става. Беше почтен спор. На ваше място бих се усъмнил, ако Милър ви каже нещо друго.

— Да, но не сте на мое място... Още едно предложение, последното, Тривейн. Ако се откажете, ще си създадете големи проблеми. Може дори да спомена, че сте се опитали да ме убедите да не разкривам историята.

— Вие, гаден малък човечец. Не мисля, че ще чета отново вашата рубрика.

— Вие го казвате.

— Произлиза от контекста.

— Разкажете ми за Бонър.

— Пол Бонър? — Тривейн изпитваше неприятното чувство, че последното предложение на Родерик Брус бе истинската причина, поради която бе дошъл. Не че първите две бяха маловажни — напротив, бяха неприемливи — но гласът на репортера издаваше напрежение, което липсваше в другите му въпроси; заплахата му беше по-директна.

— Майор Пол Бонър, бе инициал на бащиното му име, сериен номер 158–3288, Специални сили, разузнавателен отдел, по-настоящем прикрепен към Министерството на отбраната. Отзован от Индокитай, 1970, след като прекарал тримесечна изолация във военен затвор — за офицери, разбира се — в очакване на присъдата. Забранени интервюта, никаква информация. С изключение на малката чудесна описателна фраза на един генерал в Ай Корпс: „убиецът от Сайгон“. Този Бонър имам предвид, господин Тривейн. И ако наистина сте такъв мой почитател, какъвто казвате че сте, знаете за изказването ми, че лудият майор трябва да бъде затворен в Ливънуорт, а не да се разхожда свободно по улиците.

— Сигурно съм пропуснал да си купя вестник този ден.

— Онези дни. Каква е ролята на Бонър? Защо го прикрепиха към вас? Познавахте ли го по-рано? Вие ли го изискахте?

— Говорите ужасно бързо.

— Ужасно ми е интересно.

— Ще отговоря на въпросите ви поред — стига да мога; Бонър е само свръзка с Отбраната. Ако имам нужда от нещо, той ми го доставя. Нямам представа защо са го прикрепили към мен, също така разбирам, че не е особено доволен от назначението си. Не съм го познавал преди, така че не възможно да съм поискал назначението му.

— Добре — Брус не свалеше очи от Тривейн. Той бързо тръскаше златния си молив във въздуха, в празното пространство. Още един жест, който дразнеше Тривейн. — Това се проверява; програмирано е. Сега... Вие вярвате ли?

— Да вярвам на какво?

— Че „убиецът на Сайгон“ е просто момче за поръчки. Наистина ли го вярвате?

— Разбира се. Оказва ми голяма помощ. Тези офиси, уреждането на транспорт, резервации из цялата страна. Каквото и мнение да има, то не се отразява на работата му тук.

— Споменахте персонала си. Той помогна ли ви да го наберете?

— Разбира се, че не — Тривейн забеляза, че повишава тон. Ядът му бе предизвикан от факта, че в началото Бонър наистина се бе опитал да му помогне да „набере“ персонала си. — И да изпреваря въпроса ви, майор Бонър има възгледи, които значително се различават от моите. И двамата го разбираме, никой не се опитва да окаже натиск

на другия. Въпреки това, аз му имам доверие. Не че имам някаква причина да използвам този термин, той не се занимава с нашата работа.

— Бих казал, че много се занимава. Той лесно научава с какво се занимавате. С кого говорите, какви компании проучвате.

— Този тип информация едва ли е секретна, господин Брус — прекъсна го Тривейн. — Честно, не мога да разбера какво целите.

— Очевидно е. Ако проучвате шайка крадци, не трябва да се оставяте най-големият престъпник в града да ви води.

Тривейн си спомни спонтанната реакция на Медисън на името Бонър. Адвокатът бе отбелязал, че Отбраната не е много остроумна.

— Мисля, че мога да облекча безпокойството ви, господин Брус. Майор Бонър не носи никаква отговорност за решенията, взимани тук. Не обсъждаме плановете си. Той просто се грижи за рутинни подробности; и, ако искате да знаете, в много по-малка степен, отколкото в началото. Моята секретарка пое повечето от тези задължения, и се обажда на Бонър само когато има проблеми. Отбраната върши добра работа, като осигурява резервации за самолети, или открива някой служител в корпорация, с която Пентагонът има договор. Повтарям, че ми е оказал голяма помощ.

— Но ще се съгласите, че идването му в този офис е необичайно.

— Военният не е известен със своята чувствителност. Може би това е добра черта... Вижте, ние си имаме работа с икономиката на Отбраната, имаме нужда от свързка. Не мога да кажа защо Армията е назначила Бонър. Но го е направила, и той се справя добре. Не мога да кажа, че е въодушевен, и не мисля, че ни е много от полза. Въпреки това, той е добър войник. Сигурен съм, че ще изпълни всички поставени задачи, независимо от личните си чувства.

— Добре казано.

— Не виждам как бих могъл да го кажа по друг начин.

— Искате да ми кажете, че не се е опитал да представи гледната точка на Пентагона?

— В няколкото случая, когато съм поискал неговото мнение, той много се е доближавал до военната гледна точка. Нямаше да бъде спокоен, ако не е така. Ако се опитвате да изровите някакъв вид конспирация, бяхме наясно с репутацията на Бонър. Или се запознахме

с нея. Всъщност, бяхме разтревожени, но всичките ни тревоги се оказаха неоснователни.

— Не ми предоставяте това, което искам, господин Тривейн.

— Струва ми се, че искате заглавието на рубриката ви да казва, как Бонър пречи на напредъка на подкомисията. Че е бил назначен тук, за да изпраща секретна информация на началниците си. Казах ви, че разбирам какво целите. Беше добро предложение, много логично. Но е твърде очевидно, и вие го знаете.

— Кажете ми някое негово мнение. Бих могъл да се съглася да го разменя. Нещо, което е казал, което да представлява военната гледна точка?

Тривейн гледаше дребния репортер. Усещаше, че се изнервя; беше нервен, сякаш чувствуваше, че е на път да изгуби нещо, от което безнадеждно се нуждаеше. Анди си спомни за опустошителната стратегия на Бонър, насочена срещу похода на мира — войската, мигновената репресия — и значеше, че това е нещото, което Родерик Брус би искал да напечата.

— Вие сте параноик. Искате да се спазарите за всяко нещо, което би очернило Бонър, нали?

— Точно така, Тривейн. Защото той е мръсник. Той е бясно куче, което е трябвало да бъде удушено още преди три години.

— Това е много тежко обвинение. Ако усещате нещата така, имате си публика; кажете им го... ако можете да го докажете.

— Те покриват този кучи син. Нагоре и надолу по стълбите на властта той е неприкосновена територия. Дори и онези, които го мразят до мозъка на костите му — от Меконг до Дананг — никой не казва нито дума. Това ме притеснява. Мисля си, че това би притеснило и вас.

— Не разполагам с вашата информация. Имам достатъчно проблеми, за да си създавам допълнителни. Но честно, не съм заинтересован от Бонър.

— Може би би трябвало.

— Ще си помисля за това.

— Помислете и за още нещо. Ще ви дам няколко дни. Разговаряли ли сте с Бонър; прекарал е уикенд с вас в Кънектикът. Обадете ми се и кажете за тези разговори. Това, което ви е казал, може

да няма последици. Но в комбинация с информацията, която притежавам, може да се окаже важно.

Тривейн стана от стола си, гледайки отвисоко дребния репортер.

— Предложете гестаповската си тактика някъде другаде, господин Брус.

От опит Родерик Брус познаваше недостатъците на изправянето. Остана седнал, въртейки между пръстите златния си молив.

— Не си създавайте враг в мое лице, господин Тривейн. Това е глупаво. Мога така да извъртя историята с подводниците, че да ви поставя в изолация. Хората ще бягат от вас. Може би още по-зле; може би само ще се смеят.

— Изчезвайте оттук преди да съм ви изхвърлил.

— Заплашвате пресата, господин председател? Заплашвате с насилие човек с моя ръст.

— Тълкувайте го както искате. Само изчезвайте — спокойно каза Тривейн.

Родерик Брус бавно се изправи, прибирайки златния молив във вътрешния си джоб.

— Няколко дена, господин Тривейн. Ще чакам да ми се обадите. Сега сте разстроен, но нещата ще ви се изяснят. Ще видите.

Тривейн гледаше, как малкото момче-старец се отправи твърдо с късите си крачки към вратата на офиса. Брус не се обърна; хвана дръжката, дръпна вратата и излезе. Описвайки обратна траектория, тежката врата се удари в един стол и леко завибрира.

Бригадният генерал Лестър Купър удари с юмрук по дългата заседателна маса. Лицето му бе червено, вените по врата му изскочили.

— Това малко копеле. Това проклето пигмейско лайно! Какво, по дяволите, иска тоя!

— Още не знам. Би могло да се отнася за всичко, — отговори Робърт Уебстър от другия край на стаята. — Предполагаме, че е Бонър; изчислихме тази вероятност, когато го назначавахме.

— Вие я изчислихте. Ние не я искаме.

— Знаем какво правим.

— Бих се чувствувал по-добре, ако можехте да убедите мен. Не ми харесва възможността, че всеки е заменим.

— Не ставай смешен. Кажи на Бонър, че старото му приятелче Брус може пак да го притисне, да внимава.

Уебстър се приближи до Купър, на устните му бе загатната усмивка.

— Но не го плаши прекалено много. Не бихме искали да е твърде предпазлив; само му кажи. Той знае за наблюдението над Тривейн, не оставяй никой друг да му съобщи пръв.

— Разбирам... Обаче си мисля, че трябва да намерите начин да се отървете от Брус. Не трябва да се навърта наоколо.

— И на това ще му дойде времето.

— Трябва да станете сега. Колкото повече чакате, толкова по-голям е рискът. Тривейн е по следите на Дженеси.

— Точно затова не предприемайте внезапни ходове. Особено сега. Тривейн няма да стигне доникъде. Но Роджър Брус би могъл.

17.

Андрю погледна през прозореца към течащия Потомак. Кафяви листа, солена вода; мачове в събота следобед, неделни професионални срещи. Средата на есента във Вашингтон.

Срещата бе минала добре, ядрото поверително бе натрупало достатъчно данни за да оправдае личните конфронтации с мнозина от върховното управление на Дженеси Индъстриз.

Особено с един човек. Джеймс Годдард. Един човек от Дженеси Индъстриз, който знаеше отговорите. Сан Франциско.

Това бе следващата спирка.

Усилието от страна на всеки беше ефективно, облекчаваха го неортодоксалните методи, наложени от Анди. Много малка част от работата се въртеше в офисите, почти цялата бе съсредоточена в подземното помещение за почивка в наетата къща в Тоунинг Спринг. Бяха включени само Алън Мартин, Майкъл Райън, Джон Ларч и неукротимият Сам Викарсън.

От самото начало бе възприел тези методи, тази секретност, поради много прости причини. Когато и последните отговори пристигнаха от заводите на Дженеси и от клиентите от цялата страна, обемът на информация бе огромен. Компютрите се запълниха за няколко седмици. Когато тези доклади се оказаха незадоволителни и наложиха изпращането на допълнителни запитвания до офисите на компанията, Тривейн осъзна, че Дженеси ще изтласка всички други неща, с които се занимаваха, на заден план. Дори простото съпоставяне на отговорите се превърна в усложнение.

Андрю откри, че е обсебен от тактиката на Дженеси Индъстриз. Единственият начин да разплете тази бъркотия бе да вземе всяка една нишка от паяжината и да я следва през милиардите разклонения до първоизточника, събирайки лъжливата информация и отговорните за това по пътя. Беше сложна, грамадна задача, и изглеждаше логично да се прехвърли тази част от работата на подкомисията в едно място; удобна среда, позволяваща работа до късно през нощта и дълги уикенди.

Райън и Ларч бяха станали обект — индиректно, с изключителна предпазливост — на въпроси относно запитванията на подкомисията в Дженеси. Правеха се завоалирани намеци за пари, шеговити забележки относно почивка на Карибите.

Само че никой не се шегуваше. Райън и Ларч разбираха това.

Случиха се три инцидента, в които фигурираше Дженеси — отново предпазливо, индиректно, в завоалирани разговори.

Сам Викарсън бе поканен в кънтри клуба в Чеви Чейз от един съсед. Това, което започнало като коктейл-парти за запознанства, бързо се превърнало в запой. Познатите изведнъж се превръщали в близки приятели, неколцина приятели бързо станали врагове. Вечерта била алкохолно наелектризирана, и Сам Викарсън изведнъж се озовал на игрището за голф с жената на един незначителен конгресмен.

Според историята, която разказа Тривейн, признавайки, че в паметта му има бели петна, причинени от ликьора, младият разпален адвокат и момичето управлявали количка за голф, прекосили няколкостотин ярда, когато изведнъж превозното средство спряло. Съпругата се изплашила; очертавала се потенциално неприятна сцена, а инициаторът била тя, като показала на Сам, че я привлича. Дватама тръгнали обратно към клуба, когато ги пресрещнали конгресменът и един непознат приятел.

Това, което последвало, била грозна, внезапна и неизличима сцена според последните думи на съпруга. Конгресменът бил пиян до козирката; той ударил жена си през лицето и се нахвърлил върху Викарсън. Сам направил крачка назад, като се опитал да се защити по възможно най-добрия начин от нападението на съпруга, когато се намесил непознатият мъж, хванал конгресмена за ръцете и го бутнал на земята. Непознатият продължил да вика на поваления да млъкне, защото се прави на глупак.

В този момент дребният конгресмен от Калифорния направил безуспешно усилие да се изправи и да се освободи, след което изкрещял на нападателя си:

— Разкарай проклетия Пало Алто от живота ми!

Жената побягнала през поляната към паркинга.

Непознатият запушил устата на конгресмена с ръка, вдигнал го на крака и го запратил след момичето.

Сам Викарсън стоял на тревата, смътно осъзнавайки през алкохолното зашеметяване, че по някакъв странен, непонятен начин е провален един план.

Пало Алто. Дженеси Индъстриз.

Тривейн се съгласи, като вече не се съмняваше, че младият адвокат ще бъде по-предпазлив за в бъдеще, когато го канят съседи.

Вторият инцидент бе разказан на Тривейн от секретарката му. Момичето изживяваше последните етапи на един развален годеж. Когато, обратно на споразумението им да се разделят, бившият годеник поиска отново да се нанесе, тя не могла да го разбере, връзката им била мъртва и приключила на приятелски начала.

Той казал, че има нужда да се върне, само за няколко дни.

За пред хората.

И ако някой някога я попитал, трябвало да си спомни, че ѝ е задавал много въпроси.

Които той не смятал да задава. Не му пукало, местел се от Вашингтон и имал нужда от няколко препоръки. Получил ги благодарение на нея.

В деня, когато заминавал за Чикаго където си намерил нова работа, той се обадил на секретарката на Тривейн.

— Кажу ми на шефа си, че много хора на Небраска Авеню се интересуват от Джи Ай Си. Много са се стегнали.

И тя му каза.

Джи Ай Си. Корпорацията Дженеси Индъстриз.

Третият и последен инцидент, за който Тривейн знаеше, стигна до него чрез Франклин Болдуин, banker от Ню Йорк.

Болдуин пристигнал във Вашингтон за сватбата на внучката си. Момичето се омъжваше за един англичанин, аташе в Британското посолство, момче от аристокрацията, виконт по произход. По думите на Болдуин: „Най-тъпият прием. Времената не се променят: кажи на американската майка, че дъщеря ѝ е намерила титла и тя не устройва сватба, а погребална церемония“.

Това въведение от страна на Болдуин бе негов начин да каже, че е напуснал приема в момента, в който е получил приемлива покана да го направи. Тя произтичала от един стар приятел, пенсионирал се дипломат, който предложил да инсценират тотално изтощение и да се отправят към някое по-проветриво място във Вирджиния.

Така и направил. Към дома на един общ приятел, контраадмирал, също в пенсия, който, за голяма изненада на Болдуин, ги очаквал.

Първо, Болдуин казал, че е очарован от изиграната конспирация на двамата стари приятели; накарали го да се почувствува отново млад.

Но с течение на времето Болдуин се ядосал. Предполаганото приятно прекарване изобщо не било приятно. Адмиралът създавал тягостна атмосфера, като говорел за статията на Родерик Брус за атомните подводници, изоставени на брега.

Накрая, продължи Болдуин, той се намерил включен в разпален спор, в края на краищата Комисията на отбраната бе негова отговорност. Одобрението на Тривейн бе единодушно, не само от комисията, но и от Сената и президента. Това одобрение беше факт и военните — включително и споменатото министерство — бе по-добре да го приемат.

Въпреки това, адмиралът не искал да го приеме. Когато Болдуин си тръгвал, старата Флота изказала предположението, че вчерашното одобрение днес може да претърпи рязък обрат. Особено ако Тривейн продължава да притеснява една от най-големите институции — „забележи, институции“ — „от която в голяма степен зависела нацията — зависела, да го вземат дяволите, точно това каза!“

Тази институция бе Дженеси Индъстриз.

Докато се взираше в реката, Андрю размишляваше над тези пет фрагмента — Райън и Ларч, Сам Викарсън в Чевеи Чейз, секретарката му и Франклин Болдуин — тези, за които знаеше. Колко ли имаше още, за които дори и не подозира. Персоналът на подкомисията се състоеше от двадесет и един члена; дали са се допитвали и до другите? ще има ли още вариации на тема „намесване“, които ще останат скрити?

Не бе възможно да свика „събрание на отбора“ и да ги попита; не само че такъв вид тактика го отвърщаваше, но нямаше и да проработи. Ако някой бе осъществил контакт и не му беше казал, нямаше да го направи и сега. Забавянето щеше да изглежда подозрително.

И ако съществуваше макар и далечна, но възможна алтернатива в подкомитета да има информатор, информацията, която предаваше би била без стойност. Защото до този следобед всички важни документи относно Дженеси Индъстриз се намираха в Тоунинг Спринг.

Файловете на Дженеси в офиса — всички до един на място — бяха ясно маркирани с пластична лента: „статут — Настоящ. Пълен. Задоволителен“. Някои, които съдържаха дребни трансакции на Дженеси имаха друг надпис: „статут — Настоящ. Висящ.“ Тези не бяха от значение.

Кодът „Задоволителен“ не бе породен от подозрения; просто така беше по-удобно. След като само петима души — главните четирима и Тривейн — имаха причина да използват тези файлове, всеки от тях знаеше, какво означава този термин. Ако някой друг, по някаква причина, се сблъскаше с тях, нямаше нужда от дълги обяснения.

„Задоволителен“ бе достатъчно.

Андрю се дръпна от прозореца и се върна на бюрото си, където една върху друга бяха сложени три неподвързани тетрадки. Тетрадките на Дженеси, частично неразплетените нишки от паяжина: малка светлинка сред лабиринта от затъмнени прозорци. Чудеше се къде, по дяволите, ще го отведат?

Също така се чудеше какво би направил човек като Родерик Брус — Роджър Брустър — ако ги притежава.

Родерик Брус, малкият изстребител на дракони.

Но него не бе успял да унищожи. Въпреки заплахите на репортера, отзивите му за участието на Анди в историята с подводниците бяха необичайно положителни.

Без причини, без въпроси.

Дори имаше и нещо като комплимент:

Твърдият, необщителен председател на подкомисията остава недосегаем за паникьосания висш шпионаж. Единственото, което могат да направят е да го изхвърлят, което вероятно ще сторят. Това ли е неговото желание?

Тривейн се зачуди защо Брус бе решил да не излага на публичност „молбата му за потуване“. Не че имаше някакво значение. Пет пари не даваше за Родерик Брус или неговите читатели. Не възнамеряваше да се обажда на Брус. Каквито и позиции да защитаваше Пол Бонър — и Бог знаеше, че мислите му бяха досадно допотопни — мъжът си имаше свое мнение. Разбиранията му бяха премислени, а не спонтанни, тъпи реакции на някаква промяна. Бонъровците на този свят трябваше да бъдат убедени, а не жертвани в идеологически схватки.

Преди всичко убедени.

Тривейн взе най-горната тетрадка, върху пластичната лентичка в горния десен ъгъл бе напечатано римско I. Тя съдържаше неговия бъдещ маршрут; първата спирка, Сан Франциско.

Рутинно. Нищо важно.

Така беше подредено. Така беше описано. Председателят на подкомисията просто правеше лична обиколка на компаниите на западния бряг — на голям брой от тях. Ако загрижените изпълнители си направеха труда да проверят щяха да бъдат успокоени от факта, че Андрю бе посетил около дузина фирми. Нищо значително не би могло да бъде разкрито при такова разписание.

Тук-там беше дори неофициално споменато, че председателят на подкомисията не би имал нищо против да изиграе някоя игра голф или няколко партии тенис — ако атмосферните условия позволяваха.

По този начин атмосферата на обиколката му бе установена. Носеха се слухове за ранното предаване на подкомисията на друго лице; че обиколката на Тривейн из страната бе нещо като прощално появяване, символичен завършек на едно невъзможно начинание.

Това бе добре; точно така го искаше.

Но нямаше да е възможно, ако Родерик Брус имаше достъп до тетрадките на Дженеси.

Бог да пази това никога да не случи! Това, което трябваше да се избегне на всяка цена, бяха подхвърлените обвинения, включващи присъди. Нещата бяха твърде сложни за повърхностни изводи.

Телефонен звън прекъсна витаещите му мисли. Беше след пет; бе пуснал всички да си тръгнат рано. Беше сам.

— Ало?

— Анди? Пол Бонър.

— Ти си ясновидец. Тъкмо си мислех за теб.

— Надявам се, че мислите са били приятни.

— Не особено. Как си? Не съм те виждал от няколко седмици.

— Бях извън града. В Джорджия. Всеки шест месеца началниците ме изпращат долу в Бенинг да изкарвам различни курсове, да съм във форма. Или поне така си мислят.

— Може би няма нищо общо. Искат да избият враждебното ти настроение или да дадат на дамите от Вашингтон малко почивка.

— По-добре студен душ. Какво ще правиш довечера?

— Ще вечеряме с Хил в Л'Авион. Искаш ли да се присъединиш към нас?

— Разбира се. Ако не се натрапвам.

— Изобщо. След четиридесет и пет минути.

— Добре. Тъкмо ще имаме възможност да обсъдим тази твоя луда обиколка.

— Какво?

— Връщам се като твой майордом, сър. Каквото и да поискаш, само щракни с пръсти или свирни; ще препусна наоколо и ще ти го доставя.

— Не знаех, — каза Тривейн с колебание.

— Току-що получих заповедите. Разбирам, че ще пътешествуваме и ще играем тенис. Нещо си се разпуснал.

— Така изглежда. Ще се видим в Л'Авион.

Тривейн остави слушалката и погледна в тетрадката на Дженеси в лявата си ръка.

Не бяха отправяли молба до Министерството на отбраната за военен помощник. Всъщност. Пентагонът изобщо не бе информиран за обиколката.

Поне не от неговия офис.

18.

Марио де Спаданте се качи с ескалатора на втория етаж на летището в Сан Франциско и се отправи към чакалнята. Походката му беше бърза, учудващо подвижна за човек с неговите размери. Той се шмугваше и изпреварваше пътници и чиновници; прояви нетърпение към един чернокож, който бе препречил пътя му с една трудноподвижна количка за багаж. Блъсна стъклената врата и бързо мина покрай стюардесата, махвайки с ръка в отговор на мълчаливия ѝ въпрос. Хората му вече бяха седнали и го очакваха, двама мъже зад масата в ъгъла.

— Ако нямате нищо против, господин де Спаданте, бих казал, че сте развълнуван повече от необходимото.

— Имам, господин Годдард. Имам много против, защото мисля, че сте пълен идиот. — Гласът на де Спаданте бе вежлив, само малко по-дрезгав от обикновено. Той се обърна към другия мъж, по-възрастен, някъде около шестдесетте, силно облечен. Мъж на име Альн.

— Уебстър обаждал ли се е?

— Нито съм го виждал, нито съм говорил с него откак бях в Ню Йорк. Преди месеци, преди Болдуин да се свърже с този Тривейн. Още тогава трябваше да неутрализираме нещата.

— Големите клечки не слушат, защото твоето предложение не само че беше тъпо, но също и безнадеждно. Взех други мерки; всичко беше под контрол, включително и непредвидените процедури. Де Спаданте премести погледа си върху Годдард. Кукленското лице на Годдард бе все още червено от яд от обидата на италианеца. Той бе на средна възраст, средно дебел и със средно чело, възпъщение на претоварен изпълнителен директор на корпорация, какъвто всъщност и беше — на Дженеси Индъстриз. Де Спаданте целенасочено не каза нищо. Само се втренчи в Годдард. Бе негов ред и той го знаеше.

— Тривейн пристига утре сутринта, около десет и половина. Ще обядваме заедно.

— Надявам се да си хапнеш добре.

— Нямаме причина да мислим, че срещата е нещо повече от това, което са ни казали: приятелска среща. Една от многото. Той си е уредил срещи с директорите на половин дузина компании, в протежение на няколкостотин мили, всичките за няколко дена.

— Убиваш ме, господин Един-Момент. Бих се търкалял по пода от смях, ако не ме болеше... „Нямаме причина да мислим“. Ти си прекрасен! Както казват децата... много си важен, човече.

— Вие ме обиждате, господин де Спаданте. — Годдард извади кърпичка и попи брадичката си.

— Не ми говори за „обиди“. Няма нищо по-обидно на този свят от глупостта. Освен, може би, превзетата глупост — Де Спаданте се обърна към Алън, като не сваляше поглед от Годдард. — Къде го намерихте този?

— Той не е глупав, Марио, — отговори меко Алън. — Годдард бе най-добрият счетоводител, който Джи Ай Си някога е имала. През последните пет години той оформяше икономическата политика на компанията.

— Счетоводител! Гнусен счетоводител, който се поти по брадичката. Познат ми е този тип.

— Нямам намерение да понасям повече обидите ви — Годдард отмести стола си, приготвяйки се да стане. Но ръката на Марио де Спаданте се стрелна напред, и с хватка на човек, който не страни от тежката работа и грубите методи, го хвана за ръка. Столът помръдна и застина под тежестта на напрегнатите крака на Годдард.

— Седни. Стой. Имаме по-големи проблеми от това да се съобразяваме с намеренията ти... Или с моите, господин счетоводител.

— Защо си толкова сигурен? — попита Алън.

— Ще ти кажа. И може би ще разбереш моето вълнение. И моят яд... Седмици наред чувахме, че всичко върви добре. Никакви истински проблеми; няколко неща трябваше да се уредят, но за тях се погрижиха. След това научаваме, че дори и главните проблеми са отбелязани като „задоволителни“. Пълни, завършени, капут... лесна работа. Дори и аз се хванах. — Де Спаданте пусна стола, но продължи да не изпуска мъжете от очи, стрелкайки поглед от единия към другия без да мести главата си. — Само че няколко много любопитни приятелчета в Ню Йорк решиха да направят проверка. Те са малко нервни, защото им се плаща да разрешават проблемите. Когато не

виждат проблеми, те ги търсят; смятат, че това е по-добре, отколкото да ги пропуснат поради недоглеждане... Взимат пет — само пет — много, много важни запитвания, които са били върнати. И петте са били приети като задоволителни — така са ни казали. Изпращат допълнителна информация в офиса на Тривейн. Нищо, което не би могло да бъде обяснено, но, за Бога, те търсят тези обяснения!... Трябва ли да казвам какво се случва?

Годдард, който държеше кърпичката в ръка, я поднесе още веднъж към брадичката си. Очите му издаваха страх. Той изговори три думи тихо, напрегнато.

— Обратно двойно попълнение.

— Ако този прекрасен израз означава, че файловете в офиса са били фалшиви, попаднахте точно в целта, господин счетоводител.

Алън се наведе напред в стола си.

— Това ли имаш предвид, Годдард?

— По принцип, да. Само че прескочих един етап. Ще зависи от това, дали статутът на файловете в офиса е бил променен на „висящ“.

— Не беше — каза Марио де Спаданте.

— В такъв случай има втора група файлове.

— Много добре. Дори и ние разбрахме това.

— Но къде? — попита Алън, като видът му бе изгубил част от увереността си.

— Какво значение има? Не можем да променим това, което се намира в тях.

— Обаче ще ни е от голяма полза да го разберем, — допълни Годдард, изгубил предишната си враждебност.

— Трябваше да помислиш за тези неща през последните няколко месеца, вместо да седиш върху тъпия си задник и да мислиш колко си умен. „Приятелски срещи“.

— Нямахме причина...

— О, млъкни! Брадичката ти цялата е мокра... Много хора ще трябва да увиснат на въжето. Но няма да позволим това да се случи на много други хора. Все още имаме процедури за непредвидени обстоятелства. Ние си свършихме нашата работа — изведнъж, с голямо напрежение, макар и мълчаливо Марио де Спаданте сви юмрука си и лицето му се проряза от гримаса.

— Какво има? — мъжът на име Алън се втренчи неспокойно в италианеца.

— Този кучи син Тривейн! — прошепна дрезгаво де Спаданте. — Почитаемият — друг път почитаем — заместник-министър! Господин Клорокс!... Това копеле е мръсно като прасе в кочина. Не бях разчитал на това.

Майор Пол Бонър наблюдаваше Тривейн от другата страна на прохода. Мястото на Бонър се намираще до прозореца от дясната страна на 707; Тривейн обграден от Алън Мартин и Сам Викарсън, седеше точно отсреща. И тримата бяха зачетени в някакъв документ.

Бобри, помисли си Бонър. Ревностни, напрегнати, ръфаци дърветата, за да паднат и да преградят потоците. Тривейн би го нарекъл нещо като екологичен баланс.

Глупости.

Беше много по-важно полята там долу да са напоени, отколкото оцеляването на няколко ревностни бобри. Бобрите искаха да напукат земята, да жертвуват реколтата в името на грижи, които засягаха само тях. Имаше и други, плашещи грижи, които малките животни никога не биха могли да разберат. Само лъвовете ги разбираха; налагаше им се защото бяха предводители. Предводителите дебнеха във всяко кътче на гората и джунглата, те знаеха кой е плячката. Но бобрите не знаеха.

Пол Бонър познаваше джунглата, беше пълзял с кървящ корем по безумно бъкащата от насекоми, вечно движеща се слуз. Срещал се бе лице в лице с очи, олицетворяващи чистата ненавист. Бе осъзнал факта, че трябва да убие източника на ненавистта, да загаси очите. Или да бъде убит.

Неговият враг.

Техният враг.

Какво, по дяволите, знаеха бобрите?

Той видя, че Тривейн и двамата му асистенти започнаха да прибират документите в куфарчетата. Скоро щяха да пристигнат в Сан Франциско, надписът „закопчайте коланите“ беше светнал, както и този, забраняващ пушенето. Още пет минути.

А след това какво?

Заповедите му бяха по-мъгляви от преди. Атмосферата около Отбраната — около онази част, която се занимаваше с Тривейн — бе

безкрайно по-напрегната. След вечерята с Анди и Филис, генерал Купър го бе разпитвал така, сякаш бе чарлейзански партизанин с американски нашийник около врата. Генералът бе почти апоплектичен. Защо Тривейн не бе предупредил Отбраната за обиколката си? Какво беше точното разписание? Защо имаше толкова много спирки, толкова много различни срещи? Дали не бяха димна завеса?

Накрая Бонър се бе ядосал. Не знаеше отговорите, пък и не ги беше търсил. Ако генералът имаше нужда от определена информация, трябваше да му съобщи каква точно. Бонър напомни на Купър, че бе изнесъл повече от петдесет отделни доклада от Потомак Тауърз. Информация, открадната от личните файлове на Тривейн.

Той разбираше причините, приемаше ги, както и рисковете, и разчиташе на присъдата на шефовете си. Но, по-дяволите, не беше ясновидец.

Избухването на генерала силно учуди Бонър. На Бонър му се видя невероятно такъв врял и кипял човек като Купър да заеква. Бе очевидно, че бригадният генерал Купър си има работа с изцяло нова, неocenена информация.

И го беше страх.

Бонър се чудеше каква ли е причината. Кой бе източникът на този страх? Майорът знаеше, че не е единственият, който изнася информация от Тауърз. Знаеше за още двама. Единият бе чернокоса стенографистка, шеф на машинописния отдел на Тривейн. Беше видял снимката ѝ и резюме на бюрото на Купър с няколко разплащателни квитанции, прикрепени отдолу. Стандартна процедура.

Вторият бе един рус мъж, към края на двадесетте, доктор по философия от Корнуел, когото, ако правилно си спомняше, Тривейн бе наел по настояване на някакъв стар приятел. Късно една вечер Бонър тъкмо си тръгваше, когато русият мъж влезе през товарния вход. Асансьорите на задния вход винаги се използват от информаторите според разписанието. Погледна нагоре, лампите в офиса на генерал Купър все още бяха светнати.

Купър бе прекалено разтревожен, за да се държи уклончиво или поне хитро. Тъй че Бонър получи своите заповеди. Каквото и да кажеше Тривейн, каквото и да кажеше някой от двамата пътуващи с него помощници, без значение колко незначително изглежда — да го попие в паметта си и да го докладва по директния телефон на Купър.

Да се опита да разбере същността на всеки разговор свързан с Дженеси Индъстриз. Да използва толкова пари, от колкото има нужда, да обещава какъвто иска имунитет, само да разкрива фактите.

Всякакви факти.

Трябваше ли да търси нещо определено...

Всичко!

Бонър ядосано си призна, че се е заразил от треската на генерала. Не обичаше да се пали от гнева — или паниката — на някой друг, но точно така се случи. Тривейн нямаше право да бърка в Дженеси. Най-малкото не до такава степен, която да предизвиква у Купър тази необичайна тревога. По свой начин Дженеси Индъстриз бе необходима част от националната отбрана.

Бойците, ракетите по-добри от всички от техния клас във въздуха; четиринадесет различни видове хеликоптери — от масивни комбинации на преносвачи на войски, товари, оръжия до бързите, мълчаливи „змии“, които служеха като предпазен обръч на мъже като него в неголеми области в джунглата; въоръжение, развито в дузина лаборатории на Дженеси, което представляваше стотици различни видове оръжия, предпазващи хиляди квадратни футове човешка плът от едрокалибрени снаряди и напалм; дори артилерия — Дженеси контролираше голям брой от заводите за артилерия, и да благодарим на Бога, че го правеха — най-съвършеното, най-разрушителното оръжие на земята.

Ударна сила! Мощ!

Да върви по дяволите! Не можеха ли да го разберат!

Не бе въпрос само на пари! Беше въпрос на защита!

Тяхната защита!

Какво, по дяволите, знаеха бобрите?

Какво, по дяволите, знаеше Тривейн?

19.

Джеймс Годдард излезе на поляната зад къщата си. Залязващото слънце къпеше хълмовете на Лос Алтос в мъгливи жълти и оранжеви багри. Както винаги, гледката оказваше успокоително въздействие върху Годдард. Преди дванадесет години бе купил къщата в Лос Алтос. Беше твърде скъпа, но той бе достигнал онази точка в Дженеси, която за в бъдеще или щеше да му позволи да поддържа такава къща, или изобщо нямаше да има бъдеще.

Всъщност, рискът не се оказа чак толкова голям. Преди дванадесет години бе започнал бързият му възход в Дженеси Индъстриз.

Офисът му се местеше към горните етажи на небостъргача^[1]. Стана президент на отделението в Сан Франциско.

Но понякога напрежението се оказваше твърде голямо.

Сега беше такъв момент.

Този следобед разговорът с Тривейн бе съсипал нервите му. Беше ги съсипал, защото първоначално целите бяха изцяло неясни. Малко от това, малко от онова. Чести кимвания с глави, размяна на загадъчни погледи, придружени от кимвания или от празно втрещване. Бележки, водени на пръв поглед в най-неподходящи моменти; невинни въпроси, задавани от невинните асистенти на Тривейн. Единият — евреин, това бе очевидно. Другият — твърде млад, това бе обидно.

Целият разговор бе несвързан, без никакъв дневен ред. Като главен говорител на Дженеси, Годдард се бе опитал да въведе някакъв ред, някакъв план, по който да се задават въпросите. Той бе почтително париран от Тривейн; председателят на подкомисията неубедително играеше ролята на патриархален чичо — всички въпроси щяха да бъдат зададени. Трябваше да се определят главните области на отговорност.

Главните области на отговорност.

Изразът бе проникнал в мозъка на Годдард като електрически удар.

Но той просто кимна с глава в отговор на кимванията и усмивките на противниците си.

Ритуален танц на измамата, реши той.

Когато срещата свърши, някъде около три и половина, и той се завърна в офиса си, веднага се оплака на секретарката си от ужасно главоболие. Трябваше да излезе, да направи обиколка с колата, да помисли върху всяко едно нещо, което бе казано през последните два часа и половина. Защото, въпреки мъглявия подход, много неща бяха казани. Въпросът бе, че не бяха споменати цифри. Можеше да изречитира данни от редица отделения с години назад. Можеше да вземе шепя несвързани числа и да направи предсказания, които, с отклонение от четири процента, се оказваха верни. Той изненадваше т.нар. икономисти — академични теоретици, обикновено евреи — с бързината и точността на маркетинговия анализ и статистиката на безработицата.

Дори и сенаторът Армбрасър от Калифорния го бе викал за съвет миналата година.

Беше отказал хонорар; в крайна сметка Армбрасър бе влиятелен човек. Обаче прие подарък от един от приятелите на сенатора. Десетгодишен безплатен билет за авиокомпанията Пасифик Еървейс.

Жена му харесваше Хаваите, въпреки че непрекъснато се опитваше да я убеди, че котешкото месо не е част от кухнята им.

Излезе от офиса и кара в продължение на около петдесет мили. По пътя покрай океана, към Рейвънууд, която прекоси в посока Феър Оакс.

Какво преследваше Тривейн?

Когато и да се опиташе да обясни специфично надхвърляне на бюджета или недооценен разход — не бяха ли тези обяснения цел на подкомисията? — бе възпиран от подобни обяснения. Вместо това, дискутираха се само общи неща.

Абстракции и персонал на средно равнище.

Каква, за бога, можеше да бъде целта на този разговор?

И докато приближаваше възвишението, което водеше към къщата му с успокояващата гледка върху миниатюрния му алпинеум, Джордж Годдард — настоящ счетоводител, изпълнителен директор на отдел в Дженеси Индъстриз — видя със застрашителна яснота целта на Тривейн.

Имена.

Само имена.

Това обясняваше набързо водените бележки в на пръв поглед най-неподходящи моменти, безобидните въпроси на безобидните асистенти.

Имена.

Това търсеха.

Неговият персонал бе постоянно отбелязан в документите. Този главен инженер, онзи консултант-дизайнер, този водещ преговорите работник, този статистически наблюдател. Винаги прикрит и притиснат между безобидни факти.

Не бяха цифри! Не бяха числа!

Само хора!

Анонимни личности.

Точно това търсеше Тривейн.

И Марио де Спаданте бе казал, че много хора ще увиснат на въжето.

Хора.

Анонимни личности.

Беше ли един от тях?

Джеймс Годдард наблюдаваше как един ястреб се стрелна рязко надолу и също така бързо се издигна иззад дърветата и се остави на въздушното течение, реейки се из небето, без плячка в човката си.

— Джими!... Джимиии!

Гласът на жена му — която викаше с цяло гърло, но някак носово — винаги му оказваше едно и също въздействие, независимо дали викаше през прозореца или говореше на масата по време на вечеря.

Раздразнение.

— Наистина, Джим, ако смяташ да говориш по телефона, за Бога, остави го отвън. Аз говоря по моята линия.

— Кой се обажда?

— Някой на име де Спад... Де Спадети, или нещо от сорта; някакъв си италианец. Чака.

Джеймс Годдард хвърли последен поглед към скъпоценната гледка и се запъти към къщата.

Поне едно нещо бе ясно. Щеше да даде на Марио де Спаданте най-доброто, на което „счетоводителят“ беше способен. Щеше да му

каже точка по точка областите, интересуващи Тривейн; никой не можеше да вини един „счетоводител“ за това.

Но Марио де Спаданте нямаше да узнае за изводите на „счетоводител“.

Този „счетоводител“ не бе за обесване.

Пол Бонър влезе през вратата на подземното кафе. Беше като стотици други подземни кафета с пропуски в Сан Франциско. Силният, набиващ се в ушите звук от малките тонколони дразнеше сетивата му — и гледката на кълчещите се танцьорки с голи гърди не го съблазняваше.

Мястото беше вертеп.

Той се зачуди, какъв ли щеше да бъде ефектът, ако бе облякъл униформата си. Както си беше, той не се чувствуваше на място, облечен със спортно яке и маратонки. Той бързо развърза вратовръзката с индийски орнаменти и я пъкна в джоба си.

В помещението се носеше миризма на наркотици, по-силни от „тревата“.

Направи всичко възможно да се задържи на едно място, постоянно притискан от брадати пияници и полуголи сервитьорки, много от които хвърляха тайни погледи към гладко обръснатото му лице и късата прическа.

Тогава разбра, че го е видял. Стоеше на около осем фута със снобски цветни „Ливайс“ и сандали, ризата му бе вариация на тема зимно бельо. Но имаше нещо нередно в косата, помисли си Бонър. Беше гъста и дълга до раменете, но имаше нещо — някаква чистота, блясък; изведнъж го разбра. Косата на мъжа бе перука. Много добра перука, но изглеждаше не на място, не си пасваше с цялостния му вид.

Без да се натрапва, Бонър вдигна пакета „Голоаз“ и чашата си за поздрав.

Мъжът се приближи, застана до Пол, наведе се близо до ухото му и през шума каза:

— Хубаво място, нали?

— Шокиращо е. Но ти изглеждаш така, сякаш е точно за теб. Сигурен ли си, че си човекът, когото търся? Никакви посредници, предупредил съм те.

— Това са цивилните ми дрехи, майоре.

— Много подходящи. Сега да изчезваме оттук.

— О, не, човече! Оставаме. Тук ще говорим.

— Това е невъзможно. Защо?

— Защото знам какво става с подслушвателните устройства при такива вибрации.

— Никакви записи, никакви микрофони. Хайде, бъди разумен. Няма необходимост от такива неща. Господи ще се сваря.

Одърпаният сноб със сресаната коса внимателно погледна Бонър.

— Има смисъл, човече. Не бях мислил за това по такъв начин. Наистина има смисъл!... Парите, моля.

Бонър прибра Голоаза в джоба на ризата и извади портфейла си. Отброи три стодоларови банкноти и ги подаде на мъжа.

— Ето.

— О, хайде, майоре! Защо не ми напишеш чек?

Какво?

— Викни бармана да ги развали.

— Няма да го направи.

— Опитай.

Бонър се обърна към бара и с изненада установи, че барманът е застанал до тях и ги гледа. Той се усмихна на майора и протегна ръка. Шестдесет секунди по-късно Бонър държеше друг асортимент банкноти — петачки, десетачки, двадесетачки. На стойност триста долара. Той ги даде на свързката.

— Добре. Хайде да изчезваме. Ще се разхождаме по улиците като каубои. Но ще се разхождаме там, където аз кажа, ясно ли е?

— Разбрано.

Двамата мъже тръгнаха на юг по О'Лиъри Лейн, като бавно си пробиваха път сред остатъците от шайките от Хийт — Ашбъри. Търговците по тротоара и на пътя шумно прославяха схващанията на бандите за ненамеса в икономиката. На О'Лиъри Лейн се правеха големи печалби.

— Предполагам, не си ми написал нищо.

— Разбира се, че не. Но няма какво да те спре да си водиш бележки. Аз помня всичко.

— Срещата продължи почти три часа.

— Не съм станал главен счетоводител на Дженеси поради лоша памет, майоре. — Дългокосият посочи наляво, към един проход.

— Да тръгнем натам.

Те се облегнаха на една тухлена стена, облепена с полупорнографски плакати, повечето от които бяха скъсани, всички надраскани; светлината на лампите по О'Лиъри Лейн едва осветяваше лицата им. Бонър успя да подмами свръзката си да застане точно срещу светлината. По време на разпити Пол Бонър винаги наблюдаваше лицето на човека — независимо дали на бойното поле, или в Сан Франциско.

— Откъде искаш да започнем, човече?

— Забрави за чая и сладките. Почни от главните неща: после ще стигнем и до подробностите.

— Добре. По низходящ ред... Преминаването на границата от Ф-90 — по-точно преустройството на дизайна на металите за перки, породени от нововъведенията, необходими в лабораториите в Хюстън. Първоначално бяха резултат от паниката в Ролс-Ройс, ако си спомняш.

— И какво?

— Какво имаш предвид под и какво? Тези нововъведения бяха на стойност сто и пет милиона; ето какво.

— Това не е тайна.

— Не казах, че е. Но тълпата на Тривейн искаше да знае датите. Дали няма някакво изоставане във времето, за което не те помислили... Но това не е моя работа. Аз осигурявам данни, вие ги оценявате.

— Продължавай. — Бонър извади бележник със спирала и започна да пише.

— Нататък. Долу на юг, Пасадена... Заводите изостават осем месеца със съоръженията и матриците за броните на големите хеликоптери. Лоша работа, човече. Толкова са скапани, че никога не ще усетят озона. Трудови проблеми, оплаквания за замърсяване, промяна на проектите, заменяемост на основните метали; Армбрасър ще трябва да се справи с тези заводи и после дълго да се разхожда с противогаз.

— Какво каза Тривейн по въпроса?

— Смешно. Прояви съчувствие. Признати грешки, грижа за околната среда, такива неща. Не задаваше много въпроси за парите; изглеждаше по-заинтересован от тези, които имат проблеми... Нататък. Точно тук, в любимия ти Нортуест-Пак. Линиите нагоре от

Сиагъл. Както знаеш, в момента нещата се разнообразяват; Дженеси превзе компаниите Белстар и хвърли огромни пари за да ги пусне в действие. Дотук, един голям чифт змийски очи.

— Това са ракетни заводи, нали?

— Ракети, задвижващо гориво, ракетни площадки, писти за излитане...

— Те са необходими. Трябва да продължават да функционират...

Бонър се усети.

— Не ме нагърбвай с оценки, човече. Спомняш ли си?

— Знам, не е твоя работа... И какво?

— Те се губещ лидер, имам предвид лидер на загубите, Чарли. Поради много основателна причина, която Тривейн подозира. Дженеси не може да купува сама от себе си.

— Това бе отхвърлено от съда.

— Мой ред е да оценявам — дългокосият счетоводител с перука се засмя. — Искът бе отхвърлен от съда. Защото неколцина други хора правеха оценките... Тривейн иска повече информация за Белстар. Само че, както при Пасадена и Хюстън, той отново проучва някакви собствени файлове. Всъщност, не му обръщам особено внимание, те няма да му дадат нищо. Грешен ход от негова страна. Няма да му светне зелено.

Бонър записа нещо в бележника си.

— Тривейн получи ли някакви други подробности?

— Не, човече. Не можа. Вашият господин Тривейн е или много тъп, или много предпазлив.

Един пияница се подпря на стената в другия край на късия проход. Очевидно беше турист; беше облечен със сако, спортни панталони и вратовръзка, с униформата на Американския Легион. Той се опря на стената, откопча панталоните си и се приготви да уринира. Счетоводителят се обърна към Бонър.

— Хайде, да се махаме оттук. Районът отива по дяволите. И ако този е опашка, майоре, ще призная, че имате въображение.

— Може да не ми повярваш, човече, но мразя тези професионални герои.

— Вярвам ти, човече. Приличаш на човек, мразещ доброто... Знам едно местенце с махагон на няколко преки западно от тук. Ще завършим разговора си там.

— Ще завършим! Ние още не сме започнали. По моите сметки имаш да заработиш още двеста и деветдесет долара... Човече!

— Ще го уредим, войнико.

След час и десет минути, Бонър почти изцяло бе изписал малкия си бележник. Беше получил стойността на тристата си долара, поне във вид на спомени на счетоводителя. Мъжът беше способен да възпроизведе точни фрази, отделни думи.

Но това, което значеха, бе работа на някой друг. Изводът, който можеше да направи Бонър от тази информация, бе, че Тривейн и Компанията са обсъдили много неща, но не са ровили надълбоко. Но отново това можеше да е погрешен извод от негова страна.

— Това е почти всичко, — каза изпълнителният директор на Дженеси изпод дългата си фалшива коса. — Надявам се, че ще получиш чифт „птици“^[2], в случай, че наистина си войник, а не някой идиот.

— А ако съм последното?

— В такъв случай се надявам да докопаш Джи Ай Си.

— Имам качествата на мелез-чистач. Аз съм си аз.

— Сигурно е хубаво да се живее така.

— Много е удобно... И трябва да благодаря на вас, момчета, за този комфорт.

— Какво!

— О, да, човече! Преди няколко години аз наистина се обличах така. Имам предвид, че го мислех. Протести, мирни демонстрации, походи за пресъхналият Ганг, всеки човек ми беше брат — черният, белият и жълтият; смятах да променя света... Тогава вие ме изпратихте в Нам^[3]. Лоша гледка, човече. Половината ми стомах бе отнесен. И за какво? Фанатичните, пластични хора с квадратни челюсти?

— Мисля, че този опит би трябвало да поднови енергията ти за промяната на света.

— Може би нечия друга, не моята. Загубих твърде много месо в центъра на тялото си; платил съм дълговете си. Светците са инвалиди, а Исус Христос не е суперзвезда. Всичко това е лошо. Искам си моето.

Бонър стана от малката, мръсна маса в бара.

— Ще предам думите ти. Може да те направят президент на Дженеси Индъстриз.

— Не е невъзможно... И, войниче, мисля това, което казвам. Искам си моето. Ако Тривейн е на пазара, ще го оставя да наддава; искам да го знаеш.

— Може да е опасно за теб. Може да ми се наложи да отнеса другата половина от стомаха ти. Не бих се замислил два пъти за това.

— Сигурен съм, че не би... Но аз съм честен за тези неща. Първо ще се обадя на теб и ще ти предоставя шанс да платиш цената...

Бонър погледна загадъчната усмивка на счетоводителя и донякъде ненормалния израз на лицето му. Майорът се замисли дали вечерта не е била грешка. Човекът на Дженеси си играеше с него по много нездравословен начин. Бонър се наведе напред, хванал с ръце ръбовете на масата и каза твърдо, но спокойно.

— Ако бях на твое място, щях да внимавам като ловя рибата на двата бряга на реката. Местното население може да стане много недружелюбно.

— Отпусни се, майоре. Искях да видя как се въртиш като пумпал... Не се поти. Харесвам това, което е останало от стомаха ми... Чао.

Пол рязко се изправи. Надяваше се никога да не му се налага да среща отново този тип. Той беше най-лошият тип информатор — и обикновено най-добрия в работата си: плъх-чистач, който препускаше из тунелите от мръсотия и не се страхуваше от слънчевите лъчи, само от сигурен провал. Единствената му цел беше да бъде самия себе си.

И той го беше признал.

— Чао.

[1] В Америка офисите на по-големите шефове са на по-високи етажи. ↑

[2] знаци върху пагоните. ↑

[3] Виетнам ↑

20.

Младият адвокат Сам Викарсън, никога не бе виждал Кея на рибарите. Беше глупаво, но си бе обещал. И сега имаше два часа на разположение, преди събранието в пет и половина в стаята на Тривейн. Председателят на подкомисията бе нарекъл двата часа бонификация.

Сам Викарсън бе предложил вместо това да им се присъдят Академични награди.

Таксито бе спряло пред бара, отрупан с кошници с водорасли и големи конопени мрежи, струпани отпред.

— Тук започва кеят, господине. Оттук направо на север, покрай водата. Искате ли да отидете на някое специално място? При Ди Маджо, например?

— Не, благодаря. Тук е добре.

Викарсън плати на шофьора и се измъкна от колата. Веднага усети тежката миризма на риба. Усмихна се на себе си, тръгвайки надолу по улицата с антикварни магазинчета и рибарските лодки, люлеещи се нагоре-надолу на кейовете, навсякъде мрежи.

Ще да се забавлява. Щеше да се забавлява в продължение на два часа.

Той се помота из няколко магазина и изпрати картички на няколко свои по-остроумни приятели — най-отвратителните картички, които успя да намери. Освен това купи и две гротескни фенерчета за Алън Мартин и Тривейн — дълги около три инча, с форма на акули: натиснеш ли гръбната перка, от устата им проблясваше светлина.

Разходи се до края на вълнолома, където лодките приличаха на лодки, или казано другояче, собствениците им си изкарваха прехраната от морето, а не от туристите. На връщане спираше на всяка крачка да погледа разтоварването на улова. Рибите примамваха погледа с разнообразието си, със странното преплитане на цветовете на фона на преобладаващото сиво, широко отворените си очи без клепачи, отдавна празни и безжизнени.

Викарсън погледна часовника си. Беше вече четири и петнадесет. За да стигне до Марк Хопкинз му трябваша двадесет минути с такси, а

искаше преди това да вземе и душ. Така че имаше още петнадесет минути да изпие едно питие в някое от крайбрежните заведения.

След като погледна за втори път часовника си и изправи глава, той видя двама мъже, стоящи на около петдесет крачки от него. Гледаха го, но бързо се извърнаха и започнаха да си говорят — прекалено бързо и изкуствено. Викарсън разбра как се беше случило: слънцето хвърляше отблясъци върху часовника му и той се беше обърнал да види колко е часът в собствената си сянка. Беше се обърнал изведнъж, а мъжете не го бяха очаквали. Викарсън се чудеше дали прекалената предпазливост на Тривейн не караше собственото му въображение да се преуморява.

Група момичета от скаутската организация, съвсем млади, придружени от по-възрастни водачи се струпаха в началото на вълнолома. Те се готвеха за решителен марш сред глъч от радостни викове и родителски наставления. Когато тръгнаха, туристите по вълнолома се отдръпнаха встрани, за да може да премине „смелото поделение 36 на момичешката скаутска организация в Оукланд“.

Викарсън се вряза в челото на групата, като на висок глас се извиняваше, докато си пробиваше път. Той достигна последните редици под критичните погледи на няколко възрастни водачки. Когато окончателно се измъкна от групата, беше изминал вече десетина ярда от началото на улицата. Качи се на десния тротоар и се вля в огромния човешки поток по крайбрежния булевард.

Две пресечки по на юг той видя претъпкано кафене, чийто рекламен надпис гласеше „Напитки в Залива“ и бързо влезе вътре. Барплотът беше с форма на подкова, отворената ѝ страна бе откъм входа, а иначе кафенето притежаваше същите странни контури като на цялата сграда, простираща се покрай водата.

Наистина, напитки в Залива.

Викарсън се настани в средата на подковата, така че да може да наблюдава северната част на дока и улицата. Поръча си рибарски пунш и докато му го приготвяха се чудеше дали ще види отново двамата мъже.

Видя ги и в същия момент към тях се присъедини трети човек. Едър, възпълен мъж около петдесетте.

Сам Викарсън за малко да изпусне захаросаната си чаша с рибарски пунш.

Беше виждал и преди този човек, нямаше начин да не го запомни, въпреки обстоятелствата на срещата, а може би и точно заради тях.

Предишният път, единственият път, когато го беше видял, беше на едно игрище за голф на три хиляди мили от Сан Франциско. В Чеве Чейс, Мериленд. Това беше човекът, който изви ръката на пияния конгресмен от Калифорния и го повали на земята.

Тривейн стоеше мълчаливо в хотелската стая и слушаше описанието на Викарсън. Младият адвокат току-що беше описал Марио де Спаданте. И ако беше прав, ако де Спаданте наистина беше в Сан Франциско, в аферата с Дженеси Индъстриз се налагаха някои корекции, които не беше предвидил.

Марио де Спаданте заслужаваше да бъде подробно описан. „Конструктивното момче от Ню Хейвън, което с упорит труд и благоволенieto на съдбата беше напреднало много“ несъмнено играеше някаква роля, а Тривейн не беше взел това под внимание.

— Аз не греша, мистър Тривейн. Това беше същият мъж. Всъщност кой е той?

— Може би ще ти отговоря след няколко телефонни обаждания.

— Не се шегувате, нали?

— Бих искал да е така... Ще се върнем на този проблем по-късно. Сега да поговорим за следобед — Тривейн се отлепи от прозореца и седна в един от фотьойлите, а Алън Мартин и Сам седнаха на кушетката зад малката масичка, с разпилените по нея листа. — Имаме време да навлезем в подробностите. Какво е твоето мнение, Алън? Как протече разговорът?

Счетоводителят на средна възраст се беше втренил в книгата. Той пощипа края на носа си, затвори очи и заговори:

— Годдард здравата се беше изплашил, но правеше всичко възможно да го скрие. — Мартин отвори очи. — Освен това беше объркан. През цялото време се опираше в масата с върха на пръстите си, толкова силно, че му изпъкваха вените. Ето, това са няколкото бележки, които направих — Мартин вдигна един бележник от масата. — Трудовата борса в Пасадена беше едно от нещата, които го объркаха най-напред. Мисля, че не очакваше този удар. Хич не остана доволен, когато Сам притисна хората му за името на посредника на AFL-CID.

— Как му беше името? — попита Тривейн.

— Маноло. Ърнест Маноло — отговори Викарсън, като гледаше надолу към книгата си по масичката. — От гледна точка на местните условия договорът не е чак толкова лош, но ако бъде издигнат до ниво национална политика, лесно може да бъде използван като изобличение.

— Дали е възможно?

— Това вече зависи от Маноло и неговите хора — отговори Викарсън.

— Искаш да кажеш, че AFL-CID ще даде толкова много власт на този... Маноло?

— Маноло не блести с големи способности, но бързо се издигна. И все пак не му се възлагат големи надежди.

— Продължавай, Ал — Тривейн извади от джоба си някакъв плик.

— Мисля, че пренебрежението ти към някои лоши оценки на Дженеси обърка Годдард. Той носеше делата на компанията Питсбърг Цилиндър, на една компания свързана с военната промишленост в Детройт, на фирма за производство на стомана — също в Детройт, на лабораториите в Хюстън, рекламната агенция на Грийн в Ню Йорк и бог знае още кого. Беше готов да ни затрупа с томове листа, оправдания... Все пак аз успях да открия мозъка на дизайнерското бюро в Хюстън. Никога преди това не сме чували името: Ралф Джеймисън. Годдард въобще не се е сетил: някакъв въшлив лаборант зад проекти за сто и пет милиона долара... А когато го попитахме за плановете им за Белстар, направо раздра масата с ноктите си. Това го разбирам — Дженеси имат антитръстови проблеми с Белстар.

— Като най-вещ в адвокатската професия сред тук присъстващите — с усмивка каза Сам Викарсън — считам, че ако решението за Белстар беше възложено на някой друг, а не на стария съдия Студебейкър, отдавна да беше оспорено.

— Сам, какво искаш да кажеш? Това съм го чувал и друг път.

— О, Господи, мистър Тривейн, питайте всеки юрисконсулт, който познава делата му. Договорът Дженеси — Белстар беше пълен с пропуски. Но случаят беше възложен на Джошуа Студебейкър. Старият Джош има малко опит в тези дела, но все пак опит. Като адвокат е можел да стигне твърде далеч, но е предпочел да си остане в

креслото в Сиатъл. Той е един тих, независим съдебен диамант. При това е черен, мистър Тривейн. Когато говорите за малки деца бити с камшик, за рахит, или за това как ровят земята да търсят картофи старият Джош ще ви разбере. Него правосъдието трудно може да го обори.

— Не мога да разбера — Алън Мартин бе учуден от новата информация. — Никога не съм чувал за него.

— Нито пък аз — каза Тривейн.

— Не съм изненадан. Студебейкър е твърде прилежен в усилията си да остава незабелязан. Никакви интервюта, никакви книги; само от време на време по някоя статия в суперакадемични правни журналы. Четиридесет години е прекарал в усложняване или опростяване на съдебни решения... Някои казват, че в последно време започнал да прави грешки, но можем да го разберем.

— Та казваш че е недосегаем? — попита Тривейн.

— По много причини. Той е гений, черен е и е малко ексцентричен. Ужасно схватлив е, особено що се отнася до съдебни абстракции. И е черен. Добре ли начертах картината?

— Черен е и се е справил — примирено каза Алън Мартин.

— И то по най-добрия начин.

— Вие пропускате един много важен момент — каза Тривейн.

— Защо се е заел с решението ли? — Сам Викарсън се наведе напред. — Казах ви, че репутацията му се гради върху съдебните абстракции. В началото използваше фразата „общочовешки стремеж“ за да балансира, а сега за да прикрие някои нередности в Дженеси Индъстриз. Оправда някои икономически връзки, пораждащи въпроси, убеждавайки в необходимостта от „съвместими подбуди“ в широкото финансиране.

— Какво означава това — попита Алън Мартин, а погледът му изразяваше пълно неразбиране. — Има ли нещо повече от онова, което можем да научим от вестниците?

— Никой не може да ти каже нищо със сигурност.

— Освен че цялата тази работа е далеч от законността — каза Тривейн.

— Извод? — Сам се облегна назад. — Старият Джош или използва всевъзможна съдебна акробатика, за да достигне до някаква съществена истина, забулена от човешки слабости, или има задни

мисли. Честно казано, не ми се вярва да е второто. Мисля че действа без „съвместими подбуди“, по собствените му думи. В края на краищата той е цяла съдебна енциклопедия. Всички знаем, че договорът е пълен с пропуски, а той е способен да ги запълни всичките.

— Значи толкова за Белстар? — Тривейн написа нещо на гърба на плика, който държиш. — Има ли нещо друго, Алън?

— Годдард беше ядосан, мигаше, хилеше се, обиждаше и едва не си счупи ноктите в дъската, когато повдигнах въпроса за Армбрасър. Явно сенаторът му е затворил кранчето и затова не знаеше накъде биете. Честно казано, и аз не знаех... Армбрасър винаги е бил трън в очите на големите корпорации, особено на Дженеси. Не успя да разбере въпроса ти дали Армбрасър е бил посъветван по отношение статистиката за трудовите места.

— Защото Армбрасър не е бил посъветван. Той съветваше.

— Все още нищо не разбирам.

— Либералният сенатор направи няколко доста нелиберални извода по време на последните избори.

— Не се шегуваш, нали? — очите на Викарсън бяха широко отворени.

— Бих искал да е шега, но не е — отговори Тривейн.

— Последното нещо, което съм отбелязал — оставям съдебните подробности на Сам — е явното им нежелание да ни дадат информация за самолетното лоби. Предварително бяха настроени така. Според техни изчисления, те държат самолетната индустрия. Но според собствената статистика на тази индустрия Дженеси притежават двадесет и седем процента от пазара, тези които ние знаем, и вероятно още дванадесет процента, които са укрити. Проклет да съм, ако Дженеси не са вложили минимум седем милиона в тази индустрия, въпреки че отказват да го признаят.

— Кой управлява агенцията Грийн в Ню Йорк?

— Арон Грийн — отговори Сам Викарсън — филантроп, покровител на изкуствата и издател на поезия, изцяло на негова сметка. И то на поезия от най-високо качество.

— Мой религиозен събрат — добави Алън Мартин. — Единственият, който идва от бирмингамското сдружение „Ауа крауд“, а не от Ню Бритън, Кънектикът, където американските евреи ядат

келбаса и бият през пръстите когато децата не слушат... Това е всичко, което съм записал.

Андрю Тривейн дискретно нанесе нова бележка на гърба на плика на Марк Хопкинз.

— Отлично си се справил, равине Мартин. Е, ще се запием ли, млади Сам?

— При цялата ми ерудиция? Интересен човек сте, господин председател.

— Оценяваме твоята ерудиция, нали така Алън? А също и вкуса ти към подаръците. — Тривейн взе фенерчето си от поставката на нощната лампа и натисна гръбната перка. Не светна. — Трябва да ми купиш батерия... И така, с какво възнамерява да ни занимае нашият учен съветник?

— С нещо не особено ценно, или казано другояче — с глупости. Не я обичам тази дума, но в случая е подходяща. — Викарсън стана от кушетката, отиде до телевизора и натисна горното копче.

— И все пак? — попита Тривейн.

— Терминът е но-волотор. Поне аз така съм го кръстил. — Викарсън се настани така, че да вижда едновременно и Мартин, и Тривейн. — Същият следобед при Годдард имаше адвокат, който не знаеше какъв е точно проблемът. Но-волотор, не можеше да разбере същността. Беше един вид свидетел, но не чаткаше нищо. Дяволско положение.

— Исусе Христе, пак ви повтарям — каза Мартин, — че нищо не разбирам.

— Оглупял чифутин — Викарсън хвърли празния пепелник към Мартин и той го хвана с лявата си ръка без особено усилие. — Той беше за параван. Просто ни наблюдаваше като предубеден съдия. От време на време се хващаше за някоя и друга фраза и молеше за доуточняване — не заради съдържанието, а за да се каже, че върши някаква работа. Разбирате ли? Ако евентуално сме го записали, записът да бъде юридически чист. И наистина, този следобед не беше казано нищо съмнително. — Викарсън се настани удобно в един фотьойл.

— Много добре, мистър Блекстоун. Но защо това ви смущава толкова? — Тривейн смени положението си, така че изцяло да бъде обърнат към младия Сам.

— Много просто, шефе. Никой не взема адвокат със себе си при такива обстоятелства, а още по-малко би го направил един юрисконсулт на корпорация. Освен ако не е изплашен от нещо извън учреждението си. Кажете нещо!... Човекът нищо не знае. Повярвайте ми, мистър Тривейн, на него му е по-неясно, отколкото на нас.

— Използваш приюмите на съдията Студебейкър. Сам. Абстракции — каза Тривейн.

— Не съвсем. Те са за по-отворени — Викарсън внезапно скочи от фотьойла и приближи до кушетката. Седна и взе няколко листа от масичката. — Направих няколко записки. Е, не толкова педантични като на Ал — все пак работих със зли хора — но някои неща ще свършат работа... Какво ще кажете за едно тайно споразумение?

Двамата слушатели се обърнаха един към друг, а след това погледнаха Викарсън.

— Мислех, че нищо от казаното този следобед не може да се използва в съда — каза Тривейн, като си запалваше цигарата.

— За какво става въпрос? — попита Мартин.

— Годдард се изпусна и каза, че той — имаше предвид Дженеси Индъстриз — не е бил уведомен за квотите по внос-износа на стомана преди датата, определена от Комисията по вноса, а именно преди март миналата година. Фактът, че Дженеси получи пратка от заводите Ташимито, натоварена в последния момент в Япония, се обясни с подходящите условия на пазара и с проникателна търговска политика. Нали така?

Тривейн кимна. Мартин си играеше с фенерчето.

— Е, и?

— През август Дженеси пушна облигации някъде за около сто милиона долара. Ние, адвокатите, отваряме очите си на четири при такива неща. От тях падат големи премии... Облигациите бяха закупени от една чикагска фирма — „Брандън и Смит“, много голяма и много аристократична. Но се пита — защо от Чикаго, при наличието на толкова много изпитани партньори от Ню Йорк.

— Хайде, Сам — каза Тривейн — изплюй камъчето.

— Това и правя. Преди две седмици Брандън и Смит си взеха нов, трети партньор. Някой си Ян Хамилтън, безупречен член на съда и...

Викарсън постигна своето. Андрю се наведе напред, все още с плика в ръката си.

— Ян Хамилтън участваше в Комисията по вноса.

— Комисията формално бе разпусната, след което докладът беше предаден в Белия дом. През февруари, преди девет месеца. Въпреки че никой не знаеше дали президентът ще приеме препоръките, петимата членове на комисията бяха задължени да не разпространяват сведения за дейността ѝ.

Тривейн се облегна назад и отново записа нещо плика.

— Добре, Сам... Това е вече нещо с което можем да се захванем. Друго има ли?

— Останаха само подробностите.

Тримата мъже продължиха да разговарят още четиридесет и пет минути. Тривейн не написа нищо повече върху плика на Марк Хопкинс. Докато разговаряха, от рум-сървиса на етажа им донесоха напитки и Анди приготви мартини.

— Карате ни да се терзаем, мистър Тривейн — каза Викарсън. — Какво измислихте?

Тривейн стана от фотьойла с плика в ръце, приближи до кушетката и го постави на масичката.

— Мисля, че открихме онова, за което се бяхме събрали.

Викарсън взе плика и го постави между себе си и Мартин. Те внимателно прочетоха изписаните имена:

Ърнест Маноло — Пасадена
Ралф Джеймисън — Хюстън
Джошуа Студебейкър — Сиатъл
Мичел Армбрасър — Д.С.^[1]
Арон Грийн — Ню Йорк
Ян Хамилтън — Чикаго

— Добре направено — каза Алън Мартин.

— Да. Всеки от тях има значение за операциите на Дженеси. Като започнем от Маноло — трудова борса; Джеймисън — проектантско бюро, производство; Студебейкър — съдебно решение с много неизвестни; Армбрасър — директна връзка със семената, има и други като него, но те не са така явно свързани с Дженеси в

Калифорния; Арон Грийн — разпределя голяма част от финансите на самолетната индустрия; Ян Хамилтън? Кой знае? Дразни ме, когато човек с достъп до президента стои близо до облигации за над сто милиона долара.

— Та, какво искаш да се направи? — Мартин взе плика от Сам.
— Можем да съберем информация за всеки от тях.

— Можем ли да го направим без да вдигаме много шум?

— Мисля че можем — каза Сам Викарсън.

— Ето какъв е планът — каза Анди с усмивка. — Първо, всеки от тези хора да бъде основно проучен, при това бързо. После, да се разговаря с Маноло, Джеймисън и Студебейкър. Разговорите съответно да засягат преговорите с Пасадена, дизайнерските решения в лабораториите в Хюстън и делото за Белстар в Сиатъл. Може нищо да не излезе, може това да са отделни, независими случаи, но не съм убеден, че е така. Мисля че ще стигнем до механизма, с който Дженеси задействат своите машинации. Дори тези неща да не са свързани помежду си, все ще научим нещо за подхода на Дженеси.

— А какво ще кажеш за останалите трима? Сенаторът, Грийн и Хамилтън? — попита Мартин.

— Ще продължим с тях след като разпитаем другите — отговори Тривейн. — Най-важното е да действваме бързо, за да не дадем възможност на някого да усети какво правим. Да използваме тактиката на Бонър — изненадваща, атака, тъй че на никой да не му стигне времето да измисли сполучливо обяснение. Започваме веселбата. Ще начертаем плана за посещението на различните обекти от Сан Франциско до Денвър. О'кей, това е същността на работата. Така че продължаваме. Само дете ще трябва за известно време да се отсъства от работните места.

— Отсъствие от работните места? Какво означава това? — Сам Викарсън изглеждаше объркан от бързите разпореждания на Андрю.

— Алан, от тебе искам да отидеш до Пасадена и да намериш Маноло. Имаш опит в статистиката за трудовите места. Преди години с тебе участвахме в едни преговори в Нова Англия. Намери Маноло и разбери как действа, но внимавай около него да няма от ония, грамадните „трудо­ви“ момчета. Какво прави, та е толкова тихо около него, защо борсата не се е развила като съюз? Маноло отдавна

трябваше да бъде коронясан и да се придвижи до главната квартира във Вашингтон, но и досега не се е издигнал.

— Кога трябва да тръгна?

— Утре сутринта. Ако Сам успее дотогава да издири необходимата част от биографията на Маноло.

Викарсън си записваше.

— Очаква ме дълга нощ, но ще се оправя.

— Ще се свържа с Майк Райън. Той е инженер по аеронавтика, работа сходна с тази на Джеймисън в Хюстън. Ще го помоля да стигне до лабораториите на Дженеси и да разбере как Джеймисън се оправя с конверсия, която струва сто и пет милиона. Що за човек представлява носителят на такава голяма отговорност?... Сам, ако ти остане време през нощта, потърси малко сведения и за този Джеймисън.

Викарсън сложи химикала си на масата.

— Човек с неговото положение в лабораториите би трябвало да има подробна биография.

— Определено — каза Мартин.

— Познавам един приятел от ФБР, лишен от илюзии. Заедно ходехме на училище. Ще ни помогне, и никой няма да узнае.

— Добре. А сега за тебе, Сам. Извади цялата информация, която намериш за решението „Белстар“, за решението на Студебейкър. Чети я, докато я научиш наизуст. След като Алън се върне, искам да отидеш в Сиатъл. Студебейкър ти го оставям на тебе.

— Удоволствието е изцяло мое — каза Викарсън. — Човекът е титан, но е възможно да е започнал да се изхабява.

— Да се надяваме, че е все още нормален — отговори Тривейн.

— Андрю... — Алън Мартин изглеждаше угрижен — ти каза, че всичко трябва да се свърши без фойерверки, никой да не разбере какво правим. Трудно ще стане. Как например ще обясниш отсъствието ни?

— Преди години Хенри Кисинджър го хвана диария, когато беше в Тайван. Но вместо да си седи в хотелската стая той отиде в Пекин.

— Добре — отговори Мартин. — Това добре. Но той е имал специален транспорт. Ако някой ни наблюдава, а ние много добре знаем че те ни наблюдават, самолетните резервации много лесно могат да бъдат проследени.

— Това е наистина важно — отвърна Тривейн, обръщайки се и към двамата. — И ние ще си имаме специален транспорт. Ще се обадя

на зет си, Дъг Пейс, в Ню Хейвън. Той ще уреди частни полети, а също и за Райън.

— Още ли поддържаш връзка с него? — попита Мартин. — Дъг може да има апоплексия, но с това ще се справи.

— Още не ми е простил, задето те отвлякох от него, да знаеш.

— Жена ми му носи пилешка супа в офиса. Опасява се, че няма да ме вземе обратно. — Мартин се усмихна, а Андрю се засмя.

— Мистър Тривейн? — Викарсън се беше вторачил в бележките си.

— Да?

— Виждам един проблем.

— Само един? — попита Мартин. — Успокоих се.

— Мисля, че е голям. Откъде можем да сме сигурни, че тези приятелчета — Маноло, Джеймисън и Студебейкър — още щом ни видят няма да ударят тревога и да уведомят управата на Дженеси.

— Това наистина е проблем. Единственото му разрешение виждам в конкретните заплахи. Разговорът с всеки ще започваме с това, че той е малка частица от голям, ама много голям концерн. Всичко трябва да е доверително, да се наруши доверието означава подвеждане под отговорност. Тъй като е замесена отбраната, можем да използваме Националната сигурност.

— Секция три-пет-осем! — Викарсън беше доволен от себе си. — Запомних го от Бонър при едно обсъждане.

— Ще опитаме... И така, вие двамата имате достатъчно работа, а аз трябва да се обадя на няколко места. Пол с нас ли ще вечеря?

— Страхува се да не бъде подведен под отговорност за подкупване на кльощави фигури — със смях каза Мартин.

— Благодаря, отче Бен Търпин.

— Да приключваме тогава. — Тривейн се наведе за плика. — В други ден сме в Бойс, Айдахо, където ИТТ имат филиал. Опитай се да се свържеш и ела там при нас, Алън. Ще ти кажа номера на твоята стая след като говоря с Дъг. Ти, Сам, от Бойс ще потеглиш към Сиатъл.

— Присъедини се към подкомисия и опознай света — каза Сам, допивайки мартинито си.

Тривейн се облегна на възглавницата и качи крака на леглото. Беше свършил с телефонните разговори. Липсвал на Филис. Докато го

нямало е била върнала в Бърнигът. Нищо особено не се е случвало. Пам и Стив ходели на училище. Пам спечелила някаква награда по химия този семестър — откъде ли се е взел този талант в нея? Семейство Суонсън щели да им гостуват на следващия ден. Били все още разстроени от историята с хероина. Офицерът от полицията Фоулър вече не ги навестявал.

Зет му щял да уреди полетите. Щял да ги запише на свое име и първото кацане вероятно щяло да бъде на едно частно летище близо до Редууд Сити, а не на международното летище в Сан Франциско. Ще се обади по-късно. По-нататък зет му дискретно, но обстойно щял да претърси територията между Хартфорд и Ню Хейвън, за да разбере местонахождението на Марио де Спаданте. Нямало да бъде трудно.

Тривейн беше намерил Майкъл Райън в неговия офис при Потомак Тауърз. Райън му беше оправил настроението, като каза че познава Ралф Джеймисън, и то доста добре. И двамата били извикани като специалисти за един модел на SST в Локхийд преди време.

„Той е лудо копеле, Анди. Но не могат да намерят по-добър в металургията. Той е просто гениален. При това е и истински мъж. Ще го изцедея“.

След това Райън щял да бъде извикан от Дъг Пейс в Ню Хейвън; разбирал необходимостта от секретност и смятал че ще се справи и с Джеймисън по този въпрос. Щял да направи всичко възможно да довърши тази работа и да се срещне с тях в Бойс. Ако не успеел, щели да се срещнат в Денвър — следващата отправна точка.

Последният телефонен разговор беше с Вашингтон, с Робърт Уебстър в Белия дом, по вътрешна линия. Беше помолил Робърт да научи всичко което може за Марио де Спаданте и Робърт се беше съгласил.

Тривейн погледна плика в ръката си. Беше се измачкал от постоянно сгъване и разгъване. Но написаното още беше четливо.

Ърнест Маноло — Пасадена
Ралф Джеймисън — Хюстън
Джошуа Студебейкър — Сиатъл
Мичел Армбрасър — Д.С.^[2]
Арон Грийн — Ню Йорк
Ян Хамилтън — Чикаго

Това беше маршрутът. Шестима мъже, които можеха да му помогнат да разбере могъществото на Дженеси Индъстриз.

[1] DC — Distriet of Columbia — щат, в който е разположен Вашингтон ↑

[2] DC — Distriet of Columbia — щат, в който е разположен Вашингтон ↑

21.

Сам Викарсън прекоси малката чакалня на летището Ада Каунти, на десет мили от Бойс. Беше пристигнал от Такома с реактивен самолет на Пейс; в Такома беше си взел кола под наем и беше шофирал до Сиатъл, за да се срещне със съдията Джошуа Студебейкър.

Самата среща щеше да помни до края на живота си. Можеше да я опише на Тривейн при условие че на разговора няма да присъства трети човек. Нито Алън Мартин, нито Майк Райън. Беше прекалено ужасен и прекалено дискретен, за да бъде чут от друг чифт уши, освен тези на Тривейн.

Викарсън знаеше, че Майк е пристигнал в Хюстън преди няколко часа. Алън се беше върнал от разговора с Маноло преди два дена.

Трябваше да се срещнат в стаята на Тривейн в хотела и да обсъдят нещата.

Сам трябваше да намери Тривейн преди срещата. Тривейн знаеше как да постъпи.

Викарсън се чувстваше изморен, отпаднал и депресиран. Мислеше да спре за малко на бара и да глътне нещо. Знаеше, че няма да го направи. Щеше да се напие, а това нямаше да е добре за никого. Особено за съдията Джошуа Студебейкър.

Алън Мартин зяпаше навън през прозореца на колата. Беше сам. Андрю напусна срещата с представители на филиала на ИТТ без никакви обяснения. Преди това Сам бе позвънил на летището. Нещо се беше случило.

Табелата на аутобана гласеше: „Бойс, Айдахо, Щат Капитал; население 73 000, сърцето на басейна Колумбия“.

Беше му трудно да мисли за Бойс и за всички тези конференции, които провеждаха.

Не можеше да забрави и Пасадена с дребничкия, но зъл човек на име Ърнест Маноло. Невероятно зъл човек. Андрю не искаше да обсъжда Маноло преди да са се събрали всичко.

Маноло не излезе чак такава важна клечка — Андрю беше прав: Маноло се оказа един елемент, единична спица от огромно колело.

Ърнест Маноло, посредникът на AFL-CIO за цялата област на Южна Калифорния притежаваше значително състояние. Колко ли други като него имаше в страната?

Майкъл Райън седеше в едно сепаре в кафенето на хотела и се ядосваше на себе си. Трябваше да бъде по-предпазлив, да наеме стая в хотела и да чака там докато Тривейн го повика. Проклятие! Първият човек, когото срещна в кафенето, беше Пол Бонър.

Естествено, Бонър беше изненадан. И когато той, Райън, не можа да му даде нормално обяснение, изненадата на Бонър с превърна в нещо друго. Проклятие!

Разсеяността му се дължеше на срещата със стария приятел Ралф Джеймисън. Глупав, луд, вироглав Джеймисън! Фалшифицирал проекти, за да осигури на Дженеси Индъстриз то и пет милиона от фондовете на отбраната.

Как е могъл да го направи?

Да се продаде на Дженеси Индъстриз. Джеймисън, с неговите три съпруги, четири деца и прелюбодеяния извадени сякаш от порнографски филм пето качество.

Дженеси се грижела за него. Джеймисън му каза, че това било стандартна операция. „Мама Джен“ се грижела за неговия талант.

Банкови сметки в Цюрих!

Луд!

Вече три дни откак Тривейн и неговата подкомисия бяха напуснали Сан Франциско, но Джеймс Годдард не можеше да избие мисълта за тях от главата си. Нещо лошо се беше случило. Последните две срещи бяха просто един голям хаос.

Без счетоводителя? Той не присъстваше. Не можеше да си обясни отсъствието му. Алън Мартин е професионалист, както и той Годдард е професионалист.

След последната конференция Годдард бе решил да прояви любопитството си и много лесно го направи. Обади се по телефона в хотела. Алън Мартин се беше отписал още преди два дена.

Защо Тривейн беше излъгал? Защо другият помощник, Сам, беше излъгал? Къде беше заминал Мартин?

Дали не беше отишъл да търси нови данни, необходими за разговорите? Данни около информацията, разкрита от него — Джеймс Годдард, президент на филиала на Дженеси Индъстриз в Сан Франциско? Какви данни? Как може да разбере без другите да се усъмнят?

Това беше важно. Марио де Спаданте казваше, че някои могат да загазят, а други, предимно от периферията, могат да останат незасегнати. За себе си Годдард знаеше, че е жизнено необходим. Той е основната фигура. Осигурява данните, създава проектите, въз основа на които се вземат решения. Не беше сигурен кой точно взема тези решения, знаеше само че без него те не биха били взети.

Той беше крайгълният камък.

Но също така разбираше, че въпреки вниманието и респекта, с които привидно го обграждаха, съществуваше и известна доза презрение. Презрение към човек, който може само да предлага, но не и да разполага.

Просто счетоводител.

Но този счетоводител няма да загази.

Докато махаше за такси и докато то спираше близо до тротоара, Годдард беше вече решил. Щеше да се върне в офиса и да премести строго секретните книжа. Щеше да ги постави на дъното на куфарчето си и да ги отнесе в къщи.

Данни. Неговите данни. Данните на Дженеси. Без имена.

Знаеше как да се справя с данни.

Човек трябва да се грижи за сигурността си.

Андрю Тривейн слезе от таксито и прекоси фоайето на хотела. Беше обещал на Викарсън че ще се срещнат в неговата стая. Но преди това трябваше да говори с Бонър. Каквото и да са научили и Сам, и Алан, и Майк Райън, той трябваше да отлети същата вечер със самолета на Пейс за Вашингтон. И в зависимост от това какво са научили неговите помощници за Маноло, Джеймисън и Студебейкър, след Вашингтон можеше да отиде до Ню Йорк и Чикаго.

Мичел Армбрасър, Арон Грийн, Ян Хамилтън. Във всеки случай крайно време беше да се срещне с Пол Бонър.

Бонър го чакаше в предверието за коктейли. Срещата щеше да бъде кратка.

Тривейн беше раздвоен. Знаеше, че трябва да довърши започнато с Пол Бонър.

Беше активно, преднамерено ангажиран в същата манипулация каквато трябваше да изобличи — измама в изчисленията, единствената разлика беше в липсата на финансова печалба, което за момента му беше основното оправдание. Но имаше и други „печалби“, не по-малки по значение. Андрю нямаше нужда от пари... Усърдието, което другите влагаха в печеленето на пари, той използваше за да се сдобие с нещо друго.

Не можеше да се бори повече с това. Решението вече беше взето.

Трябваше да възстанови — заради достоверността — един от най-мрачните периоди в живота си. Това щеше да му осигури гъвкавост.

Преди шест години Филис бе постъпила в болница за изследване. Това беше преди томографията: някакви бучки се бяха появили в гърдите ѝ. Тогава трудно се контролираше, но се стараше външно да изглежда спокоен, защото разбираше, че децата подозират нещо много по-страшно от онова, което им бяха казали.

Сега, шест години по-късно, тази ситуация трябваше добре да бъде разиграна пред Пол Бонър. Неспецифична симптоматика, изпълнена със съмнение и несигурност. И една молба: ако е възможно Пол да го замести на бъдещите разговори на подкомисията с двете договорни страни — Дженерал Мотърс и Локхийд. Разговорите щяха да се състоят в Денвър през следващите няколко дена. Мнението на Бонър е необходимо за тежест: Сам Викарсън е прекалено млад, а Алън Мартин не притежава необходимия авторитет. Помощниците му ще го въведат в нещата. Всичко това е за да може той, Андрю Тривейн, да се прибере в къщи, при жена си. Филис постъпва в частна болница в петък. Никой, освен Сам и Мартин, не знае за изследвания. Всички други смятат, че това е обикновен преглед. Така или иначе в понеделник Тривейн ще бъде отново на линия.

Когато привършиха с напитките, на Анди му беше трудно да погледне Пол Бонър. Майорът беше истински загрижен за него и се съгласи да направи всичко, за да може максимално да го облекчи.

„О, Господи — помисли си Тривейн — този човек ми е враг. Само да не виждам очите му. Те са изплашени заради мен“.

Пол Бонър бавно крачеше по коридора на хотела. Отключи вратата си, влезе и я затвори с такъв замах, че двете картини на стената (лоши репродукции — явно управата на хотела нямаше добър вкус) за залюляха. Прекоси стаята, стигна до бюрото, на което имаше бутилка бърбън, и си наля. После си наля още и го изпи на един дъх.

Беше напълно възможно да си остане в стаята, да поръча нова бутилка, да се напие и да забрави грижите. Ще приключи и бъркотията. Но на другия ден ще бъде махмурлия за срещата с Алън Мартин и Сам Викарсън, на която ще му предоставят информация за разговорите в Денвър. Проклятие!

Бобрите бяха толкова непохватни. И главният бобър играеше мръсна игра, много мръсна игра. Не беше предполагал, че Тривейн ще извърши такава мръсотия. Можеш да принудиш жена си да стреля, да ръководи банда, да взема наркотик, да й навлечеш неприятности, но да я използваш по такъв начин преминаваше всякаква граница. В това нямаше нищо достойно, нищо мъжко.

С чашата в ръка Бонър седна на леглото и се протегна за телефона. Даде на администратора домашния номер на бригадния генерал Лестър Купър във Вашингтон.

По-малко от минута му беше необходимо за да се сдобие с основната информация.

— ... Предлогът е жена му. Каза, че ще отлети на изток да я види. Предполага се, че ще постъпи, цитирам „в частна болница“ с диагноза рак. Това е лъжа.

— Сигурен ли си?

— Проклет да съм ако лъжа! — отговори Бонър и изля останалия бърбън в гърлото си.

— Защо? Прекалено е нескопосано за измислица.

— Защото си има продължение — Бонър усещаше, че говори прекалено рязко с шефа си, но не можеше да се овладее. Тривейн го беше ядосал много. — Алън Мартин изчезна за ден и половина; Викарсън — за два. Не дадоха никаква информация. „По работа на подкомисията“. А днес следобед на кого мислиш че попадам? Тук, в Бойс. На Майк Райън. Става нещо, господин генерал, нещо което вони.

Генералът направи пауза преди да заговори. Страхът му се усещаше и по телефона.

— Не можем да си позволяваме грешки, Бонър.

— Боже Господин, господин генерал, аз съм опитен човек. Разпитах най-добрите им хора. Тривейн се учи, но все още — съжалявам че го казвам — е лош лъжец. Не смее да ме погледне в очите.

— Трябва да разберем къде са били другите трима. Ще проверим самолетните полети. Трябва да разберем.

— Позволете ми аз да свърша това, господин генерал — Бонър не искаше аматьори от Пентагона да се появяват на сцената. — До тук има само няколко полета. Ще разбера къде са ходили.

— Обади ми се веднага след като научиш нещо. Важно е, майоре. Междувременно ще осигуря наблюдение над жена му, за да сме сигурни, ако той се появи.

— Само ще си загубите времето, сър. Тя е послушно момиче. А и околните ще гарантират, че отива на преглед. Въпреки че не е изпечен лъжец, Тривейн се грижи добре за тези неща. Занаятът не му е познат, но той е усърден.

22.

Сам Викарсън се облегна на бюрото, а Тривейн се разположи в един фотьойл.

— И тъй, съветнико — каза Андрю, поглеждайки нагоре — защото е необходима тази частна среща? Какво се е случило?

— Преди четиридесет години Джошуа Студебейкър направил грешка. Сега го принуждават да плаща за нея. Ако тя бъде разкрита, съдебните решения, които е вземал в продължение на тридесет години ще бъдат подложени на съмнение.

Тривейн тихичко подсвирна.

— Какво е направил? Да не би да е застрелял Линкълн?

— По-лошо. Бил е комунист. Е, не от най-радикалните, но истински, организиран, с членска книжка, инструктиран от Кремъл марксист. Първият член щатски адвокат на запад от Скалистите планини е прекарал пет години в слабо осветени стаи, подготвяйки дела срещу свои практикуващи колеги, които са позволявали да бъдат манипулирани.

— Срещу свои практикуващи колеги?

— Бил е лишен заради това от адвокатски права в Мисури. Успял да спечели едно дело във Върховния щатски съд и след това бил гледан с лошо око. Преминал в нелегалност, отишъл в Ню Йорк и се включил в движението. Хванал червената треска. В продължение на пет години искрено вярвал, че това е отговорът.

— Какво общо има това с Дженеси Индъстриз? С решението Белстар.

Викарсън изтегли стола на бюрото и седна, като се облегна назад.

— Адвокатите на Дженеси го пипнали. Хванали го много тънко. С мъгляви, но стряскащи заплахи, че ще го разобличат?

— И той се продал? Продад адвокатската си съвест?

— Не е толкова просто, мистър Тривейн. Ето защо държах да ви го кажа насаме... Не искам да напиша рапорт за Студебейкър.

— Обясни ми по-подробно, Сам. И не ти вземаш решения за това! — гласът на Андрю беше рязък и студен.

Сам Викарсън опита да даде по-обширно обяснение.

Джошуа Студебейкър бил около седемдесетгодишен. Широк, всестранно надарен негър, син на пътуващ търговец на зърно, чийто баща също се казвал Джошуа. През 1907 година, по време на една от последните реформи на Теодор Рузвелт младият Джошуа имал възможност да получи минимално образование.

Спонсорираното от правителството образование на Студебейкър продължило около седем години, с шест повече, отколкото предвиждали местните реформатори. През онези години младото момче натъпкало необразованата си глава с огромно количество знания. На шестнадесет години му казали, че вече се е образовал достатъчно, и че трябва да бъде благодарен за това. Решението, естествено, нямало нищо общо нито с произхода му, нито с годината — 1914, нито пък с щата — Мисури.

Както и да е, все пак се намерили средства, а Джошуа се погрижил за останалото. Със зъби и нокти успял да завърши средно образование. Било по време на преселническите години, но вместо да се заеме със зърното, той отишъл там, където класните стаи били отворени за него. Живеел в мизерия, много често по гарите или в прогизнали колиби с нагънати ламаринени покриви, доста пъти и без огън. На двадесет и двегодишна възраст открил един малък експериментален колеж, където изучил законите. На двадесет и пет вече бил адвокат, а на двадесет и седем изумил съда в Мисури, като успешно пледирал пред Върховния съд в щата.

Не бил посрещнат радушно в Мисури и скоро се оказал без право на практика. Бил „поставен на мястото си“.

Последвали години на местене, вършел различни неща — понякога преподавал, но обикновено се занимавал с физическа работа. Адвокатското му свидетелство не му служело за нищо. През двадесетте години не са се търсели черни адвокати, особено ако са загубили и адвокатските си права.

Студебейкър се отправил на север и стигнал до Чикаго, където се свързал с учениците на Юджийн Дебс и изкарал няколко години сред социалистическата интелигенция. Занимавал се с писане, изнасял лекции. След като проявил ярките си качества, бил изпратен в Ню Йорк, в горещия център на комунистическата партия.

През следващите пет години от зрелия си живот той бил важен деец в средата на водещите радикали, но потънал в анонимност. Толкова добре си живеел, сякаш бил в райската градина.

Точно тогава Франклин Рузвелт бил избран за президент и марксистите изпаднали в паника. Рузвелт смело се заел да извършва такива социални реформи каквито ленинистите считали за свои.

Джошуа Студебейкър бил посъветван от марксистите да смени своето амплоа. Заповядано му било да организира елитна част, чиято задача била да обучава революционни отряди за използване на физически средства срещу правителствените реформи. Трябвало да бъдат саботирани офиси, трудови лагери, хранителни складове, да се крадат ценни книжа, да се нарушава благоденствието и други подобни, само и само да се отложи лечението на икономическата болест, породена от продължителната депресия.

„Ужасих се, — бе казал Студебейкър на Сам Викарсън. — Като теоретик и тактик аз приемах принципа за употреба на сила. Но като активист не можех да си позволя да участвам. Особено след като разбрах, че първите акции са оцетили най-безпомощните“.

След като прочел във вестниците за пожара в гетото в Ню Йорк, взел човешки жертви, Джошуа отишъл в Съдебния департамент.

Било време, когато грешките на черните се прощавали. Било също така и време, когато награждавали онези, които помагали на администрацията на Рузвелт. Време тъкмо за такива като Джошуа. Тихомълком той бил нает от правителството и всичките му съдебни привилегии били възстановени. За пръв път в живота си Джошуа Студебейкър изоставил скитничеството и борбата срещу реални и нереални ужаси. Отново намерил райската градина, но този път змията не била там.

След като проверили способностите и миогледа му, Джошуа Студебейкър станал първият негър на запад от Скалистите планини с присъдено съдийско звание. Основното население на областта му се състояло от скитащи дървосекачи и индианци от племето Такомак, но по-важно било, че вече имал осигурена работа.

По-късно, по време на лудостта на МакКарти Студебейкър получил „повишение“ — преместил се в Сиатъл. Интересно каква ли е била причината един опасен радикал от миналото, макар и анонимен, да бъде предложен на такова място.

— Той е прекарал тридесет години в честна борба за защита на закона, мистър Тривейн. — Гарантирам ви това, проверете съдебните протоколи, помощните решения, използвани от хиляди адвокати в гетата. Знам това, сър. Бях там. От поземлени решения до издръжки, от злоупотреби до нарушаване на човешките права. Студебейкър винаги е заставал срещу несправедливостта. Разкрием ли го, всичко това се излага на опасност.

— Защо? — Андрю беше раздразнен. — Заради нещо, станало преди четиридесет години? Та това е нелогично.

— Не е така, сър. Той никога не се е отричал, не е правил публично покаяние, не е просил милост. Неговите съдебни решения винаги са били интерпретирани като леви от идеологическа гледна точка. Ако миналото му бъде разкрито, ще му лепнат нов етикет.

„Етикети. Нация от етикети.“ — помисли и Тривейн.

— Не разбирате ли? — продължи Викарсън. — Не му пука какво ще стане със самия него. Загрижен е за досегашната си дейност. Независимо от причините веднага ще я окачествят като подривна. В прекия смисъл на думата. Всяко негово съдебно решение може да се разтълкува като продиктувано от външни съображения, от някакъв „непочтен източник“. Делата му ще бъдат преразгледани под лупа.

— И поради това не искаш да напишеш рапорта?

— Да, сър. Трябва да се срещнете с него, за да разберете това. Той е стар човек, но е велик човек. Не се опасява за себе си. Нито пък мисля, че годините, които му остават имат някакво значение за него. От значение е само онова, което вече е извършил.

— Не пропускаш ли нещо, Сам? — попита Тривейн.

— Какво?

— Решението Белстар. Не каза ли, че е пълно с пропуски. Или оставяш на адвокатите на Дженеси да практикуват най-отвратителния вид изнудване.

Викарсън тъжно се усмихна.

— Мисля, че онези напразно са си губили времето. И без тях Студебейкър е щял да достигне до същото решение. Не знам по какъв начин, но той е убеден в това.

— Как?

— Цитира Хофстайдер: „антитръстът е изтлялата страст на реформата“. И Галбрейд: „модерната технология осъществи

индустриализацията на страната“. Конкуренцията сама по себе си вече не е жизнен, градивен регулатор. Огромните икономически ресурси, изисквани от нашата технология, водят до концентрация на финансирането. Приеме ли се веднъж това, оттам насетне отговорността на регулатор и проектор на потребителя поемат правителството и съдът. Или казано с други думи, страната се нуждае от производството на Белстар. Но тъй като компанията започна да затъва, именно Дженеси Индъстриз с огромните си икономически ресурси си присвои правото на контрол и отговорност.

— Така ли ти каза?

— Почти цитирах. В решението, поне за мене, това не беше така ясно формулирано. Каза ми, че не съм бил най-добрият студент, когото някога е срещал.

— Но след като е знаел това, защо е било необходимо да ти разправя всичко останало?

Викарсън се изправи, лицето му беше изнурено.

— Страхувам се, че го принудих. Казах му, че ако не ми разгадае решението Белстар и ако сметна, че има нещо гнило в него, а също и в документацията, ще бъде принуден да даде публично разяснение. Той категорично отказа. Нямах друг начин: беше твърд като камък. Чувствах се ужасно, но му казах, че е подслушван и че можем да му изпратим призовка.

— Бих постъпил по същия начин.

Викарсън стоеше до прозореца и гледаше хоризонта.

— Той не го очакваше. Не знаеше, че имаме такава власт.

— Тъмни петна в репутацията му — каза Тривейн. — Няма да ги използваме, нали?

Викарсън се извърна.

— Това го шокира, мистър Тривейн. Беше ужасяваща гледка. И не заради самия него, повярвайте ми.

Тривейн стана от фотьойла и се спря пред младия мъж.

— Напиши рапорт, Сам.

— Моля ви...

— Само в един екземпляр. Не го завеждай под номер. Дай ми го — Андрю се отправи към вратата. — Ще се видим в осем часа. В моята стая.

23.

Масичката за кафе беше отрупана с папки. Пред всеки от присъстващите имаше някакъв доклад. Съвещанието в стаята на Тривейн започна с описанието на Ърнест Маноло, президент на „Лейд Оперейтърс Брадърхууд“, отговарящ за района на Южна Калифорния и пълномощен посредник на AFL — СЮ. Говореше Алън Мартин. Според него Маноло изглеждал като дванадесетгодишен бикоборец.

— Пътува заедно с пикадорите си, две едри приятелчета, които крачат плътно до него.

— Пазачи ли са му? — попита Тривейн. — И ако са, защо?

— Пазачи са. Има нужда от тях. Бързият Ърни, така му викат, има много врагове.

— Милостиви Боже, защо? — Андрю седеше на кушетката до Сам.

Викарсън се опита да се намеси, но Мартин го изпревари:

— Сам знае. Това е неговата материя. Разбрахме случайно — Мартин се обърна към младия адвокат — но свършихме добра работа.

— Благодаря — отговори Викарсън. — Не беше трудно. Така че ако концентрирате вниманието си...

— Ето защо пътува с двамата си приятели — продължи Мартин. — Бързият Ърни е двадесет и шестгодишен. За да се добере до тази работа е трябвало да прескочи няколко отдавна чакащи мераклии. Повечето от тях не харесват начина, по който е назначен.

— И какъв е начинът? — попита Райън, който седеше срещу Мартин.

— Трезвомислещите смятат, че е използвал мръсни пари. Били са прекалено много, за да са честно спечелени. Довел е и много свои хора в съюзната управа. Млад, ефектен, с образование. Не креци по време на събрания, а излага мнението си в писмена форма, подкрепено със схеми и изчисления. Старата генерация не харесва това.

— Освен това — каза Андрю, — обвързал ги е с приличен договор. Кое е от голямо значение.

— От значение е и как се е сдобил с прозвището си Бързият Ърни... Борсата му се учреди за най-кратко време. Без големи бобри, без денонощни договаряния, а когато учредяването беше решено, нямаше никакви празненства, никакви фиести по улиците. Нямаше поздравления от старите военни кранти като Мени и неговите момчета от Съвета по труда. И което е най-важно — борсата в района на Южна Калифорния няма да се използва като образец никъде другаде. Тя е единична.

Майк Райън се наведе напред.

— Аз съм инженер, а не съюзен наблюдател. Всичко това необичайно ли е?

— Можеш да бъдеш сигурен — отговори Мартин. — Всеки голям успех служи като основа на бъдещи повторения. Но не и този.

— Откъде знаеш? — попита Тривейн.

— Притиснах Маноло в ъгъла. Казах му, че съм изненадан, дори изумен че не му е отдадено заслуженото, че Съветът по труда в DC го отбягва. Познавам някои от тези стари птици и смятах да повдигна този въпрос. Но Маноло не искаше да се занимава с това. В действителност беше страшно объркан. Започна да повтаря трудовата статистика и да излага отново схемите си, свързани с местните условия. Няколко пъти подчерта, че дъртите дръвници още не могат да разберат новите, свързани с правосъдието, икономически теории. Което е приложимо в Южна Калифорния, не е подходящо за Западен Арканзас. Започвате ли да разбирате?

— Той е човек на Дженеси. Те са го сложили там и са го купили с едностранен договор — намеси се Викарсън.

— Така действат из цялата страна, включително и в Западен Арканзас — каза Мартин. — Дженеси Индъстриз добре се справят със задачата сами да контролират собствените си трудови пазари. Направих повърхностна проверка на структурата на борсата този следобед. Въпреки че беше повърхностна, открих сходство с други компании и филиали на Дженеси в двайсет и четири щата.

— Исусе Христе! — промърмори Майк Райън.

— Дали Маноло ще уведоми Дженеси? Това би ни създадо проблеми — докато задаваше въпроса, Андрю се намръщи.

— Едва ли. Не знам защо, но ми се струва, че за известно време ще продължи да ходи по изопнатото въже. Казах му, че неговите

отговори напълно ме задоволяват и ако тази среща си остане само между нас двамата. Мисля, че ще си трае.

— Толкова за Маноло. А сега за Джеймисън в Хюстън. Майк?

Райън се поколеба преди да посегне към доклада си върху масичката. Той погледна Тривейн и няколко минути мълча, а лицето му беше придобило въпросително изражение. Най-накрая проговори:

— Опитвам се да намеря подходящото начало. Докато слушах Ал се хванах, че кимам с глава и си казвам: „Да, точно така е“. Защото изведнъж разбрах, че той описва Хюстън. Вероятно и Пало Алто, Детройт, Оук Ридж и още двайсетина дизайнерски бюра и лаборатории в Бог знае колко града из страната. Само че трябва „трудов пазар“ да се замени с „научно общество“ и основните фигури малко повече да се очернят. Иначе пълнежът е същият.

Майкъл Райн беше летял до Хюстън с чартърен полет, със самолет на Дъглас Пейс, с неговото име. След като претърсил лабораториите Дженеси той открил Ралф Джеймисън, специалиста по металургия в един яхт-клуб при залива Галвестон. Намирал се в Меганс Пойнт един рай за богатите тексасци в югозападната Ривиера.

Райън импровизирал неочаквана среща и Ралф Джеймисън не се усъмнил. Докато били в Локхийд двамата се сприятелили — имали общи интереси: обичали професията си, хубавите жени и хубавия ликьор. При това и двамата били красавци.

Следобедът постепенно станал вечер, а вечерта — сутрин. Райън усетил, че Джеймисън непрекъснато избягва въпросите около проектите на Дженеси. Разговорът отначало не вървял.

— Изведнъж ме връхлетя вдъхновение Анди — каза Майк Райън, като прекъсна разказа си. — Реших да му предложа работа.

— Къде? — с усмивка попита Тривейн. — Каква работа?

— Това са вече подробности. И двамата сме достатъчно опитни, той дори повече от мене. Казах му че съм инспектор по лабораториите към една компания. Излязла е спешна работа и търсят такива като него. Предложих му три-четири пъти по-висока заплата, отколкото предполагах, че му дават от Дженеси.

— Виж ти колко си бил гениален — каза Алън Мартин. — И какво щеше да направиш, ако беше приел?

Райън се втренчи в масичката за кафе. В очите му се четеше тъга.

— Бях сигурен, че няма да приеме — Райън погледна нагоре.

Изправен пред такава ситуация, Ралф Джеймисън трябвало добре да обясни своя отказ. Отначало се оправдавал банално: лоялност, текущи проекти, с които се занимава в момента, проблеми в лабораторията, които не можел да зареже и отново лоялност, свързана с дългогодишната му работа в Дженеси.

Райън ги изброяваше с нарастващо раздразнение. Най-накрая Джеймисън не издържал на необикновеното предложение и изплюл камъчето. Казал му: „Не можеш да разбереш. Дженеси се грижи за всички нас“.

— „Грижи се за всички нас“? — повтори Тривейн. — Кой са те? Какво е искал да каже?

— Трябваше да комбинирам отговорите му, защото не си призна направо. Изпусна се само за едно нещо. Всички тези таланти, които се занимават с лаборатории и дизайн, са ниско платени.

— Искаш да кажеш, че им се плаща под масата — отбеляза Алън Мартин.

— Да — отговори Райън. — И то едри суми, които не се плащат тук, а в Цюрих или Берн. Шифровани банкови сметки.

— Недекларирани доходи — помогна Мартин.

— При това неоткриваеми — допълни Викарсън. — Защото всеки си трае. А и швейцарците имат стабилна съдебна защита на влоговете, независимо как са направени.

— Играта започва отрано — каза Райън. — Дженеси си харесва някой обещаващ учен и започва да го ухажва. Е, естествено, преди това добре го проучват. Работят бавно, но старателно. Намират ти слабото място — това е признанието, което изкопчих от Джеймисън — залавят се за него и започват да ти плащат допълнително възнаграждение. След десетина-петнадесет години си направил прилично състояние и никой не може да промени начина ти на живот.

— Значи Джеймисън е обвързан здраво с Дженеси Индъстриз — каза Тривейн. — Някакъв неофициален договор, според който той върши всичко, което му наредят от фирмата. В противен случай би се получило нещо неприятно. Предполагам, че му се плаща от различни посредници.

— Точно така.

— Много мрачна картина нарисова, май. И колко такива Ралфджеймисъновци има? — попита Тривейн.

— Да кажем, че Дженеси има около стотина инсталации, основни и допълнителни, подобни на лабораториите в Хюстън. Не толкова големи, но все пак важни. Сложни за всяка от седем до десет висши отговорни служители. Значи между седемстотин и хиляда.

— Значи тези хора контролират производството? — Тривейн си записваше нещо.

— Общо взето да. Те са отговорни.

— Така че за няколко милиона години Дженеси притежава цяло научно общество — каза Андрю, разсъждавайки върху числата, които беше записал. — Подчинени отговорници на около стотина проектантски организации, които от своя страна вземат решения за всички заводи и филиали на Дженеси.

— Да. Започнали са отдавна и всяка година контролът им се разширява. — Райън изглеждаше обезсърчен. — Ралф Джеймисън е една от жертвите.

— Сигурно пие с побърканите ирландци? — меко каза Алън Мартин, виждайки болката в очите на Райън.

Райън погледна Мартин, усмихна се и направи малка пауза преди да продължи:

— Не позна, Ал. В тези неща винаги е бил аматьор, а освен това на Нова Година отказа пиенето. Ралф е истински гений. Приносът му в научните изследвания в металургията е много голям. Казано на шега — без него нямаше да бъде открито колелото. Но работилниците му съсипват здравето. Понякога работи по седемдесет и два часа без почивка. Целият му живот е отдаден на лабораторията.

— Затова ли го смяташ за жертва? — попита Анди.

— Да. Защото не може да отдели време за нищо друго. Бяга от личните ангажименти, ужасява се от тях. Женил се е три пъти — богат избор. Има четири деца. Здравото го изцеждат за издръжка. Побърква се заради децата си, призна ми го. Всеки февруари отива в Париж, където посредник на Дженеси му брой двадесет хиляди, които той влага в Цюрих за тях.

— Още един, който ни затруднява — промърмори тихичко Сам Викарсън и погледна Тривейн. Всички разбраха, че той има предвид някого. Знаеха, че Сам е бил в Сиатъл. При Джошуа Студебейкър.

Андрю прие думите на Викарсън като израз на следобедната молба. Той се обърна към Райън:

— Предполагам, че нямаш нищо против да запазим доклада за Джеймисън, нали Майк?

— Исусе Христе, разбира се че не — Райън издиша шумно. — Нямам намерение да закопавам Джеймисън, но това, което научих за Дженеси Индъстриз ме ужасява, наистина ме ужасява. Знам какво произвеждат всички тези проектантски работилници и лаборатории.

— Чувството ти е физическо, а не социално — каза бързо Викарсън.

— Рано или късно едно ще премине в другото, ако вече не е станало, приятелю — отговори Райън.

— Благодаря за доклада, Майк — Тривейн даде да се разбере, че моментът не е подходящ за такива разговори.

Викарсън се наклони напред и взе папката с доклада си.

— О'кей. Предполагам, че е мой ред — притеснено каза той, с което издаде нещо повече от нежелание.

Андрю го прекъсна:

— Може ли аз?

Сам го погледна изненадан.

— Какво?

— Сам беше при мене рано тази вечер. Докладът за Студебейкър не е завършен. Все още не можем да открием връзката му с Дженеси и не сме сигурни до каква степен е манипулиран за антитръстовото решение Белстар. Съдията отрича каквото и да било натиск, като доказва правилността на решението и юридически, и философски.

— Но все пак е бил манипулиран, Андрю! — Алън Мартин нервничеше.

— Бил е.

— Бил е заплашен, но с какво? — попита Райън.

— Ще ви помоля да изчакате малко, преди да ви отговоря.

— Толкова голяма мръсотия ли е? — запитва Мартин.

— Не, не мисля че е чак толкова важно — каза Тривейн. — При нужда ще бъде документирано.

Райън и Мартин се изгледаха един друг, после погледнаха Викарсън. Мартин проговори пръв, като се обърна към Тривейн:

— След всички тези години ще бъда голям глупак ако започна да оспорвам решението ти, Андрю.

— Е, има ли нещо друго? — небрежно попита Райън.

— Тази вечер заминавам за Вашингтон. Пол Бонър мисли че отивам в Кънектикът, така му обясних. Дженеси Индъстриз прогресивно елиминират всички изчисления и баланси. Време е за сенатора Армбрасър.

24.

Бригадният генерал Лестър Купър извървя покритата с каменна настилка пътека и спря пред вратата на къщата. Лампата над пощенската кутия осветяваше металната табелка, на която беше написано „Сем. Неп; '37, Мейпъл Лейн“. Сенатор Алън Неп.

„Сигурен съм, че вътре има поне още един сенатор“, помисли си Купър докато изкачваше стъпалата. Прехвърли дипломатическото куфарче в другата ръка и натисна звънеца.

Неп отвори вратата видимо раздразнен.

— По дяволите, Купър, часът е почти десет. Казахме девет!

— До преди двадесетина минути изобщо не можех да се измъкна — генералът говореше отсечено. Не обичаше Неп; просто трябваше да се показва не учтив, а толерантен. — Не считам посещението си тази вечер за светско, сенаторе.

Неп се усмихна криво, личеше че му е трудно.

— Добре, добре генерале. Свирете отбой за артилерията. Влизайте... Съжалявам, но малко сме разстроени.

— Има защо — каза Купър на влизане.

Неп покани генерала във всекидневната. „Скъпа стаичка“ — помисли си Купър като видя старинната френска мебелировка, меките бели килими и другите скъпи вещи, пръснати из стаята. Неп произхождаше от стар и богат род.

Сенаторът от Върмонт Нортън седеше върху символична възглавничка. Тя със сигурност не беше правена за такива мършави персони като „новия англичанин“. Другият, Купър не го познаваше, се беше разположил много по-удобно на кушетката. Костюмът му беше в английски стил — на тъмни райета и скроен плътно по тялото.

Четвъртият беше Робърт Уебстър, човекът от Белия дом.

— Познавате Нортън и Уебстър, генерале. Позволете ми да ви представя Уолтър Медисън... Медисън, генерал Купър.

Двамата си стиснаха ръцете. Неп посочи един стол на Купър и каза:

— Мистър Медисън е адвокат на Тривейн.

— Какво? — генералът погледна въпросително към сенатора.

— Спокойно, Купър — Нортън се размърда върху твърдата възглавничка, но продължи.

Уебстър, който стоеше до пианото с чаша уиски, прояви разбиране.

— Мистър Медисън е запознат с работата ни. Той ще ни сътрудничи.

Генералът отключи дипломатическото куфарче, отвори го и извади няколко листа, напечатани на машина. Медисън елегантно кръстоса крака и спокойно попита:

— Как е Андрю? Не съм го виждал от седмици.

Купър вдигна поглед от книжката и изгледа Медисън за да му покаже, че въпросът му е глупав.

— Зает е.

— Какво сте научили? — нетърпеливо попита Нортън. Той стана и отиде да седне на кушетката, в противоположния на Медисън ъгъл. Неп се настани в един фотьойл вдясно от Купър, като продължаваше да наблюдава генерала.

— Майор Бонър прекара голямата част от следобеда и вечерта си в издирване на самолетните резервации на подкомисията. Но не открил такива. Като знаел, че може да са използвали фалшиви имена, пуснал преследвачи след всеки мъж, влязъл или излязъл от аерогарата в Бойс. Отново не открил нищо. Отишъл в частното летище — и там нищо. — Купър за минута спря, за да могат политиците да оценят как стриктно си вършат работата служителите на реда. — След това разпитал пилотите и научил за някаква писта. Не била много голяма, пет хиляди фута, удобна за кацане на малки реактивни самолети. Била разположена на осемдесет мили отвъд Бойс. Наричала се Ада Куанти.

— Генерале? — този път Неп прояви нетърпение. Военните обикновено надълго и нашироко разказват за проблеми, които още не са разрешили. — Убеден съм, че майор Бонър е прекрасен офицер, но бихте ли се съсредоточили вече върху същината.

— Точно това правя, сенаторе. Тази информация ви е необходима, защото по нея ще можете правилно да разберете действията на подкомисията.

— Разбирам. Продължете, ако обичате.

— Ада Каунти има график. Полетите се назначават от пилота, компанията, и вероятно от онзи, който отговаря за пистата. Рядко от пътниците. Бонър си помислил, че с това мисията му приключва. Тривейн има много приятели със собствени самолети и трудно може да се разбере кого е използвал... Но точно тогава дошло разрешението. Два малки реактивни самолета Лиър били записани на името на Дъглас Пейс.

Уолтър Медисън свали краката си и се наведе напред.

— Кой по дяволите е Дъглас Пейс? — попита Нортън.

Отговори му Медисън:

— Зет му.

Робърт Уебстър му подсвирна. Генерал Купър се обърна към Неп:

— Тривейн не само е избегнал всички комерсиални линии, но е използвал някакво селско летище и полети под чуждо име.

Неп не беше убеден, че предпазливостта на Тривейн изисква толкова дълго обяснение от страна на Купър, но все пак реши да продължи.

— Добре свършена работа... И откъде са долетели?

Купър погледна книжата си.

— Според информацията на летището първият Лиър се върнал обратно в Сан Франциско, а от там контролът по въздушния трафик потвърди местонахождението му в Сан Бернардино. Според КВТ нямамо промяна в полетите.

— Какво? — сенаторът Нортън се дразнеше много от съкращенията на агенции и отдели, които се използваха в армията.

Уебстър, все още до пианото, прояви отново разбиране, този път към Нортън.

— Полетите могат да бъдат изменени няколко минути след като самолетът се откъсне от земята, сенаторе. Информацията се завежда от Контрола по въздушния трафик, а не от информационното бюро на летището. То получава информацията едва след два часа, ако изобщо я получи. Това е способ да се объркат преследвачите.

Нортън погледна Уебстър с респект. Не разбираше за какво говори. Купър продължи:

— Докато самолетът е бил в Сан Бернардино, Тривейн е останал в Сан Франциско, но Алън Мартин не е бил там.

— Той е ревизорът на Пейс — Тривейн в Ню Хейвън, нали? — попита Неп.

— Да — отвърна Купър. — А Сан Бернардино е на двацет минути от Пасадена. Заводите на Дженеси, трябва да има доста проблеми в тях.

Неп погледна Нортън.

— Продължете, генерале.

— Самолетът се върнал във вторник сутринта в Бойс, Айдахо, кацнал за един час на пистата Ада Каунти и след това отлетял за Такома, Вашингтон. Бонър потвърждава, че през това време Алън Мартин е върнал, а младият адвокат Сам Викарсън се скрил от сцената.

— Такома! — сърдите извика Нортън. — Какво по дяволите има в Такома?

Робърт Уебстър допи чашата, започваше вече да го хваща. След това погледна към разрошения „млад англичанин“.

— Такома се намира в щата Вашингтон, сенатор Нортън. Един час с кола в посока Паджет и ще се озовете в Сиатъл. Встрани от града има комплекс от сгради, оградена с висока десет стъпки ограда. По някакво случайно съвпадение тези сгради имат нещо общо с Дженеси Индъстриз. Това е Белстар.

— О, Исусе Христе! — Нортън този път изобщо не погледна помощника от Белия дом. Беше се вторачил в Неп, който пък се обърна към генерал Купър:

— Какво ще ни кажете за втория Лиър. Имате ли информация за него?

— Да. Следвайки полета от Бойс, самолетът е излетял от международното летище в Хюстън. След това се е появил в летище Дюлс. Бонър потвърждава появата на Райън в Бойс.

Алън Неп каза тихо:

— Това означава, че Райън е бил в Хюстън. Можем да приемем, че е бил в лабораториите на Дженеси. Ще проверим в регистрационната им книга при кого е ходил — Неп стана от фотьойла и тръгна към старинното бюро с френски телефон върху инкрустираната му повърхност. — Знам на кого да се отблагодаря.

— Не се тревожете, сенаторе. Вече се обадохме. Райън никога не е ходил в лабораториите.

Неп спря и се обърна към Купър.

— Сигурен ли сте? Искам да кажа, откъде сте толкова сигурен?

— Ние също знаем на кого да се обадим. Аз също знам на кого да се обадя.

Двамата мъже се спогледаха.

— Добре, генерале. Райън не е бил в лабораториите. Къде е бил тогава? Защо е ходил в Хюстън?

— Научих, че не е бил в лабораториите на Дженеси едва преди един час. Нямах време да разбера защо е ходил в Хюстън.

— А ще можете ли?

— Трябва ми време.

— Нямаме време! — намеси се от кушетката Нортън. — Проклятие! Да го вземат дяволите!

— Боже Господи, престани с тези глупости! — извика Неп.

— Спокойно. Всичко е наред.

— Добре, добре! — Неп се овладя. — Съжалявам, Джим... За какво говорехте, генерале?

— Мисля, че вече дискутирахме случая, при това всеки прояви разбиране.

Робърт Уебстър се отдалечи от пианото и проговори:

— Тривейн изпраща висш финансов аналитик в Пасадена. Да се срещне с кого? Защо?... Изпраща инженер по аеронавтика, между другото един от най-добрите, в Хюстън. Райън може и да не е бил в лабораториите, но положително целта му е била да се срещне с някой, свързан с тях... И адвокат в Белстар: това е опасно. Не ми харесва. — Уебстър изпи и втората си чаша, вперил поглед напред. — Тривейн се цели много нависоко.

— Мисля — Уолтър Медисън протегна ръце и се облегна назад на кушетката — че трябва да ви се напомни: Андрю не е в състояние да разкрие нещо повече от дребна корупция. Колкото да задоволи пуританската си персона.

— Празни приказки, Медисън — Неп се върна при фотьойла. Спомни си колко озадачен и объркан беше адвокатът при вербуването преди месеци. Сега го учудваше спокойствието му.

— Това е самата истина. Всяко надскачане на финансовия лимит от страна на Дженеси е солидно оправдано. А той търси нещо такова, за това е цялата работа. Седмици наред проверявах всеки въпрос.

Вложих най-доброто от себе си при решаването на всеки проблем. Ако е за някаква дребна кражба, Андрю ще я открие. Но повече — не.

— Казват, че сте добър професионалист — обади се Нортън. — Надявам се да са прави.

— Мога да ви уверя в това, сенаторе.

— Искам все пак да знам какво ще прави Тривейн по-нататък. Ще узнаете ли това, генерале?

— В рамките на четиридесет и осем часа.

25.

Петък сутринта, Вашингтон; никой не знаеше, че е там. Самолетът се беше приземил в Дюлс към седем и половина, а в осем без десет Тривейн влезе в предварително наетата къща в „Тоонинг Спринт“. Взе душ, преоблече се и си позволи един час почивка, колкото да събере мисли и да уталожил възбудата от пътуването. Вярваше, че навлиза в занаята. Знаеше, че в следващите няколко дни трябва да бъде много внимателен. В такава напрегната ситуация лесно можеше да се преумори, затова трябваше да бъде предпазлив.

Таксито го откара във Вашингтон, до сградата на Сената.

Беше десет и двадесет и пет; сенаторът Мичел Армбрасър трябваше всяка минута да се завърне в кабинета си. Бяха го извикали на заседание заради кворума, но след това нямал там повече ангажименти. Очаквали го към десет и половина, за традиционната петъчна среща с екипа.

Анди стоеше в коридора, пред вратата на Армбрасър, и чакаше. Беше се облегал на стената и разгръщаше един брой на „Вашингтон пост“. Имаше редакционна статия за работата в Конгреса: критикуваха Белия дом за неговата нерешителност, а Сената — за неясната му позиция към развитието на търговията.

Времето беше подходящо за сезона, късния ноември във Вашингтон.

Тривейн усети, че Армбрасър пръв го е забелязал. Малкият стегнат сенатор изведнъж беше спрял и стоеше неподвижен, замръзнал в учудването си. Точно тази рязка промяна в движението на хората около него беше накарала Тривейн да надигне глава от вестника.

Армбрасър възвърна обичайната си свободна стойка и приближи към Тривейн. Беше се усмихнал с топлата си, любезна усмивка, и беше протегнал ръка за поздрав. И двамата разбираха, че разговорът ще бъде тежък.

— Мистър Тривейн, каква приятна изненада. Мислех, че не сте в нашия щат, а се наслаждавате на прелестите на Пасифика.

— Бях там, сенаторе. След това в Айдахо. Но реших да ви направя кратко непредвидено посещение... Да ви видя.

След като пуснаха ръцете си, Армбрасър въпросително погледна Тривейн. Усмивката му беше изчезнала.

— Прекалено директно започвате... Опасявам се, че целият ми ден е запълнен. Може би утре сутринта, или ако искате да пийнем по нещо около пет и половина? Каня ви на вечеря.

— Много е спешно, сенаторе. Трябва ми съвет и помощ от вашия офис. Да кажем, относно трудовата статистика за северна Калифорния.

Мичел Армбрасър за малко забави дишането си и известно време не проговори. Очите му шареха по лицето на Тривейн.

— Предпочитам да не разговарям тук, в офиса... Да се срещнем след час?

— Къде?

— В парка Рок Крийк. Близко до външния павилион. Знаете ли къде се намира?

— Да, знам. След час ще ви чакам там... Но все пак, сенаторе, искам да ви кажа още нещо: преди да отидете при някой друг, запомнете че не знаете по какъв проблем ще разговаряме.

— Казах ви, че сте прекалено директен, мистър Тривейн... Ще се ръководя от принципите си и преди, и след разговора ми с вас. Мисля, че сте честен човек.

— Тогава ще се видим след час, сър.

Двамата мъже се разхождаха по алеята в парка Рок Крийк, понисичкият спираше от време на време да припалва лулата си. Тривейн разбираше, че лулата на Армбрасър се явява един вид психологическа опора за сенатора. Спомни си как по време на прослушването Армбрасър си играеше с нея — поглаждаше я, отиваше и завиваше отново чашката ѝ, изстъргваше нагара с методична прецизност. Сега, докато се разхождаха в парка Рок Крийк, така здраво я стискаше със зъбите си, че челюстите му изпъкваха.

— Значи мислите че напредвам в кариерата единствено заради собствения си егоизъм? — каза бавно Армбрасър, като гледаше напред.

— Да, сър. Не мога да го окачествя по друг начин. Определихте максималния кредит, който Дженеси Индъстриз можеха да получат,

бяхте сигурен че той може да обезпечи поне безработицата — и по този начин привлякохте на своя страна икономистите. След това гарантирахте, че ще го получите със сигурност, и на ваша страна застанаха и работниците, и управата. Така спечелихте изборите.

— И това е толкова лошо?

— Това е политическа манипулация, уредена с цената на значителни разходи. Хората ще плащат за нея след време. Да, казвам ви, че това е много лошо.

— О, вие, богатите брамини, не се скъпите на слова. А какво ще кажете за хилядите семейства които представям? В някои райони безработицата достигна дванадесет, тринадесет процента. Тя беше основният проблем на моите избиратели и аз се гордея, че успях да им помогна. Трябва ли да ви припомням, че съм сенатор на щата Калифорния, млади човече?... Ако искате да знаете истината, Тривейн...

Армбрасътър направи пауза и погледна към Анди, след това се засмя с приятния си гърлен смях:

— Бележката ви прозвуча глупаво.

Тривейн също се усмихна, но видя, че очите на Армбрасътър останаха сериозни.

— С други думи, аз съм глупав защото не разбирам, че това което сте направили не е само добра политика, имам предвид „добра“ във всички значения на думата, но има и важно икономическо значение. Освен това е в унисон със задачите на отбраната.

— Много сте прав. Прекалено сте прав, млади човече.

— Работата е била неотложна. Избиратели... Трябвало е спешно да се реши.

— Ставате патетичен.

— И вие казвате, че такива трикове се правят всеки ден?

— Правят се по няколко пъти на ден и вие знаете това не по-зле от мене. В Белия дом, в Сената, във всяка агенция във Вашингтон. За какво, по дяволите, мислите че сме в този град!

— Дори и с такива огромни суми?

— Това вече е относително.

— Договори за стотици милиони долари са относителни?

— Накъде биете, по дяволите? Говорите като десетгодишно момче.

— Само един въпрос, сенаторе. Колко често се правят такива договори с Дженеси Индъстриз?

Мичел Армбрасър спря. Намираха се на малък дървен мост, прострян над един от многобройните поци в парка. Армбрасър се облегна на посивялото дървено перило и погледна надолу към течащата вода.

— Ето защо направихте това „непредвидено посещение“ — той не вложи никакво чувство в думите си.

— Да.

— Знаех си, че е за това... Но защо точно при мен, Тривейн?

— Защото само контактът ми с вас може да се окаже полезен. Честно казано, предпочитам да е с някой друг, но е необходимо време да издириш толкова надежден човек.

— Времето от значение ли е?

— Да, като се има предвид ефекта, който очакваме.

— Аз съм дребна риба. Боря се за политическо оцеляване, така че възможно е линията която следвам постепенно да отмира.

— Разкажете ми повече за това.

Армбрасър бавно извади кесията за тютюн от джоба на самото си и започна да пълни лулата. Няколко пъти погледна към Тривейн, сякаш се колебаеше за нещо. Най-накрая запали лулата и се облегна с лакти върху перилото.

— Какво толкова има да се разказва. Присъединяваш се към някоя организация и приемаш нейните закони, основните ѝ правила. С течение на времето разбираш, че за да напреднеш трябва по някакъв начин да надхитриш тези закони. Иначе нищо няма да се получи. Ако съвсем съвестно си вършиш работата, на която си се отдал изцяло, много скоро оставаш разочарован и подтиснат. Започваш да се съмняваш в собствените си способности, в политическото си влияние. Мислиш си, че си направо политически евнух... Точно тогава — в началото много тънко — ти се загатва, че има начини да пробиеш, но трябва да си затвориш голямата, дебела либерална уста. Да престанеш с опитите си да поставяш всичко на мястото му, най-вече с риториката си. Трябва да станеш малко по-приспособим... Това е лесно да се възприеме; наричат го процес на узряване. А ти го наричаш постигане на нещо в тоя живот, в края на краищата. Виждаш облагата от това, което правиш — влагаш малко, а след това получаваш много... Дявол

да го вземе, заслужава си! Сметките се издават на твое име, поправките след това са на твоя отговорност. А ти продължаваш да виждаш облагата... само облагата...

Армбрасътър изглеждаше прекалено измъчен от собствената си логика, която го терзаеше. Тривейн трябваше с нещо да го ядоса, за да го накара отново да заговори.

— Какво общо има това с Дженеси?

— Това е проклетият ключ за всичко! — Армбрасътър се обърна и впери поглед в Анди. — Това е изворот, от който непрекъснато черпим, а той никога не пресъхва. Това е всичко — майка, баща, Родина, либерали, консерватори, демократи, републиканци, членове на прогресивната партия и, прости ми господи, комунисти, — всичко това в едно. Това е храната за всеки политически глад... А най-страшното е, че действа перфектно. Забележително!

— Надявам се, че не сте се включили към тях, сенаторе?

— Разбира се че не, млади човече... Остават ми още две години, няма да се кандидатирам отново. Ще бъда на шейсет и девет, стига ми толкова... Вероятно ще се оттегля и ще започна да се учудвам.

— Кой стои начело на Дженеси, ли?

— Вероятно. Защо не?

Тривейн се облегна с гръб на парапета и извади цигарите си. Армбрасътър му подаде огънче.

— Благодаря... Нека да сглобим нещата и да видим каква е перспективата, сенаторе.

— Можете да направите повече. Изключете ме от програмата. Следете спекулантите, това трябва да правите вие и вашата подкомисия. Дженеси не признават уговорки. Корпорацията е прекалено голяма и произвежда. Трябва да се навлезе надълбоко в нещата, за да се разберат.

Този път се засмя Тривейн. Високо и подигравателно.

— Трябва да се навлезе надълбоко в нещата, защото Дженеси са много големи и е прекалено сложно да бъде описано! Много добре знаете, както и аз, какво се случва във... как го казахте? — „всяка агенция във Вашингтон“. Дженеси Индъстриз, „непресъхващият извор“, е петдесет и първия щат. Разликата с останалите щати е в това, че те са длъжници на Дженеси. Задължени по един много коварен начин.

— Мисля, че вече преувеличавате.

— Това е разбираемо. Денеси нямат конституция, нямат дупартийна система, нямат финансови проверки и баланси... Това което искам да науча от вас, сенаторе, е — кои са принцовете? Кой управлява това самостоятелно действащо, самоиздържащо се и разширяващо се кралство? Нямам предвид административната структура на корпорацията.

— Не ми е известно... някой да управлява. Някой друг, освен административната управа.

— Каква управа? Аз се срещнах с тях, даже с главния счетоводител — Годдард. Не ви вярвам.

— Има цял набор от директори.

— Прекалено просто е. Те са само карти в нечи ръце.

— Тогава не мога да ви кажа. Не „не искам“, а „не мога“.

— Искате да кажете, че управлението е пълен хаос?

— Щом така ви харесва.

— А кой защитава интересите на Дженеси в Сената?

— О, Господи, много хора. Има цяла дузина комитети, в които участват Дженеси. Особено в ангажираните със самолетната индустрия.

— Арон Грийн?

— Срещал съм се с него, разбира се. Не мога да твърдя, че го познавам добре.

— Не е ли той истинският счетоводител?

— Той притежава рекламна агенция, ако имате това пред вид. Заедно с още десет или двадесет други компании.

— Това не е игра на думи, сенаторе. Имам предвид сметките, които са извън рекламата.

— Не разбирам мисълта ви.

— Установихме, че Арон Грийн разполага със седем до дванадесет милиона на година — достатъчно за да може да убеждава бюрокрацията във Вашингтон в патриотизма на Дженеси Индъстриз и...

— Те са регистрирани...

— Повечето сметки са укрити.

— Вие спекулирате.

— Разбира се. Власт над непредполагаеми богатства. Година след година... Грийн ли държи юздите?

— По дяволите, млади човече! Вие търсите престъпници! „Счетоводители“, „управници“, „кралства“, „държане на юзди“... „петдесет и първи щат“! — Армбрасътър тръсна силно лулата си о парапета. Няколко сажди и неизгорели късчета тютюн паднаха в ръката му, която размахваше енергично в яда си, но той не показва че усеща болка. — Послушайте ме. През целия си политически живот съм се сблъсквал с големите хора. Но не съм се отдръпвал. Прочетете някои от конгресните ми речи. Ако добре си спомняте, цял контингент от десни политици ме зарязаха — зарязаха! — на петнайстия конгрес. Но не се поколебах, бях прав!

— Спомням си, бяхте нещо като герой.

— Бях прав Това беше най-важното... Но също така и грешах. Не се опитах да ги разбера, да достигна дълбините на мислите им, да се добера до техните страхове. Не се опитах да използвам силата на разума. Просто ги парирах. Открих негодниците, извадих меча на гнева и поразих ордите на Сатаната. Няколко много добри хора изхвъркнаха от Сената и никога не се завърнаха.

— Някакъв паралел ли чертаете?

— Да, млади човече. Мислите, че сте открили вашите негодници, вашият емисар на Сатаната. И сте готов да набиете на кол всеки... А това ще бъде трагична грешка.

— Защо?

— Защото Дженеси Индъстриз са отговорни в голяма степен за социалното благополучие, за много прогресивни придобивки. Знаете ли например, че са основали клиники за наркомани, целодневни центрове за медицинска помощ, мобилни медицински единици в центъра на едно от най-лошите гета в Калифорния? А центъра за обучение на бивши затворници в Кейп Мендосино? Дженеси финансират всичко това, мистър Тривейн. Съществува дори клиника за ракови заболявания и научни изследвания в онкологията на Сан Хосе, наречена на мое име. Да, на мое име, Тривейн. Убедих Дженеси да отделят земя и да осигурят по-голямата част от оборудването... Така че свалете меча, млади човече.

Тривейн се извърна така, че да не среща погледа на Мичел Армбрасътър. Да избегне погледа на човека, подал гласовете на

милиони хора на спекуланти, смучещи данъци от тях.

— Тогава не виждам нищо лошо в изваждането на тези факти наяве. Нека страната да узнае, че е двойно благословена. Едновременно ползва продукцията на Дженеси и нейното милосърдие.

— Ако направите това те ще прекъснат програмата.

— Защо? Затова, че публично ще им се благодари?

— Вие също много добре знаете, че когато някоя бизнесформация се захване с такива проекти, тя си запазва правото да оповестява само това, което пожелае. Това ще насочи вниманието към тях.

— Ще бъдат само заподозрени.

— Както и да е, ще загубят най-много тези от гетата, от бедните квартали. Искате ли да поемете отговорността за това?

— За Бога, сенаторе, искам някой да поеме отговорността!

— Не всеки е щастливец като вас, Тривейн. Не можем всички да седим във високите си кресла и застраховани срещу хорското възмездие и презрение да наблюдаваме борбата под нас. Много хора се присъединяват към тази борба и правят най-доброто, на което са способни. Заради другите.

— Сенаторе, няма да водя с вас философски спорове. Вие сте оратор, аз не съм. Не виждам и за какво трябва да спорим. Не разбирам. Казвате, че мандатът ви изтича след две години; аз имам на разположение около два месеца. Дотогава нашият доклад ще бъде завършен. Живеете с вярата в доброто, извършили сте много добрини. Може би ангелите са на ваша страна, но аз съм от тези, които сключват договори със Сатаната. Може би.

— Всички правим това, което умеем. И се стараем да е по най-добрият начин.

— Надявам се да е така. Не м пречете през моите два месеца и аз ви се кълна, че ще направя всичко възможно да не ви създавам неприятности през оставащите ви две години. Съвсем обикновена уговорка.

Самолетът на Тривейн бързо набра летателна височина от осем хиляди фута. Щеше да се приземи на летище Уестчестър след около час. Беше решил да изненада Филис в болницата Дариен. Беше му необходима почивка, нуждаеше се от комфорта на нежния ѝ хумор, от

присъщото ѝ благоразумие. Освен това искаше да разсее страховете ѝ. Беше уплашена, но твърде тактична за да го натоварва допълнително.

После следваше срещата с Арон Грийн. На следващия ден, сутринта, следобеда или вечерта.

Четирима минаха, останаха двама.

Арон Грийн, Ню Йорк.

Ян Хамилтън, Чикаго.

26.

Майор Бонър заповядваше на бригадния генерал Лестър Купър. Да се използват най-добрите тайни агенти на CID и да се внедрят в Пасадена, Хюстън и Сиатъл. Да се доберат до хората от персонала на Дженеси или Белстар, които са тясно свързани с дискутираните на разговорите в Сан Франциско проблеми. В Хюстън, където се установи че Райън не е ходил в лабораториите, агентите трябваше да се свържат с висшия персонал на НАСА. Сред тях сигурно има такива, които познават Райън, не можеше да няма никакви следи.

Цивилните са склонни на драго сърце да помогнат на военните, когато трябва да защитят някого.

Нещо трябваше да се разкрие.

Но след като стане това, Бонър помоли генерала предварително да го информира, преди да започне акция. Познаваше Андрю Тривейн по-добре от генерала, по-добре от всеки друг в отбраната.

Последната молба, която Бонър отправи към генерала, бе да се изпрати от военната база самолет в Билингс, Монтана.

Ако се появише необходимост, щеше да преследва Андрю Тривейн.

Ако научеше при кого беше отишъл Тривейн. Бонър знаеше, че е отлетял за Вашингтон, Контролът по въздушния трафик беше регистрирал полета.

Но при кого във Вашингтон?

Имаше шанс да разбере, но трябваше да почака до сутринта. Трябваше да закуси с Алън и Сам, чудеше се дали с тях ще е и Майк Райън. След закуската Мартин и Викарсън щяха да се срещнат за кратко в Бойс, след което беше общата им среща на летището за обедния полет до Денвър.

През тези един-два часа майор Пол Бонър трябваше да поразузнае.

Пол наблюдаваше как Алън Мартин и Сам Викарсън излизат от ресторанта на хотела, на път за последното съвещание в Бойс. Изчака,

докато преминал през вратата, бързо стана от масата си и ги последва във фоайето. Мартин спря пред павилиона за вестници, а Викарсън отиде при информационното табло. Бонър застана с гръб към тях, като се правеше че разглежда витрината „Нощни развлечения“. След около половин минута Викарсън се върна при Мартин и двамата се отправиха към главния вход. Бонър приближи до прозорците във фоайето и ги видя да влизат в едно такси.

Реши да опита първо със стаята на Викарсън. Сам като че ли беше по-близък с Тривейн. Ако на рецепцията нещо се опънеха, щеше да обясни че Сам е забравил важни документи. Администраторът се оказа същият, при когото се бяха записали заедно в началото. Ако създадеше някакъв проблем, Бонър щеше да му го напомни и да си осигури свободен път. Но когато поиска ключа, лаконичният администратор му го връчи без никакви въпроси.

Когато се озова в стаята, Бонър започна с чекмеджетата на бюрото. В тях нямаше нищо: майорът се усмихна — Сам беше млад, животът му все още не беше затворен в куфари и гардероби.

В куфара имаше само непрани ризи, чорапи и долно бельо. Викарсън беше не само млад, но и немарлив, помисли си Бонър.

Той затвори куфара и го вдигна от леглото. Понеже бюрото се оказа най-близо, седна зад него и отвори горното единично чекмедже. Хартията за писма беше използвана, но пликовете стояха непобутнати. Вдигна кошчето за боклук и извади два смачкани листа. В единия имаше някакви суми, и Бонър реши, че това вероятно има връзка с представителя на Локхийд, за когото всички говореха.

На другия лист също имаше числа, но не парични стойности. Това бяха часове. И някакви пояснения: „7.30 — 8.30 Пр.; 10.00 — 11.30. С.А.Кв; Данни — Грн. Н.Й.“.

Бонър погледна хартийката. „7.30 — 8.30“ беше времето на пристигане на Тривейн, беше го научил от Контрола по въздушния трафик в Ада Каунти. Но „10.00 — 11.30.С.А.Кв.“ беше неразгадаемо, както и последното, „Данни — Грн.Н.Й.“. Той извади химикалката и преписа на чист лист съкращенията и часовете, сгъна листа и го прибра в сакото си.

Наново смачка листата, хвърли ги в кошчето и го върна на земята.

В гардероба на Викарсън отдели панталоните от саката и започна да пребръква джобовете. В малкото горно джобче на второто сако намери нещо ценно. Беше прецизно сгънато, прецизно изписано листче от бележник и се намираше между няколко бележки за багаж. Информацията беше толкова важна, че Викарсън, боейки де да не я забрави, я беше записал: „Армбрасътър 178 млн. долара дупликации. Без молба до отбраната. Период от шест месеца. Гаранции потвърдени от главния смет. на Дж. Г., Л.Р. платил Л.Р. 300\$Л.Р. предлага по доп. данни за Пасадена, Белстар и др. Цена — 4 числа.“

Бонър гледаше бележката и ядът му растеше с всяка измината секунда. Нима Сам Викарсън се е срещнал с „Л.Р.“ в претърпкана, слабо осветена дупка в Сан Франциско, изпълнена с тежката миризма на евтин ресторант, за да може срещу малка почерпка да направи голям удар? Нима на Сам му е било позволено да води каквито си поиска записки, без да попита „Л.Р.“ за това. Нима голямата цел на Викарсън е била да задоволи апетита си с помия, която кара стомаха ти да се преобръща, и с обещание за кражба на необходимата информация. Сам беше не само млад и немарлив, но също така наивен и аматьор. Платил е за фалшификация, за лъжи, а след това забравил да унищожи бележките си. Бонър би изгорил целия бележник. Би забравил да стори това само ако беше някой глупав бобър.

Майорът реши мигновено да намери този Л.Р. и да изпразни стомаха му. Но трябваше да го отложи.

Сега беше нужно да достигне до Тривейн. Андрю трябваше да разбере, че всичките тези информатори-помияри лъжат. Стоката им се състои от лъжи и полулъжи. Хващаш си човек, храниш го с огризки и остатъци, срещу обещанието за много важна, експлозивна информация.

По-добре е да си намериш човек.

Тривейн не беше отлетял заради болната си съпруга — толкова плитка измама! — а беше във Вашингтон на среща със сенатора от Калифорния. Армбрасътър беше добър човек, приятел на Дженеси, могъщ приятел. Но беше сенатор. Сенаторите лесно можеш да ги сплашиш. Имат претенции, че не са страхливи, но всъщност са точно такива.

Бонър сложи бележката на Викарсън в джоба си и напусна стаята. Във фойето върна ключа на рецепцията и излезе да намери

уличен телефон; не можеше да използва този в стаята си — в хотелите помнят телефонните номера, с които те свързват. Обади се на летището и помоли да го свържат с отдел Операции.

Незабавно трябваше да се приготви изстребител от Военновъздушните сили в Бирингс, Монтана. Щеше да лети до Вирджиния. Нужно беше да се осигури приоритет на полета. Заповед на Департамента по отбраната.

Докато си стягаше багажа в стаята Бонър мислеше, че трябва да открие Тривейн по две причини: едната — професионална, другата — лична.

Тривейн заедно с подкомисията си се беше увлякъл в „лов на вещици“, който трябваше да се спре. Бяха се заели с нещо, което не разбираха. Не познаваха джунглата. Бобрите никога не са я познавали.

А личната причина беше непочтената му лъжа. На Бонър му се повдигаше от нея.

Филис Тривейн седеше на стола и слушаше съпруга си, който крачеше из болничната стая:

— Изглежда като някакъв обикновен монопол, подсигурен с държавна и федерална протекция.

— Не само протекция, Хил, но и участие. Активно участие на законодателната и съдебната власт. Това го прави нещо повече от монопол. Това е някаква гигантска организация, която не може точно да се дефинира.

— Не те разбирам. Това е игра на думи.

— Не и когато е налице избор на висш сенатор от щата с най-голямо население или решение направено от именит юрист, окачествено като компромис на Департамента по правосъдието. Това решение — независимо дали ще бъде обжалвано и преразгледано — ще струва милиони, билиони, преди още да премине през съда.

— Какво научи от последните двама? Грийн и Ян Хамилтън?

— Малко по-различно е от предишното. Армбрасъър използва термина „отходна тръба“, отнасяйки го към присвояванията на Дженеси. Мисля, че терминът е подходящ и за Арон Грийн. Грийн е отходна тръба, в която се изливат огромни суми и той ги преразпределя. Година след година... Хамилтън е човекът, който ме плаши. Години наред е бил съветник на президента.

Филис усети уплахата в гласа на съпруга си. Беше отишъл до прозореца, близо до леглото, и се беше облегал на перваза с лице към стъклото. Отвън късното следобедно небе беше покрито с облаци, вероятно през нощта щеше да завали сняг.

— Струва ми се, че трябва да бъдеш по-внимателен при предположенията си.

Анди погледна към жена си и се усмихна с любов и облекчение.

— Ако знаеш само колко пъти си го повтарям. Това ми е най-трудното.

— И аз така мисля.

Телефонът на нощното шкафче иззвъня. Филис тръгна към него, а Анди остана на прозореца. Патрулът от 1600 знаеше, че е там. Докторът също. Никой друг.

— Разбира се, Джони — каза Филис и подаде телефонната слушалка на съпруга си. — Джон Спрейг е.

Тривейн се отдръпна от прозореца. Джон Спрейг му беше приятел от детинство. Живееше от другата страна на улицата им в Бостън. Сега му беше също такъв приятел, както и преди. Беше от семейство на физици.

— Да, Джони?

Телефонният номератор съобщава, че имаш повикване. А ако не си тук предполага се, че слушалката ще вземе лекуващият доктор на Хил.

— Кой се обажда?

— Мъж на име Викарсън?

— Господи, нещо тревожно ли се е случило?

— Възможно е. Звъни като на пожар.

— Знам. Денвър. Можеш ли да ме свържеш тук, или трябва да сляза при номератора.

— Моля! Затвори слушалката. След няколко секунди ще звънне отново.

— Хубаво е да познаваш големи клечки.

— По-добре е да познаваш големите пари. Окачи слушалката, Трив.

Тривейн натисна телефонния бутон и го задържа. Обърна се към Филис:

— Ще се обади Сам Викарсън. Не съм му казвал, че ще идвам тук. Трябваше да му се обадя по-късно. Той сега има срещи в Денвър. Не мислих, че може да свърши толкова бързо — Анди говореше разхвърляно и жена му разбра, че е разтревожен.

Телефонът иззвъня кратко, сякаш даваше сигнал.

— Сам?

— Мистър Тривейн, извадих късмет, че ви намерих. От летището ми казаха, че Лиърът е излетял за Уестчестър.

— Случило ли се е нещо? Как минаха срещите с представителите на JM и Локхийд?

— Бяха кратки и делови. Не се обаждам заради това, а заради Бонър.

— Какво става с него?

— Той изчезна.

— Какво?

— Просто изчезна. Не се появи на срещите, отписал се е от хотела в Бойс тази сутрин, не се срещна с нас на летището. Не е оставил бележка. Мислехме, че може би знаете нещо по въпроса.

Анди стисна здраво слушалката. Опита се бързо да прецени ситуацията, знаеше че Викарсън очаква инструкции.

— Кога го видяхте за последен път?

— Тази сутрин на закуска. В Бойс.

— Как изглеждаше?

— Чудесно. Мисля, че беше уморен. Трябваше да се присъедини към нас на летището, но не се появи.

— Ставаше ли въпрос за мене в разговора?

— Естествено. Как е съпругата ви, как приемате станалото, изобщо приказки от този сорт.

— Това ли е всичко?

— Попита какъв полет сте взели предишната нощ. Каза, че нямате сигурна връзка. Можел да ви осигури самолета на отбраната, обаче...

— Как отговорихте на това, Сам? — остро го прекъсна Тривейн.

— Не се безпокойте. Казахме му, че не сме знаели. Засмяхме се и му казахме, че с вашите връзки и... пари вероятно сте си купили самолет. Прие го за остроумно.

Анди прехвърли слушалката в другата си ръка и направи знак на Филис да му запали цигара. Заговори тихо, но уверено:

— Слушай, Сам. Изпрати телеграма, най-обикновена телеграма до началника на Бонър... Не. Почакай малко, не знаем кой е той. По-добре до началника на личния състав на Департамента по отбраната. Напиши, че поради една или друга причина, Бонър ни е напуснал. Попитай към кого да се обърнем във Вашингтон, тъй като ни е необходима помощ. Но нагласи така работата, та да не излезе, че сме обсъждали този въпрос на дълго и на широко, нали разбираш?

— Да. Просто забелязваме, че липсва. Не дойде на обед или нещо подобно.

- Точно така. Те очакват от нас реакции.
- Ако въобще знаят, че не е при нас.

* * *

Марио де Спаданте седна на масата в кухнята. Беше по риза. Дебелата му жена носеше чинии, а дъщеря му, също така дебела, старателно постави бутилка „Стрега“ пред него. По-младият му брат, в костюм ала Елвис Пресли, с широка полковнишка вратовръзка, седеше отсреща и пиеше кафе.

Марио махна с ръка на жените да излязат от кухнята. Наля от жълтата течност в чаша за коняк и погледна брат си.

— Продължавай. Бъди ясен и точен.

— Няма какво повече... Въпросите звучаха фалшиво... „къде е мистър де Спаданте?“ „ще разговаряме само с мистър де Спаданте“, сякаш някой се опитваше да разбере къде се намираш. След това, когато разбрах че са от „Тортингтън Метълс“ — там работи братът на Гино — си отдъхнах. Онова приятелче Пейс, партньорът на Тривейн, искаше информацията.

— И ти му каза, че съм в Маями.

— Дори му дадох името на оня хотел, където винаги казват, че току-що си се отписал.

— Добре. Значи Тривейн се е върнал на изток?

— Така се говори. Приели са жена му в болницата в Дариен. Тестове за рак.

— По-добре да тестват и него. Тривейн е болен човек. Дори не знае колко е болен.

— Какво се иска от мене, Марио?

— Разбери къде се намира той. В Дариен? Или е в Гринуич? В мотел ли е или на гости на негов приятел — там е пълно с такива типове... Откриеш ли го, ме уведоми, но преди това не ме безпокой. Ще спра във Вегас, изцеден съм, Ауджи, целият съм изцеден.

Ауджи де Спаданте се надигна от масата.

— Ще отида сам. Ще ти се обадя... Предполагам, че ще го открия още този следобед или довечера. Какво да правя?

— Ами обади се, нали това ти казах.

— Нали си пребит.

— Ще се съвзема бързо... Прекалено много лайнари се събраха. Време е вече да поразтърсим Тривейн. Очаквам го с нетърпение. След това девет години ще ходи с грим... Арогантно копеле! Кадифена свиня!

Марио де Спаданте се изхрани върху кухненската маса.

28.

Вечерята в болницата не беше обичайна дори и за стандарта на Тривейн. Джон Спрейг беше изпратил линейка — естествено без сирени, до най-добрия ресторант в областта; беше натоварена с пържоли и омари и две бутилки „Chateau neuf du Pape“. Доктор Спрейг искаше да напомни на своя приятел от детството, че скоро ще бъде открит благотворителния фонд за Нова Година. Надяваше се и на помощта на Андрю.

Филис се опитваше да предложи други теми за разговор на своя съпруг, но беше невъзможно да го отклони от подкомисията. Новината за изчезването на Пол Бонър едновременно го обърка и го ядоса.

— Не е ли възможно просто да си взел няколко дена отпуска? Сам казваш, че работата му не е сложна, може да се е оттеглил — да му е писнало. Мога да си представя Пол в такова състояние.

— но не и след сърцераздирателния ми разказ онази сутрин. Беше готов да командува цял армейски медицински корпус, да направи всичко, което му кажа. Онези две заседания — както се изрази — били най-малкото, което можел да направи.

— Скъпи — Филис остави чашата с вино и подви крака под себе си на стола. Изведнъж тя се замисли над думите на Андрю. — Аз харесвам Пол. Знам, че неговите виждания са крайни, и вие двамата доста се карате, но знам защо го харесвам... Никога не съм го чула да се кара. Той винаги изглежда толкова любезен, изпълнен с желание да се смее и да прекарва добре времето си. Винаги беше много мил с нас.

— Какво е мнението ти? Съгласен съм с теб.

— Трябва да е много разгневен, за да прави това, което вече е правил и да бъде това, което е.

— Ще гарантирам за него. Какво друго?

— Ти не ми каза преди, че си му разказал такава... сърцераздирателна история.

— Аз не изпипах нещата, тъй като не съм много сигурен в себе си.

— Също и аз... Което ми напомня за Пол. Мисля че той е научил истината и сега се опитва да те намери.

— Това е ужасно.

— В действителност не. Мисля, че Пол ти вярва, или поне ти вярваше.

Тривейн схвана логиката на жена си. Този човек се сблъскваше с онези, които се подиграваха с неговото мнение; той не би чакал друг да свърши неговата работа. Предположението на Филис се основаваше на истинската представа на Пол за нея. Това беше невъзможно. Само трима знаеха. Сам Викарсън, Алън Мартин и Майк Райън. Невъзможно.

— Не може да бъде, — каза Анди. — Няма абсолютно никакъв начин той да узнае.

— Ти си ужасен лъжец, Тривейн — усмихна се Филис.

— Той ми повярва.

Те се настаниха в креслата си и Анди включи телевизора, за да гледа новините в 7 часа.

— Може би ще разберем, че той е напуснал Бойс и е започнал малка война някъде. Наричаше това заблуждаваща тактика — каза Тривейн.

— Как ще стигнеш до Грийн утре? Откъде знаеш, че той е в града?

— Не знам. Поне за сега... Но ще го намеря. Ще шофирам до Бърнигът за около час; Викарсън очаква моето обаждане в десет. Той ще вземе всичко от Грийн и ние заедно ще предприемем нещо... Знаеш ли Хил, аз открих много интересен факт през последната седмица.

— Не мога да чакам.

— Не, истина е — Анди приближи чашата с вино до устните си. Той изглеждаше опиянен. — Всички тези безсмислици относно така наречената потайна дейност — събиране на разузнавателна информация, каквото и име да ѝ даваш. Действително това е много просто; искам да кажа почти детска работа, като игра. — Той изпи виното и сложи чашата обратно на масичката за сервиране. Вдигна поглед към жена си — неговата дяволски чаровна разбираща съпруга и добави тъжно. — Де да бяха деца участниците в тая игра.

* * *

Марио де Спаданте гледаше легнал новините в 7 часа. Той извика жена си два пъти. Първият път, за да му донесе ледено студена кока-кола, а вторият — за да придвижи преносимия цветен телевизор няколко крачки по-наляво, така че отражението от златното разпятие над възглавницата му да не попада на екрана.

После той съобщи, че скоро ще си легне. Жена му сви рамене. Двамата с Марио имаха отделни спални от доста години и живееха като в два отделни свята. Почти не си говореха, освен на сватби, погребения и когато техните невръстни внучета им гостуваха. Но сега тя притежаваше голяма, хубава къща, а също и голяма градина, голяма кухня и хубава кола с шофьор. Сега щеше да се върне в голямата кухня и да готви нещо и после да гледа собствения си телевизор. Може би ще се обади на приятели по луксозния френски телефон, поставен в мраморния ъгъл.

Нямаше нищо съществено през първите три минути на новините и Марио знаеше, че остават двайсет и пет минути „пълнеж“, изпъстрен с реклами. Взе дистанционното и изгаси телевизора. Беше изморен, но не от това за което си мислеше брат му. По време на престоя си в Лас Вегас той се ограничи с едно бързо чукане и даже тогава трябваше незабавно да отпрати момичето, тъй като непрекъснато го търсеха по телефона. Един от разговорите беше с Уебстър — посредник от Белия дом. Наложиха му се да напусне Лас Вегас в четвъртък със среднощен полет и да замине за Вашингтон.

Добре хладнокръвният Уебстър започваше да губи самообладание.

По дяволите!

Времето за разговори изтече и сега е време за активни действия.

Тривейн трябва да бъде ликвидиран и то веднага.

Един незначителен доклад на някой подотдел на спиралата, получен тихо и почтително от съответната инстанция и след това погребан и забравен.

Такъв трябва да бъде редът на нещата.

Телефонът извън, дразнейки слуха на де Спаданте. След като разбра обаче, че повикването е по частната му линия, използвана при

много важни обстоятелства, раздразнението веднага го напусна.

— Ало.

— Марио? Ауджи. — Беше брат му. — Той е тук.

— Къде?

— В болницата.

— Сигурен ли си?

— Да, на паркинга има кола под наем с емблемата на летището Уестчестър. Ние проверихме. Била е взета в три и трийсет следобед на негово име.

— Откъде се обаждаш?

Брат му обясни. — Накарах Джой да наблюдава мястото.

— Остани където си и кажи на Джой да го проследи в случай че тръгне на някъде; не го изпускай! Дай на Джой номера там. Аз ще дойда веднага, щом се освободя.

— Слушай, Марио. В болницата има двама души — единият пред главния вход, а другият е някъде вътре.

— Знам. Познавам тези хора. Те трябва да се махнат след половин час. Кажи на Джой да не се показва.

Де Спаданте прекъсна разговора и веднага набра частния номер на Робърт Уебстър в Белия дом. Уебстър тъкмо се канеше да си тръгва и беше много обезпокоен от позвъняването на де Спаданте.

— Марио, бях ти казал...

— Сега аз водя разговора. Освен ако искаш няколко необясними уволнения на твоите хора!

И с кратки и ясни думи де Спаданте предаде своите разпореждания. Той не се интересуваше от начина по който ще действа Боби Уебстър и единственото му желание бе „Патрул 1600“ да бъде отстранен незабавно.

Марио затвори телефона и стана от леглото. След като се облече бързо и среса рядката си коса, той отвори горното чекмедже на бюрото си и извади два предмета.

Единият беше 38-калибров автоматичен пистолет. Другият бе зловещо изглеждащо приспособление от черен метал с четири пръстена, свързани един с друг на плоска основа от осторъръбо желязо.

При свит юмрук това приспособление би откачило човешка челюст, а при удар с отворена длан би разкъсало плътта до кост.

* * *

Въздушният лайнер Г-40 получи с предимство разрешение за кацане и се приземи на писта номер 5 във военновъздушната база Ендрюс. В края на полосата самолетът направи завой и спря. Майорът е показва навън и след като помахна с ръка на пилота, бързо се отправи към чакащия го джип.

Пол Бонър заповяда на шофьора да го закара незабавно в оперативния център. Човекът натисна газта без да поздрави или коментира. Майорът изглеждаше като истински ас, а никак не е лесно да се държиш приятелски с такъв тип.

Дежурният офицер, подполковник, който само преди няколко минути се беше обадил на Министерството на отбраната, за да разбере „що за величие беше този клоун Бонър“, предложи на майора собствения си офис. Полковникът бе разбрал на каква почит е майорът. При това с помощта на бригадния генерал Лестър Купър.

Пол благодари на подполковника, който го остави сам в офиса си. Майорът веднага набра частния номер на Купър. Часът бе 2.40, което означаваше 6 без 20 източно време. Като притисна слушалката с брадата си, той започна да сверява своя часовник, но преди да успее да стори това, Купър отговори.

Генералът беше бесен; неговият подчинен нямаше право да вземе сам решение за прекосяването на три четвърти от територията на страната без предварителни консултации и без разрешение.

— Майоре, мисля, че ми дължите обяснение — кратко отсече генералът, знаейки, че Бонър ще очаква укор от негова страна.

— Страхувам се, че няма време за това, генерале.

— Аз пък съм сигурен, че има! Узнахме за твоята информация относно Бирингс и Андрю. Не е ли по-добре веднага да дадете обяснение... Идвало ли ви е на ум, че и аз ще трябва да отговарям.

— Не, — излъга Бонър. — Не искам да споря с вас, генерале. Опитвам се единствено да помогна на всички ни и мисля, че ще мога, ако успея да се свържа с Тривейн.

— Защо? Какво се е случило?

— Той е получил информация от един психопат.

— Какво? Кой?

— Един от хората на Годдард. Същият, с когото и ние сме в контакт.

— О, Господи!

— Което ще рече, че цялата ни информация може да се окаже пълна безсмислица... Този човек е болен, генерале. Той не е жаден за пари и това пролича при нашите преговори. Ако информацията, която той ни предостави е действителна, исканата сума би била поне три пъти по-голяма.

— Предостави на теб, а не на нас, майоре — това прозвуча като предупреждение за Пол Бонър. Първото, което той получаваше.

— Добре, генерале, което аз получих... Но каквото и да е то, аз ви го предадох и вие се възползвахте. Моята роля е твърде ограничена във вашите среди.

Лестър Купър контролираше гнева си. Думите на този немирник звучаха заплашително. Толкова много заплахи напоследък и всички те изтощаваха генерала. Той не беше в състояние да се справи с постоянните атаки.

— Няма причина за неподчинение, майоре. Аз просто обобщавам нещата, които засягат двама ни.

— По какъв начин, генерале?

— Прекрасно знаеш! Упадъкът на военното влияние, постоянното намаляване на военните разходи. На нас ни плащат, за да поддържаме състояние на бойна готовност, а не да гледаме как всичко се руши!

— Разбирам, генерале. — Бонър наистина разбра, че генералът едва ли е способен да се справи със ситуацията. Купър непрекъснато бълваше клишета, използвани в Пентагона, като че ли произнасяше библейски истини. Той не се владееше напълно, а обстоятелствата изискваха абсолютна стабилност. В този момент на съмнение Бонър взе решение, което не беше от неговата компетентност. Той реши да скрие от Купър подробностите за своето идване във Вашингтон поне до срещата си с Тривейн.

— ... щом благоволяваш да се съгласиш с мен, майоре, ще те очаквам в офиса си към 19.00. Това прави час и петнайсет минути... — Купър продължаваше да говори, но мислите на Пол бяха другаде. Началникът беше загубил влиянието си.

— Генерале, ако това е заповед ще се подчиня, разбира се. Но ви уверявам, че всяка неупотребена за търсене на Тривейн минута може да ни струва много скъпо... Той ще ме послуша.

От другия край на линията настъпи пауза и Бонър почувства, че ще спечели. — Какво ще му съобщиш?

— Истината — както я виждам аз. Той е в контакт с един безнадежден психопат. А може би и с повече от един. И ако този човек е в течение за другите му контакти — което е почти сигурно, трябва да го изведе от заблудението.

— Къде е той сега? — Бонър долови нотка на облекчение в гласа на своя шеф.

— Всичко което знам е, че той е във Вашингтон. Мисля, че ще успея да го открия.

Купър въздъхна тежко, като се опитваше да вземе мъдро, недвусмислено и добре мотивирано решение. В действителност, решението можеше да бъде само едно. — Ще чакам да ми докладваш към 23.00. Потърси ме в къщи.

Бонър се изкуши от мисълта да оспори това разпореждане, защото не изпитваше никакво желание отново да се обажда на генерала.

След като запали една цигара, което рядко му се случваше, Бонър отново взе телефона и се обади на един свой приятел, заемащ пост в армията. След минута той вече знаеше домашния и служебен телефон на сенатора Мичел Армбрасър.

Телефонният звън завари сенатора в къщи.

— Сенаторе, трябва да открия Андрю Тривейн.

— Защо търсите мен? — Гласът му беше неизразителен и това го издаде. Внезапно Бонър разбра значението на получената от Сам Викарсън бележка: „10.30 — 11.30. С.А.Кв.“

Армбрасър бе присъствал на свикано от сената събрание. Разговорът бе насрочен за това време и Тривейн навярно знаеше за това.

— Сенаторе, нямам време за обяснения. Знаем, че сте се срещнали с Тривейн около обяд... — Бонър очакваше да чуе отрицание или потвърждение. Мълчанието свидетелстваше за последното. — Накратко, той е получил невярна информация, компрометираща голям брой влиятелни хора, сред които сте и вие, сър.

— Нямам представа за какво става дума, майор... Бонър, нали така.

— Сенаторе! 178 милиона долара трябва да бъдат отпуснати за отбраната като неотложна субсидия. Това говори ли ви нещо?

— Нямам какво повече да ви кажа...

— Може би ще имате, ако аз не открия Тривейн и не му разкажа за хората, с които е общувал. Тези хора са врагове на страната ни. Не мога да ви обясня по-ясно.

Мълчание.

— Сенатор Армбрасътър!

— Таксито го откара на летище Далас. — Гласът му беше все така безизразен.

— Благодаря ви, сър.

Бонър затвори телефона с трясък. Облегна се на фотьойла и вдигна ръка към челото си. Господи, постоянно трябва да си под напрежение. Сега той се обади в центъра по управление на полетите на летището в Далас.

Чартърния самолет на Дъглас Пейс бе излетял в два и седемнадесет следобед в направление Уестчестър, Ню Йорк. Трябваше да се приземи в три и двадесет и четири.

Значи си беше отишъл у дома или почти у дома. И ако това беше така, той щеше да се срещне с жена си — особено при сегашната ситуация. Разбира се, немислимо е Тривейн да не се види с нея. Той би пропътувал хиляди мили само и само да прекара един кратък миг в нейната компания. Обратно на повечето женени мъже, които пътуваха, за да избягват жените си.

Пол се приближи до вратата, отвори я и извика подполковника.

— Подполковник, имам нужда от пилот. Бихте ли се разпоредили да заредят самолета ми с гориво и да го подготвят за полет колкото може по-бързо?

— Но майоре, ние не можем да поставим във ваша услуга цялата военна база.

— Нужен ми е пилот. Моят е натоварен със специална мисия в течение на 24 часа.

— Това си е изцяло ваш проблем.

— Полковник, желаете ли лично генерал Купър да разреши моя проблем. С радост бих ви свързал с него още сега.

Подполковникът погледна Пол Бонър изненадано. — Вие сте от контраразузнаването, нали?

Майор Бонър направи кратка пауза преди да даде своя отговор.

— Знаете, че не мога да ви кажа нищо повече.

— Приемам това като положителен отговор.

— Искате ли номера на генерала?

— Ще имате пилота... Кога бихте искали да излетите.

— Пол вдигна поглед към многобройните циферблати на стената. Беше точно седем часът, източно време.

— Преди един час, подполковник.

29.

Бонър беше узнал името на частната болница от агента 1600. След това, той се снабди с превозно средство, което да му служи при пристигането в Уестчестър и употреби цялата си искреност за да изкаже благодарност на подполковника.

Автомобилът се оказа военна лимузина, която бе докарана до летището на един ефрейтор на служба някъде в Ниак, Ню Йорк.

Ефрейторът се надяваше да бъде шофьор на майора, но последният се оказа от неговите услуги и след като му даде двадесет долара, го посъветва да се върне в базата си на следващия ден.

Бонър подкара към отворените железни врати на болницата и влезе в кръговото движение. Часът беше девет и тридесет и пет. Два светещи знака насочваха колите към мястото за паркиране в далечния край на сградата. Вместо това, той мина плътно вдясно на пътя, за да пропусне останалите коли и спря наполовина върху тревата. От небето се сипеше сняг, топящ се при съприкосновение със земята. Слезе от колата и потърси с очи патрул 1600. Той беше подготвен за тази среща и се готвеше да дава обяснения.

Никой не се появи.

Бонър се почувства объркан. Той добре познаваше строгите инструкции, които патрулът трябваше да следва. При здания от този тип с един вход за автомобили и три етажа, охраната бе поверена на двама човека — единият трябваше да стои отвън, а другият да се движи. Двойката би трябвало да поддържа постоянен радиоконтакт. Хората от патрул 1600 бяха винаги за пример. Отклонението от служба бе изключено, освен при изключителни обстоятелства.

За да се увери, че не се касае за наблюдение без контакт, Бонър заобиколи колата и произнесе ясно и тихо.

— Бонър, Пол. Майор, Д.О.Д. „1600“, моля отговорете... Повтарям. „1600“, моля отговорете.

Нищо. Само нощната тишина и приглушени звуци.

Пол Бонър извади своя 44-калибров пистолет, който притежаваше огромна огнева мощ.

Пресече пътя и се промъкна до главния вход на болницата. Униформата му можеше да уплаши или да провокира, но той със сигурност беше мишена в тази игра. Постави пистолета в джоба на куртката си, като държеше пръст на спусъка. Освободи с палец предпазителя и държейки оръжието в хоризонтално положение, се подготви за стрелба през дрехите.

След като проникна в болницата, запазвайки спокойствие, се обърна към сестрата на приемната.

— Госпожице, казвам се Бонър. Разбрах, че госпожа Тривейн е пациентка тук.

— Да... Полковник...

— Майор звучи по-добре.

— Едва ли ще се науча да различавам военните звания, — мило се усмихна момичето, ставайки от стола.

— Самият аз имам проблеми с флотските звания. — Бонър се огледа за патрул 1600.

Никой.

— Да, госпожа Тривейн е пациент тук. Но вашата визита е в доста необичайно време и аз се съмнявам дали ще бъдете приет.

— Всъщност, търся господин Тривейн. Казаха ми, че той е тук.

— Боя се, че вече го изпуснахте. Видях го да излиза преди час.

— Ах? Тогава... дали бих могъл да говоря поне със шофьора на госпожа Тривейн. Надявам се, че госпожата се придружава от шофьор и секретар.

— Да, така е майоре, — усмихна се сестрата. — Регистрационната ни книга е пълна с имена на „капитани и крале“ и хора, които пазят тяхното спокойствие. Вероятно, вие имате предвид двамата джентълмени, които пристигнаха с госпожа Тривейн. Чудесни момчета.

— Именно за тях говоря. Къде са те?

— Явно нямате късмет, майоре. Те излязоха преди господин Тривейн.

— Казаха ли къде отиват? Повярвайте, много е важно да се свържа с тях.

— Не... господин Калахън, който стоеше в коридора, бе извикан на телефона в 7.30. След това той каза, че двамата с приятеля си ще отсъствуват през нощта. Приятелят му се съгласи.

— Кой прие обаждането му? Искам да кажа знаете ли откъде се обадиха? — Бонър се опитваше да скрие безпокойството си, но без особен успех.

— Телефонистката. Да я попитам ли разбрала ли е откъде са се обадили?

— Моля ви.

Момичето пресече коридора и отвори бялата врата отдясно. Бонър успя да види малката централа и жена на средна възраст, която седеше пред апарата. Той си помисли колко различни са нещата в една частна болница. Всичко беше така засекретено и недостъпно за хорските погледи.

Сестрата се върна.

— Обаждането е било от далечно разстояние, от Вашингтон. Търсели са лично господин Калахън, придружителят на госпожа Тривейн.

— И след това той си тръгна? — безпокойството на Пол се превръщаше в страх. Трябваше да има обяснение за всичко това и той искаше да го разбере.

— Точно така — отговори момичето. — Майоре? Искате ли да се обадите някъде?

Бонър почувствува леко облекчение.

— Да, ако е възможно. Къде е тук телефонът?

— Имаме телефон в чакалнята. Хей там. — Тя посочи към отворената врата в другия край на коридора. — На масата до прозореца. — Кажете на телефонистката да прехвърли разговора на сметката на стая 212.

— Благодаря ви за любезността.

— Няма защо.

Чакалнята имаше вид на стая за живеене, добре мебелирана и уютно подредена. Толкова различна от еднообразните пластмасови пейки, характерни за големите болници.

Пол поиска номера на службата 1600 във Вашингтон и още при първия сигнал отсреща вдигнаха слушалката.

— Отново е майор Бонър. Това ли е същият...

— Да, майоре. Смяна 4-12. Открихте ли мястото?

— Да, обаждам се оттам. Какво се е случило?

— Къде?

— Тук. Кой е освободил хората?
— Освободил? Какво искаш да кажеш?
— Хората са били освободени около 7.30. Защо?
— Никой никого не е освобождавал, Бонър. За какво, по дяволите, говориш?
— Те не са тук.
— Огледай добре, майоре. Трябва да са там. Може би не искат ти да узнаеш за това, но...
— Казвам ти, те са заминали. Имаш ли човек на име Калахън?
— Почакай да видя списъците... Да, Калахън и Елис. Те са дежурни по 2 следобед.
— Но не са, по дяволите! Калахън е имал разговор с Вашингтон. В 7.30. Той е напуснал, като е казал на сестрата, че двамата с партньора му са освободени за през нощта.
— Но това е лудост! Такава заповед не е издавана. По дяволите, Бонър, те трябваше да държат контакт с мен.
— Искаш да кажеш, че Калахън е излъгал? Вярвай ми, никой от двамата не е на поста си.
— Няма причина той да е излъгал. Освен това, той би могъл да бъде освободен само при обаждане от тук. Не би могъл...
— Защо не?
— Е, общоприети процедури... Знаеш. Кодовете се сменят на всеки 24 часа и се пазят с голяма строгост. Преди всяка инструкция се съобщава съответния код. Ти знаеш.
— Тогава някой е узнал паролата, приятелю, защото момчетата ги няма.
— Нищо не разбирам.
— Виж, не искам да спорим; изпрати следващата група.
— Но те застъпват в два.
— Искам ги веднага!
— Те навярно са се запилели някъде. Не съм сигурен, че е възможно да бъдат открити.
— Тогава използвай местни! Поставете охрана на този пост до 15 минути! Не ме интересува какви хора ще използвате! И открийте кой се е обадил на Калахън.
— Спокойно, майоре. Вие не командувате моя офис.

— Вие също няма да командвате дълго, щом като допускате произшествие от такъв характер!

— Хей, почакай малко! Знаеш ли кой би могъл да ги освободи?

— Кой?

— Тривейн.

— Той е бил при жена си, когато са се обадили.

— Но той е могъл да говори с тях преди това. Искам да кажа, че разговорът на Калахън може да е бил от съвсем друг характер. Тези момчета все пак имат жени и семейства.

— Това е интересна мисъл, приятелю, но все пак прави това, което ти казвам. Аз ще проверя службата ДОД. — Бонър затвори телефона с раздражение. И тогава си помисли за предположението на службата 1600. Ако Анди е говорил с патрула, едва ли това е било, за да им даде почивка, освен ако не ги е пратил на друго място. Това предположение е малко вероятно, но все пак е възможно. И ако се е случило точно така, обяснението е, че Анди е очаквал неприятности другаде. Иначе той не би оставил Филис без охрана, дори за съвсем кратко време.

Но ако той не е освободил патрула, тогава кой го е сторил без нужните права?

Андрю Тривейн или гласеше някаква клопка, или пък бе обект на такава.

Пол се върна до рецепцията. Сестрата го поздрави.

— Хей, всичко наред ли е?

— Струва ми се. Вие ми направихте голяма услуга, но ще ви помоля за още нещо... Нашата работа е да охраняваме и трябва да сме винаги много бдителни. Имате ли някакъв нощен пазач, или човек от охраната.

— Да. Двама.

Бонър спокойно помоли мъжете да заемат позиция, единият пред вратата на Филис, а другият — във фоайето, което би отговаряло на техните нормални задължения. Той обясни, че е допусната грешка при разпределение на охраната и е било необходимо хората да отсъствуват за малко. Пристигането на смяната се очакваше всяка минута.

— Разбирам, майоре — каза момичето. И Бонър се надяваше, че тя наистина е разбрала.

— Вие казахте стая номер 212. Това сигурно е на втория етаж? Бих искал да видя госпожа Тривейн, ако е възможно?

— Разбира се. Нагоре по стълбите и след това наляво. Последната стая в дъното на коридора. Искате ли да позвъня?

— Не, по-добре недейте.

— Добре, няма.

— Благодаря ви, много сте любезна, както вече ви го казах.

Миловидното и спокойно лице на момичето издаваше нейните качества на професионалистка. Той почувствува, че момичето също го смята за професионалист. Това му се случваше толкова рядко тези дни.

— Може би по-добре е да се кача горе — каза той.

Бонър се качи бързо по стълбите на втория етаж. Отправи се към края на коридора. Вратата на стая 212 беше затворена, докато повечето от другите врати бяха отворени. Почука бързо и щом чу гласа на Филис, веднага отвори.

— Пол! господи! — Тя седеше на стола, четейки книга.

— Филис, къде е Анди?

— Просто се успокой, Пол! — Филис очевидно се боеше за съпруга си. Пол Бонър имаше много напрегнат вид. Тя не го бе виждала такъв преди.

— Сега затвори вратата и нека си поговорим.

— Ти не разбираш, а аз нямам време. Къде е отишъл той? — Майорът разбра, че Филис се опитваше да извърта нещата относно съпруга си. Той не се реши да ѝ каже за отстраняването на патрула, но трябваше да предаде новината. След като затвори вратата, приближи се до стола и каза. — Чуй ме, Филис, аз искам да помогна на Анди. Разбери, това е неотложно.

— Какво се е случило? — страхът на Филис се усили. — Той в беда ли е?

— Не съм сигурен, но е доста вероятно.

— Ти не би го следвал по целия път от Бойс или Денвър без да си сигурен. Какво има?

— Моля те, Хил! Просто ми кажи къде е той?

— Замина обратно за Бърнигът...

— Аз не познавам това място. По кой път би тръгнал той?

— Мерит Паркуейт. Това е на около половин миля наляво от болницата.

— През кой изход на Паркуейт трябва да мина?

— Първо през Гринуич. Ще завиеш надясно след бариерата и ще тръгнеш по крайбрежното шосе. Поддържай курса около шест мили. Ще стигнеш до кръстовище; пътят отляво е този, който ти трябва, на северозапад...

— Ако не се лъжа, това е черен път.

— Пол, какво в действителност се е случило?

— Просто трябва да говоря с него. Сбогом, Хил! — Бонър отвори вратата и бързо я затвори след себе си. Не искаше Филис да го види като тича по коридора.

Пунктът в Гринуич изискваше намаляване на скоростта до 25 мили в час. Пол Бонър караше с над 40, макар че си даваше сметка за нарушението, което правеше. На крайбрежното шосе, докато изпреварваше колите, той внимателно се вглеждаше във всяка една от тях.

Миля и половина след разклона пътят стана черен. Започваше имението на Хай Бърнигът.

Той намали скоростта. Хиляди танцуващи снежинки се отразяваха в светлините на фаровете. Макар и да познаваше добре този път, Бонър се колебаеше при завоите.

Изведнъж на около сто метра по-напред проблесна малка светлинка, описваща кръгове. От тъмнината изплуваше фигура на човек и майорът успя да чуе думите:

— Марио, Марио, това съм аз... Джой — гласът бе настоятелен, но не висок.

Бонър остана на мястото си с пистолет в ръката. Непознатият се спря. Той явно бе разбрал, че това не е колата която очакваше. Тъмнината, снегът и блясъка на фаровете го бяха заблудили. Пред него беше спряла военна лимузина.

— Не мърдай! Хвърли оръжието и вдигни ръце! — майорът отвори вратата и се прикри зад нея.

В отговор прозвучаха четири приглушени изстрели. Три от куршумите се забиха във вратата, а четвъртият след като разби сенника над кормилото, направи дупка в предното стъкло на автомобила. Бонър чу стъпките на човека по морския сняг и вдигна глава. Нов куршум просвистя във въздуха над него.

Пол пропълзя към задната част на колата и с прилепено към земята тяло следеше движенията на оттеглящия се към гората човек. Мъжът се колебаеше какво да стори, но страхът в крайна сметка надделя и той се скри в гората.

Бонър разбра, че сигналът бе предназначен за друга кола. Сега военният автомобил със своя жив или мъртъв шофьор трябваше да бъде заобиколен, а очакваната кола — пресрещната.

Стрелецът навярно ще пресече гората в северозападна посока, за да се окаже отново на пътя някъде зад Пол. В този момент майор Пол Бонър си спомни всички научено през време на службата си в специалните сили в Лаос и Камбоджа. Тогава неговият живот и този на другарите му зависеха от бързото и безшумно ликвидиране на противниковите разузнавачи. Човекът с пистолета едва ли притежаваше качествата на разузнавач. Обзет от твърда решителност, Бонър реши да действа бързо и тихо. Безшумно се приближи до гората и навлезе в нея, внимателно проучвайки пространството пред себе си. Светлините на пътя му позволяваха да вижда всеки силует в пространството между дърветата. Тази тактика многократно му бе позволявала да издебва неприятеля при залез слънце или на лунна светлина. Джунглата го бе научила на много неща.

Човекът се появи, несръчно проправяйки си път през клоните. Той следеше с очи пътя и държеше оръжието си готово за стрелба. След като избра възможно най-краткия и чист път, който ги разделяше, Бонър вдигна един камък и го хвърли по колата. Звукът от удара изплаши мъжа и той се наведе инстинктивно като стреляше към колата. Тогава Бонър се хвърли отгоре му. С една ръка го сграбчи за косата, а с друга го хвана за лявата китка, нанасяйки му силен удар с коляно в гръдния кош. Човекът изкрещя от силната болка и изпусна пистолета си. Състоянието му бе много тежко, но той все още беше в съзнание. След като го извлече от гората и го хвърли на предната седалка, Пол подкара колата по следите на Тривейн.

Напълно безпомощен, стрелецът стенеше от болка и молеше за помощ.

Пол си спомни, че пътят пред къщата на Тривейн се разклоняваше и водеше към широк гараж за четири коли. Той подкара към гаража и спря пред отворена врата. След това паркира колата в една от свободните клетки.

За да облекчи страданията на мъжа, Бонър му нанесе силен удар в областта на шията, което го лиши от съзнание за определено време.

После слезе от автомобила и се отправи към главния вход. Прислужницата Лилиан го забеляза:

— А, майор Бонър. Чух колата ви. Как сте сър?

— Добре, благодаря. Къде е господин Тривейн?

— Долу, в кабинета си. Откакто пристигна непрекъснато говори по телефона. Да му съобщя ли за вашето посещение.

Пол знаеше, че кабинетът на Тривейн е изолиран от всякакъв шум. Той едва ли бе чул колата.

— Лилиан, не се плашете, но мисля, че трябва да изгасим всички светлини.

— Не ви разбирам. — Лилиан имаше модерни схващания, но се придържаше към старите традиции. Заповеди приемаше само от своите работодатели, а не от гости.

— Къде е вътрешния телефон? Всяка загубена минута може да ни струва скъпо.

— Ето там сър... — показва тя към стълбището.

* * *

— Пол, какво правиш тук?

— Ще говорим за това по-късно. Сега моля те накарай Лилиан да изгаси всички светлини в къщата. Това е сериозно.

Тривейн се поколеба за момент.

— Свържи ме с нея.

Лилиан произнесе няколко думи.

— Ей сега, господин Тривейн.

— Когато свършите елате в кабинета долу. Не се безпокойте, просто искам да спестя на Тривейн едно нежелано посещение.

Обяснението прозвуча убедително. Страхът бе преодолян. Майорът се отправи към стълбището с привидно спокойствие. Като загуби прислужницата от погледа си, той се втурна към долния етаж, вземайки по три стъпала наведнъж.

Тривейн стоеше до бюрото си, чиято повърхност бе покрита с откъснати страници от жълт бележник.

— За бога, какво има? Защо си дошъл?

— Искаш да кажеш, че нито Сам, нито Алън са се обаждали?

— Сам каза, че спешно си тръгнал нанякъде. Това ли е обичайната ти тактика за издебване и атака.

— Престани. Добре знаеш, че нямам причина да те следя. — Бонър се приближи до единствения голям прозорец.

— Прав си, съжалявам. Мислех, че е необходимо.

— Имаш ли пердета или сенници тук?

— Електрически са. Сега ще ти покажа.

— Не мърдай от мястото си! — Бонър натисна копчето и два вертикални жалюза се появиха от двете страни на прозореца. — Господи, електронни щори.

— Моят шурей има мания към електрониката.

— Какво те накара да изминеш целия този път — Сан Франциско, Сан Бернадино, Хаустън, Бойс, Такома и накрая летище Далас.

Щорите се затвориха и Бонър се обърна с лице към Тривейн. Двамата мълчаливо гледаха няколко секунди.

— Виждам, че находчивостта не ти е изневерила, нали Пол?

— Не ми беше много трудно.

— Вярвам ти. Самият аз бях зает известно време. Но надцених силите си.

— ... Някой те преследва, Анди. И аз мисля, че той е много близо.

— Какво говориш, за Бога?

Бонър му обясни всичко по възможно най-бързия начин преди идването на прислужницата. Тривейн се разтревожи за Филис. Пол го успокои, като му разказа за мерките, които е взел. Спомена също така за ранения мъж в гаража.

— Познаваш ли някого на име Марио?

— Де Спаданте — отговори Анди веднага.

— Шефът на мафията?

— Да. Той живее в Ню Хейвън. Бил е в Сан Франциско преди няколко дни. Неговите хора са се опитали да го укроят, но ние знаем, че той е бил там.

— Именно той се е отправил там.

— Тогава ще се срещнем с него.

— Добре, но когато му дойде времето. Помни, че той е успял да отклони патрула. Това говори за връзката му с много влиятелни личности във Вашингтон. Негов човек се опита да ме убие.

— Наистина ли е толкова сериозно? — с невярващ глас отговори Андрю.

— Подробностите са въпрос на време — Бонър извади от якето си пистолет и го връчи на Андрю. — Ето ти оръжие. Заредено е. — Пресече стаята и се приближи до бюрото на Тривейн. След това извади още дузина патрони от джобовете на панталона си. — Ето ти още боеприпаси. Скрый пистолета, за да не изплашиш... как се казваше — Лилиан. Има ли тук врата, която да ме отведе до гаража.

— Ей там — Тривейн показва масивната дъбова врата, била някога палуба. — Тя води към терасата. Отляво има павиран път, който минава край прозореца...

— И който води до страничната врата на гаража — прекъсна го Пол, спомняйки си.

— Точно така.

В коридора се чуха стъпките на прислужницата.

— Плашлива ли е Лилиан? — попита Бонър.

— Не бих казал. Тя често остава сама, понякога цели седмици. Ние ѝ предложихме компания, но тя отказа. Съпругът ѝ който беше полицай в Ню Йорк, почина. Какво става с Филис? Ти каза, че ще провериш — Андрю погледна Бонър изпитателно.

— Ще го направя — Пол взе телефона в момента, в който Лилиан отвори вратата. Тя изгаси осветлението в помещението и се приближи към Тривейн, докато Бонър се свързваше със службата 1600.

Майорът силно преживяваше случилото се в болницата, но беше удовлетворен от бързите действия на новата смяна. За момент си спомни медицинската сестра... Филис беше в добри ръце. Бонър затвори и чу гласа на Тривейн от другата страна на стаята.

— Разказах цялата истина на Лилиан. Както ти ми я предаде.

Пол се обърна и погледна прислужницата. В настъпилния сумрак той не можа да види добре очите ѝ, но забеляза решителното изражение на лицето ѝ.

— Добре. — Бонър се отправи към вратата. — Отивам да доведа нашия приятел от гаража. Ако чуя или видя нещо, ще се върна веднага с или без него.

— Имаш ли нужда от помощта ми? — попита Тривейн.
— Не искам да напускаш тази стая! Заклучи вратата след мене.

30.

Мъжът на име Джой лежеше отпуснат на предната седалка с глава върху таблото. Кръвта от раните му частично се бе съсирила, образувайки много петна. Бонър го извлече от колата, нарами го и го понесе към къщата.

Той се върна до страничната врата на гаража и се отправи към терасата. После излезе на пътя и пое по павираната пътека, водеща към задната част на къщата.

В този момент неясно очертание от светлини се появи на пътя. Разстоянието беше около двеста метра, близо до мястото където безпомощно преметнатият на рамото му човек се бе опитал да го убие. Светлините се мятаха, отразявани от падащия сняг. Това явно беше автомобил, приближаващ се по черния път с малка скорост. Може би търсеха стрелеца.

Пол се втурна със своя товар към кабинета и почука:

— Побързайте.

Вратата се отвори и Бонър още с влизането си хвърли мъжа върху кушетката.

— Но той е пребит! — каза Андрю.

— Можех да бъда аз на негово място — отговори майорът. — А сега ме чуй добре. Към къщата се приближава кола. Ти имаш право да решиш, но изслушай първо моите доводи.

— Звучиш ми твърде военно. Това не е Пето авеню, или пък булевард Сан-Сен. Имаш ли ковчези?

— Престани, Анди!

— Беше ли това необходимо? — Тривейн говореше сърдито, показвайки към пребития човек.

— Да! Искаш ли да извикаш полицията?

— Разбира се, и ще го направя. — Тривейн тръгна към бюрото, а Бонър го изпревари и застана между него и телефона.

— Би ли ме изслушал?

— Това не е бойно поле, майоре? Не знам какво се опитваш да правиш, но тук не е най-подходящото място за това. Твоите прийоми

не ме плашат, боецо.

— Господи, ти не ме разбираш!

— Опитвам се.

— Слушай, Анди. Ти си мислиш, че съм част от някакъв заговор против теб. В известен смисъл може би си прав, но...

— Ти притежаваш удивителна способност за проследяване.

— О'кей, но не е това, което си мислиш! Който и да е в тази кола, той е способен да отстрани 1600. Това е нещо много сериозно.

— И двамата знаем как, нали майоре?

— Не, не по този начин. Само не и Марио.

— Какви са вашите хора?

— Дай ми шанс да разбера, моля те! Ако се обадиш в полицията, ние никога не ще открием истината.

— Защо не?

— Действията на полицията са свързани с процеси и адвокати и дявол знае още какво! Дай ми само десет или петнайсет минути.

Тривейн потърси с очи лицето на Бонър. Майорът не лъжеше. Той беше твърде сърдит и зашеметен, за да лъже.

— Добре, имаш десет минути.

Пол отново си спомни за Лаос. Той добре знаеше на какво е способен. Именно сега бе моментът за действие. Побягна към края на терасата и инстинктивно хвърли поглед към каменните стълби, водещи към пристанището и покрития пристан за лодките. Винаги е необходимо да се познават околностите, защото всичко това може да потрябва.

Той пропълзя по ливадата, придържайки се към стената на къщата, докато достигна фасадата. Не се забелязваха никакви светлини от фаровете в далечината, никакъв звук, освен този на падащия сняг. Явно колата беше спряла и хората я бяха напуснали.

Прекрасно. Районът му бе познат. Не много добре, но във всички случаи по-добре, отколкото на нападателите.

Той забеляза, че снегът вече се задържа и реши да свали тъмното си яке. В светлия си пуловер беше по-малко забележим. Пресече алеята и започна да си проправя път през дърветата към черния път.

Две минути по-късно достигна края на един прав участък от пътя и различи очертанията на автомобил, няколко крачки по-надолу. В този момент видя огънчето на запалена цигара.

От едната страна на пътя проблесна лъч от джобно фенерче. Светлината идваше откъм гората. После чу възбудени гласове.

Бонър веднага разбра какво е предизвикало възбудата. Светлината бе дошла от мястото на неговата схватка със стрелеца. Снегът не бе успял да покрие напълно кървавите петна и стъпките.

Втори лъч от светлина се появи от противоположната страна. Явно те бяха трима. Човекът в колата слезе и хвърли цигарата си. Бонър пълзеше напред с опънати нерви, готов във всеки момент да действа.

Разстоянието беше около сто крачки и се долавяха отделни думи. Мъжът, слязъл от автомобила, издаваше заповеди.

Той инструктира единия от своите хора да се приближи до къщата и да пререже телефонните жици. На втория, назован Ауджи, бе наредено да се върне назад по пътя и да стреля по всяка приближаваща се кола.

Човекът, наречен Ауджи, каза:

— О'кей, Марио. Не знам какво се е случило.

Марио де Спаданте реализираше своите планове.

Първият човек бе наистина много лесен. Той дори не разбра какво стана. Пол проследи телефонните кабели, като беше сигурен, че „лейтенантът“ ще направи същото и се притаи в тъмнината до едно дърво. В момента, когато човекът посегна за своя нож, Бонър му нанесе силен карате удар в основата на шията. Човекът падна, като се напика. Майорът взе ножа от неподвижната ръка.

Тъй като разстоянието до кабинета на Тривейн бе малко, Пол успя да се върне и тихо почука на вратата. Андрю произнесе няколко думи през дебелия врата.

— Пол?

— Да! — Вратата се отвори. — Всичко ще се нареди. Този де Спаданте е сам — излъга той. — Сега чака в колата си, може би своя приятел. Смятам да говоря с него.

— Доведи го тук, Пол. Настоявам за това. Каквото и да каже, искам да го чуя.

— Имаш думата ми. Но това ще отнеме малко повече време. Ще се наложи да го издебна изотзад. Просто искам ти да знаеш. Ще го доведе след десет-петнайсет минути. — И Бонър избяга бързо преди Тривейн да отговори.

Наложи му се да заобиколи колата на де Спаданте, минавайки през гората. Когато се изравни с автомобила, може да види едрия италианец, застанал до капака, припалвайки цигарата си, сякаш майстореше нещо. Той махна цигарата с лявата си ръка и направи нещо странно — постави дясната си ръка върху колата и я плъзна по капака. Чу се рязък стържещ звук, който бе неразбираем за Бонър. Триеха се разрушително две метални повърхности.

Човекът на име Ауджи беше седнал на голям бял камък при завоя на пътя. В лявата си ръка държеше изгасено фенерче, а в дясната — пистолет. Цялото му внимание бе погълнато от това, което можеше да се случи на пътя.

Бонър се оттегли назад и пресече пътя. След това започна да се промъква бавно, докато достигне целта си. Човекът не беше помръднал и Пол си даде сметка за проблема, който трябваше да разреши. Един евентуален изстрел можеше да бъде чул от Тривейн и да предизвика идването на полиция. Стрелбата със заглушител също не даваше гаранции за безшумност.

Майорът не искаше полиция. Поне за сега. Той реши да поеме риска от убийство.

Извади ножа на мъжа при телефонните жици и се придвижи бавно напред. Острието на ножа бе като бръснач и Бонър знаеше, че ако успее да промуши долната част на тялото, реакцията би била моментален спазъм и това не би позволило на човека да издаде звук. През това време той трябваше да притисне устата му с ръка, за да избегне вика за помощ.

Животът на човека зависеше от три неща: дълбочината на проникване; шокът, предизвикан от временно прекъсване на въздуха и възможността да бъдат засегнати жизнено важни органи.

Нямаше друга алтернатива. Първият изстрел бе даден от другата страна. Дори да убиеше този човек, мафиозът Марио де Спаданте не би го оплаквал.

Бонър се хвърли върху седящата фигура и осъществи атаката. Не бе изпуснат никакъв звук, освен от падането на тялото.

И майор Бонър разбра, че човекът с име Ауджи бе мъртъв.

Тогава Бонър отстрани тялото от пътя и тихо се отправи към колата на де Спаданте. Снегът бе станал по-тежък и по-мокър.

Близостта на океана не позволяваше образуването на чист и сух сняг. Земята бе прогизнала от влага и кал.

Той се изравни с колата на де Спаданте, наведе се и пропълзя по пътя. Марио де Спаданте беше изчезнал.

В този момент видя отпечатъците от стъпки в снега. Мафиозът се бе отправил към къщата. Вглеждайки се по-внимателно, майор Бонър забеляза, че първите отпечатъци бяха на сантиметри един от друг, а по-нататък разстоянието между тях достигаше една-две крачки. Това означаваше, че мъжът внезапно е побягнал към къщата. Какво ли го е накарало да стори това? „Лейтенантът“ до телефонните жици ще остане в безсъзнание поне още три-четири часа. Пол беше сигурен в това. Тялото бе преместено настрана, а краката му вързани със собствения му колан. Това не бе приятно занимание, като се имаха предвид напоените с урина панталони. След тази операция Бонър изтри ръцете си в снега.

Защо де Спаданте така внезапно се бе втурнал към къщата?

Нямаше време за предположения. Безопасността на Тривейн бе най-важна в момента и ако де Спаданте бе близо до къщата, тази безопасност беше застрашена.

Бонър тръгна по стъпките, които ставаха все по-ясни с приближаването на алеята. При вида на къщата инстинктът му подсказа да се прикрие и предварително да огледа мястото. Стъпките водеха към телефонните жици и после рязко свиваха към алеята пред централния вход.

Де Спаданте очевидно търсеше човека, изпратен да пререже кабелите. Той навярно бе разбрал за станалия сблъсък. Земята около мястото бе разровена, а снегът отгъпан.

Тогава Бонър осъзна, че навярно вече е забелязан. Италианецът сигурно е видял следите от влаченето на неподвижното тяло.

Като всеки преследван, той би се опитал да измами преследвача, скривайки се някъде наблизо и дебнейки.

Пол се втурна към стълбището на входната врата и видя, че следите там се губеха. Къде? Как?

И тогава разбра хитрия ход на де Спаданте. До основата на зданието, зад храстите, земята бе влажна и покрита с кал и мъх. Снегът не попадеше там, задържан от стряхата на къщата. Ивицата непокрита

от сняг земя водеше до телефонните кабели. Бонър се наведе и видя свежия отпечатък от обувка в калта.

Де Спаданте се бе върнал обратно, придържайки се към стената на къщата. Сега навярно се спотайваше някъде, очаквайки появяването на човека, атакувал „лейтенанта“.

Но как да го открие?

Отново заработи логиката на ловеца — или на преследвания. Мафиозът би използвал направените вече следи, следвайки ги в обратна посока към гората.

Майорът не биваше да подценява своя противник. И двамата бях едновременно ловци и преследвани.

Той бързо се прокрадна покрай стъпалата на входната врата, придвижи се към задната част на зданието и оттам излезе на отклонението за гаража. От гаража зави надясно по постлания с каменни плочи път, водещ през терасата към малкото пристанище и покрития кей. Прескочи тухлената стена и се оказа на каменист склон. След това продължи пътя си по каменните стълби, които го изведоха до кея. Пропълзя до върха на носа и се оказа на ръба на океана, граничещ с Бърнигътската гора.

На четири крака той започна да се промъква към мястото на схватката си с първия мъж. Няколко пъти примижа за около пет секунди. Тази тактика често се прилагаше от разузнавачите в специалните сили и позволяваше да се повиши чувствителността.

Около тридесет крачки навътре в гората той го видя.

Марио де Спаданте стоеше прикрит зад клона на едно голямо дърво. Той гледаше към къщата, в лявата си ръка държеше пистолет, а с дясната се бе подпрял на дървото. Искаше да стигне възможно най-бързо до алеята в случай на сигнал от неговия вече мъртъв брат.

Бонър се изправи бавно и насочи своя 44-калибров пистолет, като се придържаше към дървото, готов да се прикрие в случай на най-малка проява на враждебност.

— Главата ти е моя мишена. Стрелям много точно.

Де Спаданте замръзна на мястото, правейки опит да се обърне. Бонър извика:

— Не мърдай, ако не искаш да ти пръсна черепа... Вдигни ръце! Веднага!... А сега хвърли пистолета.

Италианецът се подчини.

— Кой, по дяволите, си ти?

— Този, когото ти забрави да отстраниш от болницата, тъпо копеле такова.

— Каква болница? Не знам за никаква болница.

— Разбира се, че не знаеш. Дошъл си тук просто за да се поразходиш. И не познаваш никого на име Джой, който проследи Тривейн и се опита да ме убие.

Де Спаданте беше бесен и успяваше да скрие това.

— Кой те изпрати? — изрече той със стържещ глас. — Откъде идваш?

— Стани бавно.

Де Спаданте се изправи с мъка.

— О'кей... Какво искаш от мен? Знаеш ли кой съм аз?

— Ти изпрати човек да пререже телефонните жици и постави друг на пост край пътя. Очакваш ли някого?

— Може би... Зададох ти въпрос.

— Въпросите бяха няколко. Сега тръгвай към алеята и бъди внимателен. Ще те гръмна без да ми мигне окото, де Спаданте.

— Ти ме познаваш! — де Спаданте се обърна.

— Продължавай да вървиш.

— Ако ме докоснеш, цяла армия ще тръгне по петите ти.

— Така ли? Моята армия може би е по-силна?

Де Спаданте, вървейки само на крачка пред Бонър, хвърляше от време-навреме погледи назад. При слабата светлина той се взираше, мълвейки:

— Да, знаех си. Тази униформа, тези копчета. Ти си войник.

— Но не от твоите. Моите началници са висши военни. Обърни се и продължавай да се движиш.

— Слушай, войнико. Правиш сериозна грешка. Аз работя за твоите хора. Нима не знаеше това?

— Ще ни разкажеш за това по-късно. Движи се покрай къщата към тази тераса.

— Значи той е тук... Къде е този негодник Джой?

— Ще ми кажеш ли защо изостави колата така бързо и побягна насам? А аз ще ти разкажа за Джой.

— Казах на този кучи син да пререже жиците и да ми даде сигнал с фенерчето си. Тази операция не би отнела повече от десет

минути.

— Можеш да провериш. Твоят приятел Джой е вътре и никак не е добре.

Те вървяха по наклонената затворена площ от дясната страна на къщата. Де Спаданте спря по средата на пътя към терасата.

— Мърдай!

— Една минутка. Нека поговорим.

— Виждаш ли, имам проблеми с времето. — Бонър погледна часовника си. Имаше пет минути преди Тривейн да се обади на полицията. Но от друга страна той се замисли. Може би де Спаданте имаше да му каже нещо насаме. — Върви напред.

— Какъв си ти? Капитан може би. Нямах вид на сержант.

— Аз имам чин.

— Хубаво. Много добре. Чин звучи по военно му. Да ти кажа ли нещо за твоя чин? Аз ще те повиша с един или може би с два чина. Какво ще кажеш за това?

— Ще направиш какво?

— Както ти казах. Ако си капитан какво следва? Майор. После полковник, нали? О'кей, давам гаранция за майор, но мога да те направя и полковник.

— Какви са тези глупости?

— Хайде, войнико. Ние няма за какво да спорим. Прибери пистолета. Нашата борба е обща, ние сме на една и съща страна.

— Аз не мога да бъда на твоята страна.

— Кажки какво искаш? Доказателство? Дай ми телефон и аз ще ти дам доказателство.

Бонър беше изумен. Де Спаданте, разбира се, лъжеше, но неговата арогантност звучеше убедително.

— На кого ще се обадиш?

— Това си е моя работа. Две нула две е кодът на областта. Надявам се, че ти говори нещо, войнико?

— Вашингтон.

— Ще отида по-далеч. Първите два номера на централата са осем-осем.

— Господи! Осем-осем шест, мислеше Бонър. Та това е отбранителният отдел. — Лъжеш.

— Повтарям ти. Отведи ме до телефон преди да видим Тривейн и никога няма да съжаляваш за това... никога.

Де Спаданте видя учудването на лицето на Бонър и недоверието му към неговите думи. Ако това беше истина, разочарованието на военния би било голямо.

Кракът на де Спаданте се подхлъзна по покрития със сняг склон. Той успя да се задържи.

— На кого ще се обадиш в отбраната.

— О, не. Може би той ще иска лично да говори с теб. Ще ме заведеш ли до телефона?

— Може би.

Де Спаданте знаеше, че военният го лъже. Той се подхлъзна с другия си крак и отново се задържа.

— Проклетата пързалка... Хайде, войнико, не бъди глупав.

За трети път де Спаданте загуби равновесие.

Изведнъж, при поредното си подхлъзване, вместо да се върне в началното си положение, лявата ръка на италианеца внезапно се стовари върху китката на Бонър. С десния си юмрук де Спаданте удари другата му ръка. От разкъсаната плът бликна кръв, и намокри ръкава на куртката. Италианецът отново стовари ръката си върху шията на майора, причинявайки му огромна рана. Пол отстъпи, целият облян в кръв. Все още държеше пистолета си, който де Спаданте се бе опитал да му отнеме. Той осъзна, че оръжието на мафиота бе някакъв остър като бръснач предмет, поставен на дясната му ръка. Хвана тази ръка и стисна с всичките си оставащи сили.

Схватката между двамата бе жестока. Те се търкаляха, преобръщаха и хлъзгаха по бялата и влажна земя, като две диви животни. Де Спаданте стискаше пистолета на Бонър, а майорът държеше ръката му със смъртоносния предмет.

Бонър успя да нанесе с коляно няколко силни удара в слабините на италианеца. Като резултат от тази атака настъпи разхлабване на хватката му. Бонър чувствуваше, че силите му го напускат.

Изстрелът от 44-калибрения пистолет отекна в тишината и Тривейн веднага се появи на терасата с пистолет, готов за стрелба.

Пол Бонър, покрит с кръв, се олюляваше. Марио де Спаданте лежеше свит на кълбо с ръце върху огромния си корем.

Пол постепенно губеше съзнание. Образите пред него добиваха неясни очертания, а звуковете заглъхваха. Той падна с разтворени ръце. Плътта му бе наранена, но нямаше опасност за живота му.

Последното, което чу бе едно изречение, произнесено от Тривейн.

— Ще ни трябва турникет.

Тъмнината го покри напълно. Губейки съзнание, той се чудеше какво биха могли да знаят за турникетите хора като Тривейн.

31.

Пол Бонър почувствува влагата на шията си и отвори очи. След това чу мъжки глас да дава някакви обяснения. Направи опит да се протегна, но ужасната болка в дясната ръка го парализира.

Постепенно успя да различи хората около себе си, а по-късно разбра, че се намира в болнична стая.

Имаше дори и доктор. Или поне такъв трябваше да бъде, съдейки по бялата му престилка. Анди и Филис стояха до леглото му.

— Добре дошли, майоре, — каза докторът. — Виждам, че сте прекарвали чудесно вечерта.

— В Дариен ли съм?

— Да — отговори Тривейн.

— Как се чувствуваш, Пол? — Очите на Филис не криеха безпокойството й.

— Надявам се, че съм цял.

— Възможно е да останат няколко белега по шията — каза докторът. — За щастие лицето не е засегнато.

— Мъртъв ли е той? Де Спаданте. — Пол изговаряше думите с голяма трудност.

— В момента го оперират в Гринуич. Вероятността да живее не е голяма.

— Ние те докарахме тук. Това е Джон Спрейг. Нашият доктор. — Тривейн кимна с глава към доктора.

— Благодаря ви, докторе.

— О, не съм направил кой знае какво. Само няколко превръзки. Добре, че кръвотечението бе спряно навреме. И Лилиан ви бе правила ледени компреси в течение на четиридесет и пет минути.

— Вие ще й повишите заплатата, Анди — слабо се усмихна Бонър.

— Вече го направихме — отговори Филис.

— Колко време ще остана опакован по такъв начин?

— Още няколко дни. Зависи от вас. Превръзките трябва да останат. Дясната ръка и шията ви са засегнати твърде сериозно.

— Тези места не са опасни. Една марля и лека превръзка биха могли да свършат добра работа.

— На мен ли го казвате? — Спрейг се усмихна.

— Просто се консултирам... Наистина трябва да се измъкна от тук. Не се съпротивлявайте, моля ви.

— Една минута. — Филис се приближи отдясно до леглото на Пол. — Доколкото ми е известно, ти спаси живота на Андрю. Това те прави герой, майор Бонър и аз не ще допусна някой да злоупотребява с теб.

— Много мило от твоя страна, скъпа, но той спаси също...

— Стига любезности — прекъсна ги Тривейн. — Имаш нужда от почивка, Пол. Ще си поговорим утре. Аз ще стана рано.

— Не, не сутринта. Сега. — Бонър погледна Анди с молеци, но строги очи. — Само няколко минути, моля ви.

— Ти какво ще кажеш, Джон? — Тривейн отвърна на погледа на Пол, докато задаваше въпроса.

Спрейг наблюдаваше двамата мъже.

— Няколко минути ще рече повече от две и по-малко от пет. Предполагам, че искате да останете насаме, затова ще изпратя Филис до стаята ѝ. — Той погледна към съпругата на Тривейн.

Филис се наведе и целуна Пол по бузата.

— Благодаря ти от цялото си сърце. Ти си много смел мъж... Извинявай за всичко.

Вратата се затвори и двамата мъже останаха сами.

— Не мислех, че подобно нещо ще се случи — каза Бонър.

— Ако можех само да предположа, бих те спрял и бих извикал полиция. Има убит човек, Пол.

— Аз го убих, защото те се опитваха да отстранят теб.

— Тогава защо ме излъга?

— Би ли ми повярвал?

— Не съм сигурен. Не мислех, че ще се стигне толкова далече. Просто не е за вярване.

— Искаш да кажеш, че ние ще стигнем толкова далеч?

— Нямам предвид теб. Ти можеше да загинеш, почти го направи. Дженеси Индъстриз?

— Заблуждаваш се и аз исках да ти го докажа като доведа това дебело копеле при теб. — Бонър с усилие поддържаеше речта си. — Да

го накарам да ти каже истината. Той не е от Дженеси, той не е и с нас.

— Не можеш да си сигурен в това, Пол. Не и след снощи.

— Напротив, сигурен съм. Както и за информацията, получена от Сан Франциско. Ти си я купил от един психопат. Л.Р. Знам го, защото и аз му платих. Само триста долара... Не е ли смешно?

Тривейн не можа да сдържи усмивката си.

— В действителност, това е... Бил си много зает и усърден. Но за да сме точни, това не бе информацията, а само потвърждение. Ние вече имахме цифрите.

— За Армбрасър?

— Да.

— Той е добър човек и мисли като теб.

— Наистина е много добър, но се чувства нещастен като много други. Там е цялата трагедия.

— В Хаустън? Пасадена? Такома? Или Сиатъл?

— Да, и също в Гринуич. На операционната маса. Само че този не е нещастен, а просто един мръсник. Той се опита да те убие и е част от цялата организация.

Бонър погледна встрани от Тривейн. За първи път от началото на техните многобройни сериозни и полусериозни пререкания, Анди се съмняваше в него.

— Ти не би могъл да си сигурен в това.

— Не, мога. Той беше в Сан Франциско, когато и ние бяхме. Преди няколко седмици в Мериленд той нагрубил конгресмена от Калифорния. Конгресменът направи грешка, споменавайки Дженеси в пияно състояние... Той е част от това.

Бонър започна да диша тежко от изтощение. Той знаеше, че няколкото минути бяха изтекли. Не издържаше повече. Оставаше му един последен опит да убеди Тривейн.

— Откажи се, Анди. ще създадеш много повече проблеми, отколкото можеш сам да решиш. Ще се отървем от подлеците. Не усложнявай излишно нещата.

— Това вече съм го чувал. Няма да ме подведеш.

— Принципи... Все тези проклетни принципи, продиктувани от банковата ти сметка.

— Донякъде си прав. Както вече казах, нямам какво да губя или да печеля.

— Ще причиниш много вреда със своите действия.

— Съжалявам единствено за някои хора, на които накрая ще подам ръка за помощ, ако това те кара да се чувстваш по-добре.

— Глупости! Не ме е грижа за никой. Безпокоя се за съдбата на тази страна... Няма време. Не можем да се върнем! — Бонър се задущаваше от мъка и гняв и Анди почувства това.

— О'кей Пол. О'кей. Ще се видим утре.

Бонър притвори очи.

— Би ли ме изслушал утре? Спри, моля те! — Той се втренчи в лицето на Тривейн.

Тривейн си спомни за момент за този плъх Родерик Брус, който искаше да разпъне на кръст Пол Бонър. Той не се поддаде на заплахите му. Бонър нямаше да узнае за това никога.

— Аз те уважавам, Пол. Ако и другите бяха като теб, щях да приема доводите ти, но тъй като те не са, отговорът ми е не.

— Тогава върви по дяволите... Не идвай въобще утре, защото не искам да те виждам повече.

— Както искаш.

Бонър се унасяше от силна дрямка. Изпаднаше в сън, като жестоко ранен и засегнат човек.

— Аз ще се боря с теб, Тривейн.

Очите му се затвориха и той се отпусна.

32.

Тривейн стана рано, преди седем часа. През прозореца на спалнята утрото изглеждаше невероятно спокойно. Снежната покривка бе около осем сантиметра, достатъчно за да покрие, но не и да деформира пейзажа навън. Отвъд бордовете по океанския бряг, водата бе спокойна, укротена от зимните студове. Само блъскащите се в скалите вълни бяха неукротими, сякаш се бореха за своята идентичност.

Андрю реши да си приготви сам закуската. Не искаше да вика Лириан, изморена от вчерашния ден.

Той разстла жълтите страници, които бе събрал от бюрото си върху кухненската маса. Почеркът бе едър, набързо надраскан — полуизречения, кратки бележки, имена и общи названия. Това бе информацията, събрана от Сам Викарсън и касаеща Арон Грийн.

Грийн не беше от бирмингамската „компания“, както мислеше Алън Мартин. Той бе емигрирал от Щутгарт през 1939 година на четиридесетгодишна възраст. Малко се знаеше за живота му в Германия, освен това, че е бил представител по продажбите на голямата печатарска компания „Шрайбварен“ с клонове в Берлин и Хамбург. Вероятно е сключил брак през двадесетте години, и се е развел непосредствено преди бягството си от Германия на борда на един нацистки кораб. Успехите на Арон Грийн в Америка бяха тихи но зашеметяващи. Заедно с още няколко бежанци, той основава малка печатница в Долен Манхатън. Използвайки последните технологии, разработени от „Шрайбварен“ — станала скоро главна печатна база на хитлеровата пропагандна машина — малката фирма успява да се наложи с продукцията си на нюйоркския пазар. Само за две години фирмата увеличава доходите си четири пъти. Междувременно Грийн получава патент на свое име от компанията в Германия.

С формалното влизане на Америка във войната и наложените ограничения върху хартията и печата, оцеляваха най-ефикасно работещите. Машините на Грийн имаха важно предимство — те ограничаваха брака до минимум.

Компанията на Грийн получи големи правителствени поръчки.
Военни поръчки.

След това Арон Грийн направи няколко решителни стъпки, осигуряващи му бъдещето. Той откупи акции от своите партньори и премести фабриката си от Манхатън в един евтин участък близо до Ню Джърси. Прие на работа много емигранти от Европа и буквално съживи умирация град.

Цената на земята в Ню Джърси бе нищожна, но тя нямаше да остане такава винаги. Набъбналите ведомости за заплатите съдържаха имената на мъже и жени, които се отнасяха към своя работодател като към спасител. Постепенно всички свикнаха с първоначалния шок от пристигащите евреи и милионите на Арон Грийн бяха спасени. С увеличаване на доходите си той успя да отдели средства за закупуването на още земя и за разширяване на производството.

След войната Арон Грийн разработи нови територии. Той предвиди големите печалби от развиващата се телевизионна индустрия и предприе широкомащабна рекламна кампания, възползвайки се от изобретателността на написаното, казано и нагледно представено слово.

Като че ли следвоенната ера очакваше неговите способности. Арон Грийн сформира агенция на свое име и я насити с най-светлите умове, които можа да намери. Милионите му позволяваха да привлича най-добрите от съществуващите агенции. Неговите контакти с правителствените кръгове поддържаха известно недоверие към него, но когато дойдоха приходите и от телевизията, превъзходството на Грийн в издаването на списания, вестници и други печатни материали, направи неговата агенция най-търсената фирма за реклами в Ню Йорк.

Личният живот на Арон Грийн бе доста неясен. Той се бе оженил повторно, имаше двама сина и дъщеря, живееше в Лонг Айлънд в къща с двадесет причудливи стаи и с градини, съперничащи на тези в Тюйлери. Беше известен с изключителната си щедрост и бе привърженик на либералните каузи. Съдействаше при политически кампании без много да се интересува от различните платформи, като винаги отделяше особено внимание на социалните реформи. Веднъж обаче бе осъден от Американския съюз за граждански свободи, поддържан от службата за наемния труд. Причината за този процес бе отказът на Грийн да приема работници с германски произход. За

дисквалификацията на кандидата бе достатъчно неевропейското му немско име.

Арон Грийн плати глобите и спокойно продължи дейността си.

Тривейн свърши закуската и се опита да си състави картина за Грийн.

Защо Дженеси Индъстриз? Защо бе тази прикрита поддръжка за организация от военен тип, когато той така силно ненавиждаше войната.

На летището в Уестчестър той върна взетата под наем кола, уреди си самолетния билет до Ла Гуардия и нае хеликоптер, за да стигне до Хамптън Бейс в централната част на Лонг Айленд.

В Хамптън Бейс нае друга кола и потегли на юг към Сейл Харбър. Там живееше Арон Грийн.

Пристигна в 11 часа и бе посрещнат от изненадания Грийн. Възрастният джентълмен имаше разтревожен вид. Правилните му еврейски черти бяха покрити с дълбоки бръчки. Изражението на лицето му показваше едновременно тъга и гняв. Гласът му, плътен и вибриращ, все още с акцент след повече от трийсет години, прозвуча като удар на барабан.

— Днес е събота, еврейски празник, господин Тривейн. Мислех, че ще се съобразите с нашите обичаи, известявайки ми по телефона визитата си. Тази къща е ортодоксална.

— Хиляди извинения. Не знаех. Имах претоварена програма и реших да ви посетя в последния момент. Бях на гости у приятели. Но мога да мина и друг път.

— Не се оправдавайте. Ийст Хамптън не е Бойс, Айдахо. Елате с мен на верандата — Грийн поведе Тривейн към голяма остъклена стая с изглед към парка. Тук имаше много растения, като през лятото, а навън бе истинска зима.

Гледката бе наистина великолепна.

— Какво ще кажете за едно кафе, или няколко сладкиша?

— Не, благодаря ви.

— Хайде, хайде, не бива да се лишаваш от тези вкусни тортички, заради лошото ми настроение. Имам чудесна готвачка — Арон Грийн се усмихна топло.

— Едва ли заслужавам вашата гостоприемност.

— Все пак, ще ти предложи нещо. Откровено казано, аз също бих хапнал с удоволствие. От това няма да стана по-снизходителен. — Грийн отиде до стъклената маса и натисна копчето на белия телефон за вътрешна връзка. — Шърли, скъпа, нашият гост би желал чашка кафе и малко от тортичките, които аз така положително оцених. Донеси достатъчно за двама и не съобщавай на госпожа Грийн.

— Много сте любезен.

— Не, просто промених отношението си — от раздражение към благодарумие. Затова изглеждам така любезен. Това не трябва да те заблуждава. Очаквах да ми се обадиш и не мислех, че ще го направиш толкова скоро.

— Разбирам, че отделът по отбраната е объркан. Предполагам, че са се свързали с вас.

— Така е. Вие предизвиквате реакции на възбуда у много служители, господин Тривейн и всявате страх у хора, на които им се плаща, за да бъдат смели. Те едва ли ще получат допълнително заплащане. За съжаление, аз не поемам техните разходи.

— Тогава нека говорим без заобикалки, нали?

— Заобикалките са излишни в случая. Те са прием на бедните ловци, нямащи средства за примамка. В този случай възможностите са две — или дивечът ще избяга, използвайки силното си обоняние, или пък ще атакува ловеца без предупреждение. Вие не сте нито беден, нито глупав, господине.

— От друга страна намирам, че идеята за поставяне на примамка е доста безвкусна.

— Чудесно! Бързо схващате и това ми харесва.

— А аз разбирам защо имате толкова верни последователи!

— Ех! Лъжете се, приятелю. Моите последователи, ако наистина имам такива, са купени с пари. Ние и двамата имаме пари, нали господин Тривейн? Сигурно на вас ви е известно, че парите винаги пораждаат последователи. Сами по себе си те са безполезни, но могат да станат мост между хората. Използвани правилно, парите разпространяват идеи, които са най-голямото благо за човека... Аз имам последователи, и най-важното за мене е, че те пренасят и разпространяват моите идеи.

Униформената прислужница се появи със сребърен поднос. Грийн запозна Тривейн с Шърли, а Тривейн стана и помогна при

сервирането. Тази негова постъпка получи одобрението на Грийн.

Шърли се оттегли бързо с пожелание за добър апетит.

— Истинска прелест е тази Шърли! — каза Грийн. — Открих я в израелския павилион на изложбата в Монреал. Трябваше да употребя доста усилия, за да я накарам да се върне отново в Америка и да работи за нас... Ах, тези тортички... Опитай ги!

Тортичките бяха превъзходни.

— Чудесни са.

— Нали ти казах. Може да прозвучат лъжи в нашия бъдещ разговор, но не относно тортичките. Хайде, нека им се насладим.

Двамата мъже непринудено и с чувство за хумор водеха разговор за обикновени неща, вземайки си от сладките. Те взаимно се изучаваха и всеки се опасяваше от събеседника си.

Грийн остави чашката с кафе и въздъхна шумно.

— Сладките свършиха. Сега да поговорим. Какви са твоите интереси, господин председател на подкомисия? Какво те води в тази къща при такива необичайни обстоятелства?

— Дженеси Индъстриз. Вашите разходи, по-специално чрез вашата агенция. Около седем милиона годишно, а по наша преценка — дванайсет милиона и дори повече — пари, използвани за убеждаване на страната, че Дженеси Индъстриз е важна за нейното оцеляване. За десет години това прави общо около седемдесет, или дори сто и двайсет милиона долара, а може би и повече.

— Плашат ли ви тези цифри?

— Не съм казал това. Те просто ме интересуват.

— Защо? Дори съответствието между цифрите може да бъде обяснено и вие сте прав — вярна е по-голямата цифра.

— Може би обяснено, но едва ли оправдано.

— Това зависи от търсецията оправдание... Да, те могат да бъдат оправдани. Аз ги оправдавам.

— Как?

Грийн притисна гръб в облегалката на стола си. Имаше вид на патриарх, готвещ се да раздава мъдрост.

— Първо, един милион на днешния пазар не са това, което средният гражданин си мисли. Дженерал Мотърс изразходва двайсет и два милиона долара годишно за реклами, а новият пощенски комплекс — седемнадесет.

— Но те са двата най-големи консуматори на планетата.

— Нищожни са в сравнение с държавата. И тъй като държавата е главният потребител и клиент на Дженеси Индъстриз, налага се известна логика.

— Но няма такава логика. Освен ако клиентът е в действителност в собствената ви компания със своите собствени капитали. Дори аз не вярвам в това.

— Всяка гледна точка има своята визуална рамка. Ако гледате едно дърво, вие можете да забележите само част от него, поради отразяваната от листата му светлина. Аз бих видял и светлината, проникваща през дървото, осветяваща неговата вътрешност. Биха се получили две различни дървета, ако ги описвахме.

— Не виждам аналогия.

— Вие може да я видите, но просто не желаете. Виждате само повърхността, но не и това, което е под нея.

— Гатанките са досадни, господин Грийн, а лесните гатанки са просто обидни. Що се отнася до вашия случай, аз имам някои представи за същността му и именно по тази причина съм тук.

— Ясно, — Грийн кимна с глава като патриарх, приемащ присъдата на един по-нисш от него. — Разбирам, ти си твърдоглав. Много твърдоглав. Имаш...

— Нямам нужда от... Не продавам нищо.

Внезапно Арон Грийн плесна силно с ръце по металните рамки на стола си. Това беше грозен и заплашителен плясък.

— Разбира се, че продаваш! — Старият евреин извика с глас, подобен на ехо, гледайки свирепо към Тривейн. — Ти продаваш най-презряната стока, с която човек може да търгува. Това е безразличието и слабостта, знаеш го добре!

— Нямам вина за нищо. Ако продавам нещо, то това е убеждението ми, че страната има право да знае как се харчат нейните пари. Дали тези разходи наистина са необходими, или са резултат от прищявките на едно разраснало се промишлено чудовище, контролирано от малка група хора, решили своеволно как да разпределят милионите си.

— Говориш като ученик... Къде е твоето своеволие? Кой е своеволен? Ти се пишеш съдия по необходимост. Твърдиш, че интелигентността винаги побеждава. Каж ми, мъдри равине, къде

беше този масов интелект през 1917? Или през 1941? Даже през 1950 и 1965? Ще ти кажа къде. Стоеше в сянка, напълно безпомощен и за всичко това бе платена висока цена — кръвта на стотици хиляди млади мъже. — Грийн внезапно снижи гласа си. — Животът на милиони невинни деца, на техните майки и бащи. Не ми говори за своеволие, това е лудост.

Тривейн изчака Грийн да се успокои.

— Аз признавам, господин Грийн, и го казвам с уважение, че вие търсите решение на проблеми актуални за други времена. Сега сме изправени пред други проблеми и имаме други приоритети.

— Това са фантазии. Доводи на страхливците.

— Термоядрената ера не предразполага към големи геройства.

— Нелепост! — Грийн се засмя подигравателно. Събра ръцете си с лакти встрани. Като патриарх, играещ си с непросветения противник, помисли Тривейн. — Кажете ми, господин председател на подкомисия, какво е моето престъпление? Не ми става много ясно.

— Много добре знаете — нецелесъобразно използване на средствата.

— Нецелесъобразно, или незаконно? — Грийн млъкна, разделяйки ръцете си, като ги държеше с длани нагоре. Гласът му бе провлечен.

Тривейн направи кратка пауза. С това искаше да подчертае своето отвращение.

— Тези въпроси се решават в съда. Ние само търсим улики и даваме препоръки.

— И как, според вас, са използвани тези фондове?

— С цел убеждаване. Предполагам, че една много тлъста сума е отделена за поощряване на поддръжката и елиминиране на опозицията към контрактите на Дженеси. Поне в дузина области, профсъюзите, конгресът, интелигенцията.

— Вие подозирате? Имате ли достатъчно основание за това?

— Видях достатъчно. Споменах тези три области на базата на видяното от мен.

— И какво сте видели? Хора, които живеят с нетрудови доходи? Безполезна начинания, финансирани от Дженеси Индъстриз. Хайде, господин председател, къде е този морален упадък? Кой, ако смея да ви попитам е бил наранен, или подкупен?

Андрю наблюдаваше спокойното, но почти триумфално изражение на лицето на Грийн. И разбра гениалността на системата за подкупи, прилагана от Дженеси. Поне по отношение на огромните суми, изразходвани от Грийн. Не бе платено за нищо, което не би се оправдало законно, логически или поне емоционално. Този Ърнест Маноло — малкия профсъюзен барон в Южна Калифорния. Какво би било по-логично от поддържането на растящите нужди на профсъюзите с дребни вноски и юридически гаранции. А блестящият Ралф Джеймисън, доктор на науките. Би ли спрял такъв ум да работи и допринася заради някакви реални или въображаеми проблеми? А Мичел Армбрасън? Може би най-тъжният от всички. Гордият сенатор либерал, включил се също в тази игра. Но едва ли някой би оспорил ползата от раковата клиника на Армбрасън? Подвижните болници, пътуващи из калифорнийските гета? Кой би определил този принос като корупция? Кой жесток инквизитор ще произнесе присъда срещу щедростта?

Инквизитор.

Ние не се нуждаем от инквизитор.

Също и Джошуа Студебейкър, търсец път към истината.

Но всичко това не касаеше Арон Грийн. Неговата област беше друга. Ако Викарсън бе казал истината, то Студебейкър и Грийн имаха толкова общи неща помежду си. И двамата са блестящи и сложни натури. Двама ранени гиганти.

— И така? — Грийн се наклони напред. — Виждаш, че е трудно да дадеш точна оценка на тази масова корупция. Хайде, господин Тривейн, чакам примери от вас.

— Вие просто сте невероятен!

Грийн се затрудни от внезапния обрат.

— Кое е невероятното?

— Сигурно притежавате цели тонове информация. За всеки разход имате обяснение. Какъвто и пример да дам, вие винаги ще се обосновате.

Грийн разбра. Той се усмихна и отново се отпусна на стола си. — Аз добре съм усвоил урока на Шалом Алейхем. Никога не купувам козел без тестиси. Избор, господине, това е важно за мен! Дайте ми пример за някое мое престъпление и аз ще ви опровергая. След минута вие ще узнаете истината.

— Вашата истина.

— Дървото, господин Тривейн. Запомнете това. Всичко зависи от гледната точка.

Андрю си представи някакво помещение със стоманени стени, изпълнено с хиляди грижливо подредени папки, съдържащи всичката информация за сферите на корупцията. Корупция за него, оправдани разходи за Арон Грийн.

За разплитането на подобна енциклопедия биха били необходими много години.

— Защо, защо господин Грийн? — попита Тривейн благодушно.

— Нали никой не ни подслушва?

— Не се безпокойте. Освен това, нямам намерение да прекарам остатъка от живота си в тази подкомисия.

— Ела с мен. — Грийн се изправи с усилие на стар и уморен човек. Той тръгна към стъклената врата, водеща към задния парк. На стената, до вратата висеше вълнен шал. Грийн го откачи и го омота около врата си.

— Аз съм стар човек и се нуждая от шала си. Ти си млад. Когато бях дете, краката ми винаги мръзнаха в студените зими на Щутгарт.

Той отвори вратата и изведе Тривейн на покритата със сняг трева. Излязоха на широка пътека.

Блясъкът веднага привлече погледа на Тривейн.

В края на коридора от дървета, на около половин метър от земята стоеше звездата на Давид, излята от бронз. Размерите ѝ бяха не повече от метър и половина, като на всеки лъч имаше малки вдлъбнатини в които гореше огън.

— Без сълзи, господин Тривейн. Никакви ридания или успокоителни ръкостискания. Вече половин век намирам утешение в този скромен паметник, построен в памет на жена ми и дъщеря ми. За последен път се видяхме през една грозна ръждива решетка.

Арон Грийн спря и погледна към Тривейн. Той бе съвършено спокоен, болката отдавна бе преодоляна. Но паметта за преживяния ужас бе все още жива у него. Неговата тиха и изразителна сила бе завладяваща.

— Това не трябва да се повтори, господин Тривейн.

33.

Пол Бонър нагласи скобата около врата си така, че металната яка да го дразни по-малко. Полетът от Уестчестър му бе причинил значителни неудобства. Той се бе похвалил пред своите колеги в Пентагона, че ще прекара ски сезона в Айдахо и сега съжеляваше за това.

Трябваше да разкаже на бригадният генерал Лестър Купър цялата истина.

И да поиска отговор за всичко.

Излезе от асансьора на петия етаж и зави наляво, отправяйки се към последната врата в дъното на коридора.

Бригадният генерал се втрени в превръзките на ръката и шията му, като задържаеше с усилие гнева си. Употребата на сила бе последното нещо, което той и неговите началници желаеха.

Каква ли каша бе забъркал той сега?

Кого ли бе въвлякъл?

— Какво се е случило с вас? — попита Купър студено. — Сериозно ли си ранен?

— Няма ми нищо... Относно случилото се, сър, имам нужда от помощта ви.

— Вие не сте изпълнил моите разпореждания, майоре.

— Извинете, но вратът ме боли.

— Как да ви помогна, когато дори не знам къде сте били.

— Най-напред, като ми кажете как са били отстранени патрулите, охраняващи Тривейн.

Купър подскочи от стола си. Лицето му внезапно пребледня. Отначало не намираще думи а по-късно започна да заеква. Накрая успя да произнесе:

— Какво говориш.

— Моите извинения, генерале. Разбирам, че вие не сте информиран за случая.

— Отговорете ми веднага? Какво е станало?

— Вече ви казах. И двамата от хиляда и шестотин. Някой, който е знаел кода им е заповядал да напуснат района. Тривейн е бил проследен, с цел да бъде ликвидиран. Поне аз така мисля.

— Как може да си сигурен в това?

— Аз бях свидетел на всичко.

— О, господи! — Купър се отпусна зад бюрото си, гласът му бе повлечен и неясен. Когато отново вдигна поглед към майора, на лицето му се бе изписало безкрайно объркване. Като че ли това не бе този същият бригаден генерал, така блестящо представил се в три войни, човекът когото Бонър силно уважаваше допреди три месеца. Командирът в пълния смисъл на думата.

Този човек се бе превърнал в грохнал и съсипан старец.

— Всичко това е истина, генерале.

— Как е могло да се случи? Разкажи м всичко.

И Бонър му го разказа.

Купър гледаше втренчено картината на стената, докато Бонър описваше събитията от предишната нощ. Картината пресъздаваше една обновена фермерска къща на фона на високи планини. Къщата на генерала в Рутланд, Върмонт. Той скоро ще се върне там... завинаги, мислеше си Бонър.

— Без съмнение, вие сте спасили живота на Тривейн — каза Купър.

— Направих всичко възможно, след като стрелях по мен. Ако де Спаданте оживее, ще разберем всичко... Това, което искам да знам е, защо този де Спаданте преследваше Тривейн. Какво общо има между него, Тривейн и нас.

— Как бих могъл да знам? — вниманието на Купър отново бе привлечено от картината.

— Моите задължения бяха твърде големи. Мисля, че заслужавам да знам повече.

— Внимавай какво говориш, войнико. — Купър отново спря погледа си върху Бонър. — Никой не ти е заповядвал да следиш този човек до Кънектикът. Направил си го произволно.

— Вие одобрихте плана и не се противопоставихте на намеренията ми.

— Аз ви заповядах да ми докладвате по телефона. Отговорността за всички ваши решения, лежи изцяло върху вас.

— Говорите глупости!

Бригадният генерал Лестър Купър подскочи от мястото си, този път от гняв.

— Ще ви подведа под отговорност за неподчинение.

— Радвам се, че все още проявявате характер, генерале. Бях започнал да се безпокоя... Но въпросът остава. Какво общо има Марио де Спаданте с Тривейн? Ако вие не ми кажете, ще отнеса въпроса до по-висшестоящи инстанции.

— Спрете! — Купър дишаше тежко, челото му беше покрито с малки капчици пот. Той понижи гласа си, загубвайки надменността си. Това бе трогателен жест. — Спрете майоре. Навлизате в опасна територия. Опасна и за двама ни.

— Не мога да се съглася с вас. Де Спаданте е боклук и този боклук ми каза, че ще ме повиши в звание само с едно обаждане до тази сграда. На кого се канеше да се обажда той? По какъв начин? Защо, генерале?

— На кого ли? — Купър спокойно прекъсна речта на майора, сядайки отново зад бюрото си. — Да ви кажа ли на кого щеше да се обади той?

— О, господи! — Бонър се почувства зле.

— Да, майоре. Той щеше да се обади на мен.

— Не мога да повярвам!

— Просто не искаш да повярваш... Не прави прибързани изводи. Това, че ще говоря с него не означава, че бих се съгласил.

— Фактът, че той е способен да се свърже с вас, е доста неприятен.

— Така ли? Ти също имаш много контакти. По-лош ли е де Спаданте от хората, с които ти общуваш?

— Всичко това е доста различно. Моите хора са разузнавачи и вие добре знаете това.

— Купени и платени, за да ни дадат нужната информация. Господин де Спаданте също служи на определена кауза. И ние сме също във вражеска територия.

— Каква кауза?

— Не мога да ви дам пълен отговор, защото не съм в течение на всичко. Дори и да бях, едва ли щеше да ви стане по-ясно.

Единственото, което знам е, че влиянието на де Спаданте е решаващо в редица области. Една от тях е транспорта.

— Мислех, че той е в строителството.

— Да, така е. Но има влияние и в превозването на стоки.

— Искаш да кажеш, че ние се нуждаем от него — каза Бонър невярващо.

— Имаме нужда от всичко и от всеки, когото можем да привлечем. Може би не трябва да ти казвам това. Ние сме изкупителна жертва на политиците. Единствените наши поддръжници са фермерите и кинорежисьорите, снимащи шпионски филми. Ние наистина имаме проблеми, майор Бонър.

— Ние решаваме тези проблеми, използвайки престъпници и убийци!

— Решаваме ги по всички възможни начини. Вие ме учудвате.

— Аз добре познавах тези хора. И каквото и да правех, моята територия имаше строго определено положение, това е една кучешка история, в която животът е различен от този на хората по върховете. Имах погрешната представа, че вие висшестоящите сте по-добри о нас. Точно така, генерале, по-добри.

— Ти си шокиран от действителността. Откъде, по дяволите, идват средствата за вашата издръжка? От дамичките с маратонки, които викат „Подкрепяйте нашите момчета“? Елате на себе си, майоре. Много о оръжията, с които ние си служим са транспортирани от хора като Марио де Спаданте.

— Генерале — проговори бавно, но сигурно Бонър. — Тези, с които бях в контакт край къщата на Тривейн бяха двама наемни убийци със своя шеф, който успя добре да ме подреди, разкъсвайки плътта ми на две места. За мен това е по-различно от кражбата на информация или пък надхитряването на някой противоречащ ни подкомитет.

— Защо? Защото боят е бил физически? Не на хартия, а с проливането на кръв?

— Може би... Може би е толкова просто. Или аз просто се опасявам от възможността де Спаданте да получи поста на Главнокомандващ с право на глас при решаването на важни въпроси... Ако това вече не се е случило.

— Мъртъв ли е той? — попита Робърт Уебстър по телефона, държейки куфарчето си между колената, в една телефонна кабина на Мичиган Авеню.

— Не. Той е доста издръжливо животно. Смята че е въвн от опасност, — каза докторът от другия край на жицата, от кабина в Гринуич, Кънектикът.

— Това не са много добри новини.

— Оперираха го около три часа. Бил е доста сериозно ранен. Сега е в критично състояние, но шансовете му да прескочи трапа са големи.

— Такава развръзка е нежелана за нас, докторе... Все трябва да е възможна някаква грешка.

— Изключено, Боби. Това място гъмжи от въоръжени хора. Всеки вход, асансьорите и дори покрива се охраняват. Даже сестрите са техни. Четирима свещеници се въртят наоколо. Ако те са свещеници, то аз съм Господ.

— Повтарям, трябва да има някакъв начин.

— Тогава ти го намери. Случи ли се нещо с него сега, те ще изгорят болницата с всички нас. А това е неприемливо за мен.

— О'кей, О'кей. Без медицински инциденти.

— Защо, по дяволите, трябва да бъде отстранен?

— Иска твърде много услуги, които вече му бяха направени. Прекалено много е задлъжнял.

Докторът направи дълга пауза.

— Само не тук, Боби.

— Добре, ще помислим за нещо друго.

— Между впрочем, оневинителните документи пристигнаха навреме. Много благодаря. Можеше и без цитатите, но с тях всичко звучи по-убедително.

— По-добре, отколкото безчестен. Трябваше да извършиш убийство.

— Направих го. — Докторът се усмихна. — Ако...

— Ще поддържаме връзка. — Уебстър затвори, несръчно оправяйки се с куфарчето и с вратата на кабината. Трябваше да измисли нещо, за да се справи с де Спаданте. В тази опасна ситуация помощта на доктора ще му е нужна? Защо не? Неговият дълг все още не бе изплатен.

Уебстър повика такси и се канеше да се отпрати към Белия дом. После промени решението си.

— 12202, Луизиана.

Това бе адресът на строителната фирма на Марио де Спаданте във Вашингтон.

Сестрата отвори тържествено вратата. Свещеникът се надигна от стола си и пришепна в ухото на посетителя.

— Очите му са затворени, но чува всяка дума.

— Остави ни, — промълви слаб и стържещ глас от леглото. — Ела когато Уилям си тръгне.

— Разбира се, шефе.

Свещеникът оправи яката си и изпъна шия. Вдигна кожената си чанта и напусна помещението, леко смутен.

Посетителят и Марио де Спаданте останаха сами.

— Имам само няколко свободни минути, Марио. И ти трябва да си почиваш. Всичко ще бъде наред с теб, знаеш го, нали?

— Хей, добре изглеждаш Уилям. Един от най-добрите адвокати на западното крайбрежие. Добре се обличаш. Гордея се с теб, малки братовчедо, наистина се гордея.

— Не се напъргай излишно, Марио. Трябва да обсъдим някои неща относно следствието. Искам да знаеш...

— Да зная. — Де Спаданте се усмихна криво. Това му струваше доста усилия. — Изпращат те от крайбрежието, нали?

— Нека ти представя плана си... Най-напред, ти си искал да посетиш Тривейн у дома му, за да се осведомиш относно здравето на Филис. Вие сте се познавали отпреди това и твоето посещение е било просто израз на учтивост. Може би звучи малко самонадеяно, но напълно съответства на твоята важност.

Де Спаданте кимаше с полузатворени очи.

— Малкият ми Уили Галабрето — произнесе с лека усмивка той. — Ти говориш наистина много добре. — Де Спаданте продължаваше да кима с глава. — Много хубаво и много бързо.

— Благодаря ти. — Адвокатът погледна златния си часовник и продължи: — Сега идва най-важното. При къщата на Тривейн колата ти затъва в снега. Кал и сняг. Ще имаме потвърждение от полицията. Струваше ни само хиляда. Някой си Фоулър се е погрижил за следите.

Но помни — снегът и калта. Това е всичко, което си спомняш преди нападението. Разбра ли добре?

— Да, адвокате, разбрах всичко.

— Добре... Сега аз трябва да вървя. Моите сътрудници в Лос Анджелис ти изпращат много поздрави. Ще се оправяш, чичо Марио.

— Добре... — де Спаданте вдигна ръката си над одеалото. Адвокатът се спря. — Сега свърши ли?

— Да.

— Много добре. А сега спри да говориш приказки и ме послушай. Послушай ме добре... Искам да се справите с онзи войник. Нека той да умре бавно, и то още тази нощ.

— Не, Марио. Това е невъзможно. Той е от Федералната полиция. С тях шега не бива.

— Ти оспорваш моята заповед? Как смееш да възразяваш на своя главатар! Казах вече, искам го мъртъв. Парите са без значение.

— Чичо Марио, неговите дни са преброени. — Уилям Галабрето говореше спокойно и съчувствено на своя роднина. — Има и по-добри начини.

— По-добри ли? Кое е по-добро от една бавна смърт? Това прасе, което уби брат ми с нож в гърба, не заслужава нищо друго. — Де Спаданте въздъхна дълбоко и сложи глава на възглавницата.

— Чуй ме, чичо Марио. Този военен, този майор Бонър, ще бъде арестуван. Ще го обвинят в убийство. Никой не може да го защити. Неговите действия са били произволни.

— Искам го мъртъв! — де Спаданте го прекъсна и гласът му ставаше все по-слаб.

— Не. Това не е необходимо. Има много хора, които искат да видят Бонър дискредитиран. На наша страна е един известен журналист, Родерик Брус. Този Бонър е психопат. Ще получи доживотна присъда, а след това, в някой от пандизите и нож в гърба.

— Не ми харесва това. Съдилищата не са за нас. Нямаме нужда от адвокати и свидетели. Изпълни моята поръка.

Уилям Галабрето се отдръпна от леглото.

— Добре, чичо Марио — излъга той. — А сега почивай.

34.

Тривейн седеше на леглото в хотела си, опитвайки се да държи очите си отворени, съсредоточен върху напечатаните страници. Той знаеше, че губи борбата. Взе телефона и поръча разговор за 7 часа сутринта.

Бе напуснал Арон Грийн след един часа, много по-рано отколкото очакваше. Грийн го бе поканил за обяд, но Анди отказа, извинявайки се с неотложните си бизнес дела. Истината бе, че той не можеше да издържа повече в къщата на Грийн. Нямаше какво повече да казва на стария евреин, разрушил всички представени от него аргументи. Какви думи могат да противостоят на гледката в парка на Грийн, или пък на спомена от преди 40 години за ръждивата решетка в Аушвиц?

Арон Грийн не бе изключение. Той напълно осъзнаваше своите действия и вярваше във всички либерални реформи. Състрадателен и щедър човек, той отделяше големи суми за облекчаване на страданията на бедните. Той би изразходвал и последния си долар, за да е сигурен, че втората му родина ще поддържа климата, отговарящ на неговата философия. Тази нация трябва да е най-силна на земята.

Грийн обаче бе сляп за факта, че колкото е повече абсолютната сила на защитниците, толкова по-голяма е възможността да бъдат узурпирани правата на защитаваните.

Но Тривейн не можеше да каже нищо друго, което да промени мисленето на този човек.

Когато самолетът кацна на летището в Чикаго, Тривейн незабавно се обади на Сам Викарсън в Солт Лейк Сити. Викарсън му каза, че досието на Ян Хамилтън е готово и го очаква в хотела. Биографията на Ян Хамилтън беше впечатляваща. Допълнителна информация получиха от сина на Хамилтън, чиято професия се различаваше от семейните традиции. Той бе станал изпълнител на песни. Синът считаше, че баща му върши работата си повече с интелигентност, отколкото с въображение, убеден в своята мисия да показва правилния път на непросветените.

Хамилтън принадлежеше към много стар и богат нюйоркски род, произхождащ от Айршир, Шотландия, където Хамилтънови са били земевладелци. След обучението си в престижните училища Ректъри и Гротън, той бе учил право в Харвардския университет. Едногодишната следдипломна специализация в Кеймбридж му позволила да прекара войната в Лондон, служейки като офицер във флота, и член на генералния щаб на Айзенхауер. Жени се за англичанка от подходяща социална среда и единственият им син се ражда във флотската болница в Шъри.

След войната, добрите препоръки и интелигентността на Ян Хамилтън му обезпечават серия от завидни позиции, и партньорство с една от най-престижните нюйоркски фирми. Хамилтън става специалист по общо право и разпределяне на капитали в общинския сектор. Контактите, създадени по време на войната, и преди всичко тези с администрацията на Айзенхауер, често го водят във Вашингтон, така че неговата фирма скоро открива там свой офис. Сменяйки различни постове, Ян Хамилтън все повече се утвърждава от вашингтонската сцена. Макар и републиканец, той не е доктринер и развива плодотворни контакти с демократите и Сената. Джон Кенеди му предлага посолството в Лондон, на което Хамилтън отказва с благодарност. Той продължава своя напредък в областта на правото, достигайки до поста съветник на президента.

И изведнъж, преди две години, Хамилтън прави нещо неочаквано. Той подава оставка от фирмата си и заявява на приятели, че се кани да си вземе „голяма и заслужена почивка“. Тогава се чуват шепи относно намеренията му да печели, ставайки мениджър на своя свирещ и пеещ син и по-приятни предположения относно здравето му. Хамилтън приемаше всичко това благосклонно.

И тогава той напусна Вашингтон с жена си, предприемайки околосветско пътешествие.

Само преди шест месеца Ян Хамилтън отново направи нещо неочаквано, без да вдига особен шум. Той се присъедини към старата чикагска фирма на Брандън и Смит, прекъсвайки връзките си с Вашингтон и Ню Йорк. Явно Хамилтън бе решил да води по-спокоен живот и бе приет в обществото на богатите в Евънстън, на брега на езерото Мичиган.

По този начин Хамилтън се бе поставил в услуга на Дженеси Индъстриз, оказвайки ѝ правни услуги. Дженеси имаше подкрепата на най-мощните финансови институции на двата бряга: Грийн в Ню Йорк и сенатора Армбрасър в Калифорния. И бе логично да установи влияние и в Средна Америка.

С помощта на Ян Хамилтън влиянието се разпространяваше в областта на изпълнителната власт и правителството. Хамилтън имаше голямо влияние върху президента.

На сутринта Тривейн се канеше да пътува до Евънстън, за да изненада Ян Хамилтън през християнската събота, като изненада Арон Грийн през еврейската събота в Сейл Харбър.

* * *

Робърт Уебстър целуна жена си за лека нощ и бе подразнен от телефонното позвъняване. Когато живееше в Акрон, Охайо, никога не ги безпокояха през нощта с телефонни обаждания, настояване той да излезе веднага. Разбира се, тогава те не можеха да си позволят да живеят в такъв дом. И едва ли бяха много хората в Акрон, получаващи обаждания от белия дом.

Уебстър изкара колата си от гаража и я подкара по улицата. Според съобщението, той трябваше да бъде в отсечката между Небраска и 21 улица след десет минути.

Забеляза кола, бял шевролет, и ръка, която се подаваше от прозореца. Натисна два пъти клаксона. Белият шевролет отговори с един дълъг звук.

Уебстър продължи по Небраска авеню и в това време шевролетът излезе от паркинга и го последва.

Двете коли стигнаха до голям паркинг близо до амфитеатъра спряха една до друга.

Робърт Уебстър слезе и заобиколи, за да посрещне човека от другата кола.

— Господи! Надявам се, че си струва труда! Имах нужда от сън!

— Струва си — каза човекът, застанал в сянката. — Оправи се с Бонър. Всички са покрити.

— Кой го казва?

— Уили Галабрето. Спешно е. Трябва да го отстраниш.

— Какво става с де Спаданте?

— Той ще бъде ликвидиран щом стигне в Ню Хейвън.

Робърт Уебстър въздъхна и се усмихна.

— Струва си — каза той, обръщайки се и поемайки отново към колата си.

Железният надпис с жълти букви показваше: Лейксайт.

Тривейн зави по алеята и подкара към главната къща. Това бе една голяма бяла постройка, която изглеждаше като пренесена от плантациите в Каролина. Имаше високи дървета навсякъде. Отвъд къщата и дърветата се виждаха замръзналите води на езерото Мичиган.

Като караше колата си към мястото за паркиране пред гаража, Тривейн видя мъж, облечен във водонепроницаем плащ, с кожена шапка и придружаван от голямо куче. Шумът от автомобила го накара да се обърне и предизвика лаенето на кучето.

Андрю позна Ян Хамилтън веднага. Висок, строен, елегантен дори и в тези груби дрехи. Този човек имаше силно излъчване, напомнящо на Тривейн за Уолтър Медисън, също специалист по право, но Медисън беше по-уязвим.

— Да, с какво мога да ви бъда полезен — каза Ян Хамилтън, държейки кучето за нашияника.

Тривейн свали стъклото си.

— Господин Хамилтън?

— Велики Боже! Вие сте Тривейн, Андрю Тривейн. Какво ви води насам? — Хамилтън изглеждаше доста объркан.

И той е предупреден, помисли си Тривейн. Още един играч е получил съобщение за неговото идване.

— Бях на гости у приятели наблизко...

Тривейн повтори варианта, който му бе послужил за оправдание и друг път. Хамилтън добродушно се престори че го приема без ентузиазъм, и след това въведе Тривейн в къщата си. В камината гореше огън, а неделните вестници бяха хвърлени на дивана и на пода около позлатения, покрит с кадифе люлеещ се стол. На масата срещу прозореца, гледащ към езерото, бе поставен сребърен сервиз за кафе и остатъци от закуска.

— Жена ми ей сега ще слезе — каза Хамилтън, показвайки стола на Тривейн. — Ние сме заедно вече двацет години. Всяка неделя тя чете и закусва в леглото, докато аз извеждам моите кучета, или куче — както е случаят сега. Ние и двамата посещаваме тези дни на уединение... Може би ви звучи малко старомодно — Хамилтън свали шлифера и шапката си и взе палтото на Тривейн.

— Съвсем не — отговори Анди. — Звучи твърде цивилизовано.

Хамилтън се върна, след като закачи дрехите и погледна Тривейн.

— Да. Цивилизовано е... Всъщност аз съм този, който се старее да промени еднообразието. По този начин не отговарям на телефонни обаждания и не приемам нежелани посетители.

— Това забележка ли е?

— Съжалявам. — Хамилтън се приближи до масата. — Аз съм ненужно груб и се извинявам за това. Животът ми през тези дни и по-малко напрегнат, отколкото през последните десетилетия. Нямам право да се оплаквам. Искате ли кафе?

— Не, благодаря.

— Десетилетия... — Хамилтън се подсмиваше, наливайки си кафето. — Изразявам се като стар човек, какъвто всъщност не съм. Скоро ще навърша петдесет и осем. Повечето мъже на моята възраст имат доста проблеми... Например Уолтър Медисън. Вие сте негов клиент, нали?

— Да.

— Предайте му моите почитания. Аз винаги съм го харесвал. Много е гъвкав, но има строги принципи. Вие имате прекрасен адвокат, господин Тривейн. — Хамилтън се приближи до дивана срещу Тривейн и седна, като постави чашката и чинийката върху масивната дъбова маса.

— Да, знам. Той ми е говорил за вас. Смята ви за блестящ човек.

— В сравнение с какво?... Думата блестящ е многозначна и прекалено често се използва в днешно време. Блестящо може да бъде изказване, блестящ е танцор, книга, прическа, растение, машина... Спомням си дори, че миналото лято един съсед нарече конския тор блестящ.

— Сигурен съм, че Уолтър е по-прецизен.

— Разбира се. И прекалено ласкателен... Да не говорим повече за мен, тъй като в момента не върша кой знае какво. Виж, моят син е доста известен, нали така?

— Изключително. Имаше добра статия за него в „Лайф“ предния месец.

— Всичко беше прекалено натруфено. — Хамилтън се смееше, сипвайки си кафе. — Тази история бе замислена като доста унищожаваша и злепоставяща репутацията на моя син. Те го изкараха едва ли не съблазнител на всички женски същества.

— Той притежава забележителен талант.

— Харесва ми това, което прави той... Но все пак се надявам, че не сте се отбили, за да си говорим само за успехите на моето семейство, господин Тривейн.

Андрю бе поразен от внезапната промяна на темата. После разбра. Хамилтън бе провел този малък разговор, за да въведе ред в мислите си и да се подготви за отбрана. Той се отпусна на дивана с израза на изключително ерудиран събеседник.

— Успехите на Хамилтън. — Тривейн замълча, като че ли тези думи бяха заглавие на нещо. — Добре казано, наистина. Отбих се, защото смятам за необходимо да поговорим за вашите постижения, свързани с Дженеси Индъстриз.

— В какво виждате тази необходимост?

— Като председател на подкомисията за разпределяне на средствата за отбрана.

— Това е една... комисия, ако аз не се лъжа, макар че все още знам твърде малко за нея...

— Ние имаме правомощията на следователи.

— Които биха могли да бъдат приложени спрямо мен.

— Поне за сега няма изгледи да употребим срещу вас тези правомощия.

Хамилтън не обърна особено внимание на тези думи.

— Дженеси Индъстриз е наш клиент. Значителен и уважаван клиент. Аз за нищо на света не бих нарушил утвърдените връзки между адвоката и клиента. Вашата визита може да се окаже безполезна, господин Тривейн.

— Господин Хамилтън, моят интерес към вашите връзки с Дженеси Индъстриз предхожда отношенията ви клиент-партньор с

около две години. Подкомисията се опитва да състави нещо като... финансов отчет. Как сме стигнали дотук? Просто преглеждайки някои документи на Пентагона.

— Преди две години аз нямах нищо общо с Дженеси Индъстриз. Не е имало никакво сътрудничество.

— Може би не пряко. Но съществуват някои сведения...

— Нито пряко, нито косвено, господин Тривейн — прекъсна го Хамилтън.

— Вие сте били член на президентската комисия по вноса на стомана.

— Да, аз заемах този пост.

— Месец или два преди издаденото от вас постановление за квотите по стоманата, Дженеси Индъстриз е внесла големи количества от Тамишито, Япония, печелейки много от тази сделка. Няколко месеца по-късно, Дженеси пуска в обръщение облигации поверявайки на Брандън и Смит правната страна на въпроса. След още три месеца вие ставате партньор с Брандън и Смит... Нещата се проясняват бързо.

Ян Хамилтън седна рязко на кушетката, очите му хвърляха гневни пламъци.

— Това е най-грубото изопачаване на факти, което срещам за тридесет и петгодишната си практика. Напълно безпочвено и лишено от всякакъв здрав разум. И вие го знаете, сър.

— Аз нищо не знам. Нито пък някой от членовете на подкомисията.

Хамилтън не помръдваше, но Тривейн забеляза нервното потрепване на устните му, особено при споменаването на думите „някои членове на подкомисията“.

Хитростта имаше ефект. Хамилтън се страхуваше от публичност.

— За да просветя вас и вашите зле информирани съдружници, ще ви кажа, че всеки глупак, замесен в аферата със стоманата, знаеше за предстоящите квоти в тази област. Японски, чехословашки... да, и даже китайски стоманолеярни бяха затрупани с американски поръчки, чрез Канада. Те дори не успяваха да изпълнят всички поръчки. По правилата на производството, единственият купувач е за предпочитане пред многото. Дженеси Индъстриз очевидно е имала нужните средства в по-голяма степен от съперниците си и следователно стана главният купувач от Тамишито...

— Сигурен съм, че това е логично за хора от вашата сфера, но не зная как ще се отнесат към това данъкоплатците, на чийто гръб се стоварва всичко.

— Прекалено усложнявате нещата, господин Тривейн. И вие си давате сметка за това. Това са фалшиви аргументи. Американецът е най-щастливият данъкоплатец на земята. Той притежава най-добрите умове и най-преданите служители, грижещи се за благополучието му.

— Съгласен съм с вас — каза Тривейн. — Все пак предпочитам термина „работещи за“, вместо „грижещи се“. На тях им се плаща за всичко.

— Тези две определения са взаимно заменяеми според мен.

— Надявам се... Вие сте се присъединили към Брандон и Смит в много подходящ момент.

— Мисля, че вече прекалявате! Ако предполагате някакви взаимни услуги, сигурно сте готов да докажете това обвинение. Моята почтеност е добре известна, Тривейн. На ваше място не бих предприемал подобни действия.

— Знам всичко за вашата репутация. И за голямото уважение, на което се радвате... Ето защо дойдох да ви предупредя, да ви дам време, за да обмислите отговорите си.

— Дошъл сте да ме предупредите? — Хамилтън неволно се наклони напред. Беше изумен.

— Да. Въпросът за коректността на вашите сделки е повдигнат. Скоро те ще искат отговор от вас.

— Кой ще иска отговор? — Адвокатът не вярваше на ушите си.

— Подкомисията. На откритата си сесия.

— На откритата... — Лицето на Хамилтън изразяваше пълно объркване. — Даваш ли си сметка какво говориш?

— Боя се, че да.

— Нямах право да говориш от името на каквато и да е комисия. На откритата сесия.

— Това са нашите методи.

— Вашите методи? Вие съвсем сте обезумели. Нашите закони защитават основните права на гражданите. Вие не можете безнаказано да опровергавате добродетелите на хора, които смятате податливи на заплахи.

— Не се вълнувайте толкова. В края на краищата това не е истински процес...

— Знаете много добре какво имам предвид.

— Означаваш ли това, че няма да приемете нашата покана?

Хамилтън внезапно се намръщи, гледайки втренчено към Тривейн. Той осъзна подготвяната клопка, в която не искаше да се хване.

— Аз ще ви предоставя нужната информация за моите професионални контакти с фирмата на Брандън и Смит. Тя ще отговори на всичките ви въпроси, оневинявайки името ми пред вашата подкомисия.

— Но как?

Хамилтън не обичаше да го притискат. Той знаеше за опасностите, произтичащи от прекалената информираност на противника. Въпреки това не се съдържа да каже:

— Ще ви предоставя всички документи, показващи, че аз по никакъв начин не участвам в печалбите от емисията облигации. Това бе работа, получена преди моето споразумение за партньорство.

— Някои биха казали, че такива документи лесно се пишат и още по-лесно се подправят по-късно.

— Това не важи за отчетите на кампанията и за парите, разпределени по сключените договори. Нито едно партньорство не се сключва без пълни отчети на страните.

— Разбирам. — Тривейн се усмихна и в гласа му се долови шеговитата нотка. — Тогава, за вас не би представлявало никаква трудност да ми представите тези документи, отхвърляйки всички обвинения... в рамките на около две минути.

— Аз казах, че ще предоставя документите на вас. Това не означава разпит, нали?

— Вие ме ласкаете, господин Хамилтън. Отреждате ми роля на следовател.

— Предполагам вие диктувате правилата във вашата подкомисия. Освен ако представяте нещата лъжливо.

— Ако е така, то не е умишлено. Тези документи-отчети, сметки и каквото и да е друго, не ме впечатляват особено. Страхувам се, че ще трябва да настоявам за идването ви при нас.

Хамилтън приложи големи усилия, за да овладее гнева си.

— Господин Тривейн, аз прекарах почти две десетилетия във Вашингтон. Напуснах доброволно, по необходимост, а не поради изчерпан интерес. Все още имам твърде солидни връзки там.

— Това заплаха ли е?

— Само ви просвещавам. Имам лични причини, за да не съм член на никаква подкомисия. Разбирам, че вие те избрал друг път. Вашата репутация е също много висока. Но аз все пак настоявам за дискретност.

— Не ви разбирам добре.

Хамилтън отново седна на дивана.

— Дали ще премете личните ми оправдания, или ще настоявате за отговори пред вашата подкомисия, аз ще използвам цялото си влияние — включително и това на Департамента на правосъдието, за да ви заклеймя заслужено. Вие сте маниак, изграждащ собствената си репутация, оклеветявайки почтени хора като мен. Ако не се лъжа, вече сте бил предупреден веднъж. Старият джентълмен загина при автомобилна злополука във Феърфакс, Вирджиния... От това могат да последват доста въпроси, много от които неприятни.

Сега Тривейн се наклони напред на стола си. Това звучеше невероятно — страхът, гневът и паниката на Ян Хамилтън бяха го накарали да направи подобна връзка. Това бе смехотворно и наивно от негова страна. Като погледна към Хамилтън, Андрю размисли върху реакцията на другите. Те никога не му вярваха, когато той повтаряше непрекъснато, че няма какво да губи. Или да печели.

— Господин Хамилтън, мисля, че е крайно време да спрем да се заплашваме взаимно. Главно заради вас... Кажете ми, включва ли вашето влияние Мичел Армбрасър, Сенатор на Дженеси от Калифорния? Или Джошуа Студебейкър, съдия в Сиатъл, също от Дженеси? Лидерът на профсъюзите — Маноло — и още дузина като него — осъществяващи правни контракти из цялата страна? А ученият Джеймисън — вероятно стотици като него, или хиляди — наети и използвани за поддържането на непоколебимата вяра в лабораториите на Дженеси? Или пък Арон Грийн? Какво би казал човек за него. Вие сте го убедили, че „никога отново“ означава създаване на такъв климат на военно влияние, който е отправил детето и жена му в пещите на Аушвиц. Какво ще кажете за това, адвокате? Искате ли да се уплаша от тези хора? ще ви кажа честно, страхувам се до смърт именно сега.

Ян Хамилтън изглеждаше, като че ли току-що бе станал свидетел на ужасно убийство. Той остана безмълвен няколко секунди, и Тривейн не искаше да нарушава това мълчание. Накрая адвокатът проговори едва чуто.

— Какво сте направили?

Тривейн си спомни думите на Грийн. „Подготвих се за всичко, четейки книги. Но сега ми се струва, че всичко започва отначало. Има един изключителен човек, сенатор от Мериленд. Той си върши добре работата. Другият, сенатор от Върмонт, също не е лош. Аз подозирам и по-малко уважавани хора като Марио де Спаданте и организацията му — експерти по оръжието и убийствата. Те също добре си вършат работата. Ти трябва да ми помогнеш, защото си най-близо до властта, нали.“

— Вие просто не знаете какво говорите. — Гласът на Хамилтън бе тих, почти шепнещ.

— Напротив, много добре знам. Ето защо се опитвам да ви спася. Вие сте последен в списъка ми. Защото ние си приличаме, господин Хамилтън. Всеки друг има основание или нужда. Нещо, което иска или от което се нуждае в сферата на парите. Или пък се стреми към някакво възмездие или отмъщение. Ние двамата сме по-различни. Ако вие сте обладан от някакъв комплекс, ще ви е нужно дяволски много време, за да се справите с него, макар и „полуоттеглен“ от обществото, извън Вашингтон... Или ще отговорите на моите въпроси, или ще се видя принуден да ви изправя пред тази подкомисия, без да се съобразявам с положението и връзките ви.

— Спрете! — Хамилтън подскочи от кушетката и застана твърдо пред Тривейн. — Спрете!... Ще причините огромна вреда на страната, господин Тривейн. Нямаме представа колко опасна може да бъде вашата намеса.

Адвокатът се отправи с бавни стъпки към вътрешния прозорец. За Тривейн беше очевидно, че той почти се бе решил да говори открито.

— Как така? Аз никога не съм действал неразумно.

Хамилтън погледна през прозореца.

— Надявам се да е така. През живота си съм виждал много предани мъже, борещи се с бюрокрацията, изцяло присвоила си правото да взема решения. Тези хора често са ругани, подтискани и

дори напълно дискредитирани, само защото са се опитвали да поемат инициативата за вземане на решения в свои ръце. Най-трагичното е, че аз стоях със скръстени ръце когато страната бе почти доведена до катастрофа поради страхливостта и нерешителността, бягството от отговорност. — Хамилтън се обърна и погледна Тривейн в очите. — Нашето правителство е достигнало до състояние на пълна неуправляемост и това важи за всяка област от живота. Ние сме заприличали на смешен, непохватен и губещ равновесие гигант. В процеса на демократизация ние понижаваме стандарта си на живот непрекъснато. Ние установихме и продължаваме да се борим за... посредствеността.

— Това е твърде мрачна картина, господин Хамилтън. Не съм сигурен, че отговаря на действителността, поне до степента, която вие описвате.

— Разбира се, че отговаря и вие добре знаете това.

— Ще ви помоля да не повтаряте това „Вие знаете“. Аз нищо не знам.

— Тогава сте загубили способността си да наблюдавате. Да вземем последните две десетилетия. Изключвайки външно-политическите проблеми като Югоизточна Азия, Корея, Близкият Изток, Берлинската стена, НАТО — всеки от които би могъл да бъде решен с голяма мъдрост от един необременен лидер — да видим страната си. Неконтролируема и ненадеждна икономика, ужасна рецесия, инфлация и масова безработица. Пренаселеността в градовете заплашва да доведе до масово насилие и дори революция. Корупцията се шири, обхващайки почти всички области на живота. Стачките стават все по-често явление, парализирайки често седмици наред обществените служби. Армията е в упадък, националната сигурност е застрашена. Според вас, това нормално общество ли е, господин Тривейн?

— Вашата преценка е прекалено скептична. Явно, имаме различни гледни точки. Действителността понякога е ужасна, дори трагична, но здравите сили в обществото...

— Нонсенс...^[1] Кажете ми, ако започнете бизнес и постигнете успех... възможно ли е това при положение, че решават вашите чиновници?

— Ние сме специалисти и сме длъжни да решаваме.

— Тогава, ще отречете ли фактите? Чиновниците вземат решения с национално и международно значение.

— Чиновниците избират специалисти. Изборната урна...

— Изборната урна е отговор на молитвите на неспособните.

Тривейн вдигна очи към елегантния адвокат като че ли искаше да го окуражи.

— Каквито и да са вашите мотиви, подкомисията трябва да е сигурна в законността на сделките ви. Ние не сме инквизитори, а разумни хора.

— Няма нищо незаконно, господин Тривейн. — Хамилтън продължи по-спокойно. — Ние сме неполитическа група от хора, опитващи се да помогнат. Без каквато и да е мисъл за облагодетелстване.

— Каква е ролята на Дженеси Индъстриз? Искам да знам това.

— Просто един инструмент. За съжаление все още несъвършен...

Последвалият разказ истински изплаши Тривейн. Въпреки липсата на подробности, структурата, описана от Хамилтън представляваше правителство с огромни възможности, превъзхождащи тези на собствената му нация.

Дженеси Индъстриз бе много повече от „инструмент“. Тя беше, или щеше да стане — съвет на елита. Чрез големите си богатства привилегированите да служат на тази политика ще могат да се намесват в държавните проблеми, преди тези проблеми да прераснат в истински хаос. Дженеси вече бе показала своите възможности, оправдавайки проектите на своите архитекти. Някои райони с безработица бяха изтеглени от затрудненията благодарение на Дженеси, споровете с профсъюзите разумно се решаваха, компании бяха спасявани от банкрут. Това са главно икономически проблеми, но се решаваха и други. В областта на науката, лабораториите на Дженеси работеха върху проблемите с приоритетно значение — екология, борба със замърсяванията и др. Вътрешно-градските епидемии се преодоляваха с помощта на финансирани от Дженеси медицински екипи. Изследванията в областта на медицината бяха с приоритетно значение за компанията. А военната сфера? Дженеси въведе някои въоръжения, спасили живота на хиляди хора.

Ключът към успеха бе в способността за бързи решения и отделянето на големи суми. Суми, несъобразени с политически пристрастия. Суми разпределяни от една група мъдри и добри хора, изцяло верни на Американската мечта.

Америка за всички, а не само за някои.

Такъв беше методът.

— Тази страна бе основана като република, господин Тривейн — каза Хамилтън, присядайки на дивана срещу Андрю. — Демокрацията е абстракция... Едно определение за „република“ гласи: Това е държава, управлявана от упълномощените да гласуват, определяйки по този начин нейната политика. Не просто споделяйки. Сега, разбира се, никой не се замисля над това определение. Но времената изискват връщане към първоначалните ценности, иначе сме загубени.

— Разбирам. — Тривейн трябваше да зададе въпрос-уловка. — Не рискувате ли с хората, натоварени с политиката... Дали те ще откликват на повика на времето? Ще могат ли да вземат правилни решения, изпълнени единствено с добри намерения.

Хамилтън отговори чистосърдечно:

— Няма мотиви за тъмни амбиции. Вие казахте нещо, което ме впечатли. Вие казахте, че се обръщате към мен, защото аз нямам финансови проблеми, нито пък се каня да отмъщавам на някого... Разбира се, ние не знаем всичко за другите партньори от съвета, но в случая се оказахте прав. Моите нужди са удовлетворени, отмъстителността ми е минимална. Освободени от дребните проблеми, ние изцяло се отдаваме на нашата цел — благополучие за по-малко щастливите. Ние сме тази аристокрация, длъжна да поеме управлението на републиката. Иначе няма да има република.

— Управление на добрия монарх.

— О, не, без монархия. Аристокрация, постигната без кръв.

— В течение ли е президентът за всичко това?

Хамилтън се поколеба.

— Не, той дори не знае за стотиците проблеми, които ние решаваме вместо него. Те просто изчезват. Винаги сме на негово разположение... В най-положителен смисъл, бих добавил.

Тривейн се надигна от стола си. Време беше да си върви, време да помисли върху всичко научено.

— Благодаря за искреността, господин Хамилтън.

— Описах ви нещата съвсем общо. Надявам се, че разбирате. Никакви имена, никакви подробности, само обобщения с примери... за лична информация.

— Което ще рече, че ако аз се позова на нашия разговор, вие ще...

— Какъв разговор, господин Тривейн?

— Да, разбира се.

— Вие виждате доброто. Изключителните възможности.

— Те са забележителни. Но никога не знаете проблемите на другите участници в играта. Нали правилно съм разбрал.

Тривейн подкара по покритите със сняг пътища от Евънстън. Той караше бавно, пропускайки редките неделни коли, без да мисли за скоростта и пътя. Мислеше единствено за невероятната информация, която бе получил.

Съвет на елита.

Съединени щати на Дженеси Индъстриз.

[1] Глупости. ↑

ЧАСТ ТРЕТА

35.

Робърт Уебстър излезе през източната врата на Белия дом и се отправи към служебния паркинг. Успя да се измъкне от организирания брифинг. Предстояха му много по-важни проблеми за решаване на редовните събирания при президента. На него се падаше честта да дирижира нещата.

Изтичането на информация към Родерик Брус ще стане причина за разпространяването на компрометиращи слухове по всички важни инстанции — Сената, Белия дом, Правосъдието, Отбраната и после ще избухне в заглавия. Заглавия, способни да разрушат ефективността на всеки шеф на подкомисия, свеждайки самата подкомисия до напълно безпомощна организация.

Уебстър бе доволен от себе си. Решението за Марио де Спаданте ще доведе до ликвидирането на Тривейн. С удивителна лекота. Трябваше Пол Бонър да бъде хвърлен на Родерик Брус.

Останалото се уреждаше от само себе си. Главният коз в играта ще бъдат вероятните близки отношения между Тривейн и де Спаданте. Срещата им късно през нощта в Кънектикът, когато Тривейн трябва да е бил зает с делата на подкомисията. Първото пътуване на Тривейн до Вашингтон с Марио като компаньон. Лимузината, закарала ги от летището в Далас до Хилтън. Тривейн и де Спаданте заедно в Джорджтаун в дома на непопулярния френски аташе, известен с контактите си с подземния свят на Америка.

Всичко се свързваше добре.

Андрю Тривейн и Марио де Спаданте.

Когато де Спаданте бъде убит в Ню Хейвън, смъртта му ще бъде приписана на войната в мафията. Но ще се знае, че Тривейн е бил в болницата до леглото на де Спаданте само седмица преди убийството.

Корупция.

Всичко се нареждаше много добре, мислеше си Уебстър, завивайки наляво по Пенсилвания авеню. Де Спаданте ще бъде елиминиран, а Тривейн отстранен завинаги от Вашингтон.

Двамата бяха станали прекалено непредсказуеми. Тривейн бе направил доста разкрития. Той търсеше информация за Марио де Спаданте. Всичко това бе доста опасно. В краен случай Тривейн може да бъде убит, но това ще породи широкомащабно разследване. Те не са готови за това.

Де Спаданте, от друга страна, трябва да бъде ликвидиран на всяка цена. Той бе отишъл твърде далеч, прониквайки дълбоко в структурите. Уебстър бе привлякъл мафиоза в служба на Дженеси единствено за разрешаване на проблемите с крайбрежния превоз на стоки. Впоследствие, де Спаданте бе усетил големите изгоди от сътрудничеството със силните мъже, заемащи високи федерални постове. Не искаше да пропусне тези възможности.

Но де Спаданте трябва да бъде елиминиран от свои хора. Не от елементи извън неговия кръг. Това би се оказало гибелно.

Уили Галабрето разбра. Семейството му бе отегчено от номерата на своя роднина. Галабретови бяха хора от новото време — изискани, консервативни, възпитани, с колежанско образование, не прилагащи тактиките на своите предци, нито пък тези на изнежените дългокоси издънки от „новото“ поколение.

Уебстър зави надясно по 27 улица, вглеждайки се в номерата на сградите. Търсеше номер 112.

Апартаментът на Родерик Брус.

* * *

Пол Бонър гледеше втренчено писмото и капитана от службата на военната полиция, който го бе донесъл. Капитанът се облегна безгрижно на вратата на офиса на Бонър.

— Какво по дяволите е това, капитане? Зле скалпена шега?

— Не е шега, господин майор. Вие сте задържан до ново нареждане. Срещу вас се води следствие за убийство.

— Какво?

— Щатът Кънектикът представи обвиненията. Натоварени сме с вашето задържане. Това е голям удар. Каквато и да е присъдата Армията ще трябва да заплати пет милиона долара на семейството на

убития, някой си Аугуст де Спаданте... Разбирате, че това е доста сериозна сума.

— Убийство? Тези кучи синове се канеха да убият Тривейн! Какво трябваше да направя! Да им позволя да го сторят!

— Майоре, имате ли някакво доказателство за това, че убитият е имал вредителски намерения? Защото, ако разполагате с такива, най-добре ще е да ги споделите с нас.

— Вие сте смешни. Той беше въоръжен, готов за стрелба.

— Вие го казвате. Било е тъмно, а и никакво оръжие не е намерено.

— Тогава е било откраднато.

— Докажете го.

— Двамата от охраната на Белия дом бяха отстранени от поста си нарочно — противно на всякакви заповеди. В Дариан. При болницата. По мен стреляха, докато шофирах в имението Бърнигът. Аз обезоръжих човека.

Капитанът се отдръпна от вратата и се приближи до бюрото на Тривейн.

— Това го прочетохме в доклада ви. Човекът, когото обвинявате твърди, че не е носел оръжие. Вие сте се хвърлили отгоре му.

— И съм взел пистолета. Мога да докажа думите си. Дадох оръжието на Тривейн.

— Вие сте дал на Тривейн един нерегистриран, джобен пистолет, носещ единствено вашите отпечатащи.

— Къде, по дяволите съм го намерил тогава?

— Добър въпрос. Раненият отрича да е бил негов. Сигурно притежавате цяла колекция.

— Глупости!

— И никакви служители от охраната не са били отстранявани просто защото не е трябвало да стоят там.

— Пълна идиотщина. Проверете нарядите.

— Направихме го. Придружителите на Тривейн са били отзовани от Белия дом. Тяхната служба е била поета от местни служители, назначени от местния шериф.

— Това е лъжа! Аз ги търсех с кода 1600. — Бонър се надигна от стола си.

— Може би е станала грешка в управлението на службата. Няма лъжа. Може да попитате Робърт Уебстър, помощник на президента за ваше сведение. Той твърди, че неговата служба е предупредила Тривейн за промяната. Макар и да не е било нужно.

— Тогава, къде са били местните?

— В патрулната кола, на паркинга.

— Не ги видях.

— Гледахте ли въобще?

Бонър се замисли за момент. Той си спомни знака на алеята, насочващ колите към паркинга отзад.

— Не, не съм... ако са били там, то е било не на поста си.

— Без съмнение. Немарлива работа. Но те не са от президентската охрана.

— Искате да ме убедите, че съм възприел всичко погрешно, патрулът, изстрелите. Този боклук с пистолета... За бога, капитане, аз никога не съм правил подобни грешки!

— Това ще реши следствието. Вие не правите грешки, а просто лъжете.

— На ваше място бих внимавал повече с приказките си. Нека тази превръзка не ви заблуждава.

— Хайде стига, майоре! Аз ви защитавам! И един от най-сериозните ми аргументи е вашата репутация на боец. Склонността ви към неоправдаеми убийства. Не ще имате никаква полза от едно нападение срещу мен.

Бонър пое дълбоко въздух.

— Тривейн ще ме защити. Той беше свидетел на всичко.

— Чул ли е някакви заплахи? Видял ли е жестове — дори от далече — изразяващи враждебност?

Бонър мълчеше.

— Не.

— А прислужницата?

— Също не... Тя държеше врата ми, когато Тривейн ме стягаше с турникет.

— Марио де Спаданте твърди, че се отбранявал. Вие сте го заплашвали с оръжие. Според него вашият пистолет е гръмнал опрян в челото му.

— След като той ме разкъса с бокса си.

— Той признава за бокса. Това е евтино приспособление... Някой от останалите двама атакува ли ви? — Капитанът гледаше Бонър с внимание.

— Не.

— Сигурен ли сте, че не можем да открием нищо.

— Не.

— Благодаря ви за това. Първият мъж е бил атакуван изотзад. Една лъжа би ви довършила.

— Аз не лъжа.

— Добре, добре.

— Говорихте ли вече с Купър? С генерал Купър?

— Взехме неговите показания. Той твърди, че е дал съгласието си за полета от Бойс, Айдахо, но не е знаел за пътуването ви до Кънектикът. Служителят от базата Андрюз е казал, че вие сте имали разрешение от Купър. Тук назрява конфликт. Купър също казва, че вие не сте го държал в течение за действията си.

— За бога, аз бях почти разкъсан.

Капитанът се отдалечи от бюрото. Той проговори с гръб към Бонър.

— Майоре, ще ви задам един въпрос, но преди това искам да знаете, че не ще използвам отговора, освен ако съм убеден че ще е за добро. Вие може да ме спрете.

— Слушам ви.

Капитанът се обърна и погледна Бонър в очите.

— Имали ли сте някакво съглашение с Тривейн и де Спаданте? Бил ли сте принуден? Притиснат след получаване на някаква информация?

— На погрешна следа сте, капитане.

— Тогава, какво правеше де Спаданте там?

— Казах ви вече. Заговор срещу Тривейн. сигурен съм в това.

— Сигурен? Тривейн трябваше да бъде на конференция в Денвър по това време. Това е установен факт. Освен ако е имал други планове. Защо е решил да се върне в Кънектикът, ако не е имал предварително уговорена среща с де Спаданте?

— За да види жена си в болницата.

— Сега вие се заблуждавате, майоре. Ние проведохме обстояйни разпити на всеки един техник от болницата. Госпожа Тривейн е била

напълно здрава. Всичко е било нагласено.

— Какво е вашето мнение?

— Мисля, че Тривейн се е върнал, за да се срещне с де Спаданте и вие сте допуснали най-сериозната грешка през цялата си кариера.

* * *

Родерик Брус, очите и ушите на Вашингтон, някога малкият Роджър Брустър от Ери, Пенсилвания, извади страницата от пишещата си машина и стана от специално пригодения за писане стол. Пощальонът го очакваше в кухнята.

Той сложи страницата върху купчината от няколко други и се облегна, четейки.

Неговото търсене беше почти приключило. Майор Бонър няма да преживее седмицата.

Такова е правосъдието.

Ще зачеркне още един заради Алекс. Скъпият, добродушен Алекс.

Брус прочете всяка страница бавно, наслаждавайки се на острите думи. Това беше история, за която би мечтал всеки журналист — описание на ужасяващи събития, подкрепени от неоспорими доказателства.

Сладкият, малък Алекс. Толкова объркан, грижещ се за своите антикварни предмети и разбира се за него — Род Брус.

Беше се грижил.

Той винаги му казваше Роджър, а не Род или Родерик. Алекс винаги се чувствуваше по-близък, наричайки го с истинското му име, което считаше звучно и приятно.

Брус достигна до последната страница на копието.

„... и каквито и да са предположенията за миналото на Аугуст де Спаданте — а това са само предположения — той бе добър съпруг и баща на пет невинни дечица, които днес го оплакват, не разбирайки причината на смъртта му. Този човек бе получил рана от шрапнел от корейската война.

Трагедията — защото не може да се назове по друг начин — е че много често примерен гражданин като Аугустин де Спаданте става

жертва на кръвопролитни битки, предприети от хора с болни амбиции, властолюбиви и полунормални — истински касапи, жадуващи и търсещи войната като средство за задоволяване на своите болни амбиции.

Такъв човек, такъв касапин, забива нож в гърба (обърнете внимание — именно в гърба) на Аугустин де Спаданте, изпълняващ в тъмнината една благородна мисия.

Този убиец на име Пол Бонър е вярвал в своята безнаказаност. Той е бил защищаван и може би защитава други.

Ще позволим ли ние, гражданите на Съединените американски щати, наемни убийци като този да петнят името на армията? Убийци, сами определящи съдбите на хората, решавайки кой да умре и кой да живее?“

Брус се усмихна, подреждайки страниците. След това се изправи и протегна почти двуметровото си тяло. Взе от бюрото си специалния плик и постави страниците в него. Запечатана плика и го подпечати със своя собствен печат „Родерик Брус — специално“.

На път за кухненската врата той съзря китайската кутия в библиотеката си. Спря се внезапно и се приближи до този ценен за него предмет, като за момент остави плика и потърси ключето. Взе кутията, вкара ключето в малката ключалка и повдигна капака.

Това бяха писмата на Алекс.

Всички адресирани до Роджър Брустър и изпратени до специалния пощенски код в претрупания вашингтонски пощенски център.

Той трябваше да бъде внимателен. И двамата трябваше да внимават, но особено той. Алекс бе твърде млад, за да бъде негов син. Само бе негов любовник. Страстен, разбиращ, учещ Роджър Брустър да изпитва неподозирани физически наслаждения. Неговата първа любов.

Алекс беше завършил студент, млад гений, чието познаване на далекоизточните езици и култури му осигуряваше стипендия след стипендия и докторат в университета в Чикаго. Бе изпратен във Вашингтон, за да оцени източното влияние, по поръчка на Смитсониян.

Но отсрочката му от казармата беше свършила и Алекс трябваше да бъде призован. Родерик Брус не посмя да се намеси, макар че

изкушението почти го подлудяваше. И така, Алекс бе назначен в азиатския отдел на Пентагона във Вашингтон с помощта на Родерик Брус. Очертаваше се един спокоен любвеобилен живот. И тогава изведнъж, без никакво предупреждение, на Алекс бе наредено да събере в течение на четири часа багажа си и то не повече от 30 килограма и да се представи във военновъздушната база в Андрюс.

Бяха решили да го изпратят в Сайгон.

Никой не можа да му каже защо. И Роджър Брус, изплашен за себе си и за любовника си, преодоля всички страхове и се опита да разучи какво се бе случило.

Това не му се отдаде.

И тогава започнаха да пристигат писмата от Алекс. Пишеше му, че е включен в разузнавателна група, обучавана за действие в Североизточните райони. Задачата му е била да превежда, тъй като не са вярвали на местните агенти и са предпочитали човек, познаващ местните религиозни обичаи и суеверията на хората. Името е било посочено от компютър. И някой си майор Бонър също е държал на неговото участие. Алекс се отнасял с отвращение към Бонър. „Той е един депресиран маниак“. Майорът гонел Алекс непрекъснато, довеждайки го до изнемогване и обсипвайки го с брутални обиди.

И неочаквано писмата спряха. Седмици наред Роджър Брус пътуваше до пощенския център, понякога два пъти на ден. Без резултат.

Тогава страхът му се потвърди. Името бе вписано в списъците на загиналите, изнасяни от Пентагона. Той бе един от 38-те за тази седмица. Дискретното проучване за причините на неговата гибел разкри, че Алекс е бил взет в плен в Северна Камбоджа близо до границата с Тайланд по време на разузнавателна операция, командвана от майор Пол Бонър — един от шестимата оживели. Тялото на Алекс е било намерено от камбоджански селяни.

Бил е екзекутиран.

И няколко месеца по-късно името на Пол Бонър отново се появи във връзка с друг инцидент. Родерик Брус се закле да отмъсти за своя любовник с всички средства. Неговият красив, мил, изпълнителен любовник, открил нов свят на физическа наслада за него. Любовникът, осъден на смърт по вина на този арогантен майор, обвинен от колегите си, че си приписва изключителни правомощия.

Ловът започна, когато Родерик Брус информира своите издатели, че се кани да подготви серия от репортажи от Югоизточна Азия. На общи теми, с подробности за хората, изпълняващи дълга си. Никой до сега не бе успял да се справи добре с тази задача.

Издателите харесаха идеята, Родерик Брус имаше репутацията на много способен репортер. Новата му дейност ще увеличи тиража на изданията, утвърждавайки техния авторитет.

За по-малко от месец Род Брус успя да напише първата си дописка за майора, очакващ решението на военния съд. Последваха няколко други статии, всяка една по-остра от предишната. След още шест седмици Брус използва фразата „Убиецът от Сайгон“.

Беше безмилостен.

Но военният съд не обърна особено внимание на статиите му. Той получаваше заповеди от висше място и майор Пол Бонър бе освободен и изпратен обратно в Щатите, за да служи на Пентагона.

Сега военните трябваше да се вслушат в думите му. Три години и четири месеца след смъртта на неговия Алекс те ще се подчинят, удовлетворявайки неговите желания.

36.

Тривейн беше раздразнен от колебанието на Уолтър Медисън. Той навиваше телефонния кабел около пръста си, вперил очи във вестника пред него. Продължаваше да гледа към статията от три колони в долния ляв ъгъл на първата страница със заглавие „Офицер от армията, обвинен в убийство“.

Подзаглавието бе не по-малко фрапиращо: „Бивш майор от специалните служби, обвинен в убийства в Индокитай преди три години, извършва брутален акт на насилие в Кънектикът“.

Медисън се опитваше да приведе законните доводи по делото.

— Уолтър, той ме е охранявал! Нека не обсъждам сега заслугите. Ти ще разбереш всичко. Просто искам да го защитаващ, и да бъдеш негов граждански адвокат.

— Това е заповед от високо, Анди. Съществуват някои непреодолими трудности, мислил ли си върху това?

— Какви трудности?

— Първо, той може да откаже нашата защита. И честно да ти кажа, това би ме зарадвало. Моите партньори ще бъдат против.

— Какво, по дяволите, дрънкаш? — Андрю бе обзет от гняв, Медисън се канеше да му откаже. — Не съм забелязал никакви възражения, когато осигурих на твоите хора известни привилегии и това ми коства много повече усилия, отколкото на вас би струвала защитата на един невинен човек. Човек, спасил живота ми и по този начин позволил ми да ви снабдявам с нови сведения. Ясно ли се изразих?

— С присъщата ти откровеност... Успокой се, Анди. Бил си на мястото на събитието, твърде близо до него. Мисля си за теб. Ако се заемем със защитата на този човек, това би означавало да свържем теб с Бонър и следователно с де Спаданте. Не смятам, че това е мъдро. Може би не ти харесват моите съждения, но...

— Не ме интересува — прекъсна го Тривейн. — Разбирам какво искаш да кажеш и високо ценя мнението ти, но в случая това е без значение. Искам той да получи добра защита.

— Чете ли материала на Родерик Брус? Твърде неприятен е. Засега ти си настрана, но това едва ли ще продължи дълго. Бих искал да го поддържам неутрално настроен към теб, а това не е възможно, ако ние поемем защитата на Бонър.

— За Бога, Уолтър. Какви думи трябва да използвам? Наистина не ме вълнува отношението на Брус към мен. Повярвай ми. Брус е едно гадно копеле, изпълнено със злоба и търсецо отмъщение. Бонър е идеалната мишена, защото никой не го харесва.

— Явно има за какво. Той е твърде склонен да взема решения на своя глава и често прибегва до използване на сила. Анди, това не е въпрос на симпатии и антипатии. Това е потвърдено неодобрение. Този човек е психопат.

— Не е истина. Наредено му е било да изпълнява мисии, изпълнени с насилие. Не е създавал сам подобни ситуации. Виж, Уолтър, не бих искал да наема военен кръстоносец. Искам солидна фирма, която да вземе работата присърце, убедена в публичния си успех.

— Но това може да ни дисквалифицира.

— Аз казах „публично“. Не ме е грижа какво е твоето лично мнение. Ти ще го промениш, когато разбереш фактите. Сигурен съм в това.

Настъпи пауза. Медисън дишаше тежко в телефонната слушалка.

— Какви факти, Анди? Съществуват ли някакви основания, които биха оправдали Бонър, промушил човек в гърба, без да разбере неговата самоличност? Аз четох съобщенията във вестниците и статията на Брус. Бонър признава обвиненията. Единствено смекчаващо вината обстоятелство е неговото твърдение, че е действувал, защитавайки теб. Но какво от това?

— Те са стреляли по него! Вратата и предното стъкло на военния автомобил са пробити от куршуми.

— Значи, ти не си чел продължението на Брус. Колата е имала следа от куршуми във ветровото стъкло и три други във вратата. Те са могли да бъдат направени и от револвера на Бонър. Човекът отрича да е носил оръжие.

— Но това е лъжа!

— Не съм привърженик на Брус, но не бих го нарекъл лъжец. Предоставените от него факти са доста подробни. Ти знаеш например,

че той осмива твърдението на Бонър за освобождаването на охраната.

— Също лъжа... Една минута... Уолтър, всичко това — признанията на Пол, колата, патрулът — публикувано ли е?

— Какво искаш да кажеш?

— Станало ли е обществено достояние?

— Не е трудно да се получи цялата тази информация. Особено за такъв опитен репортер като Брус.

— Но не е имало пресконференция за Пол.

— Не е било нужно за Брус. Той явно е получил информацията от друго място.

Тривейн забрави за момент спора си с Уолтър Медисън. Той внезапно се замисли за Родерик Брус. Явно неговите връзки и пълномощия са доста по-големи, отколкото смяташе той. Тривейн мислеше, че Брус преследва Пол Бонър заради някаква митична конспиративна теория, свързана с крайно десни политици. За него Пол е символ на военния фашизъм. Но Брус явно не проследяваше тази нишка. Вместо това, той изцяло концентрираше вниманието си върху Бонър и подробностите по инцидента в Кънектикът. Имаше намеци за Индокитай и убийствата там, но това бяха само намеци. Никаква конспирация, никаква вина, никакви философски разсъждения. Просто майор Пол Бонър, „убиецът от Сайгон“, губещ битката в Кънектикът.

Не беше логично, мислеше си Тривейн, знаейки че Медисън очакваше от него да продължи разговора. Брус имаше всички средства, за да изобличи хард-лайнерите в Пентагона, хора издаващи показни заповеди на такива като Пол Бонър. Но той дори не е намекнал за шефовете на Бонър.

Единствено Бонър беше в центъра на вниманието му.

Пропуск ли бе това?

— Уолтър, знам твоята позиция и искам да играем чисто. Никакви заплахи...

— Надявам се да е така, Анди. — Сега бе ред на Медисън да замълчи за известно време. — Ние работихме продуктивно толкова много години и би било неразумно да погребем всичко това заради един военен, който смятам, не храни особени симпатии към теб.

— Може би си прав. — Тривейн за момент наведе поглед към телефона. Думите на Медисън го объркаха, но той не искаше да им отдава особено значение.

— Помисли добре, поговори с партньорите си и ми се обади по-късно. Ако отговорът е отрицателен, ще искам да знам твоите доводи. Смятам, че заслужавам това. Ако кажеш да, ще очаквам сметката за разходите.

— Ще ти се обадя следобед, или в ранните часове на вечерта. Ще бъдеш ли в офиса си?

— Ако не съм там, Сам Викарсън ще ти каже къде да ме откриеш. По-късно ще си бъда в къщи и ще очаквам твоето обаждане.

Тривейн затвори и в този момент взе решение. Сам Викарсън имаше нов план за разследване.

Още същия следобед, Сам Викарсън успя да събере всичко, написано от Родерик Брус по случая на Пол Бонър, „убиеца на Сайгон“.

Информацията разкриваше подетата от Брус кампания срещу Бонър преди три години. Тогава обаче правителството бе защитило майора. Трудно е да се определи, дали острите думи са били насочени изцяло против Пол Бонър, или срещу лицата от висшия ешелон, защитавали майора от специалните сили. На моменти отправените обвинения звучаха оправдателно за висшите чиновници, концентрирайки цялата си злоба върху един човек — символът на чудовищността Пол Бонър.

Бонър бе представен едновременно като създател и продукт на една брутална система на военна експлоатация. Той заслужаваше презрение и съжаление, като последното по-скоро беше следствие и се разглеждаше като съжаление към варварина, пронизващ невинни дечица, само защото вярва, че те са родени от грешни родители.

И след това тонът се променя. Повече не се правят никакви опити за свързването на Бонър със системата. Той вече не е продукт, а само създател.

Изолирано от света чудовище, предало униформата.

Имаше разлика.

— Човече, та той иска смъртна присъда! — произнесе Викарсън, подсвирквайки.

— Така е, безусловно, но все още не знам какви са мотивите му.

— Мисля, че всичко се крие в собствената му причудливост. Той е просто един смахнат тип.

— Тогава, защо не иска повече екзекуции?... Разбери къде държат Бонър. Искам да го видя.

Пол махна дразнешката го превръзка и се облегна на стената, седейки на легло от военен тип. Андрю продължаваше да стои, първите минути от срещата им бяха доста неловки и за двамата. Стаята бе малка, а в коридора стоеше охраняващият го армейски служител. Тривейн с изненада разбра, че на Бонър не му позволяват да напуска стаята, освен в случай на крайна физиологична нужда.

— Предполагам, че е по-добре от килия — каза Анди.

— Не бих казал.

Тривейн започваше разговора предпазливо.

— Зная, че не ти е приятно да говориш за това, но аз искам да помогна, повярвай ми.

— И така да е, смятам, че не се нуждая от помощ.

— Не си ли прекалено самоуверен?

— Купър ще се върне след няколко дена. Вече съм преживял подобно нещо, спомняш ли си? Отначало се вдига голям шум, а после всичко някак си се урежда и аз тихо се премествам другаде.

— Вярваш ли, че така ще бъде и сега?

Бонър се замисли.

— Да, вярвам... По много причини. Ако бях на мястото на Купър или на другите висши военни от Брасверс, бих постъпил по същия начин. Нещата ще се уредят... Мислих за това. — Пол се усмихна. — Армията предприема загадъчни ходове.

— Чете ли вестниците?

— Разбира се. Бях ги чел и преди три години. Тогава бе написано много повече... Но благодаря за грижите. Особено след като те пратих по дяволите последния път.

— Да, така е. Ти причиняваш много неприятности. Аз съм нищожен и временно подсъдим.

— Надявам се, че не си обзет от лъжливо чувство за безопасност.

— Ние, военните имаме свое разбиране за безопасността. Какво толкова искаш да знаеш за мен?

— Защо Родерик Брус те мрази?

— Винаги съм се чудил. Веднъж един военен психиатър ми каза, че аз съм това, което Брус би желал да бъде. Той излива цялата си

завист и злоба върху пишещата машина... По-простото обяснение е, че аз стоях зад дейността на ДОД и това подхранва неговите амбиции.

— Не мога да приема нищо от това. Срещал ли си го някога?

— Не.

— Забърквал ли си някакви истории в Индокитай? Свързани с твоята версия за безопасността.

— Как бих могъл? Никога не съм имал такива пълномощия. И не мисля, че той е бил там по време на моите акции.

— Така е... — Тривейн се приближи към единствения стол в малката стая и седна. — Той започна да те преследва след като нашето посолство в Сайгон отправи обвинения срещу теб... Пол, моля те отговори ми! Статиите на Брус описват някакво убийство на трима или петима човека. ЦРУ отрича да ти е представяло изключителни правомощия. Брус има приятели навсякъде в правителството. С въвлечането на ЦРУ, възможно ли е да си предизвикал уволнение на някой негов приятел?

Бонър гледаше втренчено Тривейн няколко секунди, без да отговаря. Вдигна ръка и опипа кожата на врата си. След това произнесе бавно:

— О'кей... Ще ти кажа какво се случи... Само за да те отклоня от мисълта за ЦРУ. Имаше петима двойни агенти, аз ги ликвидирах всичките. Тримата бяха заобиколили бивака и правеха опит да ни ликвидират. За щастие аз бях предупреден от момчетата от ЦРУ. Другите двама очистих при границата с Тайланд, защото ги бях заловил при преговори с водачите на местните племена... Откровено казано, Агенцията ме измъкна от цялата тази бъркотия без особен шум. Всички предположения са резултат от прекаленото усърдие на някои военни прокурори. Ние им казахме да вървят по дяволите.

— Тогава защо бяха изнесени всички тези обвинения?

— Ти не познаваш политиците от Сайгон. Историята не познава подобна корупция, като тази в Сайгон. Двама от тези двойни агенти имаха братя в Кабинета... Така или иначе, можеш да забравиш за ЦРУ.

Тривейн бе извадил тънко тефтерче от джоба си и го прелистваше бързо.

— Обвиненията против теб са публикувани през февруари. До 31 март Брус вече е по следите ти. Той е пропътувал разстоянието между

Дананг и делтата на Меконг, разпитвайки всеки, който е имал работа с теб.

— Той е говорил с други хора. Аз действах главно в Лаос, Тайланд и Северна Камбоджа. Групите ми бяха от шест до осем човека и то предимно азиатци.

Тривейн вдигна очи от тефтерчето си.

— Мислех си, че специалистите имат собствени формирания.

— Някои да. Но при мен бе по-различно. Аз имам добри познания по тайландски и лаоски езици и различавах хората, говорещи с акцент. Понякога имахме проблеми с нашите хора. Имаше много диверсии...

Те си говориха в продължение на 15 минути и Тривейн разбра, че бе открил търсената следа.

Сам Викарсън ще подреди всичко.

Сам Викарсън позвъни на вратата на къщата на Тривейн на Таунинг стрийт. Филис отвори и поздрави госта със здраво ръкостискане.

— Радвам се, че вече сте изписана от болницата, госпожо Тривейн.

Филис се усмихна.

— Анди те очаква долу.

— Благодаря. Наистина се радвам да ви видя отново.

— Не трябваше въобще да влизам там. Побързай, твоят шеф изгаря от желание да те види.

На долния етаж, в превърнатата в офис стая за почивка, Тривейн говореше по телефона седнал на стола си. По лицето му се четеше нетърпение, което се засили при вида на Викарсън. С почти груби думи той прекъсна разговора си.

— Беше Уолтър Медисън. Не трябваше да му предлагам честна игра. Партньорите му не са съгласни да поемат случая на Бонър, дори това да означава загубата ми като клиент.

— Какво смяташ да правиш?

— Не знам. Техните доводи са напълно безпочвени. Те изцяло поддържат обвинението.

— Защо да са безпочвени?

— Те нито са чули, нито пък искат да чуят историята на подсъдимия. Просто не искат да бъдат въвличани във всичко това.

— Значи безполезно е... Все пак смятам, че можем да превърнем истеричния вестникар в ревностен защитник на майора. Най-малкото, което можем да направим, е да го накараме да замълчи.

— Брус ли имаш предвид?

— Именно. Ще му вържем устата с лилава панделка.

Викарсън бе провел разследването си със сравнителна лекота. Името на човека бе Александър Кофи. Офицер от службата по азиатските работи към Пентагона си спомня, че Родерик Брус е изтъквал добрите черти на Кофи. И тази служба е била много радостна да привлече в редовете си един доктор. Истинските учени в Далечния изток са рядко явление. Офицерът разбира се си спомни операцията при Чун Кал със съжаление, но все пак нещо добро беше произлязло. Поне така са му казали. Винаги е трудно да използваш изследователи в бойни ситуации на война. Той е предоставил на Сам досието на Кофи.

След това Викарсън се порови в архивите на Смитсониън. Главният архивар добре си спомнил Кофи. Младежът бил блестящ изследовател, но явен хомосексуалист. Изненадващо е, че хора като него са били призовавани в армията. Но тъй като съдбата на Кофи се определяла от различни фондации, а фондацииите често са консервативни организации, то би могло да се предположи, че Кофи е криел своята същност. Архиварят подозираше също, че Кофи е имал някой важен защитник, погрижил се да му осигури приятна служба. Човекът чул че Кофи служи във Вашингтон и разбрал, че неговите подозрения са правилни. Той очевидно не знаеше за смъртта на Кофи в Чун Кал и Викарсън реши да не го тревожи. Архиварят му показал личната карта на Кофи. На нея имало записан адрес „21 улица, Северозапад“ и името на съквартиранта.

Съквартирантът все още обвинявал „богатата кучка“, при която Кофи се преместил, за смъртта му. Алекс никога не му е казвал кой е бил, но въпросната личност често идвала с хубави дрехи и кола и много бижута. Самият Алекс често получавал скъпи подаръци от любовника си. Благодетелят му осигурил чудесно положение в армията, без нито един ден прекаран в общи казарми. Според Алекс това е било идеално за неговата кариера. По този начин дори в армията ще може да се усъвършенствува. Какви фондации биха му отказали

след толкова натрупан опит? И след това той е бил отхвърлен, вероятно предаден дори, от тази „богата кучка“.

Викарсън вече знаеше достатъчно. Отишъл в Арлингтън, за да се види с Пол Бонър.

Бонър си спомнил за Кофи. Той го уважавал много и дори го харесвал. Младият мъж имал изключителни познания за племената в Северна Камбоджа и давал гениални идеи как да се използват религиозните символи в първоначален контакт. Това бил съвсем нов метод.

Едно нещо за дейността на Кофи добре се откроявало в паметта му. Той бил твърде мекушав, съвършено неспособен да се справи с физическите упражнения. Поради това Бонър го гонел с цел да го направи истински боец. Не че шест седмици ще стигнат за цял живот, а просто за да получи някакви спортни навици.

Но за съжаление не му е било достатъчно и Кофи попаднал в плен. Бонър се обвинявал за това, че не е бил достатъчно строг, но какво да се прави. След този случай майорът се закле да бъде безмилостен към хора от типа на Кофи. С по-добра физическа подготовка, момчето сигурно щеше да оживее.

— Това е то, господин Тривейн. Любовникът не се завърнал.

Тривейн въздъхна.

— Наистина, тъжно звучи, Сам.

— Така е, по дяволите! Но е достатъчно да компрометира Брус. Аз харесвам Пол Бонър и не ме е грижа за този духач. Използвам думата напълно съзнателно.

— Сигурен съм че е така, а сега да преценим нашите действия.

— Вижте, аз наистина искам да се заема с този случай... Нека го ритна веднъж в топките, това би ми харесало.

— Невъзможен си, Сам.

— Жена ви ми каза веднъж, че приличам на вас. Това е най-добрия комплимент, който някога съм получавал.

— Жена ми е неизлечима романтичка когато става въпрос за енергични млади мъже. Но това не е твоя работа.

— Защо не?

— Защото Родерик Брус не е сам. Неговите съдружници са сред хората, които Бонър счита за свои най-ентузиазирани привърженици.

Викарсън вдигна чашата си и в този момент Филис Тривейн влезе в стаята.

— О, това намек ли е?

— Запомни добре, Сам. Ти няма да бъдеш поканен на вечерята със свещи, когато Анди излезе.

— която ще се състои утре — добави Тривейн. — Уебстър намекна, че президентът иска да присъствам при речта на де Спаданте, посветена на Пол Бонър. Което ще рече, че утре заминавам за Гринуич.

— И ще се върнеш следобед. Тук ще направим вечеря с госпожа Тривейн.

— Аз обаче имам други планове — каза Анди. — Искам ви двамата с Алън към пет и тридесет. Запали свещите, Хил. Може да ни потрябват.

37.

Марио де Спаданте не харесваше когато сестрата вдигаше рано сутрин щорите, за да пропусне слънчевата светлина. Но тя бе добра сестра, не като тези от болницата, и Марио се отнасяше любезно с нея. Той позволи щорите да останат отворени. Андрю Тривейн тъкмо беше пристигнал. Той бе паркирал колата си преди две минути и всеки момент трябваше да се появи в стаята на Марио. С помощта на допълнителни възглавници тялото на де Спаданте бе повдигнато в леглото, а столът за госта стоеше ниско встрани. Млад, добре облечен, неговият пазител се усмихваше любезно на господаря си.

Младежът бе от охраната на Уилям Галабрето. Той си даваше сметка, че де Спаданте може скоро да му нареди да напусне, а това означаваше, че има малко време, за да изпълни задачата си.

Към левия му ревер, под формата на украшение, бе прикрепена миниатюрна камера, чийто механизъм за пускане се намираще в джоба му.

Вратата се отвори и Андрю Тривейн влезе в стаята. Пазачът от коридора хвърли поглед в стаята и след като се убеди, че третият човек е вътре, затвори вратата.

— Седнете, седнете, господин Тривейн. — Де Спаданте протегна ръка и Анди нямаше друг избор освен да я поеме.

Младежът до стената държеше ръка в джоба си и незабелязано за двамата мъже натисна рязко малкия метален превключвател.

Тривейн седна на стола и побърза да пусне ръката на италианеца.

— Няма да ви казвам, че съм очаквал с нетърпение тази визита, господин де Спаданте. Не съм сигурен дали има какво да си кажем.

Точно така, мислеше младежът до стената, мръдни малко и гледай по-замислено, дори боязливо, Тривейн. Ще се получи чудесен кадър.

— Имаме много да си кажем, приятелю. Нямам нищо против теб, само против военния. Той ще ми плати за смъртта на братчето ми.

— Този военен е бил атакуван и ти добре знаеш това. Съжалявам за брат ти, но той е бил въоръжен и е дебнел в моята собственост. Ако

ти си отговорен за това, че той се е намирал там, вината е изцяло твоя.

— Какво е това? Аз се разхождам в имението на съседа си, а той ми отнема живота, що за свят е това?

— Аналогията в случая е неуместна. Да се разхождаш е нещо по-различно от това да дебнеш въоръжен с пистолет, ножове и... как беше това? А, да железни шипове, надянати на пръстите.

Чудесно, Тривейн, мислеше си мъжът до стената. Този жест с вдигната нагоре длан. Точно така. Ти, „капо реджиме“, обясняваш на твоя „капо ди тути капи“.

— Аз съм израснал в среда, изпълнена с опасности и винаги е трябвало да се защитавам, амико. Моето училище е улицата, учителите ми са едрите негри, обичащи да потупват скитниците като мен. Признавам, че това е лош навик, но той е напълно обясним и затова аз често държа юмука си в джоба. Но никакви пистолети, никога!

— Очевидно нямаш нужда от оръжие сега. — Тривейн погледна към младия мъж до стената загадъчно бръкнал с ръка в джоба си. — Той е като нарисуван.

Много си забавен Тривейн, мислеше мъжът до стената.

— Хей, ти! Вън!... Приятел на братовчеда. Млади са, какво мога да направя? Много ме обичат... Хайде, вън! Остави ни.

— Веднага, господин де Спаданте. Винаги на вашите заповеди. — Младият мъж извади ръката си от джоба. В нея държеше плик с бонбони. — Вземете си, господин Тривейн.

— Не, благодаря.

— Изчезвай!... Господи, колко са неразбрани!

Вратата се затвори и де Спаданте отпусна туловището си върху възглавниците.

— А сега нека си поговорим, о'кей?

— Именно затова долетях дотук. Ще бъда максимално кратък. Първо искам да чуя какво имаш да ми кажеш, а след това ти ще ме изслушаш.

— Не бъдете така арогантен. Много хора знаят, че сте арогантен, но аз винаги им казвам „моят добър приятел Тривейн не е такъв. Той е просто практичен и не хаби думите си напразно“.

— Нямам нужда от твоята защита...

— Все пак имаш нужда от нещо — прекъсна го де Спаданте. — За бога, ти имаш нужда от помощ.

— Дошъл съм, за да те предупредя относно Пол Бонър. Ти можеш да командваш своите хулигани, и да ги накараш да се закълнат в думите ти. Но не ще издържиш на щателното проучване, което ние водим за твоята личност... Прав си, не хабя думите си напразно. Видели са те да унижаваш и заплашваш един конгресмен близо до залива в Чеве Чейс. Човекът е докладвал за инцидента на мен и на майор Бонър. Това е бил акт на физическо насилие, който е накарал Бонър да поеме функциите на мой телохранител. По-късно са те забелязали на три мили от това място да ме следиш на път за Сан Франциско. Имаме свидетелства, дадени под клетва за това. Майор Бонър е имал всички основания да се страхува за живота си... Освен тези неоспорими факти, съществуват и други предположения. Как е възможно човек като теб да унижава американския конгресмен? Защо си ме следил до Калифорния? Опитвал си се да притиснеш един от моите приближени близо до Фишерманс Уорф? Атакувал си го? Защо? Какво общо имаш ти с Дженеси Индъстриз? Съдът ще разгледа всички тези въпроси. Аз лично ще се погрижа за това и ще ги свържа с атаката ти срещу Пол Бонър... Сега знам повече от преди за този светкавичен полет до Далас. С теб е свършено..., защото всичко е явно. Ти си крайно нежелан.

Марио де Спаданте гледаше със злоба към Тривейн. Гласът му обаче успя да остане спокоен, единствено бе станал по-стържещ.

— Това е любимата ти дума, нали? „Желан“. Ние сме... „просто нежелани“.

— Не прави такива дълбоки изводи. Никой не те е упълномощил в това право.

Де Спаданте потрепери.

— Твоите обиди не ме засягат, добри ми приятелю, знаеш защо? Защото ти си прекалено разтревожен, а човек в беда е озлобен. Все пак, аз съм готов да ти помогна.

— Може и така да е, но се съмнявам, че ще го направиш доброволно...

— Но този военен — продължи италианецът, без да обръща внимание на казаното от Тривейн. — Забрави за него. Няма да има никакъв процес. Той вече е мъртъв, повярвай на думите ми. Макар и да

диша все още, присъдата му е подписана. Просто го забрави... А сега, имам добри новини за теб... Както вече казах, изпаднал си в беда. Но твоят приятел Марио ще направи така, че никой да не се възползва от затрудненото ти положение.

— Какви ги дрънкаш?

— Ти работиш усилено, Тривейн, и прекарваш много време извън дома си...

Анди придоби напрегнат вид.

— Как смееш да отправяш заплахи към семейството ми, мръсен кучи сине! Ще те пратя в затвора до края на живота ти! Що за мисли минават през главата ти, животно такова! Аз имам специални пълномощия от президента! Едно обаждане и ти ще изчезнеш...

— Баста! Нямах право! Млъквай! — де Спаданте извика с всичките си сили, едновременно хващайки се за корема. След това постепенно гласът му се върна към своя спокоен стържещ тон. — Този разговор не подходда на тази стая. Аз изпитвам уважение към тази къща, към тези деца и към братята. Истинско животно е военният, а не аз.

— Ти си причина за всичко. Просто исках да се убедя, че добре отчиташ положението си. Това прехвърля всички граници и човекът от Пенсилвания авеню ще ти гарантира затова. Той не ти е другар, мошеник такъв.

Марио преглътна тежко, като се опитваше да скрие гнева си.

— Той няма да ми върне Ауджи, нали така? И брат ми ли бе нежелан?

Тривейн погледна часовника си.

— Ако имаш да ми кажеш нещо съществено, казвай го.

— Разбира се, ще ти го кажа. Единственият твой защитник съм аз. Както вече казах, ти прекарваш доста време извън дома си, събирайки различни сведения. Може би не ти остава време, за да възпитаваш децата си. Това ще ти донесе проблеми. Синът ти пие твърде много и това го съсипва. Все пак това не е толкова страшно. По-страшното е, че понякога в пияно състояние той блъска пешеходци. Например, познавам един възрастен човек от Кос Коб, който е бил ударен от твоя син.

— Това е лъжа. Имаме снимки. Поне дузина фотографии на полуноормален юноша, стоящ до колата си. И така, блъснатият

възрастен мъж — ние му платихме, за да бъде кротък и да не разгласява случилото се. Но това не е достатъчно, децата на милионерите имат друга стойност и хората разбират това... С дъщеря ти имаме повече проблеми. Наистина, засега се справяме. Твоят приятел Марио не щади средства, за да я защити, както и теб.

Тривейн седна на стола. Във вида му нямаше гняв, а само презрение, примесено с леко любопитство.

— Хероинът. Значи ти си го направил — промълви той.

— Аз? Ти наистина не разбираш от добро... Малко момиче, навярно отегчено, а може би просто за да изпробва, държи чантата с най-добрия турски...

— Наистина ли смяташ, че можеш да докажеш всичко това?

— Най-добрият турски, над двеста хиляди. Може би тя вече е създала своя мрежа. Тези малки ученички понякога играят доста значителна роля, нали така? Веднъж дъщерята на един дипломат бе задържана, сигурно си чел за това във вестниците? Но въпросният дипломат не е имал приятел като твоя Марио.

— Зададох ти въпрос. Наистина ли смяташ, че ще докажеш всичко това?

— А ти как мислиш? — де Спаданте рязко се обърна към Тривейн и гневно избълва. — Не бъди толкова тъп, господин надменнико! Ти си мислиш, че знаеш всичко за дъщеря си? За мен не представлява никаква трудност да посоча на лейтенант Фоулър от Гринуич имената на хората и адресите? Кой ще провери? Тя не е толкова малка вече. Сигурно си чел за тези милионерски дечица, участващи в престъпни организации, взривяващи здания и организиращи бунтове... Не искам да кажа, че твоите деца са като тях, но хората имат собствено мнение...

Тривейн подскочи от мястото си, търпението му се бе изчерпило.

— Губите ми времето, господин де Спаданте. Ти си по-груб и по-глупав отколкото предполагах. Сигурен съм, че добре умееш да скалъпваш подобни шантажи. Но допускаш сериозна грешка, дори две грешки. Ти не си актуален и не познаваш добре възможностите си. Прав си, че седемнадесет или деветнадесет не са толкова малко в днешно време. Децата рано прозират истинските ценности, а ти си част от това, което те няма да търпят повече. А сега ще си тръгна, без да се съобразявам с вашите по-нататъшни измислици.

— Какво ще кажеш за четиридесет и две?

— Моля?

— Тази възраст не е детска, нали? Имаш чудесна жена. Истинска дама с много пари и... може би с чувство на неудовлетворение от чудесната къща или прекрасния замък на океанския бряг. И тази изискана дама е страдала от хроничен алкохолизъм преди няколко години.

— Ти си на погрешен път, де Спаданте.

— Чуй ме сега, добре ме чуй!... Някой от тези дамички често се въртят около салоните в източната част на града — тези с френските и испански имена. Други посещават съмнителни заведения, пълни със студентчета, жадуващи да припечелят някой долар, обслужвайки богатите дами... И само най-изисканите като жена ти се отбиват от време на време в хотели на „Плаца“...

— Не ти позволявам!

— Преди да отидат в „Плаца“, за където разбира се имат резервации, тези гениални дами се обаждат на определен номер. Никакви проблеми, никакви нежелани свидетели, пълна дискретност. Удоволствието е напълно гарантирано... Това е такава игра, амико. Дори не е за вярване!

Тривейн рязко се обърна и се отправи към вратата. Гласът на де Спаданте — решителен, но не много висок, го спря.

— Имам потвърждение от много уважаван човек от хотелската охрана. Той е от доста време на тази служба и често ги е виждал. Има нюх към специалните особи като жена ти. От това би се получило доста грозно нещо. И всичко е самата истина.

— Наистина си долен тип, де Спаданте.

Това бе всичко, което успя да каже.

— Това ми харесва повече от „нежелан“, амико. Звучи по-престижно, разбираш ме нали?

— Свърши ли вече?

— Почти. Просто искам да знаеш, че личните ти проблеми няма да бъдат разгласени от мен. Аз съм сигурен. Никакви вестници, никаква телевизия нито пък радио. Всичко ще бъде тихо. Знаеш ли защо?

— Може би се досещам?

— Сигурно е така... Защото ще се върнеш във Вашингтон и ще подготвиш доклад заедно с жалката ти подкомисия. Този доклад ще причини уволнението на някои хора, които ние ще посочим.

— А ако откажа?

— О, приятелю! Наистина ли искаш да причиниш толкова нещастия на своите любими хора. Всичко, което току-що ти описах ще изглежда ужасно във вестниците. Всеки детайл е добре обмислен и свидетелите са надеждни.

— Този куп от лъжи ще те довърши окончателно!

— Не бъди толкова сигурен... Веднъж прочетох някъде, че обвинения от този вид, подкрепени с доводи, фотографии и достатъчно убедителна предистория, обикновено се поместват на първа страница. Опроверженията идват по-късно и то на по-задните страници, сред пъстрите реклами... Добре помисли преди да направиш своя избор, господин Тривейн.

Тривейн наблюдаваше лукавата усмивка върху дебелия сицилиански устни, омразата в малките, хлътнали очи.

— Виждам, че отдавна чакаш този момент, де Спаданте.

— Цял живот, гнусно кадифено псе. А сега се махай и прави това, което ти казах. И ти си като останалите.

38.

Робърт Уебстър прие телефонното обаждане в офиса си от Белия дом с усещането, че е нещо спешно. Търсецията го му съобщи, че има известие от Арон Грийн, което трябваше да предаде лично. Беше важно и Уебстър му определи среща след един час. Двамата се разбраха да се видят в един ресторант в Джорджтаун, на втория етаж в залата за коктейли.

Уебстър бе дошъл пръв и виждаше в това лошо предзнаменование. Чакащият винаги бе в по-неизгодна позиция, тъй като често се разсейваше, слушайки обясненията на закъснелия.

Накрая, след петнадесет минути се появи и човекът на Арон Грийн. Той използваше кратки и ясни думи, обяснявайки, че Грийн го е натоварил с прекалено много работа за един престой във Вашингтон.

Сега той се опитваше да намери време за най-неотложните дела.

Уебстър наблюдаваше мъжа и слушаше внимателно думите му. Внезапно се почувства неспокоен и подтиснат. Човекът на Грийн бе изпълнител като самия него. Той беше сравнително млад, млад беше и Уебстър. И двамата се изразяваха добре, държаха се уверено и бяха взискателни към някои и подчинени на други.

Но съществуваше и дълбока разлика между тях, която и двамата знаеха. Човекът на Грийн водеше разговора от позицията на по-силния докато Уебстър беше по-низшия в случая.

Нещо се бе случило и бе подронило авторитета на Уебстър, неговото положение и влияние. Решението е било взето някъде на някой разговор или частна вечеря. Решение, което можеше да промени живота му.

Вестоносецът на Грийн бе първото предупреждение и причина за безпокойство на Боби Уебстър. Защото той долови първите признаци на своята символична екзекуция.

Уебстър знаеше, че се канят да го отстранят.

— Господин Грийн е доста загрижен, Боби. Той е разбрал, че решенията са били взети без консултация с него. Не че държи да му се обаждате всеки път, но случаят Тривейн е доста важен.

— Ние просто ще го дискредитираме като го свържем с де Спаданте. По този начин смятаме да обезвредим подкомисията му. Не е толкова трудно.

— Може би, но господин Грийн смята, че Тривейн може да ни противопостави сериозни аргументи. Това ще усложни нещата.

— Явно господин Грийн няма ясна представа. Няма значение как ще реагира Тривейн, защото никакви обвинения не ще бъдат издигнати срещу него. Само слухове и предположения. И никой от нас не ще бъде замесен... Както предвиждаме, той ще бъде компрометиран достатъчно, за да му се вярва.

— Чрез свързване с Марио де Спаданте?

— Повече от устно твърдение... Ние имаме снимки на неговата среща с италианеца в болницата в Гринуич. Родерик Брус ще публикува първите от тях след няколко дена.

— След като де Спаданте бъде преместен в Ню Хейвън? — Човекът на Грийн гледаше с укор Уебстър, гласът му бе добил почти обиден тон.

— Точно така.

— Името на де Спаданте ще се чува доста често тогава, не мислите ли? Господин Грийн смята, че той трябва да бъде отстранен от играта.

— Това решение се споделя и от неговите съдружници. Ние няма да се месим, а само ще се възползваме от него.

— Господин Грийн не е убеден в това.

— Акцията изцяло е поета от подземния свят. Ние не можем да попречим, дори и да искаме да го сторим. А и с тези снимки, подкрепени с показанията на някои лекари от Гринуич, Тривейн автоматично се забърква в цялата каша. С него е свършено.

— Според господин Грийн, всичко е прекалено опростено.

— Не е така, защото никой не може да докаже нищо. Нима не разбирате. — Уебстър говореше като нетърпелив учител, стараещ се да обясни на всяка цена нещо на учениците си. Беше безполезно.

Уебстър се надяваше, че Грийн ще разбере ползата от този ход и ще промени мнението си.

— Боби, аз съм само един помощник. Вестоносец.

— Но ти виждаш предимствата.

— Не съм много сигурен. Тривейн е решителен човек. Той едва ли ще приеме просто така тези обвинения.

— Виждал ли си някога някой да бъде изгонен от Вашингтон? Изключително събитие. Той довежда какви ли не оправдания, но някак си никой не го слуша. Всички бягат от „прокажения“, дори и президентът.

— Каква ще е реакцията на президента?

— Това е най-лесната част от упражнението. На обща сесия аз и моите сътрудници ще представим основателни доводи, които ще го накарат да се разграничи от случая с Тривейн. Неговите проблеми са твърде много, за да посвещава време на такива случаи. Просто ще го освободи от поста без много шум. След осемнадесет месеца ще има нови президентски избори... Нали разбираш.

Пратеникът на Грийн гледеше съчувствено говорещия.

— Боби аз съм тук, за да предам инструкции, отменящи вашите планове. Такова е виждането на господин Грийн „Кажете му да отложи всичко“. Съдбата на де Спаданте го вълнува, но Тривейн не трябва да бъде пипан... това е последната му дума.

— Той греша. Обмислил съм всичко до последната подробност. Прекарах седмици, пресмятайки отново всичко. Планът е съвършен.

— Обстоятелствата са променени сега. Господин Грийн ще се срещне с трима или четирима други, за да изяснят ситуацията. Сигурен съм, че твоето мнение ще се има предвид.

Уебстър разбра добре последните думи. Те едва ли щяха да се съобразят с неговите планове, освен ако нямаха нужда от нещо. Нито пък той можеше да прокара решението си в новосформираната група. Съюзниците се променяха или пък се обвързваха по-здраво един с друг. Както и да е, той бе вече изключен.

Уебстър направи последен опит.

— Ако има някаква основна промяна в политиката, най-добре ще е да бъда информиран незабавно...

— Да... да, разбира се. — Пратеникът погледна часовника си.

— Ще ми бъдат задавани въпроси от много влиятелни хора. Трябва да имам отговори.

— Ще кажа на господин Грийн.

— Той трябва да знае това. — Уебстър се стараеше да не изглежда отчаян.

— Ще му напомня.

Той бе изключен, а с него и Белия дом. Беше момент за проява на смелост.

— Не е достатъчно едно напомняне. Обяснете му, че тук има хора, владеещи големи залози. В някои области на Дженеси Индъстриз ние сме по-компетентни от всеки друг. Ние искаме да сме сигурни в участието си.

Човекът на Грийн рязко вдигна погледа си от масата и погледна Уебстър в очите.

— Не съм сигурен, че това е подходящата дума „сигурни“. Освен ако не мислите за двойни гаранции, а това е скъпо.

Уебстър разбра, че е време да започне оттеглянето си.

— Нека поясня, аз не се безпокоя толкова за себе си. Мога да се върна отново към Акрон и да избирам. Жена ми ще се зарадва на това... Но другите. Те може би нямат особен избор. Никой от тях не е служител в Белия дом.

— Сигурен съм, че всичко ще се нареди. За всеки от вас. Вие сте хора с богат опит.

— Да, обаче...

— Известно ни е всичко — прекъсна го емисарят на Грийн. — А сега трябва да си вървя. Имам още много работа за днес.

— Както желаш. Аз ще оправя сметката.

— Благодаря. — Човекът на Грийн се надигна от масата. — Ще получиш снимките от Брус. Забрави за тези истории.

— На него това няма да му хареса, но аз ще изпълня нарежданията.

— Чудесно. Ще поддържаме връзка... И, Боби. Най-добре е да започнеш да мислиш за Акрон.

39.

Прислужниците бяха запалили светлините в остъклената, изпълнена със зеленина стая в къщата на Арон Грийн. Сребърният сервиз за кафе бе поставен на кръглата, покрита със стъкло маса. На друга, също покрита със стъкло маса, бяха сложени бутилките с ликьори и кристалните чаши.

Арон Грийн се готвеше за събирането. Освен него щяха да присъстват още трима, от които само господин Ян Хамилтън бе дошъл за вечерята.

Другите двама все още не бяха дошли. Уолтър Медисън трябваше да вземе сенатора Алън Неп от летището Кенеди и двамата да пристигнат в Сейл Харбър към десет часа.

Бяха точни.

Шест минути след десет четиримата мъже излязоха на остъклената веранда.

— Аз ще сипвам кафе, джентълмени. Питиетата са ей там. С тези треперещи ръце не мога да рискувам. Освен това с мъка различавам етикетите. Дано успея все пак да седна благополучно.

— Вие просто страдате от неизлечим мързел, Арон — подхвърли шеговито Ян Хамилтън и се отправи към масата с питиетата. — Аз ще си наляя.

Уолтър Медисън пое чашата си и се настани отляво на Грийн. Хамилтън постави питието на Неп отдясно на домакина. Сенаторът седна бързо и припряно. След това придърпа стола срещу Арон Грийн и на свой ред зае мястото срещу него.

— Ние сме седнали като за игра на карти — каза Медисън.

— Въпросът е каква да бъде тя, — Ян Хамилтън вдигна чашата си. — За ваше здраве Арон... и за ваше, господа.

— В тези времена всички имаме нужда от добро физическо и духовно здраве, особено духовно — произнесе Грийн с ниския си глас.

Отпиха и Неп първи остави чашата си на масата. Беше нетърпелив, но знаеше, че в тази къща търпението е на почит. Но

неговото значение бе голямо за събралите се и нямаше нужда да прикрива настроението си. Тактичността му бе чужда.

— Аз пръв ще открия картите си, господин Хамилтън, господин Грийн и вие господин Медисън.. Както вече разбрахме, Андрю Тривейн не може да бъде привлечен. Ние с Уолтър говорихме по този въпрос в колата. Не е нужно да затъмняваме фактите. Честно казано, нищо не разбирам. Стратегията на Боби Уебстър ми изглежда доста добре замислена.

Ян Хамилтън погледна към Грийн и след няколко секунди кимна едва забележимо с глава, като че ли даваше позволение на стария евреин да заговори.

— Стратегията на Уебстър наистина е добра, сенаторе — каза Грийн. — Като тази на блестящите генерали, даващи заповеди за спечелване на битката от своя команден пост, а в същото време в друга част на бойното поле противникът се готви за светкавична война.

— Вие искате да кажете — попита Уолтър Медисън, — че не е достатъчно Андрю да бъде обезвреден? Кой друг се бори с нас?

Ян Хамилтън проговори:

— Тривейн е в уникална позиция, Уолтър. Той напълно разбира какво сме направили и защо сме го направили. Недостатъкът от преки доказателства компенсира от неговото разбиране на нашите цели.

— Не разбирам това — прекъсна го Неп спокойно.

— Нека обясня, — каза Грийн, усмихвайки се на Хамилтън. — Ние двамата не сме адвокати, Неп. Ако бяхме такива, щяхме да твърдим, че нашият господин Тривейн притежава само отделни части от вредящи ни свидетелства, и томовете от впечатлени за дадени ситуации. Добре ли се изразих, адвокат Хамилтън?

— Добре схващате нещата, Арон... Това, което Тривейн направи, никой не очакваше от него. Той изостави закона много рано при своите разследвания... Докато ние се занимавахме с хиляди законови положения, следейки за всеки разход и всяко разпределение на капиталите, Тривейн имаше други цели. Личности. Хора на ключови позиции. Помнете, че той е превъзходен администратор. Знаел е как да контролира процеса. Такава голяма и разнородна компания, като Дженеси, не би могла да функционира само на изпълнителско ниво. Особено при тези обстоятелства. Хората на Марио де Спаданте първи осъзнаха този факт. Те целенасочено подаваха противоречива

информация, чакайки да получат известни изгоди. Разбира се, те не са знаели как да използват разкритията си. Де Спаданте започна да отправя груби заплахи, притеснявайки всеки, с когото бе в контакт.

— Извинете, господин Хамилтън. — Неп се наклони напред на стола си. — Всичко, което казвате, отново ме връща към решението на Боби Уебстър... Вие намеквате, че Тривейн е събрал информация, заплашваща нашата работа. Какво по-добро от неговото дискредитиране? По този начин ще дискредитираме всичките му показания.

— Защо пък да не го убием? — Гласът на Арон Грийн прозвуча като гръм на масата. Това бе един сърдит въпрос, който стресна Медисън и Неп. Хамилтън не реагира. — Това ви шокира, така ли? Защо? Тази мисъл сигурно ви идва на ум... Аз съм видял смъртта по-близо до себе си от всеки друг на тази маса и затова не съм шокиран. Но ще ви кажа защо това няма да се случи, както няма да бъде приложено и решението на Уебстър... Хора като Тривейн стават по-опасни при внезапна смърт, или при насилствено оттегляне от поста си, отколкото при активния живот.

— Защо? — попита Уолтър Медисън.

— Защото оставят след себе си много свидетели, превръщайки се в пример за подражание. Те са мъченици, символи и водят до размножаването на недоволни плъхове. А ние нямаме време да разрушаваме техните гнезда.

Ръцете на Арон Грийн трепереха от гняв. Гласът на Ян Хамилтън прозвуча спокойно, но заповедно:

— Не се вълнувайте така, Арон. Нищо няма да се реши по този начин... Той е прав, нямаме време за такива начинания, а и те са обречени на неуспех. Хора като Тривейн имат много поддръжници... Ние трябва да се съобразяваме с този факт. А сега се обръщам към сенатора и към Арон. Вие дойдохте по-късно, Уолтър, и вашето участие, макар и важно, е съвсем отскоро.

— Знаем, — каза Медисън примирително.

— Някои биха ни нарекли брокери на властта и те ще са прави. Ние използваме авторитета, за да прокараме политиката си. Но мотивите не са свързани със собствените ни егоистични цели. Разбира се, вярваме в себе си, но само като инструмент за постигане на целите

ни. Аз обясних това доста абстрактно на Тривейн и се надявам, че той ще се убеди в нашата искреност.

Неп се бе втренчил в чашата, слушайки. Изведнъж той рязко вдигна глава и погледна към Хамилтън, невярващ:

— Ти си направил какво?

— Да, сенаторе, ние всички решихме така. Шокиран ли си?

— Сигурно сте си загубили ума!

— Защо? — попита Арон Грийн рязко. — Нима сме направили нещо срамно, сенаторе? Вие самият мислите ли за нашите планове повече, отколкото за себе си? Наистина ли сте част от нас? — Грийн се наклони напред с трепереща ръка върху чашата с кафе.

— Не е въпрос за срам. Съществува ли опасност да бъдем неправилно оценени. Вие сте частно лице, а аз съм избран представител. Не сме се договаряли за подобни действия.

— Нещата не са толкова сложни — произнесе Хамилтън спокойно.

— Аз не смятам така — отговори сенаторът.

— Значи не се оглеждате достатъчно. — Хамилтън вдигна чашата си и я изпи на един дъх. — Всичко, до което се докосваме, става по-добро. Това не може да се отрече. Основната ни заслуга е, че изградихме финансова база с такива размери, че да влияе във всички сфери на живота в страната. Навсякъде, където това влияние бе почувствано, социалната стабилност бе повишена. Всички малцинства и мнозинства са доволни, заетостта нарасна, благосъстоянието се повдигна, а продукцията се увеличи. Като резултат, националните интереси печелят. Военната ни мощ бе укрепена, определени географски райони съхраниха своята висока икономическа ефективност. Проведени бяха безболезнени реформи в жилищното строителство, образованието и медицината, всичко благодарение на Дженеси... Ние доказахме, че можем да укрепим социалната стабилност... Ще отречете ли тези положения, сенаторе?

Неп беше изумен. Споменатите факти го изненадаха и му вдъхнаха усещане за доверие, което той може би не бе чувствувал преди.

— Аз съм твърде близо до машината на властта във Вашингтон, очевидно вие виждате по-добре нещата.

— Сигурно е така. Но аз все пак искам да отговорите на въпроса ми. Ще отречете ли тези факти?

— Не, сигурно не...

— Не бихте могли.

— Добре, не мога.

— Тогава не виждате ли логически изводи? За всичко, което направихме?

— Вече ми очертахте заслугите си. Аз ги приемам.

— Не просто заслуги, сенаторе. Аз очертах също така лидерските функции на някои служители от правителството... С наша помощ. Ето защо, след бързи, но задълбочени анализи и съображения, ние решихме да издигнем кандидатурата на Андрю Тривейн за президент на Съединените щати.

* * *

Никой не проговори в течение на няколко минути. Ян Хамилтън и Арон Грийн заеха местата си и дадоха време на новодошлите да приемат информацията. Накрая Неп проговори с глас, който изразяваше недоверие.

— Това е най-нелепото нещо, което някога съм чувал. Вие сигурно се шегувате.

— А вие, Уолтър? — Хамилтън се обърна към Медисън, който се бе втренчил в чашата си. — Какво ще кажете за това.

— Не знам, — отговори адвокатът бавно. — Все още се опитвам да свикна с тази мисъл... Бил съм близък с Андрю много години. Мисля, че е изключително талантлив човек... Но това? Просто не знам.

— Но вие все пак мислите по въпроса — каза Арон Грийн, гледайки към Неп. — Ти използваш въображението си, докато нашият „изборен представител“ смята, че ние говорим нелепости.

— Имам достатъчно основания за това! — извика Алън Неп. — Той няма опит в политиката, дори не е член на никоя партия!

— И Айзенхауер не е имал опит — отговори Грийн. — И двете партии се опитаха да го привлекат.

— Няма нужния ценз.

— Хари Труман на времето беше дори в по-неизгодна позиция — присъедини се към тях евреинът.

— Айзенхауер бе популярен в целия свят, а Труман израсна в работата. Тези примери са неподходящи.

— Популярността не е проблем днес, сенаторе — намеси се Хамилтън с предразполагащо спокойствие. — Има осемнадесет месеца до изборите. За този период смятам че Андрю Тривейн може да достигне огромна популярност. Той има всички необходими условия да постигне такъв резултат... Ключът към успеха не е политическа опитност, или принадлежността към дадена партия, даже напротив — отсъствието на тези две качества може да бъде предимство. Нито пък сегашното му положение, което ще се окаже по-високо, отколкото вие смятате, сенаторе. Нито пък популярността... И Дженеси Индъстриз ще определя правилата.

Неп се опита няколко пъти да каже нещо, но не успяваше, като че ли отново премисляше всичко, търсейки думи, за да предаде объркването си. Накрая той постави ръцете си на масата. Това бе жест на максимално напрегане, с цел да се контролира.

— Защо? Защо, за Бога, искате да направите това?

— Сега вече мислите. — Арон Грийн докосна лявата ръка на Неп. Сенаторът бързо я издърпа от масата.

— Просто приемете, сенаторе, нашето мнение, че Тривейн ще бъде един много компетентен президент. Дори блестящ. Той ще има време да изпълни всичко, пропуснато от досегашните президенти. Време за размисъл, за концентрация върху външните отношения на страната, за преговори и политика, свързана с по-далечното бъдеще... Идвало ли ви е някога на ум защо ние постоянно сме били побеждавани от нашите главни противници? Много е просто. Ние очакваме много повече от човека, седящ в Овалния кабинет. Този човек е разкъсан от много проблеми. На него не му остава време да мисли. Французинът Пиер Ларус е казал много добре през деветнайсти век... Нашата форма на управление е прекрасна, но има един недостатък. Всеки четири години трябва да избираме Господ за наш президент.

Уолтър Медисън наблюдаваше внимателно Хамилтън. Като добър адвокат, той бе забелязал големия скок и не искаше да го остави просто така.

— Ян, мислиш че Тривейн ще приеме болшинството от националните проблеми да се ръководи от сфера извън президентството?

— Разбира се, не. — Хамилтън се усмихна. Той прие промяната. — Защото болшинството няма да представлява проблем. Иначе казано, главните проблеми, които днес се решават, просто няма да са така остри, както сега. Ние ще се заемем с тяхното решаване.

— Ти отговори съвсем на въпроса ми, господин Хамилтън. — Неп се надигна от стола си и се приближи до масичката с питиетата. — Едно нещо е да кажеш, че човекът става за президент. Но съвсем друго е да бъде избрана тази личност. Изборът трябва да отразява нещо много повече от идеалистични преценки. При така създадите се обстоятелства аз все още искам да знам защо именно Тривейн?

— Защото всички приказчици свършиха, господин избран представител, ние нямаме избор. — Грийн се обърна и погледна към Неп. — Не намираш ли че ти ще бъдеш отстранен за кражба?

— Моята репутация е неопетнена.

— Но твоите връзки не са много чисти. Вярвай ми. — Грийн се обърна към масата и протегна треперещата си ръка към чашката с кафе.

— Този разговор е безсмислен, — каза Хамилтън гневно. — Тривейн няма да бъде избран и ти знаеш добре това, Арон, ако смятаме, че не е достатъчно квалифициран. Неговата оперативност е важно качество, необходимо за всеки президент.

Неп се върна на масата и проговори с прочувствен глас:

— Знаеш какво искам аз. Нищо друго не ме засяга. Аз не искам разни клюкари да се намесват. На нас ни е нужен силен човек.

Уолтър Медисън гледаше към стария човек и в този момент разбра. Той бе чул слухове, че Грийн е финансирал тренировъчни лагери на съпротивителната еврейска организация. Сега знаеше, че това не са просто слухове. Но Медисън бе разтревожен. Той се обърна към Хамилтън, прекъсвайки Неп, който се канеше да каже нещо.

— Очевидно Андрю не е посветен във вашите решения. Какво ви кара да мислите, че той ще приеме? Лично аз смятам, че ще откаже.

— Никой уважаващ себе си талантлив човек не обръща гръб а президентството. И Тривейн не би го направил. Отначало неговата реакция навярно ще бъде като тази на сенатора. Нелепост. Но с

течение на времето ще му бъде обяснено, че тази концепция е напълно осъществима и е според силите му... Представители на профсъюзите, бизнесмени, учени и други ще го уговорят. Водещи политически фигури от всички части на страната ще му се обаждат, уверявайки го в интереса си към неговата кандидатура. След това ще бъде изработена стратегията за провеждането на кампанията по изборите. Агенцията на Грийн ще се погрижи за това.

— Вече се е погрижила — каза Грийн. — Трима от моите най-верни хора работят при строга секретност. Те са най-добрите и прекрасно знаят, че ако изтече информация никога вече не ще работят, освен в някоя дупка.

Изненадата на Неп се засилваше пропорционално на получаваната изключителна информация.

— Вие наистина сте започнали всичко това?

— Длъжни сме да предвиждаме отрано събитията, сенаторе, — отговори Хамилтън.

— Не можете все пак да дадете гаранции за съгласието на всички тези политици, профсъюзи, бизнесмени и учени.

— Напротив, за хората с които сме в контакт можем. Всички те се заклеха да бъдат верни на каузата ни. Те стоят в основата на всичко и често са инициатори на различни движения.

— Това е... това е...

— Знам вече, нелепо. — Грийн завърши възклицанието на Неп. — Ти сигурно си мислиш, че Дженеси Индъстриз се управлява от бюрократите във Вашингтон? От идиоти? Това са само двеста или триста души. Нашите ведомости включват суми няколко хиляди пъти по-високи от техните заплати.

— Какво ще кажете за Белия дом и за сената? Тези са...

— Белият дом е под контрол. Сенатът... Именно за това си тук тази вечер.

— Аз? — Неп отново сложи ръцете си на покритата със стъкло маса.

— Да, сенаторе. — Хамилтън проговори убедително. — Ти си уважаван член на клуба, но се ползваш с репутацията на скептик. Веднъж прочетох някъде, че те наричат „непредвидимия скептик от Сената“. Ти ще бъдеш ключовият ни човек в...

— Иначе казано — добави Арон Грийн с изразителен жест.

Сенаторът Неп не беше вече в състояние да спори.

Уолтър Медисън не сдържа усмивката си, която постепенно изчезна докато говореше.

— Нека допуснем, че всичко това е възможно. Дори много вероятно. Как възнамерявате да отстраните сегашния президент. Доколкото ми е известно, той се кани отново да издигне кандидатурата си.

— С достатъчно убедителни доводи. Жена му и семейството са против. И помни, че Дженеси Индъстриз винаги е решавала много от главните му проблеми. Ние лесно можем да ги създадем отново. И накрая, ако се стигне до това, разполагаме с медицински заключения, които ще го довършат до месец преди изборите.

— Верни ли са те?

Хамилтън сведе очи.

— Частично. Но си мисля, че няма значение. Важното е, че ги имаме.

— Другият въпрос. Ако Андрю бъде избран, как смятате да го контролирате? Как ще му попречите да ви изхвърли?

— Всеки, който сяда на президентския стол, трябва да знае едно нещо постоянно, — отговори Хамилтън. — Това е най-прагматичната работа. Той ще има нужда от всяка подадена му ръка. Вместо да ни изхвърля, ще предпочете да ни привлече като помощници и да попречи на нашето оттегляне.

— Оттегляне? — Объркването на Неп бе голямо, докато лицето на Уолтър Медисън изразяваше разбиране.

— Да. Именно оттегляне, сенаторе. Уолтър знае. Тривейн никога не би допуснал да бъде управляван от Дженеси. Нашата позиция ще бъде ясно изразена. Ние сме принудени да направим това, и винаги ще стоим зад гърба му. Веднъж избран, ние ще имаме всички основания да напуснем сцената, посвещавайки остатъка от живота си на комфорта и спокойствието, които сами сме си създали. Ще го убедим в това... Ако има нужда от нас, ще бъдем на негово разположение, но по-добре да не ни безпокои... Разбира се, нямаме намерението да се оттеглим напълно.

— И когато той научи това, — обобщи адвокатът Уолтър Медисън — ще бъде твърде късно. Това е окончателен компромис.

— Точно така — съгласи се Ян Хамилтън.

— Моите хора, работещи при голяма секретност, са създали много ефективна фраза за кампанията... „Андрю Тривейн — символ на съвършенството“.

— Мисля, че те са откраднали тази фраза отнякъде, Арон — каза Хамилтън.

40.

Тривейн прочете с чувство на облекчение публикацията във вестника. Той никога не бе предполагал, че може да изпитва такава радост от смъртта на човек, от едно брутално убийство. Но беше точно така. Той бе завладян от чувство на облекчение.

„Шеф на мафията убит в Амбуш пред дома му в Ню Хейвън.“

Статията разказваше как Марио де Спаданте, докато е бил пренасян от линейката в дома си, бил хвърлен на земята с носилката и обстрелян от шестима мъже, чакащи пред къщата му. Никой от носачите не е пострадал, нито пък убийците. Полицейските власти предполагат, че убийството е резултат от споразумение на босовете на мафията, недоволни от разширяващото се влияние на де Спаданте извън пределите на Кънектикът. Не беше тайна, че де Спаданте, чийто брат бе убит от един армейски офицер — майор Пол Бонър — е раздразнил вмешателството си в правителствените проекти за ново строителство. Изглежда е имало споразумение относно опасността, идваща от де Спаданте, свързал се прекалено много с управляващите кръгове във Вашингтон.

Като допълнителна информация, съобщението за убийството се споменаваше във връзка с повдигнатите обвинения срещу Пол Бонър. Посочваше се, че майорът бил атакуван преди да убие Аугуст де Спаданте, брат на гореспоменатия. Адвокатът на Бонър утвърждаваше, че убийството в Ню Хейвън е още едно доказателство за невинността на неговия клиент, попаднал под кръстосания огън на мафията. Майор Бонър се е стремил да защити Андрю Тривейн, че господин Тривейн е шеф на подкомисията, разследващ отношенията на де Спаданте с департамента по отбраната. За хората на де Спаданте, се знаеше, че са се възползвали от някои договори на Пентагона.

Имаше и четири снимки, представящи Марио де Спаданте през различни периоди на кариерата му. Две от тях бяха правени от полицията, третата в нощен клуб през петдесетте години и последната — той и брат му стоящи пред огромен кран.

Всичко се подреждаше толкова добре, мислеше си Тривейн. Прекъсването на един живот отстраняваше толкова много зло. Той не бе мигнал откакто напусна стаята на де Спаданте в болницата. И отговорът все по-ясно се очертаваше като отрицателен.

Накрая трябваше да признае, че де Спаданте го бе притиснал, готов да го компрометира.

Не си струваше да плаща такава цена заради една подкомисия, оглавена от него по поръчение на президента и Конгреса.

Нека някой друг плати тази цена.

— И сега всичко бе приключило. Де Спаданте бе мъртъв. Той отново можеше да мисли за работата си в подкомисията и за подготовения от него доклад. Особено след като напусна Ян Хамилтън.

Преди три дни нищо не изглеждаше толкова важно. Той бе изцяло погълнат от обвиненията срещу Пол Бонър, но всяка свободна минута посвещаваше на доклада. Имаше чувството, че времето е най-важното нещо на земята, докладът трябваше да бъде завършен и неговите изводи да станат достояние на най-високите върхове в правителството, колкото се може по-скоро.

А сега, гледайки към тетрадките на Дженеси, струпани близо до сгънатия вестник, той почувствува нежелание да се върне отново към изоставената преди три дни работа. Имаше нужда от почивка, да се измъкне от тази среда поне за малко.

Или пък? Не бяха ли това усилия на заблудени хора, търсещи разумни решения в неразумни времена?

Беше само 9.15 сутринта, когато Тривейн реши да не предприема нищо. Може би един свободен от грижи ден, прекаран заедно с Филип беше онова, което му трябваше.

За да зареди отново батериите си.

Родерик Брус хвърли вестника и изпусна гневно. Този кучи син го бе предал! След толкова много обещания той го пратил по дяволите, избягвайки отново в Белия дом!

... Убийството идва преди да подкрепи твърденията на Пол Бонър... който бил атакуван преди да извърши убийството... попаднал под кръстосания огън на бандитската война... изпълнявал достойно...

Брус изпусна подноса със закуската си и съдовете се разпиляха по пода. Той гневно риташе и хвърляше одеалата на кревата си —

неговият и на Алекс креват — и скъса скъпия ковчор. В този момент чу стъпките на прислужницата, която тичаше към стаята. Изкрещя с всички сили.

— Не смей да влизаш, черна кранто!

Той разкъса нощната си риза, подарена му от Алекс, и застана гол до леглото.

Седна на бюрото си и прилепи гръб към облегалката на стола. Всичките му мускули бяха напрегнати, а стойката му твърда. Това бе упражнение, което често прилагаше, за да постигне контрол при изключителни ситуации.

Една нощ, когато се бяха скарали с Алекс, той му показва упражнението си. Караницата бе за нещо твърде глупаво... съквартиранта. Този мръсен, долен тип от апартамента му на 21-ва улица, който искаше Алекс да го закара до Балтимор, защото багажа му бил твърде много за влака.

Те се бяха спречкали сериозно тази нощ, но Алекс накрая разбра, че този гаден тип искаше да се възползува от него и накрая му се обади, за да му каже твърдо не. След телефонното обаждане Алекс все още беше разстроен, и тогава Род — Роджър му показва своето упражнение, на което Алекс се изсмя. Това беше щастлив смях, тъй като Алекс беше доста лекомислен. Той каза на Роджър, че упражнението му е почти като древния религиозен обичай на Хинду Кантамани, прилаган за наказване на млади момчета, хванати от свещеника да онанират.

Брус притисна голия си гръб още по-силно към стола. Той почувствува издатините на кадифената обшивка да се връзват в плътта му. Но ефектът бе постигнат — сега мислеше по-ясно.

Боби Уебстър му бе дал две снимки на Тривейн и де Спаданте заедно в болничната стая в Гринуич. Първата фотография изобразяваше Тривейн обясняващ нещо на легналия гангстер. Втората бе по-изразителна. На нея Тривейн беше сърдит, очевидно от нещо, което де Спаданте току-що му бе казал. Уебстър му каза да задържи снимките за три дни. Било много важно.

След това, на другия ден, Уебстър го търсил навсякъде из града. Помощникът в Белия дом бил в паника, дотолкова, доколкото човек с неговото положение може да си го позволи. Той настойчиво искаше фотографиите обратно. Закле се да употреби най-строги мерки дори

ако се появи само някакъв намек в пресата за срещата на Тривейн с де Спаданте.

Родерик Брус се отпусна отлепяйки гърба си от стола. Той добре си спомни думите на Уебстър, когато го попита дали Тривейн, де Спаданте и снимките имат някакво отношение към обвинението на Пол Бонър в убийство.

„Никакво. Няма връзка. Ние контролираме напълно всичко“.

Но той не бе успял да контролира нищо. Военният адвокат защищаваше успешно Бонър.

Боби Уебстър не бе го излъгал. Той просто бе станал безпомощен. Използваше силни заплахи, но нямаше сили да ги изпълни.

И ако Роджър Брустър от Ери, Пенсилвания, бе научил нещо от голямата вашингтонска политика, то това бе как да се възползува от безпомощен човек, близък до властта и още по-близък до паника.

Зад такъв човек навярно стояха много неща — източник на прекрасни статии и репортажи. И Брус знаеше как да се сдобие с всичко това. Той бе направил копия от снимките.

Бригадният генерал Лестър Купър наблюдаваше мъжа с дипломатическото куфарче, вървящ по пътеката към колата си. Снегът във Вермонт бе дълбок и пътеката не бе добре проправена. Но алеята бе почистена по цялото си протежение до главния път. Колата на този човек бе снабдена с подходящи за снега гуми. Всичко щеше да бъде наред. Те работеха в небостъргачи за други хора като Арон Грийн. Движеха се в блестящи среди, говореха тихо по телефона и цитираха важни личности при срещите си.

Занимаваха се с тънкости, които бригадният генерал Лестър Купър ненавиждаше.

Големият автомобил обърна на малкия паркинг и се насочи към алеята. Човекът му помахаше с ръка. Но без да се усмихне, без да вложи каквото и да е чувство. Никакви благодарности за това, че бе приет толкова добре, въпреки внезапното си посещение без предварителна уговорка.

Новините, които той донесе в къщата на Лестър Купър, бяха зашеметяващи. Но никой не го караше да се съгласява, а просто да има

предвид и да следва инструкции. За доброто на всеки. Пенгатонът спечели повече от всички, бяха го убедили в това.

Андрю Тривейн, президент на Съединените щати.

Звучеше невероятно и нелепо.

Но щом човекът на Арон Грийн казваше, че това е възможно, Андрю Тривейн бе наполовина избран.

Лестър Купър се обърна и тръгна обратно към къщата. Когато приближи дебелата врата, той реши в последния момент да завие наляво. Снегът бе доста дебел и краката му затънаха до глезените. Не носеше ботуши или галоши, но студът и влагата не го безпокояха особено. Така беше и през 45-та година, когато участваше във войната като танкист.

Купър достигна края на задната градина, напълно покрит от свеж сняг.

Опитваше да си представи логиката на Арон Грийн и по-специално мислеше за военната част. Дженеси Индъстрис имаше голям принос за всички видове дейности. Очакваше се в бъдеще ролята на тяхната организация да стане още по-голяма. В тази връзка Андрю Тривейн трябваше да бъде ключова фигура.

Вестта бързо ще бъде разнесена до всяка военна база, тренировъчен център, кораб и подводница в целия свят. Отначало името няма да е известно, а ще се знае само, че въпросният човек е издигнат от Дженеси Индъстрис и Пентагона.

Всичко бе възможно. Никой от униформените служители не ще иска да се върне към дните преди Дженеси Индъстрис.

И когато дойде заповед за точното име, ксерокси и хиляди други машини на рекламата ще бъдат приведени в действие по цялата територия на земята от форт Дикс, Ню Джърси, до Банкок, Тайланд, от Ню Порт Нюз до Гибралтар.

Военните ще осигурят над 4 милиона гласа.

Но защо? Искаше му се да се обади на Робърт Уебстър, за да разбере какво става. За съжаление това бе невъзможно за сега. Уебстър бе изключен от играта.

Какво ли толкова бе направил?

Вече нямаше никакво значение. Той просто искаше всичко да приключи час по-скоро, осигурявайки си спокойни старини в Ротланд.

Той ще изпълни поръченията на Грийн, на Дженеси, на които дължеше много.

Дължеше го и на Бонър, станал жертва по необходимост.

Всичките му надежди се свързваха с милосърдието на президента Тривейн.

Не беше ли всичко това смешно?

Проклетите играчки...

41.

— Господин Тривейн?

— Да.

— На телефона е Боб Уебстър. Как сте сър?

— Благодаря, добре. А вие?

— Преживявам малък шок. Имам да ви съобщя доста неприятни новини.

— Слушам ви.

— Най-напред искам да разберете, че отговорността за всичко изцяло лежи на мен. Разбирате ли ме?

— Мисля, че да.

— Добре, много е важно.

— Сега съм сигурен. Какво има?

— Бил сте видян при посещението си в Гринуим, при де Спаданте.

— И какво от това? Ние не сме афиширали нашата среща, но няма причина да се крием.

— Не сте споменали за нея във вестниците.

— Не смятах, че е необходимо. Ние се обявихме против извършеното насилие. Сам Викарсън подготви изявление по този повод. Аз го одобрих.

— Може би не се изразявам достатъчно ясно. Всичко се представя като ваша тайна среща с мафиоза. Има дори снимки.

— Какво? Къде? Не си спомням да е имало фотограф. Вярно имаше доста хора на паркинга...

— Не на паркинга, а именно в стаята.

— В стаята! Какво, по дяволите... Господи...

— Какво казахте?

— Нищо... Какви са тези снимки?

— Доста компрометиращи. Видях две копия от тях. Вие с де Спаданте изглеждате като отдадени на сериозен разговор.

— Така беше. Къде са тези снимки?

— При Род Брус.

— Как са попаднали при него?

— Засега не ни е известно. Той не ще разкрие източника си. Кани се да публикува всичко още утре. Целта му е да ви свърже с дейността на де Спаданте. Това е опасно и за Бонър, нали?

— И какво според вас трябва да направя сега. Сигурно имате някаква идея.

— Според нас, единственият начин да се обезсмисли публикуването е вие пръв да проговорите. Да излезете със заявление, че де Спаданте е искал да ви види и вие сте се срещнали два дена преди неговото убийство. Търсили сте информация по случая на майор Бонър. Измислете нещо...

— Не съм сигурен, че ви разбирам? Каква е ролята на Брус? Как Пол се вписва в тази история?

— Казах ви вече... Брус смята, че това е още един довод против Бонър. Ако вие с де Спаданте сте си говорили така, малко вероятно е той да се е опитвал да ви убие една седмица преди това, както твърди Бонър.

— Ясно... Добре, ще изляза със заявление. И ще се погрижа за Брус.

Тривейн прекъсна разговора и веднага набра друг номер.

— Ако обичате Сам Викарсън. Обажда се Тривейн... Сам, време е да се заемем с Брус. Не, не ти. Аз ще го сторя. Открий го и ми се обади. Ще си бъда в къщи. Спешно е.

Тривейн постави телефона на нощното шкафче и погледна жена си, която се гримираше пред огледалото само по нощница.

— Омръзна ми всичко това. Нещо ми подсказва, че посещението на антикварните магазини ще бъде отложено.

— Нищо подобно. Само петнадесет-двадесет минути. Можеш да чакаш в колата.

Филис се приближи до леглото, смеейки се.

— Вече съм чувала това. Вие сте животно, господин Тривейн. Връщате се от офиса си, съблазнявате една почтена девица с неопределена възраст, като я засипвате с обещания, и когато страстта ви утихне, подремвате си и започвате да звъните по телефона.

Андрю я придърпа в скута си, милвайки гърдите и целувайки ухото ѝ. Смехът им утихна и той леко я положи на леглото.

— О, Анди, моля те!

— Имаме на разположение поне един час. — Изправи се, като разкопчаваше панталона си, докато Филис свали блузата си и му направи място.

— Ти си непоправим и затова те обичам... Кого се каниш да срещнеш?

— Един малък гадняр на име Родерик Брус — отговаряше, докато сваляше ризата и гащетата си.

— Вестникарят?

— Той едва ли ще одобри това, което правим сега.

* * *

Боби Уебстър седеше зад бюрото, подпирайки главата си. Затвори очи и се отпусна, почти готов да заплаче. Бе заключил вратата на офиса си за да избегне нежелани посетители. В полусъзнание, той се чудеше защо сълзите не идват. Отговорът бе така ужасяващ, че той го отхвърли. Не беше вече в състояние да плаче.

Редукцио ад манипулатем (да доведеш до погрешен извод).

Имаше ли такъв израз? Сигурно. След толкова злоупотреби със закона — неизказани, незапомнени, неотчетени. Стоотици, хиляди заговори и контраразговори.

Дали ще сработи?

Това бе най-важното сега.

Човешкият фактор винаги е бил буква от уравнение с няколко неизвестни. Приет или отхвърлен — всичко зависеше от случая.

Това важеше и за самия него.

Боби Уебстър почувства вълната от сълзи. Избухна в ридания. Напълно неконтролирани.

Беше време да се прибира в къщи.

Тривейн се приближи по покрития с дебел килим коридор до вратата с надпис „Пентхаус, Родерик Брус“.

Изкачи петте стъпала пред вратата и натисна звънеца. Успя да чуе приглушени гласове вътре, единият от които бе доста възбуден. Гласът на Брус.

Вратата се отвори и едра негърка в колосана бяла униформа застана внушително, закривайки пространството зад себе си.

— Какво обичате? — попита тя с карибския си диалект.

— Господин Брус тук ли е?

— Имате ли определена среща?

— В негов интерес е да ме види.

— Съжалявам. Оставете името си. Ще му предам за вас.

— Името ми е Андрю Тривейн и няма да си тръгна докато не видя господин Брус.

Прислужницата се опита да затвори вратата. Тривейн тъкмо се канеше да вика, когато Брус внезапно се показа зад рамото на негърката. Той бе слушал през цялото време.

— Пуснете го, Джулия! — Черната хвърли презрителен поглед към госта и се отдалечи. — Тя е хаитянка. Винаги е водела борба за съществуване... Какво искаш, Тривейн?

— Да те видя.

— Как успя да стигнеш до тук? Портиерът не ме предупреди.

— Той мислеше, че идвам при друг. Не го безпокой. Моят офис се е погрижил за всичко.

— Последният път, когато се видяхме, ти ме заплашваше, ако не ми изневерява паметта. Беше в твоя офис. Сега идваш при мен и не изглеждаш толкова заплашителен. Да приема ли, че искаш да се споразумеем? Защото едва ли ще съм заинтересован.

— Не съм настроен за заплахи. Просто съм огорчен. Но ти си прави. Искам да сключим сделка. От твой тип, Брус.

— Нищо от това, което притежаваш не ме интересува. Не искам да си губя времето напразно.

Тривейн наблюдаваше този малък човек с дребни, хлътнали очи и с изразяващи удовлетворение устни. Анди се почувства зле, произнасяйки спокойно.

— Александър Кофи.

Родерик Брус застина на мястото си. Челюстите му се отпуснаха, а устните — разделиха. Лицето му загуби и най-малката следа на надменност.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

42.

Всичко изглеждаше толкова нелепо.

И наистина беше.

Най-нелепо от всичко бе, че никой не искаше нищо от него освен съгласието му. Не се настояваше за никаква промяна в подготовения от подкомисията доклад. Той трябваше да бъде довършен и представен на президента, Сената и на комисията по отбраната, с благодарности от правителството. Без каквато и да е промяна или компромис.

Без значение беше фактът, че докладът остро критикува и разобличава доста злоупотреби. Бяха му дори намекнали, че колкото по-строги са забележките, толкова по-голяма е вероятността да бъде приета неговата кандидатура.

Кандидатурата му за президент на САЩ.

Колко нелепо!

Но те мислеха по друг начин. Убеждаваха го, че е напълно нормално такова решение за човек, прекарал пет месеца в изучаване на най-сериозния стоящ пред страната проблем. Крайно време бе един изключителен човек, политически необвързан с никакви доктрини, да заеме този пост. Нацията имаше нужда от лечител, способен да приеме огромното предизвикателство, на базата на всички известни факти да отдели истината от безбройните лъжи и измами.

Отначало той си мислеше, че Армбрасър се е побъркал, ласкаейки го по такъв начин. Но Армбрасър продължаваше да настоява. Старши сенаторът от Калифорния призна, че идеята му се сторила несериозна в началото, но колкото повече мислел след това за нея, толкова по-вероятна му изглеждала тя. Президентът, към когото хранел известни симпатии, не бил от неговата партия. Тази партия не разполагала с надеждни кандидати, а само с уморени хора, имащи семейства, хора като него, пропуснали възможността да се издигнат повече. Имало и по-млади, но те били твърде прибързани и непочтени в действията си, а това не харесвали средните американци.

Андрю Тривейн отговаряше на всички изисквания. Нямаше нищо нелепо в неговата кандидатура, просто една практичност,

напълно обоснована политически.

Но какво щеше да стане с доклада? Разкритията и заключенията в него не предизвикваха никаква поддръжка от страна на засегнатите. А не можеше и дума да става за каквато и да било промяна. Той щеше да бъде непреклонен.

Нека остане такъв, какъвто е — бе неочакваният отговор на сенатора Армбрасър. Един доклад, бил той дори от подкомисията по разпределението на средствата за отбраната, ще бъде отнесен до необходимите инстанции — Сената, Белия дом и президента. Препоръките в него ще бъдат добре претеглени от представителите както на законодателната, така и на изпълнителната власт. Данните за злоупотреби ще бъдат предоставени на съда и ще последват съответните обвинения.

А Дженеси Индъстрис?

В доклада компанията се обвиняваше в съсредоточаването на огромни пълномощия и власт, нещо несъвместимо с принципите на демокрацията. И какво от това? Какво би могло да се случи на отговорните хора като Ян Хамилтън и Мичел Армбрасър?

Сенаторът от Калифорния се отнесе с усмивка към отправените обвинения. Той не вярваше, че е действал незаконно. Тази страна все пак бе известна с добрата си законова уредба, а не с невероятни спекулации и мошеничества.

По въпроса за Дженеси Индъстрис никой от представителите на властта не би се заел с широкомащабни реформи. Компанията зависеше от държавните поръчки и следователно бе длъжна да се съобразява с общата политика.

Предстояха му нови разговори, нови събирания.

И те не закъсняха.

Първото се състоя във Вила Д'Есте в Джорджтаун. Бяха се събрали седем души — всички, с изключение на сенатора Алън Неп, от една партия. Пръв заговори сенаторът Алтън Уикс от Мериленд.

— Това е само едно проучване, господа. Самият аз не съм много наясно как стоят нещата... Сенаторът Неп, единствен представител на друга партия, желае да вземе думата и след това да си тръгне. Неговите забележки са поверителни, разбира се.

Неп се наклони напред към огромната маса и постави дланите си върху покривката.

— Благодаря ви, сенаторе... Господа, моят добър приятел и колега Мичел Армбрасър — Неп го погледна с усмивка, — ми каза за това събрание в отговор на зададен от мен въпрос. Както, надявам се знаете, в кулоарите на властта се носят различни слухове за предстоящо много драматично съобщение. Когато научих за характера на това съобщение, реших да ви известя за предстоящата малка драма в нашата секция. Аз съм загрижен за посоката по която върви страната ни, особено в тези дни... Президентът по всяка вероятност няма да се кандидатира за втори път.

Настъпи неочаквана тишина около масата. Бавно, но напълно осъзнато всички погледнаха към Тривейн.

Скоро след това Неп напусна стаята и Тривейн бе буквално засипан с въпроси.

Всичко това продължи пет часа.

Второто събрание бе по кратко — едва час и половина, но важността му за Тривейн бе по-голяма. Присъстваше и сенаторът от Кънектикът, дошъл да обяви, че се оттегля. Причините бяха от финансов характер — трябваше да поеме президентството на голяма застрахователна фирма.

Губернаторът от Кънектикът бе готов веднага да предложи кандидатурата на Тривейн, при условие, разбира се, че последният се присъедини към партията незабавно. „Незабавно“ в случая означаваше в течение на един месец. Преди петнадесети януари.

Всичко се подреждаше според плана. Всичко бе възможно.

Какви бяха неговите надежди? Дали вярваше в своите свободни политически възгледи? Ще успее ли да прояви таланта си, избягвайки влиянието на такъв силен противник като Дженеси Индъстрис? Щяха ли да му стигнат силите в тази трудна борба?

Много бе направено във Вила Д'Есте.

Но Анди знаеше, че главното изпитание предстоеше.

Това изпитание бе Дженеси Индъстрис.

Ще може ли той сам да постави компанията на колене? Това щеше да бъде истинско изпитание.

43.

Пол Бонър стана при вида на бригадния генерал Лестър Купър, решил да го посети в малката стая в Арлингтън. Купър махна с ръка в знак на поздрав и покани майора отново да седне.

— Не мога да остана много дълго, майоре. Трябва да се върна бързо в Управлението по бюджета. Там винаги е доста напрегнато, винаги има криза.

— Спомням си, сър.

— Да... Да, седни! Аз предпочитам да постоя. Напоследък доста си почивах. През уикенда посетих къщата си в Рутланд. Зимата там е чудесна. Трябва да ми гостуваш някой път.

— С удоволствие бих го направил.

— Да... Да. Госпожа Купър би се радвала също.

Пол седна зад голото бюро, оставяйки единствения стол за генерала. Но Купър не пожела да седне. Той изглеждаше доста нервен, развълнуван и несигурен в себе си.

— Подозирам, че новините, които ми носите не са много добри, генерале.

— Съжалявам, майоре. — Купър погледна към Пол и смръщи вежди. — Ти си добър войник, и ние ще направим всичко, което е по силите ни за теб. Надяваме се, че обвинението в убийство ще бъде отхвърлено...

— Тогава за какво съжалявате? — усмихна се Бонър.

— Вестниците, особено този малък негодник Брус, вече не искат главата ти.

— Благодаря ви. Какво се е случило?

— Засега не зная, а никой не смее да попита. За съжаление няма никаква връзка.

— С какво?

Купър се доближи до малкия прозорец, който гледаше към двора.

— Ти ще бъдеш оправдан — ако въобще това се случи — от граждански съд с военен и цивилен адвокат... Но ти все още си обект

на военно преследване. Бе взето решение да се разгледа делото веднага след завършването на гражданския процес.

— Какво? — Бонър се надигна бързо от стола си. Марлята около врата му се разпъна от гневното напъгане на мускулите. — На какво основание? Вие не можеше да ме съдите два пъти. Щом съм оправдан... оправдан съм!

— Оправдан си за убийство, но не и за грубо нарушение на служебните си задължения. За нарушаване на заповеди и създаване на опасни ситуации. — Купър продължаваше да гледа през прозореца. — Ти нямаше право да се намираш там, майоре. Твоите действия можеха да застрашат безопасността на Тривейн и на икономката. Ти въвлече армията в положения, поставящи под съмнение нейната репутация.

— Какви са тези шаблонни изрази?

— Това е самата истина, войнико! — Купър се обърна рязко. — По теб може да е стреляно и ти си се отбранявал. Искрено се надявам да докажем това!

— Те бяха с военна кола. Можем да го докажем.

— Там е въпросът! Не колата на Тривейн... По дяволите, Бонър, нима не виждаш? Съществуват толкова много съображения. Армията не може да те защитава повече.

Пол понижи гласа си, гледайки втренчено към бригадният генерал.

— Кой се занимава с тези скапани подробности, генерале? Вие ли? Не съм сигурен, че се справяте добре, сър.

— Не мога да твърдя, че всичко това е случайно. Според вас, може би е... Все пак, сигурно ще ви шокирам, ако ви кажа, че не бях длъжен да ви посещавам този следобед.

Бонър разбра същността на тези думи.

— Защо го направихте тогава?

— Защото вие сте изплатили много и заслужавате повече отколкото получавате. Каквото и да е изходът, аз ще се погрижа да ме посетите в къщата ми в Рутланд, Върмонт.

Значи генералът се оттегля, мислеше си Пол. Командирът уреждаше последните си сделки.

— Коего ще рече, че ще бъда измъкнат от цялата тази каша.

— Обещавам ви го. Имам нужните уверения.

— Но аз ще загубя униформата си.

— Да... Съжалявам. Положението е много особено... Всичко трябва да бъде като по кината, без отклонения. Не можем да си позволим да бъдем обвинявани, че прикриваме нещо.

— Много шаблонно говорите, генерале. Позволете да ви кажа, че не ви отива много.

— Знам, майоре. Опитах се да подобря стила си през последните седем осем години. Явно не съм успял. Дори съм станал по-лош.

— Армията иска да се избави от мен. Моето присъствие е нежелателно.

Бригадният генерал Купър се отпусна на стола, с изпънати крака, като че ли си почиваше след тежко сражение. В това положение много от военните заспиваха след изморителния ден, изпълнен с тренировки.

Извън полезрението на всички, майоре... Ако е възможно, дори и в чужбина. И това ви го препоръчвам най-искрено.

— Господи! Нима всичко това е било програмирано?

— Има само една възможност. Тя ми дойде на ум онзи ден около обед, когато се разхождах в снега край къщата. Не е смешно, а просто иронично.

— Каква е тя?

— Можеш да получиш оправдание от президента с обратна дата, както се нарича днес. Не е ли това иронично.

— Как е възможно това?

— Генерал Купър се надигна от стола и отново тръгна към прозореца.

Робърт Уебстър не се сбогува с никого по простата причина, че само президентът и управителят на Белия дом знаеха за неговото оттегляне.

Колкото по-рано, толкова по-добре.

Съобщението за пресата ще гласи, че Робърт Уебстър от Акрон, Охайо, специален помощник на президента от три години, напуска поста си по здравословни причини. Белият дом приема оставката му със съжаление, желаейки му скорошно оздравяване.

Срещата му с президента трая точно осем минути, и при напускането на Линкълновия кабинет той почувства един съсредоточен поглед.

Президентът едва ли бе повярвал на думите му. Всичко бе прозвучало твърде неправдоподобно.

— Може би ще се оттеглите временно, Боби — предположи президентът. — Защо не си вземете малък отпуск, да кажем от две седмици? Знам, че напрежението е голямо.

— Не, благодаря ви, сър — отговори той. — Моето решение е окончателно. С ваше позволение, ще се оттегля завинаги. Жена ми не е щастлива, аз също. Искаме да си имаме деца. Но не във Вашингтон... Мисля, че доста се отклоних, сър.

— Разбирам... Значи ти наистина искаш да се върнеш отново във вътрешността, да отглеждаш деца и се разхождаш спокойно по улиците. Така ли?

— Макар и да звучи банално, това е причината.

— Защо да е банално. Това е американската мечта и вие направихте много за нейната реализация. Няма причини да не се възползвате сам от нея.

— Много сте благороден, сър.

— Не, вие наистина се жертвахте. Сега трябва да сте на четиридесет...

— Четиридесет и една.

— И все още нямате деца...

— Не ни оставаше време за това.

— Да, разбира се, с вашата преданост. И чудесната ви жена.

Уебстър знаеше, че му се присмиваха. Не разбираше защо. Президентът не харесваше жена му.

— Тя винаги много ми е помагала. — Уебстър почувства, че дължи това на жена си, егоистка или не.

— Успех, Боби. С твоята находчивост, ти сигурно ще се справиш с всяка трудност.

— Работата тук ми отваря доста врати. Трябва да ви благодаря за това, господин президент.

— Това ме радва... И ми напомня, че вратата в това здание винаги се отваря за някои и затваря за други.

— Какво казахте, сър?

— Нищо. Няма значение... Сбогом, Боби.

Робърт Уебстър пренесе последните си вещи до колата, паркирана в западното крило. Последните думи на президента го бяха

обезпокоили, но за щастие не бе необходимо да се спира по-подробно на тях. Никога повече няма да анализира и преанализира хилядите забележки, възникващи при сблъскването на офиса с някакъв проблем. Това бе повече от облекчение. Чувстваше истинска радост. Беше въвн от всичко това.

Господи, какво великолепно усещане!

Спря колата си до портала и помахаша за последен път на пазача. От утре пропускът му ставаше невалиден и достъпът до това място — затруднен. Той винаги се бе държал учтиво и весело с охраната на Белия дом.

При проверките често се стараеше да забави действията на охраната. Колко ли пъти се бе възползвал от тези допълнителни минути, през които ценната информация постъпваше по телетайпа — информация, която той ще използва, като едновременно с това бе в състояние да докаже, че нищо не е получил.

Телеграфистът.

Всичко леко променено в полза на Дженеси Индъстрис.

Никога повече. Телеграфистът бе извън играта.

Той ускори по Пенсилвания авеню, без да обръща внимание на сивия Понтиак, движещ се след него.

В колата шофьорът се обърна към своя спътник.

— Движи се прекалено бързо. Рисква да бъде глобен.

— Не го изпускай.

— Защо? Нали няма никакво значение?

— Защото Галабрето каза така! Всяка минута трябва да знаем къде се намира и с кого се среща.

— Но защо е необходимо всичко това? Доколкото знам, нашата задача е да го следим в Акрон, Охайо.

— Щом Уили Галабрето ни нарежда, трябва да изпълняваме. Работех за чичо преди време. Знаеш какво се случи с него, нали?

Посланикът Уилям Хил спря пред поставената в рамка карикатура върху стената на неговия кабинет. Тя изобразяваше дългокракия „Голям Били“, като кукловод, държащ конците на кукли, изобразяващи предишни президенти и държавни секретари. Кукловодът се усмихваше, доволен от изпълнителността на куклите,

танцуващи под звуците на песен, чийто ноти бяха изписани над главата му.

— Знаехте ли, господин президент, че едва една година след появяването на тази гнусотия аз разбрах, че музиката е „Ринг-Араунд-Рози“?

Президентът се засмя от отсрещния ъгъл на стаята, настанен в тежкото кожено кресло, негово любимо място при посещенията му в кабинета на посланика.

— Твоят приятел певец не е бил много любезен с нас. Обидите и подигравките са доста явни. Доколкото си спомням, последният стих от тази песничка е „всички падат“.

— Това беше преди години. Вие дори не бяхте в Сената по това време. Той не би посмял да включи вас. — Хил се приближи до поставения срещу президента стол и седна. — Ако добре си спомням, именно тук седя Тривейн при последното си посещение.

— Сигурен ли сте, че това е столът? Аз не присъствах тогава.

— Спомням си. Като повечето хора, които бяха тогава с нас, той избягваше този стол. Може би се опасяваше от проява на прекалена самонадеяност.

— Навярно е преодолял стеснителността си... — Телефонът на масата на Хил иззвъня, прекъсвайки думите на президента.

— Много добре, господин Смит. Аз ще му кажа. Благодаря ви.

— Джак Смит ли беше? — попита президентът.

— Да. Робърт Уебстър и жена му са заминали за Кливлънд. Всичко е както трябва.

— Добре.

— Мога ли да ви попитам какво означава това?

— Разбира се. Нашите наблюдатели докладваха, че Боби е бил следен, след като напусна Белия дом преди два дена. Безпокоях се за него, а бях и любопитен.

— Явно и други са били.

— Вероятно по същата причина. Разузнаването идентифицира единия от хората като незначителен репортер „в сянка“, както ние казваме на такива хора в нашия жаргон... Той не е разбрал повече от нашите хора. Уебстър не се е срещал с никой, не е видял никой.

— Телефонът?

— Правил е резервация за полета и се е обаждал на брат си в Кливлънд, за да го откара с жена му до Акрон... И също едно обаждане до китайския ресторант.

— Тези китайци. — Хил се усмихна развеселен, връщайки се към стола си. — Знае ли нещо той за положението на Тривейн?

— Не ми е известно. Единственото, което знам, е че бяга. Каза ми, че твърде много се е отклонил от нормалния начин на живот и това му тежало.

— Не вярвам в това — Хил наклони кльощавото си тяло напред. — Какво ще стане с Тривейн? Искате ли да го извикам за разговор.

— О, Били! Ти и твоите проклети кукли. Дойдох, за да си поговорим приятелски и да пийнем, а не за бизнес.

— Мисля, че тази работа е крайно важна, господин президент. Дори жизнено важна. Да го извикам ли?

Все още не е дошъл този момент. Първо искам да видя докъде ще стигне в треската си за власт.

44.

— Кога ти казаха за това? — попита Филис Тривейн като ровеше разсеяно в камината.

— Малко повече от три седмици, — отговори Анди, като зае мястото си в кушетката. Той видя израза на загриженост на лицето ѝ. — Трябваше да ти кажа, но не исках да те безпокоя. Армбрасътър предположи че има някаква грешка.

— И ти гледаш на всичко това сериозно.

— Отначало не. Аз почти изгоних Армбрасътър от кабинета си, като го обвиних в какви ли не престъпления. Той ми каза, че е говорил за случая пред Националния комитет, че се е противопоставил отначало на тази идея все още не е напълно убеден.

Филис окачи ръжена до камината и се обърна към Тривейн.

— Мисля, че това е лудост. Очевидно има връзка с твоята подкомисия и аз се учудвам, че възприемаш всичко така сериозно.

— Единствената причина, поради която се съгласявам с всичко това, е че никой дори не намеква за промяна в доклада... Именно това ме заинтригува. Постоянно се надявах някой да повдигне и най-незначителното предположение... И бях готов да се изправа срещу тях. И бях готов да се изправа срещу тях. Но никой не го направи.

— Ти постави ли този въпрос?

— Многократно. Казах на сенатора Уикс, че е възможно да има неприятности. Той погледна надолу с патрицианския си нос и каза, че е напълно способен — тук Анди започна да имитира политика — да отговори на всички въпроси, които комитетът може да повдигне, но това бе друга тема.

— Какъв смелчак... Но дори и така да е, защо именно ти? Защо ти в това особено време?

— Не знам дали ще прозвучи ласкателно, но изглежда няма други подходящи кандидати. Поне така смятат техните избиратели. „Никакви надеждни съперници на политическия хоризонт“ — това е тяхното становище. Опитните са изморени, а младите са все още твърде неопитни. Или пък имат прекалено тесни възгледи, или са

евреи, латиноамериканци или черни, въобще всеки притежава някаква черта, която го прави неприемлив за демократизирания изборителен процес... Както би казал Пол Бонър, „фъшкия“!

Филис пристъпи към кушетката, вземайки си по пътя цигара от кутията на масичката за кафе. Анди ѝ предложи огънче.

— За съжаление това е така. — Тя седна близо до мъжа си.

— Какво?

— Те са прави. Аз си представих с какви хора разполагат.

— Не знаех, че разбираш от тези неща.

— Не се заблуждавай, господин... Как те нарече този ужасен мъж?... Господин Арогантност... Не съм пропуснала нито една изборна кампания от години насам.

Тривейн се засмя.

— Пророкът от Хай Бърнигът. Ще те прикрепим към великия Ник.

— Аз си имам система и тя работи. Вземаш името на кандидата и слагаш пред него думата президент. Това или звучи реално, или пък не звучи. Единственият път, когато имах проблеми, бе през 1968 година. Тогава тази дума не подхождаше на никого.

— Големият консенсус...

— Разбира се, по-трудно е когато се чувствува като задължение. Коего ме навежда на мисълта, че човекът заемащ сега поста, се справя добре... Мисля, че му харесваш.

— Той няма да се кандидатира отново.

Изражението на лицето на Филис се промени рязко. Тя погледна към Анди и проговори натъртено:

— Ти не ми каза това.

— Не ти казах и други неща...

— Трябваше да ми кажеш първо това.

Тривейн разбра, че играта бе позагрубяла.

— Съжалявам, излагах събитията в тяхната последователност.

— Защо не според важността им?

— Добре.

— Ти не си политик, а бизнесмен.

— Всъщност съм нито едното, нито другото. През последните пет години работех за Държавния департамент и за една от най-

големите фондации в света. Най-точното определение, което би ме характеризирало, е „обществено осигуряване“.

— Не! Мисля, че опростяваш нещата.

— Хей, Хил... Ние си говорим, а не се караме.

— Да си говорим? Не, Анди, ти говореше. От седмици насам с други хора, а не с мен.

— Вече ти казах, че всичко бе твърде общо и относително, за да бъде основание за надежди. Или съмнения.

— А сега не е ли?

— Не съм много сигурен. Просто сметнах, че е дошло време да си поговорим... Да смятам ли че те губя като гласоподавател?

— Да, разбира се.

— Това ще бъде голяма сензация. Може би за пръв път в историята.

— Бъди сериозен, Анди. Ти не си... — Филис заекна несигурна в думите си, но много сигурна в чувствата.

— От този тип хора — добави Тривейн мило.

— Не съм казала това, а и не го мисля. Ти не си... политическо животно.

— Казаха ми, че това е плюс. Все още не знам какво искаш да кажеш с тези думи.

— Не си толкова бездушен. Не принадлежиш към типа хора, които се движат сред тълпите, стискайки ръце и изнасяйки десетки речи на ден, или които наричат губернатори и конгресмени с малките им имена, без да ги познават. Не би вършил тези неща свободно, а именно това е задачата на един кандидат.

— Мислих върху това... Ти си напълно права, аз не харесвам тези неща. Но може би те са необходими и когато ги вършиш, успяваш да докажеш себе си. Това е като форма на проява на изключителни качества. Мисля, че Труман го е казал.

— Господи, — каза Филис нежно, без да прави опит да скрие страха си. — Ти наистина възприемаш нещата сериозно.

— Именно това се опитвам да ти обясня... Ще знам всичко в понеделник. Тогава се срещам с Грийн и Хамилтън. Може всичко да пропадне.

— Имаш нужда от тяхната поддръжка? Наистина ли искаш това? — въпросът бе зададен с нотка на отвращение.

— Те не биха ме поддържали в съревнование с Мао Дзедун. Не, Хил, аз искам да разбера доколко съм способен.

— Да оставим това... Нека да се върнем към въпроса защо Анди Тривейн изведнъж започва да мисли, че участва в състезание за такъв пост.

— Не можеш ли да произнесеш правилно думата, Хил? Нарича се президентство.

— Не, тази дума ме плаши.

— Значи не искаш да продължавам.

— Не разбирам. — Защо ти искаш това?... Ти не притежаваш нужната енергия, Анди, нито пък суетността. Вярно е, че имаш пари, а парите привличат ласкатели, но си твърде реалистичен и осведомен. Аз просто не мога да повярвам.

— Не можах и аз, когато за пръв път разбрах, че обръщам внимание на тези предложения. — Тривейн се засмя повече на себе си, отколкото на жена си и вдигна крака върху масичката за кафе. — Аз слушах Армбрасър, ходех на събрания само защото смятах, че всички разговори водят към едно нещо — докладът. И бях раздразнен, дяволски раздразнен. После разбрах, че целите са други. Всички са професионалисти, а не уплашени хора, хванати в злоупотреби. Те са способни ловци, не мога да оспоря това. Когато компаниите се разрастваха, аз прекарвах месеци, изучавайки корпорациите тук и в чужбина и примамвайки най-добрите умове, които можах да купя. Все още се опитвам да правя това. Когато срещна някого, притежаващ ценни качества, веднага си спомням за брат ти... Тези хора правят същото, което и аз. Само че в по-голям мащаб и с повече усложнения. И ако през първите няколко седмици, или месеци, аз се поддам, те ще се справят много бързо с мен. Но вече започвам да си мисля, че си струва да опитам.

— Не ми обясни защо.

Тривейн свали краката си от масичката и се изправи. С ръце в джобовете, вървейки по шарката на килима, разсеяно подмятащ крака като малко момче на разходка.

— Ти наистина искаш да знаеш всичко, така ли е?

— А не трябва ли? Аз те обичам. Обичам живота, който водим и живота на нашите деца. Сега си мисля, че всичко е застрашено и съм уплашена до смърт.

Анди погледна към жена си с нежност, макар и разсеяно.

— Аз също съм загрижен... Защо... Добре, това „защо“. Защото истината е, че аз съм способен. Не се заблуждавам, че съм гений. Поне не се чувствам такъв. Но мисля, че президентството не изисква гениални възможности. Най-важното е да притежаваш способността да възприемаш бързо подадената информация, да действаш решително — не винаги безпристрастно — и да понасяш голямото напрежение. И може би най-важното е умението да изслушваш, да различаваш законните искания за помощ от лицемерието и лъжата. Мисля, че мога да се справя с почти всичко, освен с напрежението... Но ако докажа на себе си, че съм способен да преодолеем това препятствие, аз мисля, че искам да се включа в борбата. Защото една страна, която позволява съществуването на Дженеси Индъстриз има нужда от помощ. Франк Болдуин ми каза нещо, което отначало възприех за шега. Той каза, че никой не може да избегне това което му е отредено да свърши в нужното време. Струва ми се, че е дяволски претенциозно и неточно това твърдение. Но когато след поредица от неуспехи на сцената на политическия театър е останал само един подходящ кандидат за президент, не съм сигурен, че имам избор, че имаме избор, Хил.

Филис Тривейн наблюдаваше внимателно мъжа си, може би малко студено.

— Защо ти избра... по-скоро защо тази партия избра именно теб, а не някой друг? Щом президентът не се кани да се кандидатира за втори мандат...

— По редица практически съображения, — прекъсна я Анди. — Аз не мисля, че има значение представител на коя партия ще се кандидатира. И двете партии са разкъсвани от противоречия. В случая е важна личността, а не баналните фрази на републиканската и демократическата философии — те са без значение сега... Президентът ще изчаква до последната минута преди да обяви оттеглянето си, той все още има твърде много сметки за уреждане в Конгреса. Аз имам нужда от това време. Дори само за да разбере доколко съм желан.

Филис продължаваше да гледа втренчено мъжа си, без каквато и да е реакция.

— Искаш да изложиш себе си и всички нас на тази агония, знаейки, че всичко може да бъде напразно?

Тривейн се облегна на стената до камината и погледна жена си.

— Бих искал твоего позволение... За пръв път в живота си аз си давам пълна сметка за опасността, която виси над всичко, в което вярвам. Това няма нищо общо с парадните речи и знамената — никакви герои и злодеи. В действителност претърпявам постепенно, но сигурно разрушаване на ценностите, Бонър използва думата „програмиране“, макар и да не знае какво точно означава това... Но това се случва, Хил. Хората зад Дженеси Индъстриз искат да управлява страната, защото са убедени в своята сила и способността си да предадат идеите си на системата. Има хиляди като тях в различните инстанции. Рано или късно те ще се обединят и вместо да бъдат част от системата, сами ще представляват тази система... Аз не съм съгласен с това. Ние сме на няколко крачки от създаването на особен вид полицейска държава и искам хората да знаят това.

Тривейн се отдръпна от стената и се върна към кушетката. Усмихна се на Филис, която бе леко замаяна и се отпусна до нея.

— Каква прочувствена реч — каза тя нежно.

— Съжалявам... Не исках да го възприемеш така.

Тя се протегна и взе ръката му.

— Току-що се случи ужасно нещо.

— Какво?

— Аз поставих тази плашеща ме дума пред името ти и не ми прозвуча нереално.

— На твое място не бих украсявал източната стая... Аз мога да се вцепеня при първата си реч в Сената.

Филис освободи ръката му, крайно изненадана.

— Милостиви Боже, ти наистина си много зает! Какъв Сенат?

45.

Джеймс Годдард изкара колата си на заден хол от алеята и подкара по главния път. Неделното утро бе ясно и мразовито, вятърът, идващ откъм хълмовете Пало Алто смразяваше всичко по пътя си. Това бе ден за решения и Годдард вече беше взел своето.

Предстоеше му да го оформи окончателно и приведе в изпълнение в близките час — два.

Нямаше избор. Искаха да го унищожат, но той нямаше да им се даде лесно. Въпреки обещанията, независимо от гаранциите, които сигурно щяха да му предложат. Нямаше да позволи това. Нямаше да им позволи да решават собствените си проблеми, насочвайки обвиненията срещу него. Да поеме отговорността върху себе си в замяна на трансфер на пари в кодираните сейфове на швейцарската банка. Би било много лесно.

Почти бе готов да допусне тази грешка. Заетостта му с делата на Дженеси му припомни факта, че той използваше собствени цифри, собствени усложнени манипулации. Имаше друг, по-добър начин.

Нечии други цифри. Финансови предвиждания, принадлежащи на други лица.

Беше 15 декември. След 46 дни ще бъде 31 януари, краят на финансовата година. Всички заводи, отдели, департаменти и офиси на Дженеси Индъстриз трябваше да представят годишните си отчети до тази дата в окончателен вид в неговия офис.

Това бяха прости заявления с дълги приложения за извършените сделки и плащания. Хиляди цифри се вкарваха в компютрите, за да бъдат направени необходимите корекции.

Всичко се сравняваше с данните за миналогодишния отчет.

Проста аритметика в сферата на милиардите.

Миналогодишния отчет.

Планът от предишната година.

Всяка година данните от предишния отчет се изпращаха в контролния офис на Сан Франциско и след това в сейфовете на Дженеси. През втората седмица на декември информацията

пристигаше с частен самолет от Чикаго, придружавана от президента на отдела и въоръжена охрана.

Всяка промишлена дейност включваше бюджетни планове за всичките си договорни отношения. Но при Дженеси Индъстриз не беше така.

Задълженията на всички компании бяха публично оповестявани, докато отчетите на Дженеси съдържаха хиляди необявени задължения. И всеки декември носеше нови изненади, за които знаеха само неколцина от членовете на тази гигантска компания. Тези хора разшифроваха изразходваните средства за голяма част от оръжейната програма на Съединените щати за близките пет години. Договори с Пентагона, за които не знаеха нито Конгресът, нито президентът.

След като информацията се базираше на данните за петгодишен период, всеки декември се получаваше прясна информация за предишните години. Средствата нарастваха постоянно.

Задачата на Годдард като финансов агент на Дженеси Индъстриз бе да следи и контролира огромния поток от известна и неуказана — стара и нова — информация, съобразно променящите се пазарни условия, да пренасочва средствата за финансиране между отделите и да разпределя договорните задължения между предприятията, винаги основаващ се на предположението, че 120 процента от мощностите бяха средно допустимите. Достатъчни за оптималната заетост, но не толкова да позволят самостоятелност на отделните производствени звена. Седемдесет процента от тези мощности отиваха за покриване на себестойността.

И Джеймс Годдард знаеше, че заслугите на всичко това са негови, а не на компютрите, които свеждаха невероятния обем от информация до някакви си цифри. Той разделяше, изолираше и присвояваше, неговите очи изучаваха изписаните листове и той се разпореждаше с милиони, като че ли това беше някаква дребна работа.

Нямаше друг такъв като него. Той беше пълен майстор на цифрите. Числата му бяха приятели, те не го предадоха.

Предадоха го хората.

Меморандум: Господин Джеймс Годдард, президент, отдел в Сан Франциско.

Съществува проблем, който смятам изисква вашето внимание.

Л.Р.

Л.Р. Луис Ригс. Ветеран от Виетнам, когото Дженеси бе наел преди една година. Блестящ млад мъж, необичайно бърз и решителен. Винаги спокоен, но не лишен от емоции, честен, — Годдард беше убеден в това.

Ригс бе ранен по време на службата си. Той бе герой и прекрасен човек, млад американец, издържал на изкушенията, погубили толкова много негови връстници.

Лу Ригс му съобщаваше нещо важно. На Ригс е бил предложен подкуп от един от асистентите на Тривейн, за да потвърди компрометиращата информация относно президента на финансовия отдел в Сан Франциско — Джеймс Годдард. Естествено, Ригс отказал. Няколко дни по-късно мъж, представил се като офицер от армията, прикрепен към департамента по отбраната, го заплашил с разкрития относно частната компания, които подронвали репутацията на господин Годдард. Той отново отказал и ако господин Годдард си спомня, Лу Ригс му изпратил известие с молба за среща. Но Годдард не си спомняше, имаше толкова много известия напоследък. Но когато Лу Ригс прочел във вестниците, че същият този офицер бил замесен в убийството в Кънектикът, в имението на Андрю Тривейн, той решил, че трябва да се види с господин Годдард незабавно.

Годдард не си представяше добре характера на случилото се, но съществуваха всички основания да се предположи, че се готвеше някакъв заговор срещу него. По всяка вероятност между Тривейн и президента. Защо иначе службите Д.О.Д. ще изпращат този офицер в подкрепа на асистента на Тривейн. И защо този същия офицер бе убил брата на де Спаданте.

Защо самият Марио де Спаданте бе убит?

Изглеждаше логично де Спаданте сам да е подготвял някакъв заговор.

Някой трябва да бъде обесен, за да оцелеят по-висшестоящите от него.

Де Спаданте бе произнесъл тези думи. Но, явно той не беше толкова високопоставен, както се мислеше. Пентагонът го считаше доста задлъжнял и опасен.

Както и да е. Джеймс Годдард, библиотекарят, бе взел своето решение. Сега настъпваше момент за решителни действия, а не за

размишления. Имаше нужда само от най-изобличаващата информация.

Ще се необходими около единадесет хиляди карти с размери 7,5 на 17,5 сантиметра. Карти с различни квадратни перфорации, които не се огъваха, усукваха или деформираха. Бе пресметнал, че ще са му нужни четири куфарчета, които носеше в багажника си.

Компютърът представляваше друг проблем. Той бе голям и изискваше двама души. От съображения за безопасност двамата работеха в различни краища на стаята и подаваха едновременно различни кодове при първоначално задействане. Кодовете на всеки от мъжете се сменяха ежедневно и се съхраняваха в различни офиси. В този на президента на отдела и при контрольора.

За Годдард не бе много трудно да се сдобие с втори код за 24-часовия период, започващ в неделя сутринта. Той просто отиде в офиса на контрольора и заяви съвсем невинно, че поради грешка двата кода съвпадали. Също така невинно контрольорът извади своя код от сейфа и го сравни с този на Годдард. Веднага разбра, че Годдард не е прав — кодовете бяха различни. Но това време бе достатъчно за опитното око на Годдард да запамети неделния код.

Числата винаги са били негови приятели.

Съществуваше един друг аспект, свързан със самата работа с компютъра. Той се нуждаеше от човек, готов да прекара почти шест часа в стаята с компютъра, някой на когото да вярва, и който да е убеден, че действията му са в полза на Дженеси Индъстриз, в полза на самата нация.

Изненада се, когато избраният от него човек поиска пари, но след това се съгласи и нае специален агент с увеличение от 10 000 долара в годината.

Нямаше значение. Всичко вече бе решено.

Той се приближи до портала и намали скоростта. Пазачът, разпознал най-напред колата, а след това и шофьора, го поздрави, отдавайки чест с два пръста.

— Добро утро, господин Годдард. За вас няма почивка дори в неделя, нали така сър?

Годдард не хареса начина, по който се обръщаха към него. Не беше уместно. Но нямаше и място за забележки.

— Така е, имам много работа. Щях да забравя, пазачо, помолих господин Ригс да се отбие тази сутрин. Не е необходимо да го

проверявате. Кажете му да дойде направо в офиса ми.

— Господин Ригс ли, сър?

— Вие би трябвало да го познавате. Той е бил ранен, борейки се за страната, защитавайки ни, господине — Да, сър. Значи Ригс. — Пазачът записа името в тефтерчето си.

— Той кара малка спортна кола, — добави Годдард като послесловие. — Просто го пропуснете. Инициалите му са изписани на страничната врата. Л.Р.

46.

Сам Викарсън се отпусна на меката възглавница върху дивана и вдигна крака. Андрю Тривейн седна зад масата и си сипа кафе. Той четеше доста дебела червена книга с кожена подвързия.

— Господи! — произнесе Викарсън.

— Какво има?

— Толкова много разговори се провеждат в тези стаи. Веднъж седнал, не можеш да се изправиш.

Тривейн се усмихна и отново се върна към четивото си. Сам протегна крака, за да заеме по-удобна позиция. Със значително усилие той се изправи и започна да ходи из стаята, гледайки картините на покритите с велур стени и накрая се спря пред прозореца на тридесет и петия етаж над Парк Авеню и Пета улица. Тривейн отбеляза с парче хартия страницата, до която бе стигнал, затвори книгата и погледна часовника си.

— Закъсняват вече пет минути. Чудя се дали това е добър знак в политиката — каза Андрю.

— Аз ще бъда по-щастлив, ако въобще не се появят, — подхвърли Сам, без да отговори на въпроса. — Чувствувам се нищожен. Господи. Този Ян Хамилтън, написал ли е някаква книга?

— Не такава, каквато бих прочел с желание.

— На вас не ви и трябва. Вие не оказвате правни услуги, господин Тривейн. Това е негова работа. Той се движи между крале и е чужд за обикновените неща.

— Точно казано. Чете ли доклада ми?

— Не ми се наложи. Какво казва неговият син? Че старият му баща върши всичко, защото е сигурен, че никой друг не може да го направи така добре. Или поне приблизително толкова добре.

Чу се звънеца във фоайето на хотела. Викарсън машинално приглади косата си и закопча якето си. — Аз ще отворя. Може да си помислят, че съм придворен.

Първите десет минути протекоха като в XVIII век, мислеше си Тривейн. Бавно, благороднически, уверено, като по предварително

подготвен план. Сам Викарсън се справяше много добре, мислеше Тривейн, гледайки младоликия адвокат и Арон Грийн, който трудно скриваше раздражението си от присъствието на Сам. Хамилтън не обръщаше никакво внимание на това.

— Мисля, че трябва да разберете, Тривейн, когато вашите приятели от Националния комитет ни съобщиха за избора си, бяхме горчиво разочаровани — каза Ян Хамилтън.

— „Шокирани“ е по-точната дума — добави Грийн с дълбокия си резониращ глас.

— Да, — каза Анди ласкателно. — Бих искал да обсъдим вашата реакция. Именно това ме интересува в случая. Само че те не са мои приятели... Винаги съм мислел, че са ваши.

Хамилтън се засмя. Той кръстоса краката си и скръсти ръце, облягайки се на меките възглавници върху дивана — истинска картина на елегантността. Арон Грийн се задоволи ствърдия стол близо до Тривейн. Сам Викарсън седеше кротко извън триъгълника, отдясно на Анди. Дори начинът на седене изглеждаше като предварително замислен. И тогава той разбра, че Сам е организирал всичко. Той бе посочил местата на всеки от тях.

— Ако смятате, че вие сте избран от нас — говореше Хамилтън с усмивка, — мисля, че трябва да ви разочаровам.

— Как така?

— Много просто, ние поддържаме президента. Свидетелство за това е съвместният ни принос при решаването на много проблеми, стоящи пред страната.

— Означава ли това, че не мога да разчитам на вашата поддръжка при каквито и да е условия.

— Откровено казано, така е — отговори Хамилтън.

Андрю внезапно стана от стола си и върна подмазваческата усмивка на Хамилтън.

— В такъв случай, господа, аз съм допуснал грешка и моля да ме извините. Не искам да ви губя повече времето.

Рязкостта на постъпката на Тривейн порази всички, включително и Сам Викарсън. Първи се съвзе Хамилтън.

— Хайде, господин Тривейн, нека не играем тези игрички, които доколкото си спомням, вие също ненавиждате... Обстоятелствата ни диктуват да се срещнем с вас. Моля ви, седнете.

Андрю се подчини.

— Какви са тези обстоятелства?

Тогава проговори Арон Грийн:

— Президентът няма да се кандидатира за втори мандат.

— Той може да промени решението си — каза Тривейн.

— Той не може — каза Хамилтън. — Не би преживял. Казвам ви това при най-строга секретност.

Андрю бе изумен.

— Не знаех това. Мислех, че е лично решение.

— Какво би могло да бъде по-лично? — попита Грийн.

— Разбирате какво искам да кажа... Това е ужасно.

— Именно затова... се срещаме. — Грийн приключи разговора по повод здравето на президента. — Обстоятелствата налагат.

Тривейн продължаваше да мисли за сериозно болния човек в Белия дом, докато Хамилтън продължи.

— Както вече казах, ние сме разочаровани. Не че идеята за вашата кандидатура е безпочвена, но честно казано, ние сме привърженици на партията на президента.

— Тогава защо въобще разглеждате моята кандидатура? Опозицията разполага с достойни мъже.

— Но това не са хора, подходящи за президенти, — прекъсна го Грийн.

— Не ви разбирам.

— Президентът — Хамилтън направи пауза, избирайки внимателно думите си, — като всеки друг човек, изпълнил наполовина отредената от историята работа, е жизнено заинтересован от изпълнението на програмата си. Той ще избере един от двамата, съгласни с неговите препоръки. Вицепрезидентът, или губернаторът на Ню Йорк. Ние от своя страна не можем да поддържаме никой от тях. Според нас те не могат да победят в близките избори.

— Урокът на историята вече е научен, — каза Грийн с вдигната указателно ръка. — През шейсет и осма Хубърт не загуби от Никсън, защото бе по-слаб, или пък имаше по-малко пари, или беше с по-неиздържана програма. Той изгуби изборите, заради четирите думи, които произнесе по телевизията след неговото избиране. „Благодаря ви, господин президент“. Никога не можа да заличи значението на тези думи.

Тривейн извади от джоба си цигара и я запали.

— Значи вие твърдите, че президентът ще осигури поражението на собствената си партия?

— Точно така, — отговори Хамилтън. — Това е нашата дилема. Гордостта на един човек. Опозицията просто трябва да издигне една привлекателна кандидатура, да подчертае силата на характера ѝ, независимостта ѝ, и клюката в национални мащаби ще свърши останалата работа. Електоратът има вроден инстинкт към марионетки.

— И вие мислите ли, че имам шансове?

— Безусловно, — отговори Грийн. — Нямаме голяма конкуренция. Кой ще се състезава с вас, в Сената партията разполага само със стари хора, с треперещи ръце, или пък с младоци, които все още цапат гащите си. Само Неп има известни шансове, но той е толкова непоносим, че ще бъде забравен скоро. Някои губернатори биха могли да се включат в борбата, но техните задължения, свързани с бъркотията в градовете са толкова големи... Да, господин Тривейн, господин заместник-секретар в Държавния департамент, господин милионер, господин президент на фондация, господин шеф на подкомисия. Имате толкова много звания... Може да се провалите при прилагането на изборните условия, но ще бъдете издигнат по принципа на сравнението. Хората от националния комитет знаят добре какво вършат. Те не обичат губещи.

— Нито пък ние, — заключи Ян Хамилтън. — Така че, дали ни харесва или не, вие сте политическа реалност.

Тривейн отново се надигна от стола, приближи се до масата, вдигна дебелия кожена книга и се върна, заставайки няколко крачки зад стола си.

— Не съм сигурен, че вашата оценка е точна, господа, но тя може да ми послужи за трамплин в бъдеще... А това е докладът на подкомисията. Той ще бъде предоставен на комисията по отбраната, на президента и на специален комитет от Конгреса след пет дни. Самият доклад съдържа шестстотин и петдесет страници и четири тома допълнителна документация. Над триста страници са посветени на Дженеси Индъстриз. И два тома от документацията... Сега разбирам вашето горчиво разочарование от възможността да се кандидатирам за президент. Аз не харесвам това, което правите и ще се опитам да

прекъсна действията ви. Просто е? Капише?, както би казал един от вашите покойни колеги.

— Той не беше част от нас! — прекъсна го Арон Грийн сърдито.

— Вие допуснахте неговото съществуване, а това е същото нещо.

— Какво е вашето предложение? Мирише ми на компромис — каза Хамилтън.

— Така е. Но това не е компромис от ваш тип. Единственото, което мога да ви обещавам, е успокоението от факта, че ще прекарате живота си извън съдилищата и извън тази страна.

— Какво? — Благодушието на Хамилтън бе изместено от първите признаци на гнева.

— Вие сте смехотворен човек, господин подкомисия! — добави Грийн.

— Не съвсем. Но думата смехотворен е добре избрана, без да е правилно приложена. — Тривейн се върна до масата и хвърли небрежно книгата върху ленената покривка.

Хамилтън проговори твърдо:

— Нека бъдем разумни, Тривейн. Твоят доклад ще ни навреди, но ние не ще се затрудним да отречем всичко. Той може да бъде сравнен с неоснователни предположения и безпочвени твърдения. Мислил ли сте поне за една минута, че не сме подготвени за това?

— Не. Сигурен съм, че сте.

— Вие навярно разбирате, че най-лошото, което ни предвещавате, е само в сферата на обвинения, които ние ще отречем. Това ще ни отнеме месеци, години, дори десетилетия по съдилищата.

— Напълно е възможно.

— Тогава защо да се съобразяваме с вашата заплаха? Готов ли сте за контраатака от наша страна? Наистина ли искате да прекарате много години от живота си, защитавайки се?

— Не, не искам.

— Тогава сме в задънена улица. Най-добре е да се споразумеем. В края на краищата имаме еднаква цел — доброто на Съединените щати.

— Но нашите определения се различават.

— Не е възможно — каза Грийн.

— Именно затова се различават. Вие не приемате чуждите разбирания, придържайки се към своя абсолютизъм.

Хамилтън се размърда и повдигна двете си ръце в знак на компромис.

— Ние сме готови да обсъдим тези определения...

— Но аз не съм — отговори Андрю, ставайки. — Изтощен съм от всичките ви определения и от вашата логика, заключения, които ви дават право, да прилагате собствените си виждания. Нямаме такова право, вие сте просто едни крадци. И аз ще викам „Дръжете крадеца!“ — високо и непрекъснато.

— Кой ще ви чуе? — извика Грийн. — Кой ще чуе човек, движен от отмъщение с двайсетгодишна давност?

— Какво казвате?

— Преди двайсет години Дженеси Индъстриз ви разори! — Грийн размаха пръста си назидателно. — От двайсет години вие лаετε срещу нас! Ние имаме доказателства...

— Отвращавате ме! — изрева Тривейн. — Не сте по-добри от човека, за когото твърдите, че не е част от вас. Но се заблуждавате — вие и де Спаданте сте замесени от една и съща мая. „Имаме доказателства!“ Милостиви Боже, изнудвате ли заслепените новинари по този начин?

— Аналогията не е уместна, Тривейн — каза Хамилтън, хвърляйки неодобрителен поглед към Грийн. — Арон е склонен да се разстрои много бързо.

— Не е уместна — отговори Тривейн спокойно, като държеше облегалото на стола. — Вие планирате една безшумна игра на монополи. Купувайки това и онова, използвайки стотици различни източници на субсидии, обещавайки, подкупвайки, шантажирайки. Съставяте хиляди досиета на почтени хора, които се опитват да очерните. Единият утвърждава, че неговите идеи трябва да бъдат изразени в паметници. Другият твърди, че право на глас имат само тези, които притежават нужния ценз.

— Отричам категорично! Никога не съм казвал такова нещо! — Хамилтън подскочи внезапно, обзет от уплаха.

— Отричайте каквото си искате. Но по-добре да знаете това. Тази събота бях в Хардфорд. Подписах документите, Хамилтън. Имах всички основания, за да използвам друг адвокат. Господин Викарсън ме убеди, че всичко е законно. На петнадесети януари е издадено

постановление на губернатора на Кънектикът. Сега съм в правомощията си на сенатор на Съединените щати.

— Какво? — Арон Грийн изглеждаше като зашлевен.

— Точно така, господин Грийн. И аз възнамерявам да използвам имунитета и положението, което ми осигурява този пост, за да ви смажа. Ще осведомя цялата страна — отново и отново. Всеки ден, на всеки кворум и на всяка сесия. Няма да се спра. Ако е необходимо, в което съм убеден, ще предприема собствен маратон. Като начало ще прочета целия доклад. Всяка дума. Всичките тези шестстотин страници. Няма да издържите. Дженеси Индъстриз не ще понесе този удар.

Арон Грийн дишаше тежко. Очите му бяха сведени към Тривейн, гласът му отекна, изпълнен с лична омраза.

— От Аушвиц до Бабий Яр. Прасета като теб винаги причиняват достатъчно неприятности, когато последните и без това са много.

А вашите решения ни водят отново към тези лагери на смъртта. Към екзекуциите. Нима не виждате това?

— Аз виждам само силата! Тя е съдържащият фактор!

— За Бога, Грийн, нека това да бъде колективна сила. Отговорността да е обща, а не преднамерено манипулирана от някаква избрана среда. Това не можем да допуснем.

— Вие сте като ученик! Какво означава обща и открита? Това са само думи, водещи към хаос и слабост. Вижете фактите.

— Вече ги видях. Поредица от несъвършенства, слабости и разочарования. Но, по дяволите, все пак всичко е по-добро, отколкото вашите предложения... И ако ние се намираме във време, когато системата не функционира правилно, най-добре е да разкрием истинските причини. След това ще променим всичко — открито и свободно. Не по заповед, и още повече — по ваша заповед.

— Много добре, господин Тривейн, — каза Ян Хамилтън, като се отдалечи от групата. — Вашата кауза е издържана. Какво ще предложите на нас?

— Да престанете с вашите изкушения. Да се махнете. Няма значение къде — в Швейцария, Средиземноморието, Шотландските планини или Британските равнини. Няма никакво значение. Просто се махнете от тази страна и стойте далеч от нея.

— Но ние имаме финансови отговорности, — запротестира Хамилтън спокойно.

— Делегирайте ги. Но прекъснете връзките си с Дженеси Индъстриз.

— Това е невъзможно! Нелепо! — Арон Грийн погледна към Хамилтън.

— Полека, стари приятелю... Ако направим това, което предлагаш, какви са нашите гаранции?

Тривейн отиде до масата на обслужващия стаите персонал и посочи книгата с червена подвързия...

— Това е докладът, който...

— Вече ни запознахте с това — прекъсна го Хамилтън.

— Приготвили сме и втори доклад. Той определено отклонява вниманието от „Дженеси Индъстриз“...

— Е? — внезапното прекъсване на Арон Грийн бе категорично, неприятно. — Дори едно момче не е толкова чисто.

Той нямаше да промени и дума. Нито една.

Тривейн замълча, преди да отговори.

— Аз все пак не мога. Ако го направя, един майор, наречен Бонър, ще ви изпрати благодарностите си. И вашата готовност да се съгласявате с него, разбира се... Майор Бонър веднъж ме смъмри. Вероятно забележката му съвпадна с други мнения, но независимо от това, той даде тон на идеята. Каза, че съм неорганизиран, че разстройвам работата, като не давам други варианти. Просто ликвидирам напълно лошото и доброто едновременно... Добре, нека се опитаме да извадим доброто.

— Ние искаме специфичното — каза Хамилтън.

— Добре. Вие излизате навън, а аз предавам втория доклад и безшумната процедура по чистката на „Дженеси Индъстриз“ започва. Никакви оплаквания за заговор — вярно е; никакви изисквания за опазване на гърба ви; никакво пълно ликвидиране. Сигурен съм, че задължително трябва да се преследват съществуващите финансови организации. Няма да се занимаваме с основните причини, защото те ще бъдат премахнати. Вие ще бъдете премахнати.

— Това е твърде грубо.

— Дойдохте тук, за да направите сделка, Хамилтън. Ето я. Вие сте политически реалист, аз съм политическата реалност по вашата

преценка, вярвам. Приемете я. Няма да получите по-добро предложение.

— Не ни устройвате, момче . каза Арон Грийн, който с чувствата си издаваше неувереността на своите думи.

— Не лично аз, разбира се. Аз съм само инструмент. Но чрез мен два милиона души ще разберат какви сте вие. Като заставам срещу вас, искрено се надявам, че те ще успеят да ви преценят.

Внушителните старци започнаха да напускат новоосновения съд с достойнство.

— Ще окаже ли това някакво влияние? — попита Сам Викарсън.

— Не знам, — отвърна Тривейн.

— Мислите ли, че наистина ще се оттеглят?

— Ще видим.

47.

— Съжалявам. Мисля, че писмото ми изяснява позицията на армията в този случай. Сигурен съм, че майор Бонър оценява това, че сте му ангажирали адвокати. Доколкото мога да схвана, има всички основания да се очаква освобождаване от обвинението.

— Но вие все още поддържате вашите собствени обвинения, генерал Купър, искате да го видите във армията.

— Нямаме избор, мистър Тривейн. Бонър пристъпва границата на допустимото твърде често. Той го знае. Няма защита срещу неизпълнението на дълга, пренебрегването на системата от команди. Без тази система няма военна организация, сър.

— Ще настоявам за неговата защита пред военната съдебна процедура, разбира се. И то представена от мои адвокати.

— Напразно харчите парите си. Обвинението на адютанта не е убийство или физическо насилие или дори криминално престъпление. То е само измама на офицер от въздушните сили, погрешно тълкуване на заповедите му, за да получи достъп до държавна собственост. В случая това е реактивен самолет. Освен това той отказва да информира своите шефове за намеренията си. Ние просто не можем да търпим такова поведение. А Бонър е склонен да повтори това нарушение. За такава постъпка в армията няма оправдание.

— Благодаря ви, генерале. Ще видим. — Андрю затвори телефона и стана от стола. Той отиде до вратата на кабинета, която бе затворил преди разговора с генерал Купър. Отвори я и отиде при секретарката:

— Втора линия светеше. Има ли нещо за мен, Мардж?

— Правителственият отдел по печата, мистър Тривейн. Не знаех какво да им кажа. Искане да знаят кога ще им изпратите доклада на подкомисията. Конгресният материал не е довършен и не искат да ви разочароват. Казах им, че докладът е завършен и изпратен късно тази сутрин, но помислих, че вероятно има някакъв протокол, за който не знаем.

Тривейн се засмя.

— Обзалагам се, че не са искали да ни разочароват! Боже! Навсякъде има очи, нали? Обади се отново и кажи, че не сме знаели, че очакват материала. Спестихме парите на данъкоплатеца и го направихме сами. Всичко пет копия. Но първо повикай такси. Отивам до Арлингтън. До Бонър.

Докато пътуваше от Потомак Тауърз до Военното управление в Арлингтън, Анди се опитваше да разбере бригаден генерал Лестър Купър и неговото справедливо възмущение. Писмото на Купър, отговор на неговото запитване за Бонър, бе изписано във военен стил. Този отдел, онзи член — военни правила, които се отнасяха до контрола на властта при условия на ограничена отговорност.

— Мръсотии — както Пол Бонър казваше, често за свое собствено успокоение.

Заплахата от обвинението на Военния съд не се състоеше в презрението на армията към Бонър, а в презрението на Бонър към самия себе си. Ако поведението му бе категорично, срещу него щяха да се повдигнат далеч по-тежки обвинения, които биха могли да удължат обсъжданията. Сега армията бе избрала по-лекото обвинение. Неизпълнение на дълга... Укриване или издаване на намеренията. Това не беше шляпване през ръцете, а камшик през гърба. На обвиняемия не оставаше нищо друго, освен да подаде оставка. За него нямаше кариера в армията.

Той просто не можеше да спечели битката, защото нямаше такава.

Но защо, за бога? Ако някога е съществувал воин, това бе Пол Бонър. Ако някога е имало армия, нуждаеща се от такъв човек, това бе деморализираната армия на Съединените щати. Вместо да го преследват, Купър и останалите не трябваше да увъртат, а да търсят подкрепата на Бонър.

Увъртане. Какво каза Алън Грийн за „увъртането“? То представляваше нежелана тактика, защото набелязаната жертва можеше да се обърне срещу ловеца без предупреждение.

От това ли се страхуваше армията?

Че като подкрепяше Пол Бонър и като признаваше, че е извършил престъпление спрямо военните армията разкриваше уязвимото му място?

Бяха ли Лестър Купър и неговият униформен трибунал уплашени от неочаквана атака?

От кого? Любопитна публика? Това беше обяснимо. Пол Бонър беше осведомен съучастник. Или бяха уплашени от съучастници? Уплашени от Бонър? И с дискредитирането му, те сигурно го изваждат от играта, от рамките на всякакви пълномощия.

Никой.

Изгонен.

Таксито спря пред вратата на военното управление. Тривейн плати на шофьора и тръгна към огромния вход. Над двойната врата имаше златен орел и надпис: „През тези врати минават най-добрите мъже в армията“.

Андрю забеляза вдясно под него табелка с датата на построяването: „Анри, 1944“.

История. Друга епоха. Далеч в миналото. Време, когато такива надписи са били свършено естествени и героични.

Време на горди войни.

Вече нямаше такива. Сега биха изглеждали наивни.

Това също беше нечестно, помисли Тривейн.

Войникът пред килията на Пол Бонър съобщи за Тривейн. Той имаше постоянен достъп до офицера, който беше в казармен арест, и отвори вратата. Бонър стоеше над малко желязно бюро и пишеше на хартия с печата на военната канцелария. Той се обърна и погледна Тривейн. Не стана и не подаде ръка.

— Свършвам този параграф и ще разговарям с вас. — Отново се върна на листа. — Аз съм невинния слабоумник. Двамата адвокати, които сте наели, ме карат да записвам всичко, за което се сетя. Една мисъл води друга, ако я виждаш пред теб или нещо такова.

— Вярно е. Имам предвид последователността на мислите. Продължавайте, без да бързате.

Тривейн седна на единствения фотьойл и остана така, докато Бонър остави писалката и се обърна. Облегна се назад и погледна „цивилния“.

А той наистина виждаше пред себе си „цивилен“. На всичкото отгоре нямаше грешка.

— Аз ще платя хонорарите на адвокатите.

— Не е необходимо. Това е най-малкото, което мога да направя.

— Не искам да го правите. Казах им направо да ме обявят за виновен, но ми отвърнаха, че е невъзможно. Честно казано, напълно съм доволен от военния адвокат. Но, предполагам, вие имате други съображения.

— Просто допълнително подsigуряване.

— За кого? — Бонър погледна Тривейн.

— За вас, Пол.

— Разбира си. Не трябваше да питам... Какво искате.

— По-добре е да изляза и да се върна след малко? — попита грубо Андрю. — Какво ви става? Ние сме заедно, не помните ли?

— Наистина ли, мистър президент?

Думите подействуваха на Тривейн като плесник през лицето. Той отвърна на погледа на Бонър. За известно време никой не проговори.

— Мисля, че ще е по-добре да обясните това.

И майор Пол Бонър обясни.

Тривейн слушаше изненадан майора, който му каза за краткия разговор между Бонър и скоро уволняващия се бригаден генерал Лестър Купър.

— Никой не трябва да разказва вече такива украсени истории. Всички заплетени обяснения са излишни.

Тривейн стана и отиде мълчаливо до малкия прозорец. В двора един набръчкан генерал обучаваше взвод от младши лейтенанти. Някои от младежите потропваха с крака, други духаха в шепите си, замръзнали от декемврийския студ в Арлингтън. Полковникът беше разгърден, лаконичен и изглеждаше безразличен към времето.

— А истината? Тя интересува ли ви, майоре?

— Дайте ми вяра, вие сте политик.

Свършено очевидно е.

— Каква е вашата версия? — Тривейн се обърна към стаята.

— Купър каза, че на армията не й изнася човек като мен. Истината е, че не изнасям на вас. Аз съм камък на пътя ви към президентския стол.

— Това е абсурдно!

— Хайде, хайде! Организиранте съдебен процес, оправдавайте ме, както трябва да бъде — и вие оставате чист. Никой не може да ви обвини, че сте избягали от войничето, по което е стреляно. Но в този процес всичко е преценено. Никакви странични неща, само нужните

факти, мадам. Дори военният адвокат ми даде да го разбере. Една съботна вечер в Кънектикът. Не Сан Франциско, не Хюстън или Сиатъл. Никакви „Дженеси Индъстриз“!... После без много шум ме изритват чрез инсценирано съдебно заседание. Земята продължава да се върти и вече няма притеснени. Отвращавам се от това, че никой от вас не излиза да го каже!

— Не мога, защото не е вярно.

— По дяволите това „не е вярно“! Всичко е скрито под добрите намерения. Когато търгувате, продавате и душите си. Давам ви вяра, вие пак не я вземате.

— Вън от играта сте, Пол.

— Глупости! Да не искате да кажете, че вие не участвувате в нея? Дори чувам, че получихте сенатско място. Дяволски удобно, нали?

— Заклевам се, че не знам откъде Купър е получил такава информация.

— Вярна ли е?

Тривейн се обърна с гръб към Бонър, поглеждайки отново взвода от младши лейтенанти.

— Всичко... е без значение.

— О, чудесно! „Без значение“. Какво ще направите сега? Ще вдигнете знамето и ще видите дали ще ви помогне да се измъкнете от Устпорт? Слушайте, Анди, ще ви кажа това, което казах на Купър. Новият голям трик, това внезапно измъкване не ми харесва повече от другите неща, които открих през последните месеци. Ако трябва да бъда откровен, не харесвам военното управление, техните методи на работа. Те намирисват... От друга страна, ще бъда най-големият лицемер, ако сега започна да проповядвам морал. Пожертвувах кариерата си, вярвайки, че военните цели са тяхното оправдание. Нека избраните от народа цивилни се грижат за морала, за мен това винаги е било чужда територия... Е, това е планът на голямата игра, нали? Аз не участвувам в нея. Пожелавам ви късмет!

Взводът от младши лейтенанти в двора се разпръсваше. Разгърденият полковник палеше цигара. Лекцията беше свършила.

Изведнъж Тривейн се почувствува изморен и изхабен. Нищо не беше така, както изглеждаше. Той се обърна към Бонър, който стоеше безобидно и небрежно на стола.

— Какво искате да кажете?

— Бързо се гневите. Ще ме накарате да премахна всякакъв шанс за намеса от моя страна.

— Престанете да се преструвате! Говорете ясно, майоре!

— Гледайте си работата, мистър президент! Те са хванали вас, друг не им трябва! Независимият, неподкупен мистър Чист. Не биха направили по-добро нещо, дори ако призовяха Йоан Кръстител заедно с Тома Неверни. Тревогите на Пентагона свършват дотук.

— Идвало ли ви е на ум, че може сега да започват?

Бонър повдигна рамене и се засмя тихо с влудяваща откровеност.

— Вие сте най-смешният негър в плантацията, мастър. Но не е необходимо да говорите тези смехории. Няма да ви прекъсвам, защото това не ме интересува.

— Попитах ви нещо и очаквам отговор. Искате да кажете, че съм купен. Отричам! Защо мислите така?

— Защото познавам тези типове. Те ще ви осигурят поста. Няма да го направят, докато не получат сигурни гаранции.

48.

Тривейн слезе от таксито на миля от Потомак Тауърз. Време беше да повърви, помисли, анализира. Да се опита да открие логика в абсурда.

Мислите му бяха прекъснати от автомобилни клаксони, бибкаци сърдито срещу кафяв Седан, който изглежда, бе загубил посоката си. Дразнещата какафония прилягаше на собственото му чувство за безсилие.

Наистина ли бе толкова наивен, толкова невинен че го използват изцяло?

Не беше ли спорът му с Ян Хамилтън и Алън Грийн едно снизхождение към него? Преструване.

Не, не беше. Не би могло да бъде.

Хамилтън и Грийн се страхуваха. Те се целеха в „Дженеси Индъстриз“, а „Дженеси“ управлява Пентагона.

А е равно на Б. Б е равно на С.

А е равно на С.

Ако той, като президент можеше да контролира Хамилтън и Грийн, подчинявайки ги на своята воля, логично бе, че тогава би контролирал Пентагона. Контролът щеше да се извърши чрез разкъсване на „Дженеси Индъстриз“, съсичайки монолита на отделни части.

Той бе изложил ясно своята главна цел.

А ако можеше да се вярва на Пол Бонър? И защо не? Той не би могъл да измисли сценария. Лестър Купър и обкръжението му хвърляха цялата тежест на Пентагона зад неговата предложена кандидатура.

Откакто мнението на военните оформи огромния производствен процес на „Дженеси Индъстриз“, участието им е било направлявано или поне одобрено от Ян Хамилтън и Алън Грийн.

А е равно на Б.

Тогава защо? Защо бригаден генерал Лестър Купър и легионът му от висши офицери ръководеха погубването на собствената си сила?

Защо трябваше да бъдат командувани?

А е равно на С.

Едно нещо щеше да доведе края на Хамилтън и Грийн и те нямаха избор: някой трябваше да нареди на Пентагона да подкрепи кандидата, който ги погубваше.

Но очевидно те вършеха точно това.

Освен това те бяха получили заповед за подкрепа преди спора в Уолдорф.

Заповедта е действувала преди неговите заплахи към високопоставените личности в Уолдорф Тауърз.

Андрю разбра, че не е този, за когото се мислеше. Той не беше силната страна, човекът, какъвто добрите политици бяха направили. Не беше избраникът на изпитаните професионалисти, които гадаеха по обвитите с дим кристални топки и го оценяваха като подходящ.

Той беше кандидатът на „Дженеси Индъстриз“, лично избран от Ян Хамилтън и Арон Грийн. И всичките разговори за горчиво разочарование бяха само празни приказки.

Господи, каква ирония! Какво коварство!

И решението да бъде оттеглен. Това беше най-опасната част от играта.

Нямаше никакво значение кой ще ръководи президентския кабинет. Важно бе никой да не прави вълни пред послушния кораб „Дженеси“, така, че да може да плава спокойно по водите.

Той бе осигурил точно това.

Той им го бе доставил.

Започна бавно, като че ли се мъчеше да предаде точно думите, които трябваше да повтори.

— Шефът на Белия дом телефонира преди около четиридесет и пет минути. Нещо се случи сутринта. Не се е появило още в пресата, поне до преди половин час. То накара президента да вземе решение, което трябва да знаете... Той временно упражни изпълнителни правомощия и задържа копията от доклада на подкомисията.

— Какво?

— Спря всичките копия — за защитната комисия, за общия адвокатски кабинет и за кабинетите на председателите на Сената и Долната камара. Отделът за разпределяне на парите и Въоръжените

служби. Говорил е с четиримата директори поотделно и те са приели обяснението му.

— Какво е то?

— Робърт Уебстър, помните ли го, в Белия дом...

— Помня.

— Намерен е мъртъв тази сутрин. По-точно убит е. Застрелян в стаята си в хотел Акрон. Една жена във фойето даваше описание на двама мъже, които е видяла да бягат от стаята и някой в хотела се е сетил да се обади в Белия дом. Той беше вътре в нещата и имаше сила... Белият дом е там. Вестниците и телеграфите няма да разпространяват новината за няколко часа.

— Защо?

— Заради описанието на убийците. То съвпада с това на двама души, които са под наблюдението на Белия дом... Те държаха под наблюдение Уебстър. Видели са ги, докато го следяха.

— Не разбирам, Сам.

— Двамата са от организацията на Марио де Спаданте... Вече ви казах, че службите за сигурност на Белия дом работят по случая. Знаехте ли, че всеки разговор на всеки хиляди и шестстотин телефона, включително и кухненски, е записван автоматично на микролента и внасян в залата за съобщения, проверяван, изхвърлян или запазван на всеки шест месеца?

— Не ме учудва.

— Мисля, че би учудило Уебстър. Хиляда и шестстотин казват, че това е необичайно. Но е трябвало да го кажат на нас.

— Какво искаш да кажеш? Защо докладът е задържан?

— Боби Уебстър работеше с де Спаданте. Той бе платен информатор. Той премести хората в Дариън. В един разговор вие поискахте от Уебстър материал за де Спаданте.

— Да, когато бяхме в Сан Франциско. Уебстър никога не ми го даде.

— Като пренебрегва фактите, президентът мисли, че Уебстър е убит, защото хората на де Спаданте вярват, че той работи за вас и ви е дал информация, която е станала причина за смъртта му. Допускаше, че те са притиснали Боби в хотелската стая, накарали са го да каже какво има в доклада и когато той не е могъл или не го е направил, те са го застреляли.

— И ако докладът включва де Спаданте, неговите верни служители ще започнат да преследват мен?

— Да, сър. Президентът се тревожи, че може да станете мишена, ако някой детайли от доклада изтекат. Никой не искаше да ви безпокои, но в Арлингтън към вас бе прикрепена охрана. Или поне трябваше да бъде.

Тривейн се сети за автомобила зад таксито — кафявия Седан, който обърка движението. Челото му се сбърчи в недоумение. Той погледна Сам.

— Колко време ще продължи тази загриженост за мен?

— Очевидно докато хванат двамата убийци на Уебстър. Верните служители на де Спаданте.

Тривейн седна зад бюрото и бръкна в джоба си за цигара. Имаше чувството, че се накланя встрани по стръмен завой надолу, борейки се с кормило, което почти е излязло от негов контрол.

Беше ли възможно всичко това? Беше ли възможно в края на краищата да се окаже прав, след като отвори мрачните коридори на съзнанието си за слънчева светлина?

— Както би казал Пол Бонър — меко отвърна Тривейн. — Мръсотии!

— Защо? Грижите за вас ми се струват основателни, сър.

— Надявам се, че си прав. Моля се да си прав. Защото, ако грешиш, Сам, един мъртвец търси място в историята.

Викарсън разбра. Изражението на лицето му показваше, че това е най-сериозното нещо, което е разбрал в живота си.

— Искате да кажете, че президентът е... „Дженеси Индъстриз“?

— Свържи ме с генерал Купър.

49.

Бригаден генерал Лестър Купър седна пред бюрото на Андрю Тривейн. Той беше уморен с тази отпадналост на човек, който е стигнал предела на своите възможности.

— Всичко, което направих е в правото ми да изпълнявам компетенциите си, господин председател.

— Не е нужно да ме титулувате, генерале. Наричайте ме Анди или Андрю, или мистър Тривейн, ако искате. Уважавам ви изключително много. За мен ще бъде привилегия, ако сте по-малко официален.

— Много мило от ваша страна, но предпочитам официалностите. Вие явно ме обвинихте в неизпълнение на дълга, конспирация и пренебрегване на клетвата...

— По дяволите, не, генерале. Не съм използвал такива думи. Не бих ги използвал... Мисля, че сте вършили работата си в неизгодно положение. Имате враждебен електорат, който се скъпи за всеки долар в бюджета ви. Имате армия, която изисква внимание. И трябва да примирявате тези две крайности в условия, които са ми добре известни... Ловкост!... Моля ви само за компромис, който и аз бих направил. Това не е нарушение или конспирация, генерале. Това изисква проклетият здрав разум! Ако не го направите, ще нарушите грубо клетвата.

Подействува, помисли Тривейн с лошо предчувствие. Погледът на генерала изразяваше молба.

— Да... няма къде да се скрия, знаете. Знаете го много добре. Искам да кажа, в края на краищата точно вие...

— Защо аз?

— Ами, ако сте това, което казват, че сте...

— Какво е то?

— Разбирате... Не бихте били, където сте, ако не бяхте такъв. Всички го знаят... Искам да кажа, ще имате нашата пълна и всеотдайна подкрепа. Разбира се, трудно постижимо е, знаете...

— Подкрепа за какво?

— Моля ви, мистър Тривейн... Изпитвате ли ме? Необходимо ли е това?

— Може би е. Може би вие не сте достатъчно добър.

— Не е вярно! Не трябваше да го казвате! Направих всичко...

— За кого? За мен?

— Направих всичко, което ми бе заповядано. Войските са настанени.

— Къде?

— Навсякъде? Във всички пристанища, във всички бази, на всички летища. Пръснали сме по цялата земя!... Само да бъде подадено името!

— И какво е то?

— Вашето, за бога! Какво искате от мен?

— Кой ви даде тези заповеди?

— Какво искате да кажете?

— Кой ви даде заповед да използвате моето име?

Тривейн удари с плоското на ръката си бюрото. Звукът от срещането на плътта и твърдото дърво бе остър и неприятен.

— Аз... аз...

— Попитах кой?

— Мъжът от... мъжът от...

— Кой?

— Грийн.

— Кой Грийн?

— Вие знаете!... „Дженеси“. „Дженеси Индъстриз“. — Бригаден генерал Купър се отпусна на стола, дишайки учестено.

Но Тривейн не беше свършил. Той се надвеси над бюрото.

— Кога? Спазихте ли времето, генерале? Движихте ли се по програмата? Кога?

— О, Господи!... Какъв сте вие?

— Кога?

— Преди седмица, седем дни... Какъв сте вие?

— Най-добрият ви приятел! Човекът, който ви дава всичко, което поискате. Вярвате ли на това?

— Не знам на какво да вярвам... хората... вие, хората, ме изстисквате.

— Нищо подобно, генерале. Попитах ви спазвате ли определената програма.

— О, господи!

— Какви бяха другите програми, генерале? Участвахте ли с някой друг в тях?

— Спрете! Спрете!

— Отговорете!

— Как мога да знам? Питайте тях!

— Кого?

— Не знам.

— Грийн?

— Да. Питайте него!

— Хамилтън?

— Да, разбира се.

— Какво могат да ми гарантират?

— Всичко. Вие го знаете!

— Кажете го, мръсен отходен канал!

— На можете да ми говорите така, нямате право!

— Кажете го.

— То е, което ви е необходимо. Съюзите. Ръководството... Всички психологически профили в цялата страна... Вкарали сме ги във военните компютри. Ще действуваме съгласувано.

— О, боже... президентът знае ли?

— Със сигурност не от нас.

— И никой не е отменил тези заповеди през последните пет дни?

— Разбира се.

Тривейн седна на стола, като понижи внезапно гласа си.

— Сигурен ли сте, генерале?

— Да.

Тривейн закри лицето си с ръце и въздъхна. Имаше чувството, че лети лудо по стръмно наклонен завой и се приземява неконтролируемо в бурните води долу.

Защо винаги трябваше да си представя води?

— Благодаря, генерал Купър — каза меко Тривейн. — Мисля, че свърших.

— Моля?

— Казах. Уважавам ви. Не знам дали щях да изпитвам това чувство към вас, ако не беше Пол Бонър. Чували ли сте за майор Бонър, генерале? Сигурен съм, че сме говорили. Ще ви дам един искрен съвет. Изчезвайте, Купър. Изчезвайте бързо отгук.

Бригаден генерал Лестър Купър погледна със зачервени очи цивилния, който беше закрил лицето си с ръце.

— Не разбирам.

— Научих, че скоро ще се пенсионира... Мога ли най-почтително да ви помоля да си подадете оставката утре сутринта.

Купър отвори уста и млъкна. Андрю Тривейн свали ръце от лицето си и погледна в изморените очи на генерала. С последни сили офицерът се бе опитал да контролира Уест Пойнт, но без успех.

— Вие не... Вие нямате... Свободен ли съм?

— Да... Бог е свидетел, че заслужавате това.

— Надявам се. Благодаря, господин председател.

* * *

Сам Викарсън видя как генералът излиза от кабинета на Тривейн. Беше около шест и половина. Андрю бе определил срещата с Купър да започне след пет. Освен тях тримата в отдела на подкомисията нямаше никой и Сам можеше да отпраща всички закъснели посетители или служители, които се появяваха внезапно.

Бригадният генерал погледна Викарсън с невиждащи очи. Известно време остана неподвижен, като концентрираше погледа си върху младия адвокат. После направи нещо много странно според Сам. Изправи се и вдигна за поздрав дясната ръка до козирката. Стоя така, докато Сам Викарсън кимна мълчаливо с глава. Едва тогава генералът отпусна ръката си, обърна се и излезе.

Сам влезе бързо в кабинета на Тривейн. Председателят на подкомисията към Комисията за отбрана изглеждаше толкова уморен, колкото прославената легенда, стояла току-що срещу него. Андрю се беше отпуснал назад във въртящия стол. Бе подпрял лакътя на дясната си ръка на страничната облегалка и прикрепяше с палец брадичката си. Очите му бяха затворени.

— Трябва да е станало нещо — каза тихо Сам. За момент помислих, че трябва да викам бърза помощ. Да бяхте видели навън Купър. Изглеждаше, като че ли е пъхнал главата си в зареден резервоар.

— Не говори толкова самодоволно — отвърна Тривейн със затворени очи. — Няма за какво да се радваш. Мисля, че дължим много на Купър и на всички Купъровци. Искаме от тях да извършат невъзможното, без да ги подготвим. По дяволите, дори не ги предупреждаваме как да действуват спрямо политическите мисии, с които ги караме да се занимават. Накрая ги докарваме до абсурд, когато се опитат да се справят с тях. — Тривейн отвори очите си и погледна Сам. — Не мислиш ли, че е нечестно?

— Страхувам се, че не, сър. — Викарсън се опита да смекчи несъгласието си. — Хора от рода на Купър, заемащи такива високи постове, могат да намерят десетки импровизирани трибуни и доста свободно време в телевизията и радиото, за да се оплакват. Поне да го правят преди да поддържат „Дженеси Индъстриз“.

— Сам, Сам — обади се Тривейн отегчено. — Не можеш да ме накараш да кажа „да“, суетата ми пречи. Предполагам, че това е предимство за теб.

— Разбира се. Един ден може да ми се наложи да си търся работа.

— Съмнявам се. — Тривейн стана, разходи се пред бюрото и се облегна на ръба. — Разбираш ли какво направиха те, Сам? Построили са моята така наречена кандидатура по начин, по който победа означава аз да спечеля като техен кандидат. Купър е доказателството.

— Е, и какво? Не сте ги молили за това.

— Но бих приел. Съзнателно, мълчаливо се превърнах в неизменна част от корупцията, срещу която се борих... Да унищожа Луцифер означава да унищожа себе си.

— Какво?

— Нищо. Излишни думи, взети от Армбрасър... Разбираш ли сега? Цезаровата жена, Сам. Комплексът на Калпурния. Ако съм избран или компанията вече е тръгнала, не мога да се обърна срещу „Дженеси Индъстриз“, защото съм виновен толкова, колкото и те. Ако опитам преди изборите, загубата е сигурна, след тях — бих загубил общественото доверие. Те притежават улики, които ме погубват:

поправения доклад. Смазаха ме. Изключителна стратегия... Благодарение на Пол Бонър и един объркан и пренатоварен бригаден генерал успях да разкрия намеренията им, преди да е станало твърде късно.

— Защо го правят? Защо са избрали вас?

— Поради най-простата от всички причини, Сам. Мотивът на двадесети век. Няма т избор. Никаква алтернатива... Стремях се с всички сили да разруша „Дженеси Индъстриз“. И можех да го направя.

Викарсън гледаше надолу.

— О, боже — каза меко той. — Не можах да разбера какво ще правите сега?

— Тривейн се отблъсна от ръба на бюрото.

— На първо място да се съсредоточа. Да изкореня „Дженеси“, коренче по коренче.

— Това проваля кандидатурата ви.

— Със сигурност.

— Съжалявам.

Анди се запъти към стола си и спря. Обърна се към Сам, но погледна зад него, към прозорците, откъдето се спускаше мрак, предвещаващ нощ над Вашингтон.

— Не е ли интересно? Аз също съжалявам. Истински съжалявам. Колко бързо се самоубеждаваме... И колко сме криворазбрани.

Продължи към стола и седна. Откъсна заглавната страница на един меморандум и извади своята писалка „Марк Крос“.

Телефонът иззвъня.

— Аз ще го вдигна — каза Сам, като стана от дивана и отиде до бюрото. — Кабинетът на мистър Тривейн... Да, сър? О, разбирам. Момент, моля. — Викарсън натисна бутона за задържане на линията и погледна Тривейн. — Джеймс Годдард е... Той е във Вашингтон.

50.

Джеймс Годдард, президент, ръководещ отдела на „Дженеси Индъстриз“ в Сан Франциско, пресече залата и седна, докато Тривейн и Викарсън изучаваха обемистите книжа и компютърните програми, разхвърляни по дългата маса за конференции. Помещението бе голямо и служеше за такива срещи в хотел „Шорхам“.

Годдард се държеше рязко вече четири часа, откак Тривейн и неговият пръв помощник вече влязоха. Нямаше причина за излишни приказки. Хората, докладите, напечатаните резултати, работата на главната програма на „Дженеси“ бяха всичко необходимо за случая.

Нека цифрите сами да говорят.

Той погледна двамата, които приближаваха наредените материали, изпълнени с предчувствия. В началото бяха подозрителни и предпазливи. Постепенно силата на обвинението разклати чувството им за реалност.

Председателят на подкомисията изпрати Викарсън до техния отдел да донесе един малък мултиоперативен компютър за бюро, който можеше да събира, изважда, разделя, умножава и извежда цифрите, докато е необходимо. Тривейн обясни, че без него биха се мъчили цяла седмица да намерят решение. С компютъра и с късмет, може би биха свършили до утре сутринта.

Джеймс Годдард би приключил с този проблем за два часа, най-много три.

А ето вече бяха изминали четири часа, а краят не се виждаше.

Аматьори.

Случайно тогава Тривейн се обърна бързо към него и го попита нещо, изискващо отговор веднага. Годдард се засмя на себе си, като откри „загрижено“, че не е в неговата власт да отговори. Тривейн свършваше. Той поиска имената на основните автори на главната програма. Годдард ги знаеше. Хамилтън и неговия безличен легион от „вицепрезиденти“ в Чикаго — хора, които бяха дълбоко прикрити, невидими, управляващи огромни национални и международни операции.

Никога не му позволиха да прекрачи границата. Никога не му дадоха шанс да покаже своята специализация в изготвянето на всички документи да направи дори с по-голяма прецизност финансовите проекти през петте години хаос.

Колко пъти смяташе за необходимо да прави нови варианти в своята област, защото записът на главната програма показваше грешки, водещи до финансова криза в изолираните производствени сектори на „Дженеси“? Колко пъти бе изпращал обратно в Чикаго неоспорими доказателства за това, че той не служи само за украса във финансовия отдел на „Дженеси“, но всъщност е единственият човек, способен да ръководи работата по програмата?

Отговорите от Чикаго — никога писмени, бяха съобщавани еднакво непроменящи се от безличен глас по телефона. Благодаряха му, признавайки неговия принос, и повтаряха, че като президент на важния отдел в Сан Франциско, е незаменим.

С една дума, бе стигнал предела на възможностите си.

При последния анализ се бе оказал заменим. Беше се превърнал в дресирано животно, готово да откликне на пляска на камшика в ръцете на всички. И като се е подчинил веднъж, какво друго може да направи?

Нищо. Абсолютно нищо. Неговият „принос“ бе окачен, така че да го виждат всички. А без програмата „приносът“ му стигна само до вратата на неговия кабинет.

Но имаше изход? Единственият.

Да стигне бързо върха — неговият връх на конгломерата, по-голям дори от „Дженеси Индъстриз“.

Правителството на Съединените щати.

Сделката, обмисляна всеки ден с дузина догадки: „консултант“, „експерт“, „административен съветник“.

Това означаваше, че ще трябва да изостави къщата в Пало Алто и красивите хълмове, които го успокояваха със своята величественост. От друга страна трябваше да изостави и жена си. Тя никога, никога не би се съгласила и това беше в негова полза.

Но най-голямата печалба беше собственото му чувство за благополучие. Защото отгук нататък неговият „принос“ не би бил само изключителен и признат за такъв, но също така крайно необходим. Изкачването на „Дженеси Индъстриз“ до сегашното положение

продължи почти двадесет години. Разплитането на финансовия възел би отнело може би още десет години.

И той, Джеймс Годдард, „експертът“, бе икономическата легенда, която щеше да го направи. Това би станало, защото в края на краищата беше неизменна част от историята на Америка в двадесети век. Той ще се запише в „златния век“ на историята. Хилядолетия изследователи ще изучават идеите му, неговата личност, ще почитат знанията му.

Правителството, до най-високопоставените, ще го смята за крайно необходим.

Никой не би могъл да направи това, което той би могъл.

Признанието бе всичко, което той искаше.

Не можеха ли да разберат това Ян Хамилтън и безличните гласове в Чикаго?

Не искаше нито пари, нито власт.

Искаше уважение. Уважение, което да го извади от положението му на играчка в ръцете на другите.

Минаха почти пет часа. Тривейн и неговия неприятен, приказлив помощник бяха изпили две кани кафе. Председателят, който непрекъснато пушеше, вече не задаваше въпроси. Помощникът пъхаше пред Тривейн документи и книжа. Накрая те разбраха последователността на неговия финансов модел. Не го казаха, разбира се, но работата с компютъра потръгна равномерно и това ги издаде без думи.

Скоро ще дойде. Въпросът.

После сделката.

Всичко трябва да бъде казано ясно. Без колебание.

Беше наистина просто, като се замисли човек.

Той просто сменяше съюзниците си, променяйки посоката на своята преданост.

Той хвърли поглед на Андрю Тривейн, който стана от масата и откъсна листа от машината. Председателят на подкомисията го погледна, постави го пред своя помощник и започна да разтърква очите си.

— Свърши ли?

— Свърши ли? — отговори Тривейн със същия въпрос. — Вие знаете много добре. Едва сега започна. Съжалявам.

— Да, да, разбира се. Вярно... Сега започва. Трябва да прегледат години, томове. Добре знам това... Сега трябва да поговорим.

— Да поговорим? Ние?... Не, мистър Годдард. Това може да не е приключило, но за мен е. Говорете с други... Ако можете да ги намерите.

— Какво означава това?

— Не се премирам да разбера мотивите ви, Годдард. Вие сте или най-смелия човек, който съм виждал... или толкова затънал във вина, че сте изгубили чувство за перспективите. И в двата случая ще се опитам да ви помогна. Вие го заслужавате. Но мисля, че никой няма да ви докосне. Не хората, които трябва да се обърнат към вас... Те няма да знаят къде свършва корумпираността ви. Само при удобен случай, заставайки до вас, те биха могли да разкрият истинския си образ.

51.

Когато Тривейн влезе, президентът на Съединените Щати се изправи зад бюрото си в Овалния кабинет. Първото, което смая Тривейн, бе присъствието на Уилям Хил. Хил седеше в средата на стаята пред двойната врата и четеше вестник на слабата светлина на ранното слънце, влизащо през прозореца. Президентът заговори бързо, като видя реакцията на Анди към третия човек.

Добро утро, мистър Тривейн. Посланикът е тук по моя молба, по мое настояване, ако желаете.

Тривейн отиде до бюрото и разтърси протегнатата за поздрав ръка.

— Добро утро, мистър президент.

Обърна се и тръгна към Хил, който го посрещна на половината път между бюрото и двойната врата.

— Мистър посланик.

— Мистър председател.

Тривейн почувствува студенината в гласа на Хил и титлата, натъртена с монотонност, която граничеше с обида. Посланикът бе недоволен човек. Отлично, помисли Андрю. Странно, но отлично. Бе ядосан на самия себе си.

Отново насочи вниманието си към президента, който му посочи един от четирите стола образуващи полукръг пред бюрото.

— Благодаря — Тривейн седна.

— Какъв беше този цитат — попита президентът с лек хумор. — „Ние тримата отново се срещаме“... Така ли е?

— Вярвам — бавно каза Хил, като стоеше все още изправен — че правилният израз е „Кога ние тримата ще се срещнем отново?“ Тримата във въпроса предсказваха падането на едно правителство, но не бяха сигурни дали дори те ще оцелеят.

Президентът погледна Хил, очите му се забиха дълбоко в очите на стареца, погледът му изразяваше смесица от съчувствие и раздражение.

— Мисля, че това е твърде мъдро, Бил. Не съм сигурен дали отклонението би се харесало на учените.

— За щастие, мистър президент, учените не ме интересуват.

— Трябва да ви засягат, мистър посланик — каза рязко президентът, обръщайки се към Тривейн. — Мога само да предположа, мистър Тривейн, че помолихте за тази среща в резултат на упражнените от мен изпълнителни правомощия. Спрях доклада на подкомисията по причини, които ви изглеждат съмнителни и искате обяснение. Напълно сте прав. Причините, които използвах, бяха неверни.

Андрю беше изненадан. Не беше питал въобще за причините. Те му служеха за защита.

— Не ми беше известно мистър президент. Вашето обяснение ме изненадва.

— Нима? Учуден съм. Трикът ми изглеждаше толкова прозрачен? Поне си помислих, че вие ще го сметнете за такъв. Смъртта на Робърт Уебстър беше скрита война, която в никакъв случай не ви засягаше. Не познавате тези хора, не бихте могли да ги разпознаете. Уебстър ги познаваше и можеше да го стори, следователно трябваше да бъде накаран да мълчи. Вие сте последният човек, до когото биха се докоснали.

Тривейн се изчерви, отчасти от яд, но най-много заради собствената си неспособност. Разбира се, че беше „последният човек, до когото биха се докоснали“. Убийството му би предизвикало развихряне, безжалостни проучвания, напрегнато преследване на убийците. Но не и убийството на Робърт Уебстър. Нямаше особено преследване на убийците му. Боби Уебстър не бе неудобен за никого. Включително и на човека, който седна зад бюрото в Овалния кабинет.

— Разбирам. Благодаря за практическия урок.

— За това е цялата работа.

— Тогава бих поискал обяснение, сър.

— Ще го имате, мистър председател — каза Уилям Хил, като отиде до най-отдалечения от Тривейн стол и седна.

Президентът отговори бързо, опитвайки се да спре нападките на Хил.

— Разбира се, че ще го имате, трябва да го имате. Но, ако ми простите, бих искал да упражня друго правомощие. Нека не го

наричаме изпълнително. Просто да го назовем изключително право на старец. Тогава можем да продължим... Любопитен съм. Защо мислехте, че тази среща е жизнено необходима? Бях точно уведомен, че не сте дали пет пари за чакащите за среща пред бюрото отвън, докато сте били във фоайето... Плътната сутрешна програма бе разместена... Докладът е завършен. Формалностите по отлагането му не са точно толкова важни.

— Не знаех, кога ще пуснете доклада.

— Това засяга ли ви?

— Да, мистър президент.

— Защо? — Уилям Хил се намеси грубо. — Мислите ли, че президентът възнамерява да го спре?

— Не... Той не е завършен.

За няколко секунди стояха в пълно мълчание. Президентът и посланикът си размениха погледи. Президентът се облегна назад.

— Четох го почти цялата нощ, мистър Тривейн. Смятам, че е пълен.

— Не е.

— Какво липсва? . попита Хил. — Или трябва да попитам какво е променено?

— И двете са верни, мистър Хил. Пропуснато и променено... Поради причини, които навремето мислех за разумни, изключих подробности относно корпорацията „Дженеси Индъстриз“, които са наказуеми.

Президентът седна и погледна Тривейн.

— Защо го направихте?

— Защото мислех, че мога да контролирам положението, без да влагам чувства. Сбърках. Всичко трябва да бъде показано. Напълно.

Президентът отмести погледа си от Тривейн. Беше сложил лакътя си на облегалката на стола и докосваше в бавен ритъм с пръсти брадичката си.

— Често първопричините са ценни, особено когато произлизат от такъв разумен човек като вас.

— В случая „Дженеси Индъстриз“ преценката ми се оказа погрешна. Бях подведен от неоснователен довод.

— Бихте ли изяснили? — попита Хил.

— Разбира се. Бях подведен да повярвам, не, това не е точно, самоубедих се, че бих могъл да стигна до разрешение, като премахна най-важните личности. С тяхното изчезване основните мотиви биха могли да се изменят. Тогава корпорацията, или стотиците компании, биха подлежали на реструктуриране. Те биха добили ново административно положение и вкарани в съответния бизнес.

— Разбирам — каза президента. — Изкореняват корумпираните, следва нова корупция и хаосът е предотвратен.

— Да, сър.

— Само, че в крайна сметка корумпираните не могат да се изкоренят — добави Хил, като избягваше да поглежда Тривейн в очите.

— Това е моето заключение.

— Разбирате че вашето... решение е за предпочитане пред хаоса, който ще се създаде след разпадането на „Дженеси Индъстриз“. „Дженеси“ е главният производител на програми за отбрана на страната. Загубването на доверие към такава институция би имало огромен ефект върху нацията — президентът се облегна назад отново.

— Това мислех и аз.

— Мисля, че е логично.

— Вече не е приемливо, мистър президент. Мистър Хил току-що каза... корумпираните не могат да бъдат унищожени.

— Но могат ли да бъдат използвани? — гласът на президента беше твърд, това не беше въпрос.

— В никакъв случай. Колкото повече укрепват, толкова по-сигурен става техният контрол. Те поставят основата, която ще бъде предадена когато и на когото те искат. И търгуват свършено. Елитен съвет, който ще бъде наследен от самите тях и защитен от фантастични икономически ресурси. Единственото разрешение е да бъдат разобличени. Веднага.

— Не търгувате ли вие, мистър председател?

Тривейн отново се подразни от титлата, с която се обърна Хил.

— Говоря ви истината.

— Чия истина? — попита посланикът.

— Истината изобщо, мистър Хил.

— Прескочихте я, когато представихте доклада си. Истината се промени. Преценката ви бе друга.

— Да. Защото не ми бяха известни фактите.

Уилям Хил понижи гласа си и заговори безчувствено.

— Кои факти? Или той е само един? Фактът, че направихте компромис с вашата подкомисия за сметка на едно празно предложение — президентският стол на Съединените Щати.

Стомашните му мускули се свиха.

— Вие знаехте.

— Наистина ли мислехте обратното?

— Странно, но не съм се замислял много. Предполагам, че е глупаво.

— Защо? Това не е предателство спрямо мен. Възложих ви задача. Не съм искал политическа преданост.

— Но искахте честност, мистър президент — каза убедено Хил.

— Коя честност, мистър посланик? — изстреля президентът. — Трябва ли да ви напомням вашите забележки относно истините и абсолютите?... О, не, мистър Тривейн, не съм любезен, нито внимателен. Само съм убеден, че променихте мнението си, щом разбрахте... Това улеснява работата ми. Защото причината, поради която задържах доклада на подкомисията, единствената цел, поради която упражних това правомощие, беше да ви попреча да разкъсате страната... да използвате „Дженеси Индъстриз“ като средство за разрушаване на огромен сектор от икономиката, лишаване от средства за прехрана, безразборно подронване на репутации. Можете да си представите изненадата ми, когато прочетох написаното от вас.

Андрю Тривейн отвърна на погледа на президента.

— Изключително изказване.

— Не повече от вашия доклад. Освен това отказахте да съобщите поне на тези, които трябваше да го получат, точно кога ще представите доклада си. Не го съгласувахте с правителството. Не се представихте, както е прието, в министерството на правосъдието преди последното заседание.

— Не ми беше известен този ред. А дори и да знаех, нямаше да го изпълня.

— Вежливостта, ползата и простата защита са неща, заради които би трябвало да го знаете — подхвърли Хил. — Доколкото разбирам обаче, бил сте зает с по-важни неща.

— Мистър посланик, репликирате ме непрекъснато, откакто съм тук. Не ми харесва! С всичкото ми подobaващо уважение ви моля да спрете.

— С много по-малко уважение, мистър Тривейн, ще продължа, докато президентът ми каже да спра.

— Моля те, Бил... Мистър Хил е работил тясно с този кабинет и с много от предшествениците ми, Тривейн. Той гледа на вашите действия по-строго, отколкото аз — президентът се усмихна меко. — Посланикът не е, нито ще бъде политик. Просто вярва, че се опитвате да ми попречите да президентствам втори мандат. Пожелавам ви късмет, мисля, че няма да мажете. Или допускам, че по-правилно е да кажа „не бихте могъл“.

Тривейн тихо въздъхна, преди да заговори.

— Ако знаех само за миг, че ще се явите на изборите за втори мандат, нищо подобно нямаше да се случи. Съжалявам повече, отколкото мога да ви опиша.

Усмивката на президента изчезна. Хил започна да говори, но бе спрял от твърдата, вдворяваща тишина ръка.

— Мисля, че трябва по-добре да обясните това, мистър Тривейн.

— Беше ми известно, че няма да се борите за втори мандат... решението бе окончателно.

— И вие повярвахте.

— Това бе в основата на преговорите. В крайна сметка единствената причина да ги провеждам.

— Беше ли ви казано защо?

— Да... Съжалявам.

Президентът погледна Тривейн изпитателно и Андрю се почувствува ужасно. Не искаше да гледа този силен, красив мъж, но знаеше, че не трябва да се колебае.

— Здравето ми? — попита президентът просто.

— Да.

— Рак?

— Така заключих... Съжалявам.

— Недейте. Това е лъжа.

— Да, мистър президент.

— Казах, че е лъжа.

— Много добре, сър.

— Не схващате, мистър Тривейн. Това е лъжа. Най-простата, груба лъжа, която може да бъде използвана в политиката.

Челюстта на Тривейн увисна, като погледна завършените, силни черти на мъжа зад бюрото. Гледаше го твърдо, убеждавайки в истинността на думите си.

— Тогава аз съм най-големият глупак.

— Предпочитам това пред обратни резултати от изборите... Възнамерявам да поема курса на моята партия, компанията и да се върна в кабинета. Разбрахте ли?

— Да.

— Мистър Тривейн — каза меко Уилям Хил. — Моля ви да приемете извиненията ми. Не сте само вие глупак в тази стая — старият човек се опита да се усмихне. Заедно сме се запътили към последното място. И двамата изглеждаме смешни.

— Кой по-точно ви прочете преждевременния некролог?

— Беше прочетен два пъти. Първият път беше във Вила Д'Есте в Джорджтаун. Отидох скептично настроен — да видя кой ще откупи доклада на подкомисията. За моя изненада никой не се опита, напротив, тъкмо обратното. Излязох оттам три-четвърти кандидат.

— Все още нямате...

— Извинете. Сенаторът Алън Неп. Съобщи в, мисля че се нарича, „двупартиен дух“, че напускате в края на мандата. И че доброто на страната тепърва предстои.

Като обърна леко глава към Хил, президентът каза:

— Ще оправяш ли нещата, Бил?

— Енергичният сенатор ще бъде уволнен преди края на месеца. Приемете го като коледен подарък, мистър президент.

— Продължете, моля.

— Втората инстанция беше в Ню Йорк. В Уолдорф. Въздържах се на обсъждането с Арон Грийн и Ян Хамилтън... Мислех, че ще победя, затова оставих доклада така, както сте го прочели. Хамилтън каза, че няма да преживеете втори мандат и че ще се кандидатируете за вицепрезидент или за кмет на Ню Йорк. Не можеха да се примирят и с това.

— Сцила и Харибда отново се развихрят, а, Бил?

— Твърде далеч отидоха.

— Винаги са били такива. Остави ги.

— Разбирам.

Тривейн следеше кратката размяна на реплики между по-възрастните мъже.

— Мистър президент, не разбирам. Как можете да кажете това? Тези мъже трябва...

— Ще стигнем и до това, мистър Тривейн — прекъсна го президентът. — Един последен въпрос. Кога научихте, че сте манипулиран?... Брилянтно, ако мога да допълня, като виждам цялата картина.

— От Пол Бонър.

— Кой?

— Майор Пол Бонър.

— От Пентагона — констатира президентът. — Който уби човека в къщата ви в Кънектикът?

— Да, сър. Той спаси живота ми. Ще бъде обвинен в убийство, след което ще се изправи пред военния съд и ще бъде изгонен от армията.

— Не мислите ли, че е справедливо?

— Не. Често не съм съгласен с майора, но...

— Ще преразгледам случая — прекъсна го президентът и драсна бързо някаква бележка. — Какво ви каза този Бонър?

Андрю направи малка пауза: искаше да бъде напълно точен. Дължеше го на Бонър.

— Че бригаден генерал на име Купър, в състояние на депресия и тревога, му е казал, че аз съм кандидатът на Пентагона, че ироничното положение, в което се намира майора, в крайна сметка...

Тривейн отново спря, смутен от собствените си думи.

— Военният съд на Бонър трябваше да бъде отменен чрез намеса на изпълнителната власт... Чрез моя намеса.

— Божичко! — простена почти нечуто Хил.

— И?

— Беше безсмислено. Погледнах на срещата си с Хамилтън и Грийн като победител, а на тяхното участие — като капитулация. Бях сигурен в две неща. Първо, че аз не бях техен кандидат; и второ, че те приеха моите условия. Те излизаха от играта... Сведенията на Бонър разбиха всичко, в което вярвах.

— Тогава извикахте Купър — каза президентът.

— Да. И научих, че не само съм бил кандидат на Пентагона — „Дженеси Индъстриз“, но че така е било замислено още от самото начало. Всички средства на армията щяха да бъдат използвани за осигуряването на моето избиране — военните информационни резерви, промишлени споразумения, дори въвеждане на вътрешно гласуване. „Дженеси“ имаше грижата за ръководенето и работата на избирателните комисии и за сградите, определени за гласуването. Те нямаше да загубят. Щяха да смажат мен. Ако спечелехте не дай боже, щяха да ме извадят от играта. Тогава, за да бъда независим, за да ги изоблича, би означавало да изоблича себе си.

— При това положение бихте се изложили на провал или — опазил ни Бог — бихте поставили на риск доверието във вашата администрация — довърши президентът.

— Поели са значителни рискове — каза Уилям Хил. — Не е в техния стил.

— Имат ли друг избор, Бил? Не могат да го купят или убедят. Ако нашият млад приятел им нанесеше удар, те щяха да изпълняват заповедите му. На пръв поглед разрешението е същото. Системна преработка, противопоставена на икономическия хаос. Аз бих се съгласил. Също и вие.

— Говорите така, сякаш знаете всичко за... тях.

— До голяма степен, но едва ли „всичко“. Сигурен съм, че има области, в които можете да ни осведомите. Ще оценим вашите пълни сведения. Класифицирани, разбира се.

— Класифицирани? Тези факти не могат да се квалифицират, мистър президент. Те трябва да станат обществено достояние.

— Не мислехте така преди двадесет и четири часа.

— Условията бяха други.

— Прочетох доклада. Той е напълно задоволителен.

— Не е задоволителен. Снощи работих пет часа с един човек — Годдард...

— „Дженеси“. Президент на отдела в Сан Франциско — тихо каза Уилям Хил в отговор на погледа на човека, седнал зад бюрото.

— Той напусна Сан Франциско с четири куфара, пълни с документи за задълженията на „Дженеси“, които са събирани с години. Голяма част от тях никога не е излизала на бял свят.

— Сигурен съм, че ще напишете това в сведенията. Докладът ще остане така, както сте го представили.

— Не, не може. Не мога да се съглася с това!

— Ще се съгласите! — президентът прекъсна Тривейн. — Ще се съгласите, защото такава е решението на този кабинет.

— Не можете да наложите това решение! Вие нямате контрол над мен.

— Не бъдете така уверен. Вие представихте официално вашия доклад на този кабинет. Документът носи подписа ви. Между другото притежаваме четири копия с неотворени печати. Да оспорвате, че този отделен доклад не е автентичен и че трябва да се анулира, защото с него е спекулирано заради политическите амбиции на председателя на подкомисията, ще доведе до най-сериозни последици. Ако ви позволя да го анулирате поради която и да е от изброените причини, означава да поставя моята администрация под съмнение. Противниците ни биха се заклели, че желаем промени. Не мога да допусна това. Този кабинет се занимава ежедневно с вътрешните и външните проблеми на страната. Няма да изложите на рискове работата ни в тези области, защото вашите амбиции са се осутили. В този случай трябва да останем извън всякакво подозрение.

Гласът на Тривейн издаде изненадата му. Едва чуто, той каза:

— Точно това биха казали и те.

— Нямам никакви угризения на съвестта, че крада чужда стратегия, ако тя има достойнства.

— А ако кажа, че докладът не е автентичен и завършен?

— Изключим ли личното терзание и присмеха, на който обричате себе си и семейството си — тихо каза Уилям Хил, като гледаше Тривейн, — кой би ви повярвал?... Изгубихте възможността да ви се вярва, като изпратихте този доклад вчера. Сега искате да представите друг? Може би ще има трети, ако някоя политическа група ви препоръча за този пост. Може да има дори четвърти — съществуват други кабинети, други разговори. Кога ще спре гъвкавият председател? Още колко доклада има?

— Не ме интересува мнението на другите. Казах го още в началото и отново го казвам. Нямам какво да губя или печеля.

— Освен способността ви да работите за ползата на държавата — каза президентът. — Не можете да живеете без нея, мистър

Тривейн. Никой с вашите способности не би могъл. А тя ще ви бъде отнета. Ще загубите общественото си положение. Никой вече няма да ви вярва. Мисля, че при това положение ще е трудно да просъществувате. Всички се нуждаем от нещо — никой не е напълно самозадоволен.

Андрю слушаше със затворени очи президента. Той разбра неоспоримата истина в думите на този човек.

— Бихте ли го направили? Ще го направите ли публично достояние в този вид?

— Точно това ще направя.

— Защо?

— Защото притежавам върховната власт. Много просто, „Дженеси Индъстриз“ ми е нужна.

— Не!... Не. Не можете да мислите така. Знаете какво означава това!

— Знам, че корпорацията изпълнява определена функция. Знам, че тя може да бъде контролирана. Това е всичко, което трябва да знам.

— Днес. Може би и утре. Не и след няколко години. На път е да се разруши.

— Не би могла.

— Нямате гаранции за това.

Внезапно президентът удари ръката си в облегалката на стола и стана.

— Никой не може да гарантира нищо. Съществува риск всеки път, когато вляза в този кабинет, опасности, когато изляза от него... Слушайте какво ще ви кажа, Тривейн. Твърдо вярвам във възможността на тази страна да служи на приличните интереси на нейните собствени хора и на човечеството. Но съм достатъчно практичен да разбера, че в служба на това приличие често трябва да се толерират не толкова прилични манипулации. Изненадан ли сте? Не би трябвало. Сигурно знаете, че не всяко оръжие може да се превърне в рало. Каин ще убива Авел, ненаситните хора ще тормозят земята, а на подтиснатите ще им омръзне да очакват удобството на живота след смъртта, който им е завещан. Те искат нещо тук долу. И дали ви се харесва или не, дали на мен ми се харесва или не, „Дженеси Индъстриз“ прави нещо точно затова! Моята преценка е, че няма

никаква заплаха. Корпорацията може и ще бъде контролирана. Използвана, мистър Тривейн.

— Всяка промяна — каза Хил със съчувствие, виждайки шока на Тривейн, — е свързана с постоянното търсене на разрешения. Спомняте ли си, че ви го бях казал? Разрешението е търсенето. Това се отнася за такива единици като „Дженеси Индъстриз“. Президентът е прав.

— Не е прав — отговори Андрю тихо и болезнено, като гледаше стоящия зад бюрото мъж. — Това не е разрешение, това е предателство.

— Това е годна за прилагане стратегия — президентът седна, — във висша степен приложима за нашата система.

— Тогава системата е погрешна.

— Може би — каза президентът, като взе някакви книжа. — Нямам време да си позволя такива разсъждения.

— Не мислите ли, че би трябвало?

— Не — той отхвърли довода му, като повдигна поглед от един лист. — Трябва да обикалям страната.

— О, господи...

— Отправете моралните си обиди другаде, мистър Тривейн. Времето. С него трябва да се справя. Докладът ви остава.

Като че ли беше продължение на мисълта му, президентът откъсна листа и протегна дясната си ръка над бюрото, когато Андрю стана.

Тривейн я погледна неподатливо, в очите му имаше сигурност.

Той не я прие.

52.

Пол Бонър потърси с очи Тривейн в съдебната зала. Тълпата преливаше навсякъде, гласовете се извисяваха високо, репортерите искаха интервюта, светкавици непрекъснато проблясваха от всички страни. Андрю присъствува на сутрешното заседание и Пол реши, че е странно, че той не е останал, поне за малко, да види дали съдът ще обяви официално присъдата.

Беше обявена.

След час и пет минути.

Оправдан.

Бонър не се беше тревожил. Колкото повече напредваше делото, толкова по-уверен беше, че неговият военен адвокат поема инициативата в свои ръце без елегантните, твърди като желязо адвокати на Тривейн от Ню Йорк. Но не можеше да се отрече стойността на съвместния им имидж. Те бяха самата почтеност. Когато въпросът се отнасяше до де Спаданте и неговите връзки, загатваха своето отвращение. Бяха толкова убедителни, че някои от съдиите закимаха утвърдително, когато адвокатите направиха сравнение между професионалиста — воин, който рискува цели години от живота си в убийствените джунгли, защитавайки държавните институции и посредниците, които обезкървяваха същите институции, измъквайки парите им и подронвайки достойнството им.

Тривейн не се виждаше никъде.

Пол Бонър си проправи път през тълпата към вратата на заседателната зала. Опита се да се усмихне, докато го блъскаха насамнатам и крещяха. Обеща „по-късно интервю“ и изрецитира обичайните клишета за постоянната вяра в съдебната система.

Празни, кухи фрази, които противоречаха на ужасната истина в него. След по-малко от месец щеше да узнае за гнева на безкомпромисните военни. Той нямаше да спечели тази битка, която вече беше решена.

Когато излезе на стъпалата пред съда, Бонър се огледа за униформения ескорт и кафявия Седан, който щеше да го откара

обратно към казармения арест в Арлингтън.

Автомобилът не се виждаше, нямаше го паркиран там, където му бяха казали.

Вместо това към него се приближи един старши сержант с риза и панталон с остри ръбове и излъскани обувки.

— Моля ви, последвайте ме, майоре.

Автомобилът, паркиран до бордюра, беше лимузина, светлокафяв металик. От двете страни на предния капак, над широката решетка имаше по един флаг. Те шумоляха колебливо на декемврийския вятър. На всяка страна се виждаха по четири златни звезди върху червен фон.

Репортерите и фотографите се струпаха около него, бълвайки въпроси и правейки светкавични снимки, докато сержантът отваряше дясната задна врата. На Пол не бе нужно да размишлява върху самоличността на генерала, който седеше на задната седалка. Репортерите установиха това с високи възбудени гласове.

Началникът на щаба на обединените командувачи на Съединените Щати.

Генералът не помръдна, докато Бонър влезе и седна до него. Той гледаше право в стъклената преграда, разделяща шофьора от неговите Много Важни Пътници.

Отвън сержантът си проби с рамене път през тълпата и седна зад кормилото. Колата потегли отначало бавно; шофьорът, който беше неприветлив към тълпата, натискаше клаксона, за да изчисти пътя си.

— Процесът бе нагласен, майоре. Надявам се, че оценявате това правилно — проговори рязко генералът, без да поглежда Бонър.

— Говорите така, сякаш не харесвате, решението, сър.

Старшият офицер погледна внезапно Бонър и със същата бързина се обърна настрани. Приблужи се до лявото стъкло, отвори еластичния джоб и извади оттам кафяв плик.

— Втората заповед е да ви предам лично това. Тя ми е толкова неприятна, колкото първата.

Той подаде плика на Бонър, който, озадачен, благодари негласно. Печатът в горния ляв ъгъл му подсказа, че съдържанието на писмото е от Военния отдел, а не от Щаба на обединените командувачи.

Отвори го и извади един единствен лист. Беше копие на писмо от Белия дом, адресирано до военния министър и подписано от

президента на Съединените щати.

Езикът беше стегнат, точно по въпроса и не даваше възможност за друго тълкуване, освен степента на гняв, може би враждебност на автора.

С това писмо президентът нареждаше на военния министър да прекрати незабавно всички нагласени обвинения срещу майор Пол Бонър. Той трябваше незабавно да бъде повишен в чин полковник и до края на месеца да постъпи във Военната школа за добиване на най-високия ранг. След завършването на школската програма, която продължаваше шест месеца, щеше да бъде произведен в чин офицер за свързка в Щаба на обединените командващи.

Пол Бонър сложи внимателно листа обратно в плика и остана безмълвен. Затвори очи и се замисли за цялата тази ирония.

Но той е бил прав през цялото време. Това беше най-важното.

Връщаше се обратно.

Какво знаеха шефовете му?

Все пак беше странно обезпокоен и не знаеше защо. Може би заради повишението. Той не правеше един скок, а два. Всичко това беше объркващо, подобно на обещание, дадено върху заледен Кънектикътски склон, думи, които завършваха с разкъсана плът и окончателна смърт.

Но той не би се спрял. Той беше професионалист.

Беше време за професионалисти.

Ян Хамилтън потупа по мократа козина своето чесапийско ловджийско куче. То продължи да бяга по заснежената пътека, за да улови хвърлената пръчка или неточно изпратения камък и да ги върне на своя господар за одобрение.

Беше особено приятна неделна утрин, помисли Хамилтън. Преди десет дни не беше сигурен дали въобще ще може да ходи на неделни разходки, поне не по бреговете на езерото Мичиган.

Сега всичко се беше променило. Страхът изчезна и неговото нормално чувство на възгордяване — постигнатото тихо възгордяване, се беше възвърнало. И цялата ирония на положението! Единственият човек от когото се страхуваше, единственият, който имаше реалната възможност да ги унищожи, се беше оттеглил от играта.

Или беше оттеглен.

И в двата случая фактът доказваше че насоката на действие, за която той бе настоявал, беше правилна. Алън Грийн почти се разпадна; Армбрасътър говореше панически за ранно пенсиониране; Купър — горкият, обкръжен, невероятен Купър — избяга във Върмънт Хилс, а униформата му бе намокрена от потта на истерията.

Но той. Ян Хамилтън, който можеше да проследи произхода на своето семейство назад до заченатия колос, чийто прадеди бяха земевладелци в Хамбаскит, остана твърд.

Казано в практическия смисъл — в прагматичния смисъл — почувствувал се бе сигурен. Много повече от другите. Знаеше, че всичко, което трябваше да направят, е да чакат, докато „ограничителният“ вариант на Андрю Тривейн бъде отхвърлен от срещата в Потомак Тауърз. Веднъж потръгнало, кой би могъл да му разреши да представи оригиналния доклад? Въжето щеше да пламне от двата края и Тривейн би се оказал в клопката на собствения си компромис и нуждата на правителството от балансиране.

Уилям Хил го допусна.

Големият Били. Хамилтън се чудеше дали Хил някога ще разбере каква голяма роля бе изиграл в развитието на „Дженеси Индъстриз“ — без да знае, разбира се. Не се съмняваше, че той би му отнел живота, ако знаеше. Но беше вярно, посланикът Уилям Хил носеше голяма отговорност. За всичките години във Вашингтон Хамилтън беше наблюдавал Големия Били отблизо. Двата бяха „приятели“, съветници на президенти. Хил беше по-възрастен, разбира се. Виждал бе не веднъж изказванията на Хил зачеркнати от протоколите. Съчувстваше му, когато съветът му към Айзенхауер във връзка с кризата Ю-2 в Париж остана пренебрегнат — конференцията на най-високо равнище претърпя неуспех; съжеляваше стария човек, когато Макнамара убеди Кенеди в погрешността на преценката на Хил относно Берлин — резултатът беше Стената; открито трепна, когато онези манааци от Пентагона убедиха обърквания и отстъпчив Никсън, че „нахлуването“ в Камбоджа е необходимо — това стана под острите възражения на Уилям Хил.

Ян Хамилтън разбра, че е наблюдавал човек, чийто пост винаги е можел да заеме. Това бе верния, за която мислеше от няколко години.

Неприемлива.

Алтернативата бе властта и влиянието на „Дженеси Индъстриз“.

Той беше насочил усилията си към това. За доброто на всички.

Чесапийското ловджийско куче се мъчеше да откъсне вейка от един повален клон. Вейката се държеше. Хамилтън се наведе и я изви.

Притежаваше доста голяма здравина, реши той, но дори не се задъха сериозно.

Големият Били.

Големият Бил беше излетял за Чикаго — пратеник на президента на Съединените щати. Срещнаха се на четири очи в един апартамент в Палмър Хаус.

Имаше за обсъждане общи интереси. Общи интереси. Президентът искаше да го види, да се срещне с него във Вашингтон.

Осигуриха му всички удобства за тази среща.

Кучето откри нова пръчка. Този път тя беше различна от всички останали — на няколко места кората беше грубо обелена и се виждаше оголеното бяло дърво. Кучето скимтеше и Ян Хамилтън видя по мократа козина кръв, стичаща се от устата му.

Сам Викарсън седна върху опакованата, запечатана картонена кутия и огледа празната стая. Празна, освен канапето, което беше там още при нанасянето на подкомисията в отдела. Преносвачите почти бяха свършили. Изнесено беше всичко; столовете, бюрата, излъсканите шкафове, от тях нямаше повече нужда.

Единствената му грижа бяха картонените кутии. Тривейн му бе поръчал да ръководи опаковането и пренасянето им до камиона, който щеше да ги закара до къщата му в Кънектикът.

Защо, в името на Бога, Тривейн искаше тези неща?

Кой би ги поискал?

Може би изнудвачите.

Но тези архиви не бяха важните. Архивите на „Дженеси“.

Онези отнеха доста време, докато ги извадят от мазето на Таунинг Сиринг, запечатат в дървени кафези, с катинари и пазачи и, доколкото той разбра, те бяха закарани направо в подземията на Белия дом.

Затворени далеч от очите на всички.

Не би повярвал преди месец. Не би го сметнал за възможно.

Той имаше правото, господи, имаше правото на избор! Тривейн му бе осигурил предложения от половин дузина висши корпоративни фирми в Ню Йорк, включително и Уолтър Медисън. И Арон Грийн,

който се преструваше, че е впечатлен от него по време на уолдорфската среща, бе заявил, че желае да го види на работа следващата седмица като завеждащ юридическия отдел на неговата агенция.

Но най-доброто от всички предложения беше тук във Вашингтон. Мъж, наречен Смит, управител на Белия дом.

Откриваше му се възможност.

Какво можеше да изглежда по-примамливо от Белия дом?

* * *

Джеймс Годдард седна на грубо сглобеното, твърдо легло в мръсната стая, взета под наем. Чуваше глухото стенание на флейти от примитивен магнетофон, може би, и пресекливите нехармонични звуци на източен струнен инструмент — цитра, помисли той. Изпълнителите бяха поели наркотици, знаеше го много добре.

Годдард не беше алкохолик, но често се напиваше. Ставаше много пиян. Ходеше в отвратителни барове, които отваряха рано сутрин, за да можеха пияните с изцъклени очи да изпият своето, преди да отидат на отвратителната си работа, ако имаха изобщо такава. Стоеше в тъмната част на бара с четирите си куфара — неговият скъпоценен товар — и пиеше чаша след чаша.

Няколко от отвратителните клиенти на отвратителния бар се навъртаха наоколо. Тя бяха почтителни и загрижени. Почерпи с по няколко питиета отвратителните хора. Всъщност нямаше избор — барманът му каза, че не може да отмени стодоларовата сметка и естественото решение беше да купува от предлаганата стока.

Каза на отвратителния барман, че няма да има нищо против да намери жена. Не, не жена, младо момиче. Младо момиче с големи гърди и твърди тънки крака. Не жена с провиснали гърди и дебели крака, която да издава гъгниви звуци и да се оплаква.

Отвратителният барман с отвратителната престилка му намери няколко. Годдард ги заведе в наетата стая, за да си избере. спря се на едно момиче, което разкопча блузата си и му показа своите големи, стърчащи гърди. Всъщност тя разкопча блузата си и извади гърдите си от сутиена, а след това му се усмихна!

Когато заговори, гласът ѝ бе мек, почти мелодичен.

Нуждаеше се спешно от пари. Той не попита защо. Каза му, че ако ѝ даде пари, ще го успокои и ще направи нещо, което той никога няма да забрави.

Ако ѝ плати, тя ще го заведе в чудесна стара къща в тих, старомоден квартал на Вашингтон, където той би могъл да стои, докато иска и никой не ще го намери. И там имаше други момичета — млади, с големи гърди... и други чудесни неща.

Тя седна до него в наетата стая, протегна ръката си между неговите крака и хвана члена му.

Жена му никога, никога не беше правила това. И гласът на момичето бе мек, липсваше грубата враждебност, с който той се бе примирил за почти двадесет и пет години. Той не слушаше присъщите за жените оплаквания, а само молба.

Съгласи се и ѝ показа парите. Не ѝ ги даде, а само ѝ ги показа.

Той не беше „ненужният“ крайъгълен камък на „Дженеси Индъстриз“.

Но трябваше да купи още едно последно нещо от отвратителния барман, преди да замине с младото едрогърдесто момиче.

В началото барманът се колебаеше, но престана веднага, щом Джеймс Годдард направи нова стодоларова сметка.

Старият викториански дом бе всичко, за което момичето говореше. Дадоха му стая. Сам пренесе куфарите си, не даде на никого да се докосне до тях.

И тя го успокои, дойде в неговата стая. И когато той свърши, когато експлодира със сила, каквато никога не бе имал за двадесет и пет години, тя напусна тихо стаята и той остана да почива.

Почувствува се отпочинал. Седна на леглото, съхраняващо хубавия спомен, и погледна четирите куфара, наредени върху отвратителната маса. Той стана, беше гол освен три-четвъртите чорапи, и отиде до масата. Помнеше точно в кой куфар беше сложил последната покупка, направена от отвратителния барман.

Вторият куфар отгоре-надолу.

Махна първия куфар от купчината и го постави на пода. Отвори следващия.

Върху книжата и документите най-отгоре лежеше оръжие.

Беше започнало.

53.

Обречената земя. Армагедон на планетата, този остров на прокълнатите властници, които бяха обречени на ненаситност, докато най-голямото добро се беше превърнало в най-голямото зло. Защото земята принадлежеше на прокълнатите властници.

И лудостта беше натрапчиво, шокиращо проявена с един единствен ужасен факт.

Андрю Тривейн седна в трапезарията на масата, която стоеше пред гледащия към водата прозорец и цялото му тяло трепереше. Утринното слънце, пускащо разсеяни снопове светлина върху повърхността на океана, не възвестяваше славна сутрин, а вещаеше лошо предзнаменование. Светкавици от светлина сякаш се сблъскваха на яркия слънчев хоризонт.

Безкраен адски ден.

Тривейн погледна с мъка вестника. заглавието се простираше на първата страница на „Ню Йорк Таймс“, внушавайки безличността на един действителен терор:

УБИТ Е ПРЕЗИДЕНТЪТ:

**УБИЙСТВОТО НА АВТОМОБИЛНАТА АЛЕЯ В БЕЛИЯ ДОМ
ИЗВЪРШЕНО ОТ ДИРЕКТОР НА ФИРМА**

ОФИЦИАЛНА СМЪРТ: 17:31 ЧАСА

Убиецът отнема живота си. Джеймс Годдард — президент на отдела на „Дженеси Индъстриз“ в Сан Франциско, е идентифициран като убиец.

Вицепрезидентът Суорн свиква съвещание на кабинета в 7.00 часа. Конгресът отново е свикан.

Актът бе абсурдно прост. Президентът на Съединените Щати показваше на репортери украсата на поляната на Белия дом за Коледа, когато беше поздравил в празничен дух последната група туристи, напускащи парка. Джеймс Годдард беше сред тях. Според екскурзоводите, през последните няколко дни Годдард беше направил много обиколки на Белия дом.

Весела Коледа, мистър президент.

На вътрешните страници беше изложен биографичен материал за Годдард и догадки относно злодейството. Беше придадено неочаквано значение на истерични, бързо написани интервюта.

А в десния долен ъгъл на заглавната страница беше напечатано изявление, наглостта на което накара Тривейн да застине невярващо.

Реакцията на „Дженеси“

Сан Франциско., 18 декември — Ръководството на „Дженеси“ пристигна с чартърни полети през нощта от цялата страна в града. Административният състав проведе срещи при закрити врати, като се опита да разкрие мистерията на случая вчера във Вашингтон. Важен резултат от тези конференции е появата на Луис Ригс като несъмнен говорител на отдела на „Дженеси Индъстриз“ в Сан Франциско, бе мнението на централното ръководство. Ригс, боен ветеран от Виетнам, е младият икономист, който беше главен помощник и счетоводител на Годдард. Според доверени лица, Ригс е бил загрижен от седмици за безотговорното поведение на своя шеф и лично е изпращал поверителни записки до други висшестоящи лица от ръководния отдел, споделящ опасенията си. Също така беше съобщено, че Ригс е излетял за Вашингтон за среща с новия президент.

Беше започнало.

И Андрю Тривейн знаеше, че нямаше да позволи всичко това да продължи. Не би могъл да стане свидетел на катаклизма, без да повдигне глас, без да позволи на страната да знае.

Но страната беше в паника, светът беше в паника. Не можеше да смеси истерията със своята болка.

Знаеше това добре.

Той знаеше също, че не би могъл да реагира така, както жена му и дъщеря му.

Неговата дъщеря. Неговият син.

Изгубените объркани пазачи на утрешния ден.

Дъщеря му донесе първа новината. Двете деца си бяха вкъщи за празниците и бяха излезли поотделно. Пам беше отишла да пазарува, Стив — на среща с негови връстници, където преувеличаваха случките от техните първи семестри. Анди и Филис седяха тихо долу в кабинета и планираха почивката през януари.

Филис настояваше да отидат на Карибските острови, топла страна, където Анди би могъл да прекара часове в неговия любим океан, плувайки около островите и където топлите ветрове облекчават болката и гнева. Можеха да наемат къща на Сейнт Мартин и с техните добре известни доходи биха лекували раните си.

Вратата на кабинета беше отворена, единственият шум идваше отгоре, където Лилиан чистеше с прахосмукачка стените.

И двамата чуха трясъка на външната врата, истеричните хълцания и виковете за помощ.

Викове към майка и татко. Към някого.

И двамата излетяха от кабинета, изтичаха по стълбите и видяха дъщеря си в хола. Сълзите ѝ се стичаха по лицето, очите ѝ бяха уплашени.

— Пам! За бога, какво се е случило?

— О, Боже! Боже! Не знаете ли?

— Какво да знаем?

— Включете радиото. Извикайте някого. Той е убит!

— Кой?

— Президентът е убит! Той е убит!

— О, господи! — каза Филис едва чуто, докато се обръщаше към съпруга си и търсеше лицето му. Андрю се приближи инстинктивно към нея. Неизказаните изречения-въпроси бяха толкова ясни, толкова съкровени, изпълнени с агония и личен страх, че не можеха да се изразят с думи.

— Защо? Защо? — крещеше Памела Тривейн.

Андрю пусна жена си и тихо и нежно ѝ нареди да отиде при дъщеря им. Той бързо влезе във всекидневната и вдигна телефона.

Никой не можеше да му каже нищо друго, освен ужасните факти, невероятния разказ. Почти всички тайни линии, които той знаеше във Вашингтон, бяха заети. Тези, които можа да набере, нямаха време за него, правителството на Съединените Щати трябваше да вземе мерки за запазването си на всяка цена.

Телевизионните и радиостанциите преустановиха предаванията и рекламите и разтревожени говорители започнаха да повтарят известното. Някои коментатори плачеха открито, други предадоха гнева, дошъл заедно с открития укор на техните многобройни, смълчани слушатели и зрители.

„В студията“ или „в другия край на линията“ случайно бяха много амбициозни хора — политици от втори ранг, треторазредни журналисти, няколко помпозни, авторитетни, говорещи разчленено членове на академии — и всички бяха готови да превърнат своето начинание в незабавно признаване, като даваха нелепите си схващания и съвети на вцепенената публика, която желаше да бъде поучавана в този момент на объркване.

Тривейн нагласи няколкото радиоапарата в къщата на една станция — най-малко безотговорната, както си мислеше той. Отиде в стаята на Пам, като се надяваше да намери там Филис. Нямаше я. Пам говореше тихо с Лилиан, жената плачеше и Пам възвръщаше контрола над себе си, като утешаваше по-старата жена.

Андрю затвори вратата на стаята на дъщеря си и слезе долу в спалнята. Жена му седеше до прозореца, ранната вечер се промъкваше през дърветата и се отразяваше във водата.

Падаше мрак.

Той отиде при нея и коленичи до стола ѝ. Тя се взря в него и той разбра, че жена му знае какво ще направи той, преди самият да знаеше.

И беше ужасена.

Стивън Тривейн стоеше пред камината. Ръцете му бяха почернели от пепелта, ръженът беше подпрян до него, под полицата на камината. Никой не беше мислил да пали огън и това изглежда го дразнеше. Беше смесил нови подпалки с почти изгорели пънове и държеше своята запалка „Кейн Код“ под решетката, необезпокояван от горещината и праха, идващи от камината.

Беше сам и гледаше телевизора — чийто звук бе намален, за да чува само новата информация.

Вицепрезидентът на Съединените щати току-що бе свалил ръката си от Библията. Сега той беше най-могъщият човек в света. Той беше президент.

Старец.

Те всички бяха старци. Годините, техните дати на раждане нямаха значение. Стари, уморени хора, които лъжеха.

— Това е добра идея. Огънят — тихо каза Андрю, като влизаше във всекидневната.

— Да — каза момчето, без да повдигне очи, обръщайки се към разрастващия се пламък. Изведнъж той отстъпи назад и тръгна към

коридора.

— Къде отиваш?

— Излизам. Имаш ли нещо против?

— Разбира се, че не. Сега е време да не правим нищо. Освен, може би, да мислим.

— Моля те, престани да ме успокояваш, татко.

— Ще престана, ако спреш да се държиш детински и враждебно.

Не аз дръпнах спусъка, дори символично.

Момчето спря и погледна баща си.

— Знам, че не си ти. Може би щеше да е по-добре, ако го беше направил...

— Намирам думите ти за цинични.

— ...„Дори символично“... за бога, тогава ти би трябвало да си направил нещо?

— Не си с ума си. Не знаеш какво говориш.

— „Не съм с ума си“? Какво означава да бъдеш с ума си? Ти беше там! Беше там от месеци. Какво направи, татко? Беше ли с ума си? На мишената?... По дяволите. Някой е мислел. Някой извърши ужасно, противно, отвратително проклето нещо и сега всички ще платят за него!

— Подкрепяш ли деянието? — Тривейн изкреця, беше объркан. Беше толкова готов да удари сина си, колкото никога досега.

— Господи, не! А ти?

Тривейн стисна юмруци, мускулите на ръцете и раменете му се опънаха. Искаше момчето да излезе. Да бяга. Бързо.

— Ако те боли, то е, защото това убийство стана в твоето поле.

— Той беше луд, маниак. Отделен случай е. Нечестен си.

— Никой не мислеше така до вчера. Никой нямаше обширни досиета срещу него, не беше включен в ничий списък. Никой не му попречи, само му даваха милиони и милиони, за да продължава да строи проклетата машина.

— Това е смешно. Опитваш се да направиш етикет от нечия извратена доза лудост. Използувай главата си, Стийв. Можеш да мислиш по-добре.

Момчето замълча и с това изрази мъката и смущението си.

— Може би етикетите са единственото нещо, което има смисъл точно сега... А ти губиш, татко. Съжалявам.

— Защо? Защо губя?

— Защото не мога да си представя, че ти или някой друг като теб би могъл да спре всичко това.

— Не е така.

— Тогава може би не е останало нищо за спиране, ако си прав.

Стивън Тривейн погледна надолу към своите почернели от пепел ръце и ги изтри в дочените си панталони.

— Трябва да измия ръцете си... Съжалявам, татко, искам да кажа, че истински съжалявам. Уплашен съм.

Момчето избяга в коридора. Тривейн го чу да се спуска по стълбите към кабинета и терасата.

...може би не е останало нищо.

Не.

Не, не можеше да реагира по този начин. Не можеше да си позволи слабостта, в която другите намериха простор за чувствата си. Дори сред семейството си, с тях.

Не сега.

Сега трябваше да почувствува какво има значение. Преди целостта да бъде безвъзвратно възстановена.

Трябваше да ги разтърси, всички. Да ги накара да разберат, че не се шегува. Няма да им бъде позволено да забравят, че той държи — и то твърдо — оръжията, които можеха да ги свалят всичките от власт.

И Тривейн щеше да използва тези оръжия, защото те не заслужаваха да се движат свободно в страната. Нацията изискваше повече.

„...може би не е останало нищо“.

Но имаше нещо. Той щеше да го намери.

Дори това да означаваше, че ще използва „Дженеси Индъстриз“. Ще ги използва правилно.

Правилно.

Ще ги използва или ще ги унищожи веднъж завинаги.

Вдигна телефона. Щеше да стои до него, докато се свърже със сенатора Мичъл Армбрасън.

ЧАСТ ПЕТА

54.

Гладката асфалтова повърхност на пътя свърши внезапно и премина в неасфалтиран път. В тази точка на малкия полуостров свършваше отговорността на градската община и започваше частната собственост. Сега тази земя беше под юрисдикцията на федералното правителство — наблюдавана, пазена, изолирана от осемнадесет месеца насам.

Хай Бърнигът.

Кънектикътският Бял дом.

Колона от петте автомобила премина през вратите на станцията за автомобилни такси в Гринуич, без да спре. Дежурните служители поздравиха автоколоната, докато отминаваше. Полицаят вътре в кабината получи сигнал от мъж, който стоеше отвън, и вдигна телефона. Нормалният автомобилен поток вече можеше да се възстанови. Президентската колона, беше тръгнала към изхода на Крайбрежния път, където местната полиция беше разчистила района на полуострова. Полицаят даде заповед за пускане през Уестчестърската станция, като махна на мъжа отвън, който също му отвърна с махване и се запъти към чакащите автомобили.

Хиляда и шестстотинте мъже от охраната се разпръснаха из цялата собственост в патрули по двама. Агентът от Тайните служби Калахан беше проверил бреговата ивица със своя партньор и докато двамата се качваха по стъпалата до терасата, изучаваха с професионално око горите на склона.

Калахан беше охранявал четирима президенти. Беше на четиридесет и шест години и имаше почти двадесетгодишен стаж. Все още беше един от най-добрите от хиляда и шестстотинте мъже и го знаеше. Никой не можеше да го обвини за случая Дариен преди три години — телефонното обаждане, с което го оттеглиха от дежурство в болницата. Господи! Работата беше на толкова високо равнище, че той никога не разбра как стана. Как можеше някой друг да има кодовите

цифри. Не попита, дори и когато беше вече изтеглен. И не беше близо до Белия дом, когато беше извършено убийството. Целият наряд беше сменен. Странно: той беше прикрепен отново към Тривейн и в своя доклад написа, че субектът се е срещнал с Джеймс Годдард седмица преди убийството на президента. Никой не обърна достатъчно внимание и той не повдигна никога след това въпроса. Въпреки това беше странно, че никой не се заинтересува.

Хората — позната, малкият кръг от приятели, които той и жена му имаха — винаги го питаха какво мисли за президента, който беше в момента на власт. Отговаряше по един и същи начин: трезва преценка, граничеща със сдържан ентузиазъм. Напълно аполитичен. Това беше най-добрият начин.

Единственият начин, никой не можеше да му противоречи.

Но ако бяха казвани истини, Калахан не харесваше нито една от тях. Той си бе създал собствени везни за оценяване на президента. Това беше балансът между общественика и човека в личния живот, както той го беше виждал. Винаги имаше разлика, разбираше това, но, божичко, някои бяха отишли твърде надалеч.

От момента, в който започваха да действуват, везните се накланяха. Обръщаха се към нищожества с усмивки, не означаващи нищо, последвани от порой личен гняв. Яростни опити да бъдат нещо повече от човек.

Имидж.

Не можеше да му се вярва.

Най-лошото, шегуваха се с този имидж.

Може би затова Андрю Тривейн получи най-добрата оценка, той запази почти в равновесие везните. Не, че в някои моменти не избухваше за нещо или пък, че не изглеждаше непоследователен в друго, но поначало човекът в личния живот не отричаше общественика, както беше с другите президенти. Той изглеждаше... може би по-сигурен в правотата си и не трябваше да крещи или да убеждава хората.

Калахан го харесваше заради това, но и не го харесваше. Никой работещ независимо за колко време в Белия дом, не би харесал човек, който водеше кампания срещу Овалния кабинет. Кампания, започнала седмици след убийството, дни след като Тривейн беше получил сенаторското място от Кънектикът. Внезапната позиция на вестниците,

обиколките из страната, доведоха до резултат, който предизвика драматични пресконференции и едно след друго появяване по телевизията. Този човек изпитваше глад, подтикваща, студена амбиция, смесена с очарователна стеснителност. Човекът с отговорите, защото той беше човек на днешния ден. Неговите придружители дори измислиха фраза, която се използваше постоянно: „Образец на добродетелност“. Фаворитът на охраната не можеше да хареса такъв човек. Прекалено очевидно беше, че той иска да седне на президентския стол.

Повторното свикване на конгреса от Тривейн, смая състава на Белия дом, на който и досега му бе трудно да се приспособи към страшната смяна на властта — неочаквана, нежелана, незаконна. Никой не бе подготвен и не знаеше как да спре упорития, дори много влиятелен сенатор от Кънектикът.

И изведнъж на агент Калахан от службата за охрана му дойде на ум, че всъщност никой не искаше да го спира.

Автоколоната се насочи към широкото място пред къщата. Вратите на първия и третия автомобил се бяха отворили преди колите да спрат и мъжете се бяха подали без усилие, наполовина навън, като се държаха за вътрешните рамки, готови да скочат в първия подходящ момент.

Сам Викърсън се облегна на перилата на предните стълбища. Сам искаше Тривейн да го види, когато излезе от лимузината.

Президентът очакваше това, очакваше той да бъде от първите, които го чакат на всяко едно място. Той каза на Сам, че чувства облекчение, когато знае, че има един посрещащ го човек, който би му дал нужната информация, но не непременно поисканата.

Викарсън разбра. Това беше една от страните на работата в Белия дом, която намираще за нежелателна. Никой не искаше да разочарова човека. Ако това означаваше премахване или прикриване на неприятни факти, за да се пригоят към преценката на президента, то в общи черти ставаше така. Не точно страхът караше сътрудниците да се държат така. Често те просто знаеха, че Човекът толкова много проклети проблеми, че ако няколко можеха да се спестят, защо не?

Но най-често ги държеше страхът.

Дори Сам беше попаднал в капана, в двата капана — съчувствието и страхът. Беше променил резюмето на един търговски доклад по такъв начин, че президентът да го одобри, въпреки че съдържаше неща, с които не би се съгласил.

— Ако го направиш още веднъж, Сам, изчезваш отгук.

Викарсън често се питаше дали е било така с предшественика на Тривейн.

По дяволите, той беше добър президент! Наистина хубав президент, помисли Викарсън, докато гледаше как Андрю излиза от колата и държи вратата, за да излезе Филис, като едновременно с това говореше с мъжете от Тайните служби до него. Навсякъде хората имаха доверие в него. Ако трябваше да се направи сравнение с президентите от близкото минало, журналист от „Ню Йорк Таймс“ го беше направил най-добре: „...спокойната натура на Айзенхауер, грацията и пламъка на Кенеди, силата на Джонсън“.

Сам съжаляваше за опозиционните партии. Само след осемнадесет месеца в кабинета, Тривейн беше създал здрава атмосфера, перспектива. Беше изработил свое становище. За първи път от години насам страната достигна до връхната си точка в общото лидерство. Човекът преди Тривейн почти беше достигнал до това ниво, когато искусни стрелци от ляво и отдясно му попречиха да продължи. Поради огромното си желание за спокойствие или поради силата на своята личност и способността си да изслушва, Тривейн беше обезвредил екстремистите. Може би беше заради комбинацията от двете черти, помисли Викарсън.

Тривейн беше правилният човек за новото време. Друг можеше да не бъде способен да остане спокоен, което понякога беше по-трудно и от издържане на буря. Не, че му липсваха всякакви емоции. Неговата администрация направи смели нововъведения в много области, но те бяха повече драматични в своята гибел, отколкото в изпълнението. И съобщенията за тях бяха намалени, те бяха наречени желателни промени на завареното положение, а не приветствувани като епохални събития, въпреки че много от тях бяха такива. Жилищното строителство, здравеопазването, образованието, заетостта на работната сила и още голям обхват от национални стратегии бяха разработени за това време.

Сам Викърсън се гордееше истински с президента Андрю Тривейн.

Същото мислеше и страната, той го почувствува.

Сам се изненада, като видя стар човек да излиза от другата страна на президентската лимузина. Беше Франклин Болдуин, banker, стар приятел на Тривейн от Ню Йорк. Викарсън помисли, че Болдуин изглеждаше ужасно. Разбираемо беше — Болдуин беше погребал приятеля си от детството Уилям Хил. Големият Били Хил си беше отишъл. Болдуин знаеше, че и неговото време приближава.

Чувството на задължение накара президента да се погрижи за погребението на Хил. От благоприличие той настоя да каже няколко думи преди тържественото слово. От доброжелателство беше довел обратно стария Франк Болдуин със себе си в Хай Бърнигът.

„Образец на добродетелност“. Това беше много подходяща фраза на кампанията.

Филис гледаше как съпругът ѝ помага на Франк Болдуин да изкачи няколкото стъпала до предната врата. Сам Викарсън предложи помощта си, но Андрю поклати едва забележимо глава и младият адвокат разбра. Президентът сам щеше да се грижи за мистър Болдуин.

Филис чувстваше прилив на тиха гордост, когато Анди отдаваше такова значение на жестовете. „Принцът отдава грижите си и съдът съди по-добре от възможното“. Фрозърт беше дал това описание на съда на Катилон в своята първа хроника... Принц, млад крал — и не толкова млад, помисли Филис. Имаше много от нещата на Фрозърт или от това, което Артуровият летописец винаги е търсил в Белия дом, който Андрю управляваше. Знаеше, че мъжът ѝ би се смял да подобно предложение. Би ѝ казал да не придава романтичност на благовъзпитаността, да не търси символи там, където не се подразбираха. Това също беше част от атмосферата, която Анди излъчваше. Кабинетът му добиваше неговата доброта, изпълнената с вяра скромност. Дори хуморът му се прокрадваше със самокритична ирония.

Винаги беше обичала своя съпруг, той беше създаден за обич. Улови се, че благоговее пред него и не беше сигурна дали това беше хубаво или дори разумно, но не можеше да спре чувствата си. Тя

разбираше, че огромната работа на кабинета привличаше благоговението на хората.

Не се издаваше, че той беше най-самотен, нито хленчеше жално, че решенията никога не се вземат лесно. В обясненията му липсваха празни, драматични оправдания.

Все пак той обясняваше.

„Нация, която е способна да достигне други планети, може да се грижи за собствената си земя. Народ, взел толкова много от земята, може да ѝ върне обратно поне една част. Население, което е подкрепило — честно или нечестно — разходи за милиони извън своите граници, със сигурност може да продължава да се изгражда...“

И той продължаваше да вярва в тези измамливи, прости, първи убеждения.

Филис последва мъжа си и Франк Болдуин в къщата, където военен пое палтата им. Влязоха в голямата всекидневна, където някоя загрижена душа — вероятно Сам, помисли Филис — беше запалила огън. Тя се притесняваше за стария Болдуин. Погребалната служба за Уилям Хил беше извършена от онези големи англикански хорове, църквата се охраняваше, а каменният под беше студен.

— Седни тук, Франк — каза Тривейн, като хвана едно кресло за гърба и леко го обърна към камината. — Отпусни се. Нека да ти направя питие. Всички можем да се възползуваме от това.

— Благодаря, мистър президент — отговори Болдуин, като седна. Филис отиде до дългия диван и видя, че Сам Викарсън беше преместил друго кресло срещу това на Болдуин. Биваше го за тези неща.

— Уиски, нали, Франк? Лед?

— Винаги помните какво пие човек. Мисля, че така станяхте президент — Болдуин се засмя, като намигна със старческото си око на Филис.

И Болдуин беше, разбира се, прав. Начините бяха относително непоследователни. Но, господи, това беше лудост, помисли Филис. Непрекъснато пристигаха лимузини във всички часове на деня и нощта, бяха сложени допълнителни телефони, конференциите бяха безкрайни — Бърнигът, Бостън, Вашингтон, Сан Франциско, Хюстън. Андрю се беше потопил в центъра на урагана. Храненето, спането, почивката бяха забравени.

Тя беше забравена. Децата също.

— Чел си всичко това, Франк — мъжът ѝ се усмихна притеснително, което накара Филис да се усъмни. — Имах предвид казаното в моите речи. Бях определен като обединител на много противоречиви гласове, това не е добра метафора. Мисля, че един човек не обединява гласове. Може би по-правилно е да кажа „оркестрирам“, премахвам дисонанса. Ако нивото на високия тон се понижи, можем да стигнем до коренните причини. Да се залавяме за работа.

— Не мога да намеря слабо място в думите ви, мистър президент. Вие постигнахте успех. Известен сте, без съмнение сте най-известният човек, който е имало в Белия дом от години.

— Благодаря ти, но мисля, че работата е по-важна.

— Защо вие и посланика Хил се страхувате? — попита Филис, без да мисли.

По погледа на Анди разбра, че не би искал тя да продължава този разговор.

— Не съм сигурен, скъпа. Откривам, че колкото повече остарявам, толкова по-малко съм сигурен за каквото и да е. Били и аз се съгласихме по този въпрос преди по-малко от седмица. Трябва да си спомняте, че винаги сме били толкова уверени... О, защо бяхме изплашени. Мисля, че заради отговорността. Предложихме председател на подкомисия, а открихме жизнеспособен кандидат — президент. Голям скок.

— Но жизнеспособен — каза Филис, обезпокоена от гласа на стария Болдуин.

— Да — банкерът погледна Андрю. — Уплашихме се от вашата внезапна, необяснима решителност... мистър президент. Ако се върнете назад във времето, може би ще ме разберете.

— Въпросът не беше мой, Франк, а на Хил.

— О, да, разбира се. Днес беше труден ден. С Били повече няма да провеждаме нашите дълги спорове. Никой не победи в тях, разбирате. Той често ми казваше, Андрю, че вие мислите като мен. — Болдуин държеше почти празната чаша до устните си и гледаше ръба ѝ. Беше използвал малкото име на президента и очевидно съжаляваше за това.

— Това е изключителен комплимент за мен, Франк.

— Само историята може да го потвърди, мистър президент, ако е вярно.

— Въпреки това съм поласкан.

— Но разбирате ли?

— Какво?

— Нашето безпокойство. Според докладите на Били, машината на Боби Кенеди беше тълпа от бойскаути, сравнена с вашата. Между другото, това са негови думи.

— Мога да ги понеса — отговори Андрю с половин усмивка. — Засегнахте ли се?

— Не можахме да разберем.

— Съществуваше политически вакуум.

— Вие не бяхте политик...

— Видях достатъчно политици. Вакуумът трябваше бързо да се запълни. Разбрах това. Или аз, или някой друг щеше да се заеме с това. Огледах се и реших, че съм въоръжен по-добре. Ако някой не се беше съгласил с тази преценка, щях да го посрещна с поклон.

— Беше ли даден шанс на някой друг, мистър президент?

— Те или той не се появиха изобщо.

— Мисля, — Филис Тривейн се опита да го защити — че моят мъж би бил много щастлив да се освободи от данъци. Както казвате, в основата си той не е политик.

— Грешите, скъпа. Той твори новата политика в цялата й древна слава. Забележителното е, че успява. Напълно! Това е много голяма реформа, която нито един ляв, десен или центристски настроен революционер не би могъл да започне. Но той знаеше, че може да я проведе. Това, което Били и аз не разбрахме, беше защо той знаеше, че ще успее.

Настъпи тишина и Филис разбра, че само нейният съпруг би могъл да отговори. Тя го погледна и видя, че той няма да го направи. Нямахше да изкаже мислите си дори на своя стар приятел, който му беше дал толкова много. Може би дори и на нея.

— Мистър президент — Сам Викарсън влезе бързо в стаята. Изражението му не издаваше спешност, но именно това показваше, че съобщението е неотложно.

— Да, Сам?

— От Чикаго дойде потвърждение за промяната в медиите. Помислих, че искате да го знаете.

— Можеш ли да откриеш директорите? — гласът на Тривейн звучеше тихо и остро, почти стържещо.

— Започнахме, сър.

— Намерете ги.

— Три линии се опитват да се свържат с тях. Разговорът ще се проведе долу.

— Извини ме, Франк. Сам не е научен да отлага. — Тривейн стана от креслото и тръгна да излиза.

— Мога ли да ви изпратя някой друг, мистър Болдуин?

— Благодаря, млади човече. Мисис Тривейн е тук.

— Благодаря, Сам — каза Филис, като подаде чашата си.

Изкушаваше се да поиска от сътрудника на президента да пренебрегне „обичайното“ и да ѝ налее уиски, но не го направи. Все още беше следобед. Дори след толкова години тя знаеше, че не може да пие уиски по това време. Беше наблюдавала мъжа си, докато разговаряха със Сам. Челюстите му се бяха втвърдили, беше присвил очи и за момент се вцепени.

Хората никога не разбираха, че това идваше след моменти на спокойствие и уверена вяра и изстискваше енергията на човека. Моментите на страх бяха непрекъснати, безкрайни.

Какво с всичко, с което се залавяше, така и този път мъжът ѝ се натовари с непосилна за човек задача. Най-накрая беше намерил работата, от която нямаше спиране. Понякога Филис си мислеше, че това го убива бавно.

— Оплаквам стар приятел, чието време беше дошло, скъпа — каза Болдуин, като наблюдаваше внимателно Филис. — А вашият поглед ме кара да се срамувам.

— Съжалявам — Филис се беше загледала разсеяно в коридора. Обърна се към банкера. — Не съм сигурна, че ви разбирам.

— Загубих приятел, който си отиде съвършено естествено в края на своя живот. По някакъв начин вие сте изгубили съпруга си в общия смисъл на думата. А имате още толкова много да живеете... Мисля, че вашата жертва е по-голяма от моята.

— Май ще се съглася с вас — Филис се опита да се усмихне, да придаде на думите си лекота, но не успя.

— Той е голям човек, знаете ли.

— Ще ми се да го вярвам.

— Той направи неща, които никой друг не може, които мислехме, че са невъзможни. Успя да сглоби нещата, накара ни да се погледнем такива, каквито можем да бъдем, а не каквито бяхме. Има още много неща, които трябва да се направят, но той извърши най-главното — желанието да сме по-добри, отколкото сме сега и да не се страхуваме от истината.

— Това е много хубаво, мистър Болдуин.

Андрю погледна Сам Викарсън, който в момента затваряше вратата на кабинета. Бяха сами.

— Докъде е стигнало?

— Очевидно до края, сър. Получихме информация, че документите са подписани преди няколко часа.

— Какво казва Министерството на правосъдието?

— Никаква промяна. Все още водят следствие, но няма голяма надежда. Повтарят първоначалната си хипотеза. Наблюденията и разследванията просто не могат да паднат върху „Дженеси Индъстриз“.

— Ние попаднахме на следата им, Сам. Знаем, че сме прави.

— Вие попаднахте, мистър президент.

Тривейн отиде до прозореца и погледна навън към терасата и водата.

— Защото имах нещо, което те не притежаваха. Едно нещо, което пазихме от тях.

— Мога ли да кажа нещо, сър?

— Съмнявам се, че преди две години би поискал. Какво е то?

— Не се ли противопоставяте прекалено много? „Дженеси“ действа с отговорност. Вие... я контролирате. Те ви подкрепят.

— Не ме подкрепят, Сам. — каза Тривейн тихо и остро, без да погледне Сам. — Сключихме договор за ненамеса. Подписах този документ заради синдрома на двадесети век. Неизбежният Свети дух.

— Но сега всичко е наред, мистър президент.

— Можеш да направиш преценката си в минало време — Андрю се обърна и погледна адвоката. — Договорът е нарушен, Сам. Той не можеше да продължава повече. Край.

— Какво ще правите?

— Не съм сигурен. Няма да позволя на „Дженеси“ да контролира голяма част от американската преса. А веригата от вестници, която притежава, означава точно това. Не може да се търпи повече. — Тривейн отиде до бюрото. — Вестници... след това ще дойде ред на списанията, радиото, телевизията, техните мрежи. Това да го имат.

— Правосъдието не знае как да ги спре, мистър президент.

— Ние ще намерим начин. Трябва.

Телефонът избръмча, той не звънеше. Викарсън веднага отиде до бюрото и повдигна слушалката.

— Кабинетът на президента Тривейн. — Сам слуша няколко секунди. — Кажете му да почака. Той е на конференция, но ще ви свържем. Кажете му, че е от първостепенна важност. — Викарсън затвори. — Нека почака, докато сте готов, сър.

Сам тръгна да излиза, докато Андрю кимна одобрително. Викарсън знаеше инстинктивно кога президентът иска да остане сам. Този момент беше такъв. Той каза на Тривейн, който седеше на бюрото:

— Ще продължа да следя връзките.

— Не, Сам. Ако не възразяваш, иди да направиш компания на Хил и стария Болдуин. И на двамата не им е лесно.

— Добре, сър — младият помощник гледа две-три секунди президент, после рязко се обърна и затвори вратата след себе си.

Андрю взе химикал и написа с ясни, отчетливи букви: „Единственото разрешение е търсенето на едно-единствено“.

Големият Били Хил.

И после написа една дума: „Мръсотии“.

Пол Бонър.

И после добави: „?“

Вдигна телефона и каза уверено:

— Свържете ме с Чикаго, моля.

От разстояние петнадесет хиляди мили се чу гласът на Ян Хамилтън:

— Мистър президент?

— Искам ви въвн от тази игра.

— Може би е нахално, но вие нямате нито едно важно доказателство за нашето участие. Незначителните хора от вашия отдел

за правосъдие бяха досадни.

— Вие знаете. Аз знам. Махайте се.

— Мисля, че започвате да се преуморявате, мистър президент.

— Не ме интересува какво мислите. Искам да съм сигурен, че сте ме разбрали.

Настъпи мълчание.

— Има ли значение?

— Не ме притискайте Хамилтън.

— Нито вие нас.

Тривейн погледна през прозореца вечно движещите се води.

— Ще дойде ден, когато ще се окажете излишни. Трябва да го разберете. Всички.

— Твърде възможно е, мистър президент. Но не в нашето време.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.